En Büyük Sır En Üst Düzey Ajan

Başkan'ın Vampiri

KAN YEMİNİ

CHRISTOPHER FARNSWORTH

KAN YEMİNİ

OLİMPOS YAYINLARI 2010 © CHRISTOPHER FARNSWORTH

1. BASKI OCAK 2011
ISBN 978-605-88608-5-8
Yayıncı Sertifika No: 13718

KAN YEMİNİ

Orijinal Adı: BLOOD OATH

YAZAR CHRISTOPHER FARNSWORTH
YAYIN YÖNETMENİ IŞIL ARTIŞ
ÇEVİRİ AYÇA SAĞLAM
REDAKSİYON AYŞEN BÜYÜKDOĞAN
KAPAK VE SAYFA TASARIMI DENİZ KARATAĞ
FİLM-GRAFİK FİLMEVİ
BASKI ŞEFİK BASIM ve YAYINCILIK
SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Turgut Özal Cad. No: 137
Başakşehir-İSTANBUL
Tel: (0212) 549 62 62

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Grup Yayıncılık ve Dış Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
E6 Blok B 163 No: 95
Esenler / İstanbul
Tel: (0212) 438 02 20 (pbx) Fax: (0212) 438 20 09
www.olimposyayinlari.com info@olimposyayinlari.com

Olimpos Yayınları, Grup Yayıncılığın tescilli markasıdır.

KAN YEMİNİ

CHRISTOPHER
FARNSWORTH

OLIMPOS

Anneme, erkek kardeşime

ve Jean'a,

Ben kendime inanmazken, onlar bana inandılar

1867 yılında, Boston'dan bir av gemisi denize açıldı. Denizcilerden birinin adı [İsim çıkartılmıştır]. Mürettebattan iki kişi kayıptı ve herkes onlan arıyordu. Kaptan ambara indi. Lambasıyla çevreye baktı ve aradıktan adamlardan birinin bedenini gördü. {İsim çıkartılmıştır]'ın pençelerinin arasındaydı ve kanı emiliyordu. Yanında diğer denizcinin bedeni vardı. Kansız.

[İsim çıkartılmıştır] yakalandı, yargılandı ve asılarak idama mahkum oldu fakat Başkan Andrew Johnson cezasını ömür boyu hapse çevirdi.

—CHARLES HOY FORT, Wild Talents

BİR

KOSOVA CUMHURİYETİ

Irak'ta gerçekleştirdiği iki büyük tur sonrasında uzman er Wayne Denton, bir daha asla üşümeyeceğini düşünüyordu.

Kosova'ya gönderildiğinde ise durum değişti. Uçaktan adımını attığı anda, aslında cehennemin buz tutabileceğini fark etmişti. Tahminen on yıldır sürmekte olan Kosova'daki savaş, adeta kalın bir buz tabakasının altında devam ediyor gibiydi.

B.M. barış görevlilerinin devriye gezdiği yollarda hâlâ bomba çukurları ve enkazlar vardı. Silahlı çeteler hâlâ geceleri arabaları gasp ediyordu. Rus Mafyası silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu. Tüm bu zaman boyunca, Sırp ordusu sınırda bekliyor, çitlerin ardında kızgın bir köpek gibi volta atıyordu.

Wayne, altı saattir M24 keskin nişancı tüfeğiyle terk edilmiş bir binadaki bir pencerenin önündeydi. Sıkıntının üstesinden gelebiliyordu—fakat soğuk onu mahvediyordu. Kimyasal el ısıtıcısı kullanmasına izin verilmiyordu; çavuşu kötü adamların termal görüntüleme kapasiteleri olduğunu söylemişti.

Wayne, o kadar da haşin görünmüyorlar, diye düşündü. Nişan dürbününden onları tekrar kontrol etti, cildinin donmuş metale değmemesi için özen gösterdi.

Bombalanmış apartmanların avlusunda bekliyorlardı. Avlu, pozisyonundan on altı kat aşağıdaydı. Bir grup iri, bitişik kaşlı, saç çizgileri neredeyse sakallarıyla birleşen çağ öncesi aşağılık herif. Hepsi yağmurluk giymişlerdi. Soğuk onları neredeyse hiç etkilemiyor gibiydi.

Onlara Vukodlak deniliyordu, bu kelime Sırpça, Kurt Sürüsü veya ona benzer bir anlam taşıyordu. Wayne, brifingin o kısmına dikkat etmemişti.

Tıpkı Wayne gibi onlar da sıkılmış görünüyorlardı. İlk defa, neden kendi Ordu Komando Birliği'nin bir grup eski ölüm mangası eşkıyasına çocuk bakıcılığı yaptığını merak etti. Yerliler bu durumu kesinlikle kendi başlarına halledebilirlerdi.

Kahretsin, Wayne bu işi hemen burada, kendi başına halledebilirdi. Kurt Sürüsü birkaç metre uzaklıktaydı—herhangi bir keskin nişancı için yakın menzil atış alanıydı. Yerdeki her adamı, onlar daha ne olduğunu anlayamadan öldürebilirdi. Bunu daha önce yapmıştı.

Evinde Casper, Wyoming'de, Wayne sınıfın en arka sırasında oturan sessiz bir çocuktu. Popüler olmayan bir çocuk değildi, yalnızca orada bulunuyordu. Yer kaplıyordu, yaşamın akıntısına kapılmıştı.

Ardından 9/11 gerçekleşti ve ailesindeki herkes onun üniversiteyi erteleyerek, askere yazılacağını varsaydı çünkü artık savaştaydılar ve çocuklar savaşta bunu yaparlar, öyle değil mi? Orduya katılırlar. İkili öğrenim yapan bölge üniversitesi başvurusunu bitirmeden bir kenara kaldırdı ve küçük bir alışveriş merkezindeki asker alma merkezine kaydoldu.

Geri planda kalma becerisinin ilk defa bir işe yaramaya başlamasına şaşırmıştı. Keskin Nişancı okuluna seçildi ve ardından Komandolara katıldı.

Hiçbir zaman kana ve ölüme alışabileceğini sanmazdı—dahası bunlara sebep olabileceğine. Kendi içindeki sessizliğe kolayca odaklanabileceğini fark etti. İçindeki sessizlik, tetikleri çektiği ve cesetleri üst üste yığdığı yerdi. Bazen eve döndüğünde olacaklar konusunda endişeleniyordu—ya bu ölü bedenler içindeki sessiz yerden çıkıp vücudunun geri kalanına yayılırsa veya bu yer orada öylece dokunulmadan durursa ve o da hayatının geri kalanını olabildiğince normal geçirirse...

Aslında hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyordu.

Kendini toparladı. Hayatta kaldı. İlk turun sonunda, birlikteki diğer adamlar ona kıdemli bir askermiş gibi bakıyorlardı. Ona güveniyorlardı.

Artık yalnızca bir yer tutucu değildi. Aslında, bir çeşit sert çocuk olmuştu. Üç yılın sonunda, artık görebileceği her şeyi görmüş olduğunu düşünüyordu.

Bu sebeple, birliği aktif bir El-Kaide hücresi takibinden alınıp, bu

kış harikalar diyarına gönderildiğinde şaşırmamıştı, kızmıştı. Ordu, işleri kendince hallediyordu. Emir emirdir.

Wayne'in birlik komutanının ağzı normalden de sıkıydı fakat dedikodular başını almış gidiyordu.

Kosova bağımsızlığını ilan ettiğinde, bu durum Sırp komşuları tarafından iyi karşılanmamıştı. Bir grup Sırp vatandaşı, sınır kontrol noktası olan barakayı geçerek, A.B.D. Büyükelçiliği'nin önünde kargaşa çıkarmaya başladılar. Bazı binalar yakılmıştı ve o kargaşada biri önemli bir şey kaybetmişti. Büyük bir şey. Kurt Sürüsü onu ele geçirmişti ve şimdi de en yüksek teklifi verene öneriyordu. A.B.D. ise onu geri istiyordu.

Tüm bunların ötesinde, her şey sessiz gerçekleştirilmeliydi. Komandolar ise sessizlik konusunda iyilerdi.

Kosova'ya geldiklerinde, bir buçuk gün boyunca Sırpları izlediler. Fakat Kurt Sürüsü'nü bulduklarında, kendilerine geri çekilip, bekleme emri verildi.

Çavuşun söylediği tek şey, içeri girin, bir halka oluşturun ve hiçbir Sırp'ın o halkadan çıkmadığına emin olun. Sorulan sorular bir çeşit sessizlikle karşılandı ki bu da yakın gelecekte askeri bir mahkemenin olabileceğini ima ediyordu.

Birlik komutanı, emir komuta zincirinin üst kısımlarından bir mesaj almıştı. Almanya'daki Ansbach'dan bir filo gelmişti, o da Komandoların bir kısmını havaalanına gönderdi. Komandolar geriye içleri nakit para dolu kalın çantalarla döndüler.

Wayne, o zaman neler olduğunu anladı. A.B.D. belki teröristlerle pazarlık etmezdi fakat kesinlikle onlara rüşvet veriyordu. Kendisi

Irak'ta buna pek çok kez şahit olmuştu, CIA ajanları Halliburton evrak çantaları içinde doldurulmuş yüzlerce dolar değerindeki kâğıt paraları veriyorlardı. O yığınların yalnızca bir tanesiyle ailesi yeni bir ev alabilirdi. Fakat fonlar, kendi oğullarına ateş etmekle meşgul olan insanlara tahsis ediliyordu.

Uçaktan tek bir şey daha getirmişlerdi, bu da ordunun "transfer sandığı" adını verdiği şeydi. Fakat gerçekte onun ne olduğunu herkes biliyordu: bir tabut, ölü askerlerin cesetlerini evlerine göndermek için kullanılıyordu.

Tabut, Wayne'i ürpertti. Keskin nişancı pozisyonunu aldığı ve ondan uzakta olduğu için memnundu.

Wayne, bu James Bond zırvasından nefret ettiğine kanaat getirdi.

Fakat emir, emirdir.

Güneş, boş binaların ardında battı. Birkaç dakika sonra ortalık zifiri karanlık olacaktı. Wayne, ayak parmaklarının botlarının içinde tıpkı buz parçaları gibi kopmasından korktu.

Ardından telsizinden cızırtılar gelmeye başladı. Birlik komutanı, birliğe, "Hazır olun," dedi. "Paketi açacağız."

Güneş, ufkun ardında tamamen gözden kayboldu. Karanlık, tıpkı bir sağanak gibi her yeri kapladı.

Wayne, nişan dürbününü gece-görüşüne çevirdi ve tekrar Kurt Sürüsü'nü kontrol etti—ve geriye sıçradı. Sırplardan biri gözlerini pencereye dikmişti. Sanki oradan kendisini görebiliyordu.

Mümkün değil. Tamamen gizlenmişti. Sırp, karanlıkta görebiliyor olmalıydı. Nişan dürbününün ardından baktı.

Sırp hâlâ bakıyordu. Bir tesadüf olmalıydı. İnsanlar sıkıldıklarında

bir şeylere gözlerini dikerler, amaçsızca çevreye bakınırlar. Bunun bir anlamı olmaz.

Ardından adam başparmağı ve işaret parmağıyla silah işareti yaptı ve parmaklarını doğrudan Wayne'e yöneltti. Ve göz kırptı.

Wayne'in parmağı, istemsizce tetiğin üzerinde kıvrıldı çünkü sahip olduğu tüm içgüdüler ona adamı öldürmesi için haykırıyordu.

Soğuğa rağmen, Wayne terlemeye başladı.

Adam, görüş alanından çıktı. Wayne, tüm avluyu görebilmek için hızla görüntüyü tekrar büyüttü.

Başka bir adam, iki Sırp tarafından sürükleniyordu. Adam, rütbesi olmayan simsiyah bir Özel Kuvvetler kıyafeti giymişti—bu tip kıyafetleri ajanlar çölde gün ışığında sıcaklık 120 derecenin üzerindeyken dahi giymeye bayılırlardı. Ardından kıyafetlerindeki temiz kat yerlerine toz ve kumun gelmesiyle ilgili dırdır ederlerdi.

Bazı gizli ajanlar, kovboyculuk oynarlardı ve onları kurtarmak da kendilerine düşerdi. Yine de, diye düşündü Wayne—nereden geldi bu adam? Tüm alanı gözden geçirmişlerdi ve o adamın geldiğini görmemişti. Elbette, gözden kaçırmış olabilirdi... Fakat bir telsiz konuşması olurdu. Herhangi bir şey.

Düşünceleri, kendini kuşatan korku ve soğukla birlikte dağıldı. Atış öncesi âdetleriyle hepsi bir anda kayboldu. Dünya, nişan dürbünündeki odaktan gördüğü alana daraldı. Rahatlatıcı bir histi.

Sırplar ajanı yere yatırdılar. Wayne irkildi—adamın canı yanıyor gibiydi—fakat adam irkilmedi. Rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu. Veya korkmuş.

Ayağa kaldırıldı ve tekrar tekmelenerek yere düştü—Kurt Sürü-

sü'nün liderinin önünde diz çökmek zorunda bırakıldı. Alfa Erkeği, diye tahmin etti Wayne. Gruptaki en iri adamdı, uzun bir sakalı vardı, boyu en az bir doksan beşti ve her tarafı kaslıydı. Öğle yemeği için avluda herkesi yiyebilecek gibi görünüyordu.

Wayne kulaklığından bir Sırp'ın sesini duydu. Ajanın telsizi vardı ve oradan Sırpların sesi duyuluyordu.

Ajanın mikrofonundan, Alfa'nın kahkahası duyuldu ve Wayne tekrar buz kesti.

Alfa Erkeği, "Lütfen benim dilimde konuşmaya kalkışma," dedi. "Aşağılayıcı olur." Düzgün, temiz bir İngilizceyle.

Adam omzunu silkti. "Tamam," dedi. Wayne etkilenmişti. Bu adam biraz bile korkmuş görünmüyordu. "O halde siz Vukodlaklarsınız?"

"Evet. Fakat sende istediğimiz şey yok gibi görünüyor."

"Objenin sizde olduğunu onaylamalıyım."

"Neden askerlerine sormuyorsun? Bütün gün buradaydılar."

İşte o zaman Alfa yukarıyı—doğrudan Wayne'in bulunduğu yeri ve ardından arkadaşları Komandoların apartmanların çevresindeki pozisyonlarını işaret etti.

İmkânsız, diye düşündü Wayne. *Kahretsin imkânsız...*

Telsizini açtı. "Çavuşum, biz—" Tüm çabasını harcamasına karşın sesi panik içindeydi.

Çavuş, "Kes sesini," diye sözünü kesti. "Telsizini sessiz tut."

Bu konuşma yüzünden, Wayne, Alfa Erkeğinin yalnızca son söylediğini duyabilmişti.

"—senin büyük planın? Seni kurtarmak için koşa koşa gelecekler mi? Onlar daha tetiklerine basamadan biz kalplerini çiğniyor olacağız."

Sırp, Wayne'e doğru döndü. Bu kez hiç şüphe yoktu. Sırp, doğrudan gözlerini ona dikmişti. Ve gece görüşü dürbününde parlayan mükemmel dişleriyle gülümsedi.

Wayne kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Adam daha da fazla gülmeye başladı. Tüm Sırplar şimdi uluyorlardı.

Patırtı kesildikten sonra, ajan konuştu.

"Ben parçayı aldıktan sonra, anlaştığımız gibi nakit parayı alacaksınız." Sesi biraz sıkılmış gibiydi.

Ne cesaret, diye düşündü Wayne.

Alfa bir süre düşündü. Parayı istediği belliydi. Kafasıyla onayladı ve haydutlarından ikisi bir çadıra girdiler.

Bir saniye sonra üzerinde A.B.D. markaları olan metal bir kutuyla çıktılar. Wayne, dürbünle kutunun üzerinde ne yazdığını okuyamıyordu fakat açmak istemeyeceğiniz türde bir kutuya benziyordu.

Alfa kutuyu açtı.

Bir anlığına, Wayne'in nişan dürbününde bir ışık parladı. Optikleri mahvetmişti, sanki gece görüşü bunu nasıl ayarlayacağını bilmiyordu. Ardından kutu, avlunun çevresine ürkütücü bir ışık yaydı.

Oh, Tanrım, diye düşündü Wayne. Nükleer bir silahları var. Şimdi tüm bu gizlilik bir anlam kazandı. Ordu, teröristlerin elinden nükleer bir silahı almak için her şeyi yapardı. Hatta tüm Komandoları bir pusuya bile gönderirdi.

Ajan da ışığın tuhaf yansımasını görebiliyordu. Tek başına sahada olmak için çok genç görünüyordu. Tüm hareketleri son derece sakindi—biraz fazla sakin. Belki de ona esrar vermişlerdi ve o da kurbanlık koyun gibi kesileceğini bilmiyordu.

Wayne dikkatle kutunun içine baktı. Nükleer bir silahı taşımak için çok küçük görünüyordu fakat bu tür şeyleri artık çantalara girecek kadar küçültebildiklerini duymuştu. Belki bu da yeni nesildi. Işık, görmeyi zorlaştırıyordu fakat ürkütücü ışığın insan eli şeklinde bir şeyden geldiğine yemin edebilirdi...

Bu şey her ne ise, ajan başıyla onayladı ve Sırplar da kapağı kapattılar. Işık, tıpkı bir lambanın sönmesi gibi aniden söndü ve nişan dürbününün optikleri de normale döndü.

Ajan, Alfa Erkeği'ne baktı. "Bazı şeylere dokunulmamalıdır," dedi.

Alfa'nın küçümseyen sesi Wayne'in kulaklığına ulaştı. "O halde onunla daha dikkatli olmalısınız."

"Haklısın." Ajan ayağa kalktı. Telsizine, "Bırakın," dedi.

Yaklaşık on kat aşağıda, avluda Wayne'in karşısında, havaya uçurulmuş pencerelerin birinde bir hareketlilik vardı. Kendi birliğinden bir adamın siyah kalın kumaşlı bir çanta fırlattığını gördü.

Çanta, Sırpların birkaç metre ötesine düştü. İçlerinden biri almaya gitti, pençeleyerek açtı ve içine baktı.

Açık çantayı, paraları göstermek için Alfa'ya doğru tuttu.

Alfa kaşlarını çattı. "Biz aslında Euro tercih ederiz," dedi.

"Bende ne varsa onu alırsınız."

Ajan kutuyu kulpundan tuttu ve gitmek için döndü.

Wayne buna inanamadı. Bu kadar kolay olamazdı.

Elbette olamazdı. Sırplar dizilerek, adamın avluda yolunu kestiler.

Alfa, mükemmel telaffuzuyla, "Sanmıyorum," dedi.

Ajan onunla yüzleşmek için dönmedi. Omuzları bir anlığına sanki yorgunmuşçasına sarktı. Ardından tekrar dikleşti.

"Aptallık etme."

"Çocuklara biraz spor sözü vermiştim. Amerikan askerleri her zamanki oyunumuzdan daha uzun süre dayanmalı."

Sırplar şimdi adama daha fazla yakındılar. Hareket ettiler. Wayne neden tekrar paniklemeye başladığını bilmiyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiçbiri silahını çıkartmamıştı. Silahları var gibi görünmüyordu. Çevreleri daha üstün bir pozisyonda silahlı güçler tarafından kuşatılmıştı. Onların korkuyor olması gerekirdi.

Fakat yine de, ajanı çıplak elleriyle öldürmeye hazır görünüyorlardı.

Ajan, "Uzaklaş şimdi," dedi. Sesi sanki zapt edilemeyen bir çocuğa karşı sert davranıyormuşçasına haşindi.

Alfa homurdandı. "Bana emir verme," dedi. "Dişlerin yeterince sert değil."

Ajan, "Belki de değil," diye kabul etti. Bir saniyeden kısa zamanda dönerek, bıçağını çıkarttı. Bıçak, ay ışığında gümüşi rengiyle yansıdı. "Fakat bu öyle. Şimdi uzaklaş ve hayatta kal."

Alfa bir adım gerildi. Çevresindeki ağır topluluara nazaran—Wayne'in görebildiği kadarıyla sıradan bir KA-BAR—bıçaktan daha fazla korkmuş gibiydi.

Hâlâ kafasını sallıyordu. "Bu gece buradan yalnızca birimiz canlı çıkacağız."

Ajan, "Haklısın," dedi. Kutuyu yere bıraktı.

Ardından üstüne çullandılar.

Wayne, "Tanrım!" diye haykırdı ve ateş etmeye hazırlandı.

Birlik komutanının sesi yükseldi ve tüm kanalı kapladı. "Ateş etmeyin!" diye bağırdı. "Ateş etmeyin! Kahretsin, ateş etmeyin!"

Bu deliceydi. Sırplar adamı öldüreceklerdi. Kudurmuş köpekler gibiydiler: Hırlıyorlar, homurdanıyorlar, ağızlarından köpükler çıkıyordu.

Ardından ilk Sırp, kalabalığın dışına doğru uçtu. Adam bir moloz yığınının üzerine sertçe düştü ve kafası neredeyse boğazından sivri bir biçimde kesildi. Ölmüştü.

Ardından bir diğeri, tıpkı bir toptan fırlatılmış gibi kalabalığın içinden uçtu. Eskiden elinin olduğu yerde kanlı et parçaları vardı.

Yere çoktan birkaç kişi daha düşmüştü, tıpkı kırılmış bebekler gibiydiler. Wayne artık ajanı görebiliyordu—hemen hemen. Yağmurlukluların ortasında bulanık görünüyordu, yalnızca onlardan birini doğrarken duruyordu. Ardından bir Sırp daha yere düştü.

Wayne, Alfa Erkeği'nin arkada durarak, izlemekte olduğunu fark etti. Memnun görünmüyordu fakat adamlarını korumak için hiçbir şey de yapmıyordu.

Ajan eğildi, tekmeledi ve bir Sırp acı içinde inledi, sarkan alt bacağına bağlı parçalanmış dizini tutuyordu. İnleme durdu, ajanın bıçağı Sırp'ın boğazından uzaklaşırken, havada kan akıyordu.

Alfa Erkeği, elinde para çantasıyla döndü. Oradan gidecekti.

Ajan bunu gördü. Fakat hâlâ liderlerinin kendilerini terk etmek üzere olduğunu bilmeyen veya bunu umursamayan Sırplarla uğraşıyordu. Bazı uzuvlarını kaybetmiş olsalar da, kendilerini tekrar çarpışmaya atıyorlardı. Sanki hiçbir acı hissetmiyorlardı.

Alfa Erkeği yürümeye başladı. Kaçacaktı.

Kahretsin, kesinlikle kaçacaktı.

Wayne, nişan dürbünün odağını yalnızca Alfa'ya yöneltti.

Ona doğru yöneldi, hafifçe nefes aldı ve tetiği çekti.

M24'ün sesi hafif bir öksürük gibi çıktı.

İyi bir atıştı. Alfa'nın kafasını doğrudan ikiye ayırmalıydı.

Fakat Alfa Erkeği artık orada değildi.

İmkânsız. Yüz metre, saniyede sekiz yüz metre hızla giden bir mermi... Kulaklarına atışın sesi ulaşmadan hareket etmiş olması gerekiyordu. Sesten daha hızlı.

Wayne, çılgınca avluyu taradı, Alfa'yı tekrar bulmaya çalışıyordu.

Uzaklara bakması gerekmedi. Sırp lideri yalnızca birkaç metre ötesinde duruyordu. Kaşları çatık, Wayne'e bakıyordu.

Gerçekten çok sinirlenmiş gibiydi.

Wayne yeniden ateş edemeden önce—hatta bunu düşünmeden önce—Alfa tekrar yok oldu.

Belirsizce, çavuşunun ona kulaklığından bağırdığını duydu: "—*Seni geri zekâlı, Denton, kaç, kaç oradan*—"

Ajanın hâlâ Kurt Sürüsü'nün son iki üyesiyle uğraştığını gördü. Son hayatta kalanlar. Fakat ajan pencereye doğru baktı. O da en az Alfa kadar sinirlenmiş görünüyordu.

Wayne ayakta durdu, aygıtlarını yerleştirmeye başladı. Ayakları odun parçaları gibiydi. Hareketleri sarsak ve yavaştı.

Ardından merdivenlerde bir ses duydu. Bir şey geliyordu.

Beyni çalışmıyordu. Artık bunların imkânsız olmasını umursamıyordu. Birinin otuz saniyeden kısa sürede on altı katlık merdiveni çıkamayacak olması umurunda değildi.

Bildiği tek şey, Alfa Erkeği'nin kendisi için gelmekte olduğuydu.

Kapıya doğru yalpaladı, bacakları lastik gibiydi, bir elinde silahı vardı, aletlerinin geriye kalanı yerdeydi.

Oraya ulaşamadan kapı paramparça oldu, menteşeler uçtu.

Alfa Erkeği kapıda duruyordu. Sakalı uzamış, göğsündeki, kafasındaki kürke karışıyordu. Uzun ceketinin altında şekli burkulmuş gibi görünüyordu. Kolları ve bacakları bir insanınkinden uzundu.

Ağzını açtı ve Wayne o zaman bir köpeğin keskin ve sivri uçlu dişlerine ve burnuna bakmakta olduğunu fark etti.

Hayır. Bir köpeğin değil.

Bazen Irak'ta silahlı çatışmalar esnasında, her şey yavaşlardı. Wayne bir şeyler hatırlardı. Bir asinin kafa bandının, lisedeki karşı futbol takımının kullandığı renklerle aynı renklerde olduğunu hatırlaması gibi.

Bu sefer, anlık gerçekleşmişti. Vukodlak'ın anlamını hatırlamıştı.

"Kurt Sürüsü" anlamına gelmiyordu. "Kurt adamlar" anlamına geliyordu. Sırpça, kurt adamlar demekti.

Alfa'nın nefesindeki kan ve et kokusunu aldı ve bunun yalnızca bir takma ad olmadığını anladı.

Silahını kaldırdı ve Alfa silahını bükerken parmaklarının kırıldığını hissetmekten çok duydu.

Nasıl oraya gittiğini anlamadan kendini sırtüstü, boğazı açık bir vaziyette buldu.

Uzun dişler, boynunun üzerindeydi ve Alfa'nın ağzından akan salyayı hissetti, heyecanının vahşi kokusunu kokladı.

Ölecekti.

Bir çentme sesi duyuldu ve ardından pencerede bir hareket oldu. Soğuk hava, Wayne'e doğru geldi ve canavarın ağırlığı üzerinden kalktı.

Alfa, odanın karşı tarafına doğru fırlatılmış ve sıvalı duvarı parçalayarak, oraya çarpmıştı.

Bir şekilde ajan oradaydı, dehşet yaratıkla Wayne arasındaydı.

Alfa kadar hızlı bir biçimde on altı katı çıkmıştı—ama o merdivenleri kullanmamıştı.

Kelimeleri bulmak için çaba harcayan Wayne, silahı göstererek, adama onu kullanmasını anlatmaya çalıştı.

Ajan onu umursamadı. Alfa ayağa kalktı—Wayne ilk defa adamın bacaklarının tıpkı bir köpeğin arka ayakları gibi bükük olduğunu fark etti. Alfa tereddüt etti, hırıldadı, ağzından salya aktı.

Konuştuğunda, sesi sert ve aynı zamanda yüksekti. Tıpkı konuşmayı öğrenen bir köpek gibi, diye düşündü.

Sadece, "Ekibim," dedi.

Ajan gülümsedi. "Çocuklarına tasma takmalıydın."

Ajanın hâlâ elinde bir bıçak vardı ve kanlı olmayan yerleri parıldıyordu.

Alfa Erkeği bıçağa baktı, gözlerinde bir meydan okuma belirdi.

Ajan başını salladı ve silahını fırlattı. Bıçak pat diye yere düştü.

Alfa Erkeği uludu ve fırlarken uluması bir çığlığa dönüştü. Hırıldarken ve ısırmaya çalışırken, gözleri öfkeyle yanıyordu.

Ajan kımıldamadı.

Bir anlığına Wayne'in görebildiği tek şey Alfa Erkeği'nin ağzıydı, parlak beyaz homurtusuyla birlikte.

Fakat bir şekilde, ajan kurt adamı havada boynundan yakaladı. Kötü bir köpek yavrusu gibi o şeyi havada tuttu. Alfa kıvrandı ve uludu.

Ardından ajan diğer eliyle Alfa'nın keskin dişleri arasından alt çenesini kavradı—ve onu tamamen kopardı.

Alfa'nın şoku ve acısı gözlerine dolmuştu ve tekrar ulumaya çalıştı. Fakat ses, birdenbire boğazına dolan kanla boğuldu.

Ajan, kurt adamın hareketleri tamamen kesilene dek onu tuttu.

Ardından cesedini yere bıraktı. Tekrar bıçağına döndü ve onu yerden aldı. Ardından dönerek, yaratığın göğsüne sapladı.

Köpek benzeri arka bacakları bir kez tekme attı ve bir daha hareket etmedi.

Wayne gözlerini ajana dikti. Kıyafeti kanla kaplanmıştı ve yırtılmıştı fakat adamda bir çizik yoktu.

Adam dik dik Wayne'e bakıyordu. Asker birdenbire Sırplardan çok daha korkutucu bir şeyle yalnız başına durduğunu fark etti.

Wayne pencereden atlamayı düşündü. Başına gelecek her ne ise, camdan atlamak daha tercih edilesi görünüyordu.

Belki de ajan bunu fark etti çünkü yüzündeki kızgınlık ifadesi azalmaya başladı.

M24'ü yerden aldı ve kabzasından uzatarak, Wayne'e verdi.

Wayne beceriksizce silahı aldı, neredeyse düşürüyordu. O an sağ elinin parmaklarının kırıldığını hatırladı.

Ajan, "Sizlere ateş etmeme emrinin verilmesinin bir nedeni vardı," dedi. Sesi buz gibiydi. "Bu onları kızdırır."

Wayne sonunda konuşabildi. "O—" Durdu, onlarla birlikte odada durmakta olan cesede baktı.

Tekrar bir erkeğe dönüşmüştü. Alt çenesi ve yüzünün yarısı yoktu, evet, fakat belirgin bir biçimde insandı.

Wayne, "Bu mümkün değil," dedi. "Az önce böyle bir şeyin gerçekleşmiş olması mümkün değil. Bu gerçek olamaz."

"Haklısın," dedi. "Asla gerçekleşmedi. Çünkü eğer bu gördüğün doğru olsaydı, asla evine dönemezdin. Beni anlıyor musun?"

Wayne kafasıyla onayladı.

"Güzel," dedi ajan. Gitmek üzere döndü.

Wayne sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Fakat daha kendisini durduramadan veya düşünemeden soru ağzından kaçtı.

Sessizce, "Nesin sen?" diye sordu.

Ajanın kendisini duyduğundan emin değildi. Fakat adam kapıda durdu ve arkasını döndü.

Hoş olmayan bir biçimde sırıttı. "Ben sizin tarafınızdayım," dedi. "Bilmen gereken tek şey bu."

Tüm cesetleri, avlunun merkezine taşımak diğer Komandoların yarım saatini aldı. Cesetlerin üzerine benzin döktüler. Cesetler, Wayne'in daha önce hiç görmediği bir hızla yandılar.

Ajan, tüm bunları izlerken metal kutu kolunun altındaydı. Birlik komutanı yaklaşırken, birlik doktoru Wayne'in parmaklarını sabitliyordu.

Birlik komutanı, kutu için elini uzattı. Her zamanki benimle-uğraşma ses tonuyla, "Onu artık ben alabilirim," dedi.

Ajan kutuyu bırakmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Hayır," dedi. Sakin ve sessizce. Tartışmaya mahal bırakmıyordu.

"Emirlerim—"

"Onu kaybetmemeliydiniz."

Birlik komutanı rahatsız olmuş gibiydi. "Bak," dedi. "Seninle kavga etmek istemiyorum..."

Ajan, yanan cesetlere şöyle bir göz attıktan sonra tekrar birlik komutanına döndü.

"Haklısınız," dedi. "İstemezsiniz."

Birlik komutanı, emirlerinin sorgulanmasına alışık değildi. Fakat aptal da değildi. Uzaklaşırken, gözleri Wayne'in gözlerine takıldı. Wayne hızla başını çevirdi.

Kutu, ajanda kaldı.

Görev raporu hızlı gerçekleşti. Hem birlik komutanı hem de çavuş, ajanla aynı noktadaydılar: bu görev hiç gerçekleşmemişti. Komandoların hiçbiri hiçbir şey görmemişti. Hatta Kosova'da bile bulunulmamıştı.

Ertesi sabah bir uçakla Irak'a dönüyorlardı. Kutu—ve tabut, Wayne'in fark ettiği kadarıyla—başka bir uçakla, Tanrı bilir nereye gönderiliyordu.

Wayne tüm bunları unutmak zorunda olduğu için mutluydu. Aslında geriye kalan yaşamının her gününde bunu unutmaya çalışacaktı.

Fakat ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da aklında kalan ve ölene dek her gün soğuk terlerle uyanmasına sebep olacak bir şey vardı.

Ajan sırıttığında gördüğü şeyi asla unutmayacaktı.

Adam—elbette o aslında bir insan değildi fakat Wayne böyle düşündüğünde kendini daha iyi hissediyordu—aslında sırıtmıyordu.

Köpek dişlerinin olması gereken yerde bulunan uzun, kıvrık ve sivri dişlerini gösteriyordu.

Ve hâlâ bir elinde alt çene kemiğini tutuyordu.

İKİ

Politika bir kan sporudur.

—Aneurin Aevan

YİRMİ SAAT SONRA, WASHINGTON, DC

Griff, Beyaz Saray limuzininde karşısında oturmakta olan gence baktı. Yerinde duramıyordu ve endişeliydi. İçinden tekrarladığı bir ritimle kafasını sallıyordu.

Zach Barrows. Yirmi beş yaşında. Daha oy veremeden başkanın mevcut senato kampanyasına gönüllü oldu ve üniversiteden sonra ödül olarak kadrolu bir işe alındı. Ardından seçimlerde üç eyalette görev yaptı ve buraları rahatlıkla patronuna devretti.

Fakat hiçbir ordu deneyimi ve hukuk uygulaması yoktu. Griff, Zach'in hayatı boyunca herhangi bir silahı elinde tuttuğunu bile sanmıyordu. Savaş onun için sözcüklerle, kâğıtlarla ve gizli anlaşmalarla gerçekleşirdi.

Griff kendi kendine, bunlar bizim işimiz değil, diye hatırlattı.

Çocuk pencereden dışarıya baktı, Washington D.C.'nin tanıdık görünümü dışarıda belirmeye başlamıştı. Griff'e gülümsedi.

Griff bu gülümsemeyi tanımıştı—yalnızca etki alanındaki yabancılar için ayrılmış hayat dolu bir memnuniyetle birlikte bir politikacının sırıtması.

Arkadaş kazanmak ve insanları etkilemek ve böylece onları kullanıp, daha sonra başından atabilmek için tasarlanmış bir gülümseme.

"Pekâlâ," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Griff ona gülümsemedi. "Yakında orada olacağız," dedi.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyemez misin?" Sesi inançsızlık içindeydi.

Griff, "Gizli bilgi," dedi. "Sana bilmen gerekenleri, bilmen gerektiği zaman söyleyeceğiz."

Çocuk yılışıkça sırıttı. Griff, Başkan Oval Ofis'te çocuğu kendisine tanıttığında şöyle düşünmüştü: takım elbise içinde 70 kiloluk bir yılışık. Çocuk öne doğru eğildi. İşte başlıyoruz, diye düşündü Griff.

"Bakın Ajan... Griffin, öyle değil mi?" diye sordu Zach.

"Griff yeterli."

Önceki gülümsemenin daha küstah bir sürümü. "Ajan Griffin. Ben daha doğmadan polyester giydiğinizi ve Nixon'u protesto ettiğinizi biliyorum. Fakat ben Beyaz Saray işlerinde müdür yardımcısıydım ve henüz otuz yaşında bile değilim. *Washingtonian* dergisi bana yeni Karl Rove diye hitap ediyor."

Griff ağırbaşlı bir tutumla, "Etkileyici," dedi.

"Teşekkür ederim. O halde şu casus tavrını bırakın da bana sadece bilmek istediğimi söyleyin. Ben buraya oyun oynamaya gelmedim."

Griff bir süre düşündü.

"Bildiğim kadarıyla," dedi, "buradasınız çünkü Gizli Servis sizi başkanın on dokuz yaşındaki kızıyla Lincoln Yatak odasında yakaladı."

Zach'in yüzündeki ifadenin zevkini çıkarmak için bir an durdu. Ardından ekledi: "*Kesinlikle* üreme dışında bir şey yapıyormuşsunuz."

Zach bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat sonra kapattı ve onun yerine pencereden dışarıya bakmaya başladı.

"Endişelenme Zach. Çok yakında neler olduğunu öğreneceksin."

Zach cevap vermedi. Yalnızca somurtmaya devam etti.

Griff ona biraz acımıştı, yaklaşık kırk yıl önce bu görevle tanıştığı zamanı düşünüyordu.

"Ve öğrenmemiş olmayı dileyeceksin."

Limuzin durdu.

Griff, "Geldik," dedi ve dışarıya çıktı.

Limuzin uzaklaşırken, güvenlik ışıklarıyla aydınlanan binaya baktı.

"Burayı daha önce gezmiştim," dedi.

Yaşlı adam arkasını dönmedi, Kalenin duvarına doğru ilerlemeye devam etti, burası Smithsonian Enstitüsü'nün en eski kısmıydı.

Griff, "Bu normal bir gezinti değil," dedi.

Zach genelde odadaki en genç adam olurdu. Ona harika çocuk derlerdi. Yaşlı adamlar, özellikle politikadakiler, bir dizi yeni fikirle gelen zıpır delikanlıları dinlemek istemezlerdi. Bu sebeple onlarla uğraşırken çeşitli stratejiler geliştirmek zorunda kalmıştı, bu stratejiler pohpohlamaktan doğrudan hakarete kadar değişkenlik gösteriyordu. Hedef bir kez dengesizleştiğinde, Zach idareyi ele geçiriyordu.

Hiçbiri bu adamda işe yaramamıştı. Zach, "Griff'i" aşıp geçemiyordu. Şu ana dek gördüğü kadarıyla, yaşlı adam emekliliğine yakındı, muhtemelen FBI veya belki de Gizli Servis—göbeğine rağmen rahat, fiziksel bir güvenle hareket ediyordu—fakat şu ana dek derleyebildiği tek şey buydu. Bakış açısını kavrayamıyordu.

Bu durum onu sinirlendirmeye başlıyordu.

Bir anlığına, Zach yasalarla başının derde girdiği tek zamanı düşündü, o ve arkadaşları çalıntı bir arabadayken bir polis onları yakalamıştı. O zaman on altı yaşındaydı. Zach'in o zaman bile ağzı laf yapardı ve polise söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Polis, tüm hikâyeyi sakin sakin ve sabırla dinlemişti.

Ardından onları yine de tutuklamıştı.

Griff, ona o polisi hatırlatıyordu.

Zach, Griff'in bir tuğlayı itmesini izledi.

Tuğla, duvara doğru yarım santim kadar battı ve yaklaşık bir yüzyıl önce usta taşçılar tarafından oluşturulmuş eski mekanizma birbiri içine geçti.

Büyük bir duvar tabakası kalktı ve kullanılmaktan yıpranmış gizli bir merdiven açığa çıktı. Hiçbir ses çıkmamıştı.

Zach gülüşünü tutmaya bile çalışmadı. Griff geriye doğru baktı.

"Oh, dalga geçiyor olmalısın. Gizli bir giriş? *Gerçekten mi*?"

Griff yalnızca merdivenleri gösterdi. "Adımına dikkat et."

Zach tekrar somurttu fakat geçide girdi. "Dekoder yüzüğüm ne zaman geliyor?"

Cevap yok.

On üç adım sonra—Zach saydı—başka bir odaya girdiler. Her kapıdan geçişlerinde ışıklar otomatik olarak yanıyordu.

Kıvrımlı taşlar, ilk bakışta yukarıdaki müzeye benziyordu. Duvarlarda dizi dizi kitaplar vardı; eski, deri kapaklı ciltler. Aradaki geniş, açık alanda masalar ve vitrinler vardı.

Fakat bu vitrinler kesinlikle halk için değildi.

Şeytani, piranavari dişler, büyük kavanozların içinde insan büyüklüğünde balık kafalarının içinden Zach'e sırıtıyorlardı. Eski bir pirinç plaketin üzerinde INNSMOUTH, MASS.'DEN İSKELET KALINTILARI, 1936 yazıyordu. BRAINERD'İN BUHAR ADAMI, 1865 tabelasının altında tıpkı eski bir tahta ocaktan yapılmış bir robot gibi dökme demirden zırh parçaları duruyordu. Büyük bir böcek, altın sarısı renginde. Cam bir kutu içinde Allghoi Khorkhoi adında kan kırmızısı renginde, sümüksü bir şey. Başka bir kutunun altında, sıradan bir kütüğe benzer bir şey vardı: "ŞEYTAN AĞACI'NDAN" BİR TAHTA, İNGİLİZ GUYANASI, 1897.

Diğer şeyler. Kristal bir kafatası. Taş tabletler. Oyulmuş putlar. Mumyalanmış bir maymun pençesi.

Sonunda Zach'in dikkatini odanın sonundaki bir tabut çekmişti. Orada ne bir kart ne de bir plaket vardı.

Zach, arkasında Griff'in konuştuğunu duyana dek ne kadar süredir vitrinlere bakmakta olduğunu bilmiyordu.

Griff, "Reliquary'ye[1] hoş geldin, Zach," dedi.

Zach arkasını dönmeden önce ağzını kapatmayı başardı ve iğneleyici bir ses tonuyla konuştu.

"Hoş yer. Eksik olan tek şey, dev bir metelik."

"Bu bir şaka değil, Zach."

1 **Reliquary**: Kutsal emanetlerin saklandığı sandık.

"Bana tüm bunların gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Griff kafasıyla onayladı.

Zach bunu düşünmek için bir müddet durakladı. Bir şekilde, yaşlı adamın doğru söylediğini biliyordu. Beyninin mantıklı kısmı bunu kabul etmek istemiyordu fakat buradaki şeyler sahte gibi görünmüyorlardı. Tıpkı gündelik bir sandalye veya masanın reddetmeyeceğiniz gerçekliğine sahiptiler. Onlara baktığınızda, bunu anlıyordunuz.

Yine de nedenselliğin dırdır eden sesini kesmek için bir sonraki soruyu sordu.

"O halde şu"—Zach işaret etti—"Roswell'den gerçek bir uzaylı cesedi mi?"

Griff gösterdiği yere baktı. "Aslında o Dulce'den."

"Elbette öyledir."

Başkan kendisini Oval Ofis'e çağırdığında, Zach'in beklediği şey bu değildi. Elbette, başkan muhtemelen Zach'in kendi kızıyla gerçekleştirdiği berbat, sarhoş yakınlaşmayı biliyordu—fakat Tanrım, oradaki ilk adam Zach değildi ki ve o zamandan beri kız kendisiyle hemen hemen hiç konuşmamıştı. Zach, takımın önemli bir parçasıydı. Terfi edeceğine emindi, hatta belki de personel şefliği ve böylece nihai hedefine daha da yaklaşmış olacaktı...

Onun yerine, kendisine transfer edileceği söylenmişti. Başkan ona ulusal güvenlikle ilgili kendisine güvendiğini söylemiş ve elini sıkmıştı. Ardından Griff onu limuzine götürmüştü.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, Zach "personel şefliği" kelimelerini duyamayınca dinlemekte biraz zorluk çekmişti.

Şimdi ise bir zemin katında gezgin ucube gösterisinden dökünlülere

bakıyordu. Bir yerlerde büyük bir hata yapmış olmalıydı. Hem de üst düzey.

Sessizce, daha çok kendi kendine, "Ne işim var burada?" diye sordu.

Griff yine de ona cevap verdi.

"Ulusun en eski ve en önemli sırlarından birini öğrenmek üzeresin. Bu konuda dışarıda belge yok—zaten hiçbiri de bu odadan çıkmaz," dedi.

"Eğer bu kadar büyük bir sırsa, neden tüm bunları tutuyorsunuz? Politikada öğrendiğim ilk şey: *daima* belgeleri yok ettir."

"Burası daha çok bir hatıra odasıdır. Onun bu hatıraları tutması gerekiyor. O bir avcı. Bunu daima aklında tutmalısın."

Zach ona uzun uzun baktı.

"Biliyorsun, sözcükleri art arda koyman, bana aslında bir şey açıkladığın anlamına gelmez. Sanki genç Skywalker ile Yoda'yı oynuyor gibisin, bana yalnızca burada ne haltın döndüğünü açıklar mısın?"

Griff kafasıyla onayladı ve masaya doğru eğildi.

"Sana anlatacağım şeyi başkan, birkaç tane kabine üyesi, ben—ve şimdi sen biliyorsun."

Zach suratını ekşitti. "Gurur duydum."

Griff derin bir nefes aldı ve devam etti.

"1867 yılında, Boston limanının dışında karaya oturmuş bir balina avlama gemisinde genç bir adam bulundu. Görünüşe bakılırsa, müretebattaki arkadaşlarının bir kısmını öldürmüştü. Genç adamın kollarında olan ceset dışında hiçbir cesette kan yoktu. Kollarındakinden de hâlâ kan emiyordu.

"Ona vampir dediler. Suçlu bulundu ve idam cezası verildi. Fakat Başkan Andrew Johnson onu affetti—canını bağışladı. 1897 yılında ölene dek yaşamını bir tımarhanede geçirdi. En azından resmi hikâye bu.

"Aslında, genç adam gerçekten bir vampirdi. Ve Johnson onu yalnızca Amerika Birleşik Devletleri adına çalışması şartıyla affetmişti.

Geçtiğimiz yüz kırk yıl boyunca, bu ulusu Diğer Taraf'ın tehditlerine karşı korumak onun işiydi."

Zach gülmemeye çalıştı. "Başkanlığa ait bir vampir, ha? Demokrat mı, cumhuriyetçi mi?"

"Bu soru, bir köpekbalığına yemeğiyle kırmızı mı beyaz mı ister diye sormak gibi bir şey."

"Pekâlâ. O halde bana neden ihtiyacınız var?"

"Sen vampirin başkanlık ofisiyle yeni bağlantısısın. Başkanın emirlerini ve talimatlarını ileteceksin, destek olacaksın, haber vereceksin ve tüm operasyonlarında vampirle beraber çalışacaksın."

Griff durdu. Zach can alıcı noktayı bekledi. Fakat öyle bir şey yoktu.

Zach, "Saçmalık," dedi. "Bende Beyaz Saray bilgileri var ve hiç böyle bir şey duymadım."

"Yalnızca gün ışığındaki dünyada bilmen gereken her şeyi biliyordun. Bu tamamen başka bir şey."

"Yani benim gerçekten tasması bizde olan bir vampire sahip olduğumuza ve ne zaman istersek onu teröristlerin ve casusların peşine salabileceğimize inanmamı mı bekliyorsun?"

O gece ilk defa, Griff güldü. Gerçekten eğlenmiş görünüyordu ve bu durum Zach'i daha kızdırdı.

"O kadar komik olan nedir?"

"Bu dünyada El-Kaide'den ve Kuzey Kore'den daha kötü şeyler de var, Zach. Ve bize saldırmak için fırsat bekliyorlar."

Odayı ve içindeki objeleri işaret etti.

"Bu yapıtlar—her biri gölgeden gün ışığına çıkmak için yapılan denemelerde elde edildi. Bizim yaşamımıza girmek için.

"İnsanlık bu şekilde hayatta kalamazdı. Onlar bir enfeksiyon ve Ebola gibi yayılırlar. Işık ve karanlık arasındaki sınırı ne pahasına olursa olsun korumalıyız. Yoksa kaybederiz. Her şeyi. Hepimiz ölürüz.

"Biri o sınırı korumak için orada olmalı. İşte biz bunu yapıyoruz. Onların gerçekleştirdiği her baskınla savaşıyoruz. Onlar istila ediyor, biz bastırıyoruz. Terörle Savaşı unut, Zach. Bu dehşetle savaş. Ve sen görevine yeni başlıyorsun."

Oda şimdi Zach'e çok sessiz geliyordu. O da tek mantıklı soruyu sordu.

"Ya ben bu görevi istemiyorsam?"

"Korkarım, öyle bir seçenek yok. Bırakmak yok, transfer olmak yok. Emekli olana kadar bu görevi yapacaksın. Veya öldürülene kadar. Hangisi önce olursa."

Zach, bu haberlerin hangisinin daha çok başını döndürdüğünü bilmiyordu—vampirlerin gerçek olduğu bilgisi mi yoksa kariyerinin durma noktasına geldiği bilgisi mi?

Birden, Zach bu durumun adaletsizliğine takıldı kaldı. Tüm hayatını Amerika'nın güç merkezine yakın olmak için harcamıştı. Lisedeyken, hafta sonlarını el broşürleri dağıtmak ve kampanya levhaları asmakla geçirmişti. Yarım düzine kampanyada uykunun nasıl bir şey olduğunu

unutmuştu. Berbat yemekler yemiş, asgari ücretin de altına çalışmıştı. Üniversite arkadaşları yatırım şirketlerinde altı haneli maaşlar kazanırken, o yalnızca Beyaz Saray'a girebilmişti.

Her şey planına göre gidiyordu. Şimdi bu.

"Peki ya reddetsem?"

Griff'in ifadesi değişmedi. "Sahiden yürüyüp gidebileceğini mi sanıyorsun? Tüm bu gördüklerinden sonra? Göreceklerinden sonra?"

"Bu bir tehdit mi? Beni tehdit mi ediyorsun? Beni dinle, yaşlı adam çünkü *hayatta*—"

"Aslında, tehdit etmek onun görevi değil."

Bir an, Zach bu sözleri kimin sarf ettiğini anlayamadı.

Ardından döndü ve arkasında durmakta olan kişiyle yüzleşti. Hiçlikten fırlamış gibiydi.

"Benim görevimdir," dedi ve gülümsedi.

Zach'ten daha uzun boyluydu ve yırtık pırtık siyah bir takım elbise giymişti. Ve solgundu. Çok, çok solgun.

Orada son derece sakin bir tavırla dikiliyordu.

Hatta fazla sakin. Doğal olmayan bir durgunlukla. Yalnızca bir tabutun içinde bulabileceğiniz bir durgunlukla. Fakat sadece orada dikiliyordu.

Zach, neden zihninin tümüyle tek bir düşünceye, beyninin içinde büyük harflerle yanmakta olan tek bir kelimeye odaklandığını anlayamadı: KAÇ.

Zach, insanların kamp ateşi başında toplanmış, karanlıktaki seslerden dehşete düşmüş haldeyken içgüdülerinin canlanmasına benzer bir his içindeydi. Birden kendi türünü binlerce yıldır sinsice avlamakta

olan bir varlığın karşısında bulunduğunu fark etti. İnsani olmayan bir şeyin. Bir yırtıcının.

İnsanların karanlıktan korkmaya genetik olarak kodlanmasının bir sebebi vardı. Ve Zach şu an o sebebe bakıyordu.

Ardından Zach gülümsediğinde görünen keskin ve sivri dişleri gördü.

Titremeye başladı. Bacaklarını hareket ettiremiyordu.

Konuşmaya çalıştı. Ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Uyluğundan aşağıya sıcak ve ıslak bir şey akmaya başladı.

O da vampir de—o varlık bir vampirdi, Zach'in karşısında dikiliyordu ve artık Zach'in bir şüphesi kalmamıştı—aşağıya doğru baktılar.

Mesanesi tamamen boşalırken, Zach'in ayakkabısının çevresinde küçük bir birikinti oluştu.

Vampirin gülümsemesi silindi. Zach'in omzunun üzerinden bakarak, Griff'le konuştu.

"Yani yeni çocuk bu mu?"

Griff, "Zach Barrows, bu Nathaniel Cade," dedi. "Başkan'ın vampiri."

Zach hâlâ hareket edemiyordu. Cade tekrar aşağıya, ona doğru baktı.

Cade, "Sanırım ona paspası nerede tuttuğumuzu göstermelisin," dedi.

Zach'in çevresinde yürüdü. Zach'in kafası da onu takip ederek döndü.

Cade, masalardan birinin üzerine metal bir kutu bırakmak üzere durdu. Ardından kutunun yanına tahtayı takırdatan bir şey attı. Bir çe-

şit hayvanın kemiğine benziyordu—bir köpek gibi. Veya bir kurt. Diş ve tüyle kaplanmıştı ve bazı yerleri hâlâ kanlıydı.

"Lütfen bunlarla ilgilen," dedi.

Cade, doğrudan tabuta gitti ve kapağını açtı.

Griff vampirin dikkatini çekmeye çalıştı. "Cade, bunlar hakkında konuşmalı—"

Cade, "Daha sonra," dedi ve tabutun kapağını kapattı.

Griff omzunu silkti, Zach'ten bir nevi özür diliyordu.

Griff, "Son on dört saattir bir C-130'un yük ambarındaydı," dedi. "Onu biraz huysuzlaştırıyor."

Zach ayakta dikiliyordu, pantolonunun paçasından yere damlalar düşüyordu. Ağzı açıktı fakat hayatında ilk kez söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

ÜÇ

6–1. Genel

Ordu, Donanma ve Hava Kuvvetleri, Birleşik Devletler toprakları dışında silahlı kuvvetler cenaze tesisleri kurmuşlardır. Bu tesisler yerel ticari cenaze hizmetleri olmadığında veya yüksek maliyetli olduğunda, hayatını kaybetmiş uygun personeller için cenaze hizmeti sağlarlar. Silahlı kuvvetler cenaze tesislerinin kurulması veya sona erdirilmesi Bölüme ait kademelerle koordine edilecektir. —*Ordu Yönetmeliği 638-2, "Ölü Personel, Kalanları Muhafaza etme ve Düzenleme ve Kişisel Etkilerin Düzenlenmesi" (Sınıflandırılmamış)*

BİR AY ÖNCE, CENAZE HİZMETLERİ BÖLÜMÜ, KURT KAMPI ASKERİ ÜSSÜ, KUVEYT

Dylan Weeks, kamyonu cenaze binasına olabildiğince yakın park etti. Sürücü yerinden inerken, çavuş ağır adımlarla ona doğru geldi, kızgın görünüyordu. İşte başlıyoruz, diye düşündü Dylan.

Kadın, "Gecikmene ilişkin bir şikâyet daha aldım," dedi. "Havaalanı kahrolası üssün hemen karşısında. Yolda bira için mi duruyorsun?"

Evet. Kuveyt'te bir bira. Harika olurdu. Yine Dylan, yüksek sesle yalnızca, "Olabildiğinde hızlı gidiyorum," dedi.

Kadın bir an ona baktı, belli ki onun yalan mı söylediğini yoksa yalnızca aptalın teki mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Kendini toparla," dedi ve kısa konçlu botlarının topuğunda düzgünce ilerledi.

"Evet, efendim." Kaltak, diye düşündü Dylan. Bir polise üniforma giydir ve o da kendini lanet bir general filan sansın. Kadının kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat sonunda onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

Kamyonu doldurmaya başladı.

Arka tarafa ölü A.B.D. askerlerini içeren transfer tabutlarını çıkartırken yine ne kadar şanssız olduğunu düşündü. Bu pozisyona asla konulmamalıydı. Her şey değişecekti fakat yine de, en başta bu pisliğin hiçbir tarafına bulaşmaması gerekiyordu.

Dylan, Kuveyt'teki üste çalışan yüzlerce sözleşmeli sivil işçilerden biriydi. Bir sene önce, otomatik satış makinelerini dolduruyordu, ofis otoparklarına şeker ve aperatif götürüyordu.

Her iki işi de kendi düzeyinin altında görüyordu. Aslında, çoğu işi kendi düzeyinin altında görüyordu. Eğer babası bu kadar aşağılık bir herif olmasaydı...

Dylan zengin biri olmalıydı. Babası başarılı bir şarkıcı/söz yazarıydı, 80'lerde bir dizi önemsiz hiti olmuştu. Hiçbir zaman ünlü olamamıştı fakat ünlü olanlar için yazıp, üretmişti. Büyük miktarda para kazanmıştı. Paralar araba reklamları ve en iyi parça derlemelerinden kalan çeklerden geliyordu.

Dylan doğduğunda, ailesi tamamen ailevi bir ortam arayışında Los Angeles'tan Orange County'ye taşınmıştı.

Bulmuşlardı da. Dylan, tıpkı kendisi gibi çocuklarla varlık içinde ve ayrıcalıklı büyümüştü. Cabo'da tatiller, özel okullar ve on altısında bir Porsche.

Dylan yirmi üç yaşındayken, babası kendisini karşısına oturtup, ona artık kendisine ait bir yaşamı olması gerektiğini söylediğinde, bu onun için tam bir şok olmuştu.

Bu olay, Dylan üçüncü ve girebileceği son üniversiteden atıldıktan sonra gerçekleşmişti. Branşı bira içme ve akşamdan kalma istirahatı idi. İlk iki üniversiteden basitçe çuvalladığı için atılırken, akademik kariyeri başarısız bir ilk randevu-tecavüz girişimi ve bir surat dolusu biber gazıyla tamamen sona erdi.

Cezai kovuşturma, cömert bir anlaşmayla iptal edilmişti. İşte o zaman babası oğluyla, erkek erkeğe bir konuşma gerçekleştirme zamanının geldiğine kanaat getirmişti. Güneş Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batarken Newport Sahili'ndeki evlerinin verandasında oturdular. Çok güzeldi. Her ikisi de karşılıklı rahatsızlıklarını gidermek için bir kaç tane bira içtiler ve konuya girdiler.

Dylan'ın babası pek etrafta olmadığını itiraf etti. Dylan'ın annesiyle olan evliliği sona ermişti ve onu bir dizi sarışın, şuh ve genç üvey anne takip etmişti. Onlar konuşurken, Dylan'ın babası tıpkı yeni filizleri nazikçe kontrol eden bir bahçıvan gibi ektirdiği saçlara dokunup duruyordu.

Dylan'a hayatında neler yapmak istediğini sordu.

Dylan da tıpkı babası gibi müzik işine girmek istediğini söyledi. Bir grup kurmak. Belki de tura çıkmak. İşletme maliyeti yaklaşık yirmi bin dolar olacaktı.

Babası ona bir enstrüman çalmayı öğrenmesinin ve hatta başlangıçta müzik bilgisi edinmesinin iyi olacağını söyledi.

Dylan babasının müziğinin berbat olduğunu söyleyerek karşı çıktı ve "dişçi ofisi saçmalığından" daha iyi müzik yapabilmek için müzik bilgisine ihtiyacı olmadığını söyledi.

Durum o noktada kötüleşti. Dylan'ın babası sonunda ellerini kaldırdı ve ev ofisine geçti. Orada esrar içti ve nasıl bu kadar kaba küçük bir pislik yetiştirmeyi başardığını düşündü. Yirmi yıl boyunca Cumhuriyetçilere oy vermişti ve sonuç? Okulları suçladı.

Dylan, kredi kartlarının iptal edildiğini, kırk yaşına gelene kadar güven fonunun kapatıldığını öğrendi. Annesi, şimdiki kocasını Dylan'ın kendi arazilerindeki bir konuk evinde yaşaması için ikna etti.

Altı ayın sonunda, annesi bir iş bulması için ısrar etmeye başladı ve sonunda kocası bir arkadaşının yardımıyla Dylan'a kamyonla otomatik satış makinelerine dağıtım yapmak üzere bir iş buldu.

O zamanlar Khaled onunla tekrar temas kurdu. Dylan, gece saat üçte Grand Theft Auto: Vatican City oynuyordu. Yine başarısız bir grup çalışması sonrasında, bir Uzi ile rakiplerini katlederek sinirini boşaltıyordu. Bilgisayarında anlık ileti penceresi belirdi.

Mesaj, okuldan tanıdığı Khaled adında bir adamdandı. Khaled yurtta aynı katta kaldıkları, Suudi bir öğrenciydi.

Normal şartlarda, Dylan kendisine bu kadar yakın yaşayan bir yabancıyla dalga geçer ve onu rahatsız ederdi. Fakat Khaled harikaydı. İngilizceyi Dylan'dan iyi konuşuyordu, kot pantolon ve tişört giyiyordu ve hip hop ve rap dinliyordu. Ayrıca Tanrı'dan çok parası vardı ve daima iyi uyuşturucular bulurdu.

Birkaç ay içinde sürekli internetten mesajlaşmaya başladılar. Sanal katliam rauntları sırasında, Khaled Dylan'ın sorunlarını öğrenmeye başladı. Kızla ve biber gazıyla olan olayı talihsiz olarak nitelendirdi. Erkekler—Khaled ve Dylan gibiler—doğal rollerinden mahsur bırakılıyorlardı, ki bu da emir vermekti. Saygı duyulmak. Örneğin Dylan'a biber gazı sıkan o kız. Yerini bilmeliydi. Khaled, "Fahişeler," diye yazdı. "Dünya, tüm kadınları fahişelere çevirmiş."

Dünya berbat durumdaydı. Bunu kim olsa görebilirdi. Fakat Khaled nedenini de biliyor gibiydi. Dylan'a problemlerinin sebebinin, onlar gibi erkeklere karşı birleşmiş güçler olduğunu anlattı. Irak'taki savaş, uluslararası bankerlerin taktiğiydi. Tıpkı 9/11 gibi, her şeyi hükümet planlıyordu.

Tam da bu sebeple Dylan bant anlaşması imzalayamıyordu—müzik piyasası tamamen aynı insanlar tarafından kontrol ediliyordu. Ve elbette babası güven fonunu istifliyordu. Bankerler güven fonu hesabını tutmak isterdi, kurutana dek emebilmek için.

Her şey yerli yerine oturdu. Aslında bunlar Dylan'ın hatası değildi. Her şeyin nasıl üst üste geldiğinden emin değildi fakat sonundaki dibe vuruşu beğenmişti: daha iyisini hak ediyordu ve birileri elinden komplo kurarak bunu almıştı. Onun gibi bir adamın yaşamak için şeker ve Kola makineleri depolamasının bir sebebi olmalıydı.

Khaled, bazı insanlar hizmet işlerinden daha iyi işler için yaratılmışlardır, demişti. Onun bir planı vardı ve Dylan da bunun bir parçası olabilirdi.

Khaled'in babasının A.B.D. Ordusuyla anlaşmalı olan çeşitli işleri vardı. Khaled, Kuveyt'te, diye söz verdi, Dylan tıpkı şu anda yaptığı

gibi kamyon sürerek yılda en az yüz bin dolar kazanabilirdi. Khaled, başka herkes savaştan kâr sağlıyor, dedi. Neden Dylan da biraz harekete geçmesindi?

Dylan bunun hayatının değişim noktası olduğunu biliyordu. Bir zamanlar formda olan kasları yumuşamaya başlamıştı ve saçları seyrekleşiyordu. Grubu dağılmıştı. Aleti artık kalkmıyordu ve bir hafta önce Newport Sahili'nde bir barda bir kıza içki ısmarlamaya çalışmıştı, fakat cüzdanında kızın on dört-dolarlık elmalı martinisi için bile yeterli parası yoktu.

Canı cehenneme, diye düşündü. Onu bağlayan hiçbir şey yoktu. Bir ilişkiye yakın yaşadığı tek şey, Spearmint Rhino'daki favori bir striptiz artistiyleydi. Khaled ona bir uçak bileti ve ilk ayın maaş çeki olarak avans gönderdi.

Kuveyt'teki büyük macera, planladığı gibi başlamamıştı bile.

Kuveyt Şehri havaalanında jetlag olmuş ve hiçbir ipucu olmadan, uzun cübbeler giymiş erkekler ve kadınlar tarafından çevrelenmiş vaziyette dolanıp durdu. Yerellerden biri onu fark etti ve arkadaş grubundan ayrılarak, ona yaklaştı.

Dylan endişeliydi. Bu durum, Bağdat'ta şu sivil sözleşmeli işçilerin kaçırılmasından hemen sonra gerçekleşmişti ve gözünün önüne kendi kafasının bir Cihat teröristinin garajında yerde yuvarlandığı korkutucu bir şekilde geliyordu.

Sonra sakalın ardındaki adamı tanıdı.

Khaled geleneksel bir cübbe giymiş ve sakal bırakmıştı. Eğer gülümseyerek, Dylan'ın adını söylemeseydi, Dylan asla onu tanıyamazdı.

Tüm arkadaşları kaşlarını çatarak bakarken, Dylan'a içten bir biçimde sarıldı.

Khaled, Dylan'ı yeni işiyle birlikte tahsis edilen apartman dairesine götürdü. Khaled kalıp, konuşamadı—babasının Kuveyt'teki nakliye işlerini yürütüyordu—fakat sonra görüşeceklerine söz verdi.

Bir ay sonra, Dylan tüm bunları bırakarak, eve dönmeyi düşünüyordu.

Öncelikle, yılda yüz bin dolardan çok daha az kazanıyordu. Asıl parayı Bağdat'ta çalışmak isteyen ve yahni olma riskini alanlar kazanıyorlardı. Maaşı, Birleşik Devletlerde kazandığına yakındı.

Fakat şeker makineleri yüklemek yerine, üsteki en kötü işe sahipti—cenaze desteği. Bu da bir cenaze levazımatçısı için süslü bir isimdi. Kurt Kampı'na gece-gündüz ölü bedenler geliyordu. O, tabutları almaktan ve—pardon, ordu onlara "transfer kutuları" diyordu—ve yüklemekten sorumluydu. Ardından tabutları havaalanına götürüyor ve tabutlar da oradan evlerine teslim ediliyordu.

Dylan, cehennemde olduğunu düşünüyordu. Her gün sıcakta kavruluyor, ardından cesetlerle dolu soğuk depoda donuyordu.

Khaled tekrar onunla iletişime geçtiğinde, Dylan bıkmış durumdaydı ve Birleşik Devletlere dönmeye hazırdı.

Khaled onu yatıştırmaya çalıştı. Dylan dinlemek istemedi. Dylan'ı apartman dairesine davet etti. Khaled biradan bahsedene kadar, Dylan tereddütlüydü.

Khaled, Bentley'ini Dylan için gönderdi. Devasa, lüks apartman dairesinde bir kutu kaçak Coors Light açtılar ve Khaled neler olduğunu açıklarken, içtiler.

Belli ki, dedi, üniversiteden beri her şey değişti.

Hızla iki birayı deviren ve üçüncüye başlayan Dylan, "Hadi ya! Kıyafet olayı nedir?"

Khaled açıkladı: babası Amerika'da zamanını nasıl geçirdiğini öğrenmişti ve onu üniversiteden almıştı. Suudi Arabistan'da çok disiplinli bir medreseye yollanmıştı.

Dylan, "Berbat bir durum, adamım," dedi.

Khaled'in gözlerinde bir kızgınlık ifadesi belirdi fakat geçti. "Başlangıçta, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Fakat sonra gerçeği öğrendim.

Bahsettikleri her şey, dünyadaki tüm problemler, bunların hepsi değişmeliydi. Ve Khaled ve arkadaşlarının bunun için bir çözümleri vardı. Her şeyi düzelteceklerdi.

Zülfikâr adında bir grubun üyeleriydiler. Dünyada kötülüğü yok etmek için toplanmış doğruluğun kılıcıydılar.

Fakat Dylan'a ihtiyaçları vardı. Dylan'ın öne çıkmasına ve bir kahraman olmasına ihtiyaçları vardı.

Ve elbette, ödeme yapacaklardı. Kahraman olunduğunda, ödül de alınabilir, dedi Khaled. Hatta bir milyon dolar önerdi.

Dylan bunu pas geçti. Bir milyon? Güven fonundan daha azdı bu para. Kırkına kadar dayanabilirdi. Değmezdi.

Biraz pazarlık yaptılar. Khaled, vergiden muaf nakit paranın faydalarını vurguladı. Sonunda 3,5 milyon dolar teklif etti.

Dylan, "Güzel," dedi.

Tabutlar kamyondaydı. Dylan, motoru çalıştırdı ve cenaze binasının kenarına doğru sürdü.

Ayrılırken o kaltak çavuşun kendisini görmediğine emin oldu.

Havaalanı yolunun yarısında, Dylan bir park yerinde durdu ve iki personel taşıyıcı arasına kamyonunu park etti. Motoru kapattı.

Khaled'in kendisine verdiği küçük alet çantasını aldı ve kamyondan indi. Kamyonunun arkasına geçerken, çevresine bakınmadı. Ordudan bir tek şey öğrenmişti: her zaman yaptığın işi biliyormuşsun gibi davran. Bunu yap ve kimse seni sorgulamaz; onların kendi problemleri vardır.

İstediği tabutun, tabut yığınlarının en tepesinde olduğuna emin oldu. PFC MANUEL CASTILLO, THOUSAND PALMS, CALIF. Kayışını çıkarttı ve bayrağı bir hediye açıyormuşçasına kaldırdı. Tel kesicilerle tutturacı kesti.

Cesetten geriye kalanlar, içi buzla dolu bir plastik çöp poşetine konulmuştu. Pek bir önemi yoktu—PFC Castillo, kapalı tabutta bir cenaze törenine gönderiliyordu.

Koltuğunun altından başlayan bir patlamayla, Humvee'sinden fırlamıştı ve muhtemelen onu bir kürekle ceset torbasına koymuşlardı.

Bu sebeple Dylan onu seçmişti.

Dylan, buz parçalarını kamyonun tabanına attı ve çantayı açtı. Zavallı piçin köprücük kemiğine kadar, kafasının yarısı kopmuştu; tıpkı bir fırlatma koltuğu gibi aracın çatısına fırlamıştı.

Fakat sağ bacağı hâlâ bozulmamıştı, kalçasından aşağıya kadar.

Dylan, emin olabilmek için listesini kontrol etti. SAĞ BACAK—beş kutuyla devam ediyordu. Dördünün üzerinde onay işaretleri vardı. Bir kalem çıkarttı ve son boş kutunun üstünü de işaretledi.

Ardından alet çantasını açtı ve işe koyuldu.

Yuvarlak testere oldukça küçük ve kullanışlıydı. Neredeyse şarjlı matkaptan bile küçüktü ve hızlandığında deriyi ve kemiği tıpkı bir tofu gibi kesiyordu. Dylan memnundu, iyi ki bu adamlar evlerine üniformaları ile gönderilmiyordu. Bu işlem Dover Hava Kuvvetleri Üssünde, tahnit edildikten sonra gerçekleştiriliyordu. Dylan bir cesedi iç çamaşırlarına kadar soyabileceğini sanmıyordu.

Kalçanın bacakla birleştiği eklemi kontrol etti. Hassas olması gerekmiyordu fakat çok fazla tıraş yaptığında Khaled ona sinirlenmişti.

Testerenin güç düğmesine bastığında geriye doğru yaslandı. Bunu ilk yaptığında, kadavraya doğru çok yakın eğildiğinden, üzerine bir avuç dolusu kan sıçramıştı. Bu dersi bir kez öğrenmesi yetmişti.

Bıçak, ölü deri ve kemikleri kesiyordu. Bacağı ceset torbasından çıkarttığında, derinin çifte katmanları tıpkı lastik bantlar gibi koptu.

Khaled ona bu şekilde anlatmıştı. Kimse birkaç vücut parçasını özlemezdi. Birleşik Devletlerdeki cenaze levazımatçıları bunu kesinlikle sorgulamazlardı çünkü teslimatta cesette olması gereken tüm kol ve bacakların faturasını kesiyor değillerdi. Evdeki ailelere, askerlerinin parçalara ayrıldığı söyleniyordu. Bakmaya zahmet etseler bile, eksik bir paket bekliyorlardı.

Irak'taki tüm araba bombalamaları ve şarapneller ve el yapımı patlayıcılarla birlikte, evine bir kaç uzvu eksik dönen pek çok adam vardı.

Tek dezavantajı: Khaled adamların kafalarını istiyordu fakat Dylan'ın en iyi seçtiklerinin boynunun üzerinde pek bir şey kalmamış oluyordu. Bu çok hassas bir noktaydı. Khaled sonunda Dylan'a bunu unutmasını söyledi, başka ayarlamalar yapacaktı.

Dylan, testereyi kapattı ve alet çantasından kendi özel plastik torbasını çıkartarak, açtı. Torbanın içinde bacağı soğuk tutacak bir çeşit kimyasal kaplama vardı; torba açılır açılmaz aktive oluyordu. Dylan'ın çevresini soğuk bir hava sardı.

Bacağı torbanın içine koydu, onunla bir biftek parçası gibi uğraşıyordu.

Terleyen Dylan, ceset torbasının fermuarını çekti ve cesedi tekrar buzla kapladı, poşetleri tabuta yerleştirdi. Sürgüleyerek kapattı ve tutturaçları tekrar kapatmak için küçük, aküyle çalışan bir lehim aleti kullandı. Ardından içinde PFC Castillo'nun bacağının bulunduğu torbayı omzuna attı.

Bacağı, yolcu koltuğunun tabanına fırlattı ve kamyonu çalıştırdı. Havaalanının girişine ulaşması çok kısa zamanını aldı. Tabutları bir hangara boşalttı, orada tabutlar bir sonraki uçuşu bekleyeceklerdi.

Kimse bayrakla kaplı tabutlara bakmak istemiyordu. Kimse içindekileri düşünmek istemiyordu. Dylan bunun için minnettardı.

Kamyonu tekrar girişe götürdü. Çitlerin yanında yavaşladı ve içinde bacağın bulunduğu torbayı yerden aldı. Yumuşakça bir hareketle, kapısını açtı ve onu yolun kenarına attı.

Her zamanki gibi, orada Khaled'in adamlarından biri bekliyordu. Hendekten hızla karanlık bir figürün çıktığını ve poşeti aldığını gördü.

Dylan gülümsedi. Khaled'in anlattığı her şeye inanıp inanmadığını bilmiyordu. Çoğu zaman öyle olup olmaması umurunda bile değildi. Fakat ona iyi davranmayan dünyadan bir şekilde öcünü aldığı fikrini kesinlikle seviyordu. Ve aynı zamanda bu işten para da kazanıyordu.

Dylan, bu boktan işi biraz daha idare edebilirdi. Gizli çalışıyordu. Tıpkı James Bond gibi...

Kısa bir süre sonra, onu küçük gören ve ona saygısızlık eden herkes büyük bir ders almış olacaktı. Dylan zengin olacaktı, bir yerlerin sahilinde iyi bir yaşam yaşıyor olacaktı.

Bu babasına gününü gösterirdi. Ve kalan herkese... Bu onu perişan ederdi.

DÖRT

Konu: Cade işlevsel olarak ölümsüzdür. Bunun anlamı, özne düzenli olarak taze kan aldığı sürece, hücrelerinde normal hücre ölümünün gerçekleşmediği ve hatta yaşlanmadıkları veya bozulmadıklarıdır. Hücre onarımı neredeyse mükemmel—dış bir kuvvet tarafından yok edilen hücrelerin hepsi (bakınız Ek: "Öznenin Bıçak ve Kurşun Yaralarına Karşı Direnci") ayırt edilemez kopyalarıyla değişmektedir. Büyük çapta bedeni bir travma gerçekleşmediği sürece, özne bir kaç dakika içerisinde herhangi bir yarasını iyileştirebilmektedir, yine de iyileşme hızı sistemindeki taze kan miktarına göre değişkenlik göstermektedir.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS *(Yalnızca Muhatabına/ Gizli Bilgi/ Başkanlık Kararnamesi 13292 gereğince Çok Gizli)*

Bir şey Zach'in kafasının yanına indi ve sesiyle onu uyandırdı. Yüzü brifing kitabının üstünde, yanağı akan salyasından oluşmuş bir birikintinin içindeydi. Uykulu uykulu çevreye bakındı ve Smithsonian'ın bodrum katındaki masalardan birinde oturmakta olduğunu fark etti. Ve üzerinde pantolonu yoktu.

"Ne güzel," dedi Zach. "Her şey yalnızca harika bir rüyadan ibaret değilmiş." Brifing kitabını okurken uykuya dalmıştı. Kitap yüzlerce

sayfaydı ve tıpkı bir mikrodalganın kullanıcı kılavuzu gibi yazılmıştı. Ona verilen cildin beşinci cilt olduğunu fark etti. Bakması gereken daha çok şey vardı.

Griff, tepesinde belirdi. Bir saniye önce gürültülü bir biçimde masaya vurduğu spor çantasını elinde tutuyordu.

"Sana bazı kıyafetler getirdim. Apartman dairenden bazı eşyaları buraya getirmelisin."

Zach esnedi ve ayağa kalktı. Ardından dün gece kendini pislettikten sonra Griff'in kendisine verdiği eşofmanı—üzerinde SMITHSONIAN ENST. MALIDIR yazıyordu—giymek zorunda kaldı.

Saatini kontrol etti. Neredeyse öğle vaktiydi. "Selam," dedi. "Neden ayaktayım? Onun gün içerisinde uyuduğunu sanıyordum."

"Neredeyse gece yarısı oldu."

Zach tekrar saatini kontrol etti. Öğle vakti değildi. Burada hiçbir doğal ışık yoktu. Tekrar esnedi.

Griff masanın üzerinde salyayla ıslanmış kitaba baktı. "Ne kadarını okuyabildin?"

"Göz gezdirdim."

Griff, "Pekâlâ," dedi. "Bunlar özet sürümleri. Cade gün içerisinde çalışabilir, yalnızca doğrudan güneş ışığında çalışamaz. Bazen günlerce uyanık kalır. Uyuyabildiğin zaman uyumalısın."

"Peki ya acıkırsa? Ben onun için uygun bir atıştırmalık mıyım?"

"İnsanlardan beslenmez."

"Gerçekten mi?"

Griff kafasıyla onayladı.

"Neden?"

"Ona sor."

"Harika."

Zach spor çantasına bakmaya başladı.

Kot pantolonlar. Tişörtler. Eşofman üstleri. Spor ayakkabılar. Griff, dolabının en alt çekmecesini getirmişti, neredeyse hiç kullanmadığı idman eşyalarının olduğu çekmece.

"Bu nedir?"

"Sahaya çıkıyorsun. Hareket edebilmelisin."

"Sen bir takım elbise giyiyorsun."

"Eski alışkanlıklar. Ben FBI'daydım. Başka bir şey giymemize izin verilmezdi."

"Ben neyim, bir bahçıvan mı? On dört yaşındaki ilk kampanyamdan beri her gün çalışmak için takım elbise giyerim. Bunu değiştirmeye niyetim yok."

Griff omzunu silkti. "Öyle olsun. Pantolonun şimdiye dek kurumuştur."

Zach'e bir fincan kahve uzattı.

Zach kahveyi aldı ve eşofmanı yine neredeyse dizlerine kadar düştü.

Griff'in gülmemeye çalıştığına yemin edebilirdi. Ardından Griff'in takım elbisesinin ceketinden çıkarttığı cep telefonuyla dikkati dağıldı.

Dokunmatik ekranlı bir modele benziyordu, yalnız tepesinde uzanan antenle birlikte biraz daha kalın gibiydi. Griff telefonu Zach'e uzatırken, "Bir dekoder yüzük istediğini biliyorum ama onun yerine bu var," dedi. "Etkin uydu, GPS hedef takip sistemi, İnternet erişimi, kamera, hareket dedektörü, acil durum sinyali ve deneyim kazandıkça kullanmaya alışacağın birkaç özelliği daha var."

Zach, "Güzel," dedi. "Tüm bunları kim ödüyor? Hiç vampirler için bir bütçe faturası görmedim."

"Beyaz Saray'ın dişçisinin bütçesi inanılmaz derecede fazladır."

"Çok komik." Zach telefonu kurcalamaya devam etti. "Bu MP3 çalar mı?"

"Yalnızca kullanmayı öğren. Yaşamını kurtarabilir."

"Bir silahım da olacak mı?"

"Ergenlik çağına girdiğinde olabilir."

Zach olabildiğince gururlu bir biçimde pantolonunu yukarı çekti. Eğer şimdiki işi buysa, bunu en iyi biçimde yapacaktı. "Duş alabileceğim bir yer var mı? Yoksa dışarıda bir hortumla mı yıkanmamı bekliyorsunuz?"

Griff odanın öteki ucundaki tahta bir kapıyı işaret etti. "Buyurunuz."

Zach homurdandı ve kapıya doğru ilerledi.

Griff saatini kontrol etti ve kahve makinesinin altındaki küçük buzdolabından parafinli kâğıt-kutuyu—yarım galon süt şişesi büyüklüğünde—çıkarmakla oyalandı.

Onu salladı ve mikrodalganın içine yerleştirdi. Zamanlayıcı biplerken, dışarıya çıkartıp, en yakındaki masaya koydu.

İki dakika sonra, tabut açıldı ve Cade belirdi, tamamen aynı görünüyordu. Gözleri hızla odayı taradı, sanki her kalktığında böyle yapıyor gibiydi. Kutuyu gördü fakat görmezden geldi.

Onun yerine, yıpranmış ordu kıyafetlerini çıkarttı ve soğuk zeminde çıplak vaziyette dikildi. Griff buna alışmıştı: Cade çoğu insan ayrıntılarına takılmıyordu artık.

Cade üzerine yakınındaki bir askılıkta duran, düğmeli ucuz bir gömlek ve siyah bir takım elbise giydi. Bir hükümet maaşıyla herhangi bir bürokratın alabileceği hazır giyim ürününe benziyordu. Tek farkı Cade'in kravat takmıyor oluşuydu. Pek çok kez, birisi ya da bir şey kravatı kafasını koparmak için kullanmaya çalışmıştı. Şimdi de gündelik kıyafetini giymiş işe giden bir muhasebeci gibi görünüyordu.

Haç dışında. Eski, kararmış bir metalden yapılmıştı ve Cade'in boğazındaki boşlukta deri bir kordonla tutturulmuştu. Cade ne giyerse giysin, o haçı hiç çıkartmıyordu. Eğer bu kadar cilasız ve bozulmuş görünmeseydi, bir rock yıldızının takacağı bir şeydi. Onun yerine yukarıdaki müzenin parçalarından biri gibi görünüyordu.

Cade, giyindikten sonra da, kutuyu görmezden gelmeye devam etti. Bir bilgisayar terminaline girdi, orada bulunan yirmi birinci yüzyıla ait tek şeye.

Griff'in tersine, Cade'in bilgisayarlarla bir problemi yoktu. Yeterli zaman verildiğinde, herhangi bir aleti kullanmayı öğrenebilirdi. Eğer kendi türü, alet kullanan maymunlardan oluşan bitmek bilmeyen yaratıcılıkta bir türü avlayacaksa, zorunluydu. Bir insanın oluşturduğu her şeyde uzman olmalıydı. Bir insanın öğrenebildiği her şeyi daha hızlı öğrenmeliydi.

Griff'in Cade'e bir evrim ürünü olarak baktığını bilmek bazı insanları şaşırtabilir. Fakat Cade'i gözlemleyen biri için şu durum kaçınılmazdı: o zirvede bir avcıydı. Cade de bir zamanlar insandı fakat bu çok uzun zaman önceydi.

Şimdi yalnızca o görünüşe sahipti ve bu sayede avlarının arasında dolaşabiliyordu. Diğer her şey onu—ve ona benzeyen tüm yaratıkları—

Homo sapienlerin mümkün olan en verimli avcısı yapmak üzere tasarlanmıştı. Başka bir dönemde verdikleri işimle, bir insan yiyici.

Fakat bu durum onun için bir inanç veya inançsızlık meselesi değildi. Griff, Cade iblislerle, vampirlerle, kurt adamlarla, görünmeyen adamlarla, uzaylılarla, ismi olmayan yaratıklarla ve hatta kendine tanrı diyen bir yaratıkla dövüşürken—ve öldürürken—onunla birlikteydi.

Bu şeylerin çoğu, hükümet otopsi plakalarında son bulmuştu ve sonuçları görmüştü. Ve onlar her neyse, katıydılar. Bu dünyadaydılar. Onu oluşturan şey her neyse, bu gezegendeki aynı fizik ve biyoloji yasalarını kullanmak zorunda idi.

Elbette, bazılarında bilimin değişmez kuralları oldukça esnemişti. Griff'in anlamadığı pek çok şey vardı ve hükümetin entelektüellerinin açıklayamadığı da pek çok şey vardı. Tıpkı Cade'in haçlara ve diğer dini sembollere karşı duyduğu tiksinti gibi. Veya Cade'in Başkan'a duyduğu demir gibi bağın sihri gibi.

Fakat hiç kimse kuantum mekaniğini de Griff'e açıklamayı başaramamıştı. Bu bilimin yanlış olduğunu göstermezdi. Yalnızca matematiğini anlayamıyordu.

Bazı şeylere yalnızca inanmak zorundasınızdır.

Cade, daktiloda yazarken, "Çocuğu çoktan eve mi gönderdin?" diye sordu.

Griff, "Duş alıyor," dedi. "Görevdeki ilk gününe hazırlanıyor."

"Onu uyardın mı?" Duş tesisleri, bir zamanlar gizli tutulması gereken tutsaklar için cezaevi konumundaydı. Bazıları orayı öylesine sevmişti ki, öldükten sonra bile orada kalmaya devam etmişlerdi. Ara sıra duştan kan kırmızı bir sıvı akardı ve buharın ardında aynalarda iskelet suratları belirirdi.

Griff, "Konusu geçmedi," dedi.

Cade'in ağzı aniden soğirdi. Bunu görebilmek için dikkatli bakmalısınız; eğlendiğini belli etmesinin tek yolu budur. Kosova olayının raporunu yazmak üzere parmakları tuşların üzerinde uçuşmaya başladı.

"Eseri kilitledin mi?" diye sordu.

"Güvende," dedi Griff. Kutuyu işaret etti. "Bir şeyler yemelisin."

"Ben iyiyim."

"En son ne zaman beslendin?"

"Bir kaç gün önce."

"Cade. Ye."

"Bu bir emir mi?" Cade'in ses tonu keskindi.

Griff içini çekti. "Bir nasihat."

Cade bilgisayardan döndü ve bir kutu alarak, açtı. Kutunun içi koyu kırmızı kanla doluydu ve mikrodalga yüzünden hâlâ buharları tütüyordu. Mclean, Virginia yakınındaki Hastalık Kontrol Merkezi test tesisinde saklanan çiftlik hayvanlarından inek ve domuzların bir karışımıydı.

Cade bir dikişte hepsini içti ve tek bir damla bile dökmedi.

Etki anında gerçekleşti. Daha uzun duruyordu. Kasları kordon gibi oldu ve sıkılaştı; kan daha aşağıya inmeden solgun cildi pembeleşti.

Cade, "Teşekkür ederim," dedi ve kutuyu bakmadan odanın diğer ucundaki çöpe fırlattı. Tekrar klavyenin başına döndü.

"Pekâlâ. Çocuk hakkında ne düşünüyorsun?"

Cade, "Yağ tenekesi gibi," dedi.

Griff bekledi, bazen Cade tarihi geçmiş deyimler kullanıyordu. Kafasında bulunan yüz kırk yıllık argonun yan etkisiydi ve normal bir diyalog için düşünme sürecini yavaşlatıyordu.

Dilinin sürçtüğünü anlaması bir saniye aldı. "Sahte. Bir politikacı."

"Belki de bir saha ajanından ziyade bir başkanlık figürüne ihtiyacın vardır. Büyük ihtimalle bu yüzden zamanından önce onu buraya yolladılar."

Ardından derin bir nefes alan Griff, ona anlatmaya karar verdi.

"Kanser geri geldi."

Cade'in parmakları klavyenin üzerinde saniyenin yarısı kadar durakladı.

"Biliyorum," dedi, klavyede tekrar tıklama sesi başladı.

Biliyordu. Elbette biliyordu. Belki de Griff dahi bilmeden önce o biliyordu. Fakat hiçbir şey söylememişti; Griff'in onu bu sırra dahil etmesini beklemişti. Onun nezaket gösterme yöntemi. Dostluğu.

Cade, "Doktorlar ne dedi?" diye sordu.

"Ameliyat edilemezmiş."

Cade tekrar bilgisayara döndü ve olay için yazdığı raporunu bitirdi. Muhtemelen bunu da biliyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Çevresindeki herkes ölüyor, diye düşündü Griff. Eninde sonunda. Fakat o ölmüyor.

Griff, kendisi gittiğinde neler olacak diye düşünerek, endişelendi.

Cade'in bir arkadaşa yakın olarak gördüğü tek kişi Griff'ti. Otuz yılı aşkın süre boyunca, Cade ve diğerleri arasında yalnızca uçurum görmüştü. Eğer bir bağlantısı olmazsa, Cade insan olmanın anlamını iyice unutabilirdi.

Griff bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşündü.

Ve her ne olacaksa, kendisinin göremeyeceğini hatırladı.

Çocuk banyodan çıkarak, oldukça tuhaf olabilecek bir anı böldü. Saçı hâlâ ıslaktı ve gömleğindeki buruşuklukları düzeltmeye çalışıyordu.

Cade'i bilgisayar başında görünce dondu kaldı.

Griff ayağa kalktı ve masaya kadar Zach'e eşlik etti.

"Rahatla," dedi. "Isırmaz."

"Hiç. Komik. Değilsin." Zach zorlukla nefes alıyordu.

"Ona belgelerini göster."

"Efendim?" Zach titriyordu. Gözlerini Cade'den alamıyordu. Griff onu suçlayamazdı—kendisinin Cade'le ilk karşılaşmasını hatırladı. Fiziksel savaş tecrübesi olduğu için daha kolay karşılamıştı. Bu daha çok uyanıp, yastığının altında kıvrılmış bir kobra bulmaya benziyordu.

Cade, Zach'i daha fazla utanmaktan kurtarmak için yapabileceği en iyi biçimde onu görmezden geliyordu. Yine de yapmaları gereken işler vardı, bu sebeple Griff dikkatlice Zach'in takım elbisesinin ceketinin cebine uzandı ve oradaki zarfı aldı.

Griff, Zach'e, "Ona Başkan'ın emirlerini göster," dedi. "Haydi, yap."

Zach, zarfı Griff'ten geri aldı ve Cade'e vermek için öne doğru adım attı. Zarf, vampirin parmak uçlarına değer değmez, Zach tekrar geri zıpladı.

Cade zarfı açtı ve yüksek sesle okumaya başladı: " 'Ben, Zachary Taylor Barrows'a Amerika Birleşik Devletleri Başkanlığı Ofisi için irtibat yetkisi veriyorum, bu pozisyon için gerekli tüm haklar, öncelikler ve vazifelerle birlikte...' "

Cade mektubun geriye kalanını sessizce okudu ve ardından başıyla onayladı. "Hoş geldin aramıza," dedi ve mektubu tekrar zarfa koydu. "Şu an Birleşik Devletler Başkanı'nın atanmış bir görevlisisin. Benim korumam altındasın."

Zach'in nefes alıp verişleri yavaşlamaya başladı. Biraz. "Efendim? Bu ne demek?"

Griff, "Bunun anlamı, sana zarar vermeyeceği. İstese bile," dedi. "Senin yasal emirlerini yerine getirmekle yükümlü ve seni tehlikelere karşı korumalı."

Zach bir ona bir de diğerine baktı. "Nedir bu, bir çeşit büyü mü?"

"Aslında," dedi Cade, "bir kan yemini."

BEŞ

1867, FORT WARREN, GEORGES ISLAND, MASSACHUSETTS

Soğuk su canını yaktı ve yüzüne ıslak bir tokat yedi. Uyandığında, ne kadar süredir uyumakta olduğunu bilmiyordu. Bir anlığına huzur içinde, her şeyin bir kâbus olduğunu düşündü.

Ardından bileklerindeki zinciri hissetti ve her şey tüm korkunçluğuyla geri geldi.

Rutubetli, taş bir hücredeydi, zemin diğer adamların dışkı ve pisliklerivle kaplanmıştı. Kolları, kafasının üzerinde ağır kelepçelerle bağlanmıştı. Göğsünde ağır bir acı vardı, vurulduğunu hatırladı.

Aşağıya baktı ve göğsündeki ve karnındaki kurşun yaralarının iyileşmekte olduğunu gördü. Fakat bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadı.

Bir saniye sonra, duyuları yerine gelmeye başladı. Odadaki diğer adamları fark etti.

Federasyonun mavi üniformalarını giyen, tüfekli dört asker ona bakıyordu. Bir tanesinin elinde, Cade'i soğuk suyla uyandırmak için kullandıkları ve içinden hâlâ su damlayan kova duruyordu.

Onların ortasındaki bir taburede daha yaşlıca bir adam oturuyordu. Kalın kaşlarının ve burnunun üzerinde kovan biçimli, yağlı perçemli saçları vardı. İyi bir takım elbise ve pahalı ayakkabılar giymişti.

Cade dehşet içinde, tıpkı teknedeki cesetleri koklayabildiği gibi adamı da koklayabildiğini fark etti ve bu ona şu an tamamen normal görünüyordu. Sanki hiç sorgulamadan beşinci bir uzva sahip olmuştu.

Talk pudrasını, perçemin yerinde durmasını sağlayan pomadı ve hepsinden de fazla viskiyi kokladı. Adam terlediğinde, vücudundan viski fışkırıyor gibiydi.

Takım elbise giymiş adam, Cade'e doğru döndü ve gülümsedi.

"Hayır, hayır," dedi. "Ayağa kalkma." Ardından kendi bayat şakasına homurdandı. Cade, yeni duyuları olmadan da adamın nefesindeki viskinin kokusunu alabilirdi.

Cade, askerlerin nefesinin de kokusunu aldı. Tatlı-nemli yün ve artık tanıdık gelen korkunun kokusu. Tıpkı gözlerindeki ifade kadar canlıydı.

Taburedeki adam bu defa askerlerden biriyle konuştu.

"Buna ne deniliyor, Onbaşı?"

"Cade, efendim. Nathaniel Cade."

"Cade, öyle mi? Bunun anlamının Eski İngilizcede "nereden geldiği veya türü bilinmeyen evcil hayvan" olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, efendim. Bilmiyordum."

"İyi bir eğitim alamadım, biliyorum fakat epeyce okudum. Kendini geliştirmekten asla vazgeçme, Onbaşı."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Adam gözlerini kısarak, tekrar Cade'e baktı.

"Sanırım şimdi benim evcil hayvanımsın, Cade. Seni affettim. Hayatını bağışladım."

Cade, "Neler oldu?" diye sordu.

Johnson, "Yaklaşık üç gündür uyuyorsun" dedi. "Davayı kaçırdın. Seni şafakta asmayı planlıyorlardı. Asmanın seni öldüreceğinden emin değilim fakat şafak seni kesinlikle öldürürdü."

Cade şaşkınlık içinde adama baktı.

"Siz kimsiniz?"

Takım elbiseli adam güldü ve ardından öksürdü. Bir cep şişesi çıkartarak, kapağını açtı. Şişeyi boşaltırken, viski kokusu her yanı sardı.

"İsmim, Andrew Johnson. İki yıl önce Abraham Lincoln öldüğünden beri Amerika Birleşik Devletleri Başkanı benim."

Kulakları ne kadar keskin olursa olsun, Cade duyduklarının doğru olduğuna emin değildi.

"Başkan öldü mü?"

"Dinlemiyor musun? Başkan benim. Hayattayım ve sağlığım yerinde. Fakat, evet, sen denizdeyken, biri zavallı Abe'in beynine bir kurşun sıktı. Aslına bakarsan, bu kurşunu."

İç gömleğinin cebinden bir mendil çıkarttı. Mendili açtı ve küf kahverengisi tozla lekelenmiş, yuvarlak kurşun topunu gösterdi.

Cade anında kokuyu almıştı: kan. Eskiydi ve kurumuştu fakat kesinlikle kandı.

Ağzı sulandı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen. Beni öldürmelerine izin verin." Doğru kelimeleri aradı. "Bilmiyorsunuz—ne olduğumu bilmiyorsunuz."

Johnson güldü fakat bu gülüşün içinde neşe yoktu. "Eğer ne olduğunu bilmeseydim, çoktan ölmüş olurdun."

Cade bunu akıl almaz buldu. "*Biliyor* musunuz?"

Johnson başıyla onayladı.

Cade şoke olmuştu. "Tanrı aşkına, neden beni öldürmelerine izin vermediniz?"

Johnson'ın ayyaşlığı geçmiş gibiydi ve konuştuğunda sesi kısık ve karanlıktı.

"Bu dünyada başka uluslar var. İsmi veya sınırları olmayan uluslar fakat yine de varlar. Ve şüphesiz—onlarla savaş halindeyiz. Herhangi bir yabancı ordudan daha kısa sürede bizi yeryüzünden silebilirler.

Onlar bizim ülkemizde tutunma fırsatı bulamadan bizim onlara saldırma yolu bulmamız gerekiyor."

Cade zorlukla dinleyebilmişti, içindeki panik gittikçe artıyordu. Tekrar susamaya başlamıştı. Göğsündeki yaralar zonkluyordu. Hücredeki adamların damarlarında akmakta olan kanı görebiliyordu, hemen derilerinin altında.

Cade öne eğilmek için çaba sarf etti. Adamın görmesini sağlamalıydı.

"Anlamıyorsunuz, *beni öldürmek zorundasınız*..."

Zincirleri şıngırdadı ve iyice gerildi.

Asker dipçiğini Cade'in suratına indirdi ve onu tekrar yere itti.

Johnson rahatsız olmuş gibiydi.

Johnson, "Yaşamını bana borçlusun, yaratık," dedi. "Ve hayatının geri kalanı boyunca bana bu borcu ödeyeceksin."

Bir yudum daha içti ve kafasıyla onbaşıya onay verdi. Asker eğilerek hücreden çıktı ve farklı bir kovayla döndü. Bu kova daha küçüktü ve içi kırmızıydı.

Johnson, "Yalnız içmekten nefret ederim," dedi. "Bana katıl."

Cade, koku yüzünden neredeyse kendinden geçiyordu. Aslında bu tam olarak arzuladığı şey değildi—susuzluğunu gerçekten giderecek doğru kan bu değildi—ama yine de kandı. Şimdi salyasını yutmak üzereydi ve dişlerinin uzadığını hissetti.

Asker, dikkatlice kovayı Cade'in önüne, yere bıraktı ve hızla geri çekildi.

Domuz kanı. Cade, kanın çoktan hücrenin serinliğinde koyulaşmaya başladığını görebiliyordu.

Ağzını kapalı tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ona bunu yaptıramazlardı. İğrenç bir varlık olabilirdi fakat öyle olması, bunu kabul etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sesine güvenmediği için, Johnson'a bakarak kafasını iki yana salladı.

"Boston'daki en iyi kasaptan geldi. Onur duymalısın. Sorun nedir? Teknede yeterince beslendin mi?"

Cade tekrar iki yana kafasını salladı.

Johnson güldü, geğirdi ve cep şişesini kaldırdı. "Bu konuda söz hakkın yok, yaratık." Onbaşıya döndü. "Hepsini içtiğine emin ol. Açlıktan ölmesin. Onun için planlarım var."

Johnson çıktı ve askerler de Cade'e döndüler. Ona korkuyla yaklaşıyorlardı, yine de emirlere uydular. Debelenmesi sona erene dek ona dipçikleriyle vurdular ve ardından onu sırtüstü yatırdılar. Bir adam burnunu tuttu ve diğerleri de kovadaki kanı Cade'in boğazına boşalttılar.

Ve tüm karşı koyma çabasına rağmen, Cade içerken zevkten titriyordu.

Johnson altı gün sonra döndü.

Cade onun girişini izledi. Şimdi daha güçlüydü. Askerler ona zorla kovalar dolusu domuz kanı içirmişlerdi. İki gün önce, artık nefes alması gerekmediğini öğrenmişti. Nefes almasının önemi kalmadığında, kanı ona yutturamadılar. Yine de istese de istemese de, artık beslenmişti ve bu değişiklik işe yarıyordu.

Belli ki Johnson onu sunulabilir durumda istiyordu. Boğazında süngülerle, garnizonun berberi onu tıraş ederken askerler izliyorlardı. Fazla güç gerektirmeyen bir işti. Saçlar neredeyse kendiliğinden dökülüyordu. Saçı geri uzamıştı fakat sakalı o zamandan beri tekrar uzamadı. Son kan lekesi ve pislik gidene kadar askerler üzerine kova kova buzlu su döktü. Ardından ona yeni yıkanmış bir hapishane üniforması verdiler ve o giyinirken silahlarını ona doğrulttular. Bir şey fark etti: sabun kokusu dışında hiçbir kokusu yoktu. Vücudu terlemeyi bırakmıştı—avını koklamasına engel olabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Ardından, taş duvarlara rağmen diğer hücrelerdeki tutukluları duymaya başladı.

O sabah askerler onu tutamadılar. Onları sinek gibi oradan oraya fırlatıyordu. Göğsünde kurşun deliklerinin neden olduğu son yara kabukları da döküldü ve üstünde hiçbir iz olmayan yeni cildi ortaya çıktı.

Cade ertesi gün veya en kötü ihtimalle ondan sonraki gün, zincirleri duvardan sökebileceğini fark etti. Eğer isterse, geldiklerinde askerlerle beslenebilirdi.

Fakat yapmayacaktı. Bunu aklından geçirmiş olması bile ona yapabilecek tek bir hareketi olduğunu düşündürttü. En akıllıca olanı gerçekleştirecekti: kendi hayatına son verecekti.

Kapı açıldığında bunu nasıl yapabileceğini düşünüyordu.

Johnson yalnız gelmedi. Mavi üniformalı korumalara ek olarak, yanında zenci bir kadın vardı.

Hayır, zenci değil, diye düşündü Cade. Melez. Gözleri badem şeklindeydi ve cildi koyu altın sarısı. Bezden bir çanta taşıyordu ve eşarp takmıştı. İkisi de parlak renkteydi ve hücrenin karanlığında parıldıyorlardı.

İki şey Cade'i şaşırttı: kadının kaç yaşında olduğunu anlayamıyordu. Yirmi ile elli yaş arasında bir yerlerde olabilirdi.

Ve ondan azıcık bile korkmuş görünmüyordu.

Cade, içini çektiğinde, her askeri kokusuyla tanıyabilirdi. Johnson'ın akşamdan kalmalığını, başkanın kafasını çevreleyen bir sis bulutu gibi koklayabiliyordu.

Kadının kokusu ise bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Belki bazı egzotik çiçekler. Veya daha önce hiç tatmadığı bir baharat.

"Daha bir çocuk," dedi kadın. Cade, kadının kendisinden bahsettiğini biliyordu.

Johnson, "O bir çocuktu," diye düzeltti. "Şimdi ise başka bir şey."

Cade, tıpkı askerlerin hakaretleri ve duvarların ötesinde duydukları gibi bunu da umursamamaya çalıştı. Fakat meraklanmıştı. Johnson'a baktı.

"Cade, bu Dul Paris, Matmazel Marie Laveau. New Orleans'tan. Onu sana getirmek için epey masraf yaptım."

Kadın—Laveau—gözlerini hâlâ Cade'den ayırmamıştı.

Johnson kadına, "Senin hudu büyünün bunu yapabileceğine emin misin?" diye sordu.

"Vudu, Bay Başkan ve ben Avrupa kökenliyim," dedi. Ses tonunda bir öğretmen havası vardı. "İşe yarayacak."

Johnson kafasıyla onayladı ve kâğıdı kadına verdi. "Sözler bunlar. Aynen bunlar, anlıyor musun?"

Kadın kafasıyla onayladı.

"Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Kadın ona ters bir bakış attı.

Laveau, "Onu getirdin mi?" diye sordu.

Johnson kafasıyla onayladı. "Hiç yanımdan ayırmamıştım zaten. Yine de neden buna ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum."

"Anlamadığınız pek çok şey var, Bay Başkan. Lütfen."

Elini uzattı.

Johnson iç cebine uzandı ve içinde Lincoln'ü öldüren kurşunun bulunduğu mendili çıkarttı.

Johnson, "Aynen istediğin gibi," dedi. "Kafatasından çıktığı haliyle."

Matmazel Laveau kurşunu aldı ve avuç içine koydu. Başkan'a ve korumalara arkasını döndü.

"Gitmelisiniz," dedi. "Hepiniz."

Johnson, "Mümkün değil," dedi. "Onun ne yapacağını bilmi—"

Kadın, "Ben biliyorum," dedi. "Gidin."

Johnson tereddüt etti ve ardından askerlere kafasını salladı.

"Pekâlâ."

Adamlar hücreden çıktılar ve Cade, Matmazel Laveau ile yalnız kaldı.

Kadın çantasını yere bıraktı ve içinden bir şeyler çıkartmaya başladı. Küçük deri bir kese. Bazı kemikler ve bitkiler. Ve sonunda, uzun bir bıçak.

Cade, "Haydi yap," dedi.

Kadın ona baktı, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Bıçağı kullan. Buna son verebilirsin."

Kadın, "Bu sebeple burada değilim," dedi. Küçük bir ateş yaktı ve yeşil bitkileri onda yakmaya başladı. Duman hücrenin zeminini kapladı.

Cade, "Fakat yapabilirsin," diye ısrar etti. Sesini alçaltmaya çalıştı. "Lütfen."

Başka herhangi bir şey söylcyemeden, kadın elindeki bıçağı Cade'in boğazına doğrultmuştu. Aralarındaki mesafeyi, yeni duyuları olan Cade için bile çok hızlı kat etmişti.

Cade gönülsüzce geri çekildi.

Kadın, "Gerçekten ölmek istiyor musun?" diye sordu.

Artık bu soru, çok uzak bir olasılığı işaret etmiyordu. Tam oradaydı, bıçağın ucunda.

Bir an tereddüt ettikten sonra Cade, "Evet," diye cevap verdi.

Kadın, "Sen bir Hıristiyan mısın, çocuğum?" diye sordu.

Cade, kafasıyla onayladı. Bıçak kıpırdamadı.

"Tanrı'nın senin gibi bir şeyi isteyeceğini nereden çıkarttın?"

Cade bunu duyunca, durdu. Bunu hiç düşünmemişti. Fakat bu mantıklıydı. Dönüştüğü şey için Cennette bir yer yoktu. Ruhu lanetlenmişti. Öyle olmalıydı.

Kadın, "Hâlâ ölmek istiyor musun?" diye sordu.

Cade, bu kez ağzını açamadı. Hâlâ tek bir cevap vardı. Kendini Cehenneme mahkûm ediyor olsaydı bile, devam edemezdi. Bu şekilde değil.

Kafasıyla onayladı.

Matmazel Laveau hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "O halde bir korkaksın."

Cade'in içinde kalan gurur kırıntıları yüzeye çıktı. "Ben bir korkak değilim."

Kadın, "Ölmek, savaşmaktan daha kolaydır," dedi. "Yapabileceğin pek çok iyilik var, şu an bile."

Cade, "Ben lanetlendim," dedi. "Şimdi söyledi—"

"Evet, lanetlendin. Bağışlanma şansın yok. Sen bir vampirsin ve masumun kanını içtin. Tanrı önünde iğrenç bir varlıksın."

"O halde benim için ne umut var?"

Kadın, "Senin için mi? Yok," dedi. "Fakat yine de bu dünyada hâlâ iyilik yapabilirsin.

Bu adam, senin başkanın, senden dövüşmeni isteyecek. Sen karanlıkta kayboldun fakat hâlâ diğerlerini bu karanlıktan kurtarabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Matmazel Laveau oturdu. "Bir *bokor* macunu kullanarak, seni bir köleye çevirebilirim. İstediği şey bu." Johnson'ın çıktığı kapıyı işaret etti. "Fakat özgür irade olmadan—zihnin, ruhun—bir odundan biraz

daha fazla duyarlı olursun ve yalnızca dayak atmaktan fazlasının gerektiği görevlerde başarısız olursun. Dünyanın böyle bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyorum. Bundan daha iyi olmalısın."

Duraksadı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Ayrıca," diye ekledi. "Kölelik fikrini... hoş bulmuyorum."

Cade pazarlık yaptıkları fikrine kapılmıştı fakat ne için olduğunu anlamamıştı.

Kadın, "Bir yol daha var," dedi. "*Gris-gris*. İçine bağlanır ve senin bir parçan olur. Fakat büyü yalnızca bağlandığı şey kadar güçlüdür."

İşaret etti. Konuşurlarken aralarındaki zemine deri keseyi koymuştu. Başkan Lincoln'ü öldüren kurşun kendisini çevreleyen bitkilerin arasında bir yuvada gibiydi. Hâlâ başkanın kanıyla lekelenmiş vaziyetteydi.

Cade, kadına baktı. Günlerdir ilk kez merak, korkusunu bastırıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar güçlü olduğunu öğrenmeliyim."

Cade ne diyeceğini bilmiyordu. Bu şekilde yaşamak, affedilme şansının olmaması... Bunu kabullenebileceğini sanmıyordu.

Cade, "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi. "Bu açlık, bu susuzluk..."

"Bunlar inancından güçlü mü?"

Cade hep inanmıştı. Daima. Okumayı aile İncil'inden öğrenmişti. Bu dünyanın önemli olmadığını biliyordu, ne yoksulluğun, ne işin, ne de acının. Bunlar kurtuluşa giden yoldaki testlerdi.

Fakat tüm bunlar o çocuk için kolaydı. O testler hiçbir şey değildi, o acı açıkça tescil edilmişti.

O çocuk bu şeye dönüşmemişti. Arkadaşlarının kanıyla beslenmemişti.

O çocuk ölmüştü. Geriye kalan tek şey Cade idi. Fakat bir zamanlar olduğu her şeye sırtını dönemezdi. Böyle yapmayı kabullenemiyordu.

"Hayır," dedi. "Değil."

Kadın, onun gözlerinin içine baktı—daha da derinlere bakıyor gibiydi—ve elbisesinin kıvrımından bir şey aldı.

Cade baktı ve irkildi. Küçük, bir çeşit metalden yapılmış, gümüş kaplama bir haçtı.

Derisinde, gözlerinde iğnelenme hissetti.

Kadın, haçı Cade'in eline koydu. Parmakları acıyla kıvrandı.

Fakat haçı düşürmedi.

Kadın kafasıyla onayladı, sanki Cade bir testi başarıyla geçmişti.

Bir kibrit çıkarttı ve bitkileri tutuşturdu.

Ardından hızla bıçakla Cade'i kesti.

Cade bir acı hissetti fakat haçın yarattığı acı onu boğdu. Kadın, yanağını derince kesmişti ve ardından bir hamlede saçının bir kısmını kesti.

Kanı, tam kadının bıraktığı yerde duran deri keseye akmaya başladı.

Kanı yanan bitkileri söndürürken tıslama sesi çıktı. Ardından kan, suikastçının kurşununu kapladı ve kahverengi tortuyu et ve kana buladı.

Matmazel Laveau saçı aldı ve ustalıkla küçük bir kuklaya düğümledi—kollar, bacaklar ve kafa, tıpkı bir saman adam gibi. Ardından onu içten içe yanan bitkilere doğru salladı ve Cade'in anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Bittiğinde dönerek Cade'e baktı, gözleri tıpkı cam gibiydi. Kuklayı kesiğe doğru sürükledi—kanını siliyor ve kukladaki saçın kanı emmesini sağlıyordu.

Cade, hücrenin üzerlerine doğru gelerek, küçülmekte olduğunu fark etti. Hava dumanla ağırlaştı ve bir şey, isimlendiremediği bir şey. Sanki bir başka dünya görüşünün sınırlarında dolaşarak, onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Kadın, sanki başka birinin sesiyle konuşuyordu, Johnson'ın ona verdiği kâğıda bakmıyordu fakat onu tutuyordu:

"Bu kanla bağlandın," dedi, belirli bir tonla. *"Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na ve onun atadığı görevlilere; yerli ve yabancı tüm düşmanlara karşı bu ulusu ve onun vatandaşlarını korumak ve savunmak ve Yeryüzünde geçirdiğin her gün sadakatle hizmet etmek üzere bağlandın."*

Bir miktar daha tuhaf dilde konuşmaya devam etti ve kuklayı bitkilerin için için yanan korunu ezmek için kullandı. Kanlı, islı kuklayı deri keseye koydu, kurşunu da koydu ve sıkıca kapattı.

Cade, yanağındaki kesiğin çoktan iyileştiğini hissedebiliyordu. Ve başka bir şey de hissetti. Tıpkı yeni bir omurga gibi, sırtında büyüyen bir şey. Orada daha önce olmayan bir belirginlik. Ne yapması gerektiğini artık biliyordu. Doğal olmayan yaşamının artık ne için olduğunu biliyordu: korumak ve hizmet etmek.

Duman dağıldı ve hücre eski normal büyüklüğüne döndü.

Matmazel Laveau kalktı ve eşyalarını topladı, aslında örgüsünü toplayan bir kadın gibi görünüyordu.

Cade hâlâ elinde haçı tutuyordu. Hâlâ elini acıtıyordu. Fakat acı,

dikkatini toplamasına yardımcı oldu. Daha net görmesini sağladı. Ona açlıktan başka bir şey vermişti.

"Ne yaptın?" diye sordu. Ne bilmek istediğinden emin değildi.

"Açlık için mi? Hiçbir şey," dedi, kadın. "Eğer istersen, insan kanı almak için pek çok fırsatın olacak. Başkanın sana bunu sağlayacak. Fakat seçim daima sana ait."

Kadın tekrar eğildi, haçı nazikçe elinden aldı. Acı kesildi fakat Cade haçı geri istiyordu.

Bir kordon aldı, haçı içinden geçirdi ve ardından Cade'in boynuna bağladı.

Uzun süre gözlerinin içine baktı.

"Artık bu adama bağlısın ve onu takip edecek olanlara. Karanlık güçlerle savaşacaksın. Savaşmak zorunda olacaksın."

Kadın Cade'in ellerini tutarak, "Fakat bir köle olarak değil," dedi. "Şunu sakın unutma: hiç kimse köle değildir."

Hızla ayağa kalktı ve çantasını aldı. Deri kese diğer elindeydi.

Kapıyı çaldı, Johnson ve askeri, kapı açılır açılmaz tekrar belirdiler.

Kadın, "Tamamdır," dedi ve keseyi Johnson'a verdi. "O zincirleri çıkartabilirsiniz."

Johnson, "Emin misin?" diye sordu.

Kadın önceki gibi dik dik baktı. Johnson askerlere, Cade'i bırakmaları için işaret etti.

Matmazel Laveau, kapıdan çıkmadan önce son kez Cade'e baktı. Gözleri acıma doluydu.

"Yolunu görebiliyorum, çocuğum," dedi. "Kolay değil. Ölseydin, daha iyi olabilirdi."

ALTI

Cade'in bir haç veya başka bir dini eşya gördüğünde veya dokunduğunda neden acı çektiğine dair fizyolojik bir açıklama yoktur. Devam eden bir etki olmamasına karşın, bir haç, bir vampiri köşeye sıkıştırmak için yeterlidir.

Görünen o ki, maruz kalma uzun süreli ve tekrarlı olursa, acıya karşı bir direnç veya en azından uyum sağlanabilir. Diğer vampirlerin aksine, bizim öznemiz boynunda bir haç taşımaktadır. (Acının insan kanına karşı açlığının üstesinden gelmesine yardımcı olduğunu iddia etmektedir.) Araştırma grubundaki bazı insanlar, acının psikosomatik olduğunu, Vampirin dönüşümü sonrasında iğrenme ve kendinden nefret etmesinin duygusal bir dışavurumu olduğunu öne sürdüler. Fakat bu iddia neden tüm vampirlerin, dini geçmişlerinden bağımsız olarak dini sembollerden hemen hemen aynı derecede etkilendiklerini açıklamıyor.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Zach, kahvesinden bir yudum aldı ve suratını ekşitti. Tadı berbattı. Bundan daha berbat tadı olan tek kahveyi, başkanla birlikte bir ziyaret esnasında bir gemi yemekhanesinde içmişti. Fakat tek bir fincan onu yirmi dört saat ayakta tutmuştu. Cade'e baktı ve ardından Griff'e. "Tamam," dedi. "Yani ne dersem yapmak zorunda?" Cade'in yüzünde bir değişiklik olmadı fakat Zach onun bu soruyu beğenmediği hissine kapıldı.

Griff, "Tam olarak değil," dedi. "Başkandan getirdiğin emirleri uygulayacak. Fakat şimdilik bizden öğrenmelisin."

Zach omzunu silkti. Bu gidişin nereye varacağını görmekten başka bir şansının olmadığına kanaat getirdi.

"Nereden başlıyoruz?"

Griff, Cade'e bir kâğıt verdi.

Griff, "Hızla yatağa gitmeden önce sana bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi.

Zach buna güldü fakat Cade kendisine bakınca bunu bir öksürüğe dönüştürdü.

Griff, Zach'e, "Göçmen ve Gümrük Uygulama, Baltimore Limanı'nda bir geminin konteynerinde bir şey bulmuş. Raporları, sistemimizdeki alarmı etkinleştirdi," dedi. "Böyle bir alarm aldığımızda, üstlerini arayarak onlara sen ve Cade oraya gidene dek, o bölgeyi mühürlemelerini söylersin. Federal hükümetin her bölümü için öncelik emirlerimiz vardır."

Zach birden kendini yine ilkokulda gibi hissetmişti. Griff'in kendi yararına normalden daha yavaş konuşmakta olduğuna yemin edebilirdi.

"Ne bulmuşlar?"

Cade, "Kendimiz göreceğiz," dedi. Ses tonunda hiçbir değişiklik yoktu fakat Zach yine, içten içe bir sabırsızlık hissetti.

Cade odanın diğer ucuna gitti. Vampir yürürken bile inanılmaz derecede hızlıydı. Zach, takip etmek için acele etti.

Cade, Reliquary'nin duvarındaki bir taşa vurdu. Beton açılmaya başladı ve yeni bir gizli kapı açıldı.

"Bunlardan daha kaç tane var?"

Cade, "Hiç saymadım," dedi ve geçide doğru ilerledi.

Zach, geriye Griff'e doğru baktı. "Ne, bu kadar mı? Tüm eğitim ve oryantasyon bu mu? Şimdi benim onun peşinden gitmemi mi bekliyorsun?"

Griff, "İşin doğası bu," dedi. "Koşarken yere düşersin."

Zach, "Harika. O halde bir nasihatin var mı?" dedi iğneleyerek fakat, Griff cevap vermeden önce düşünceli görünüyordu.

Griff, "O senden daha zeki, daha güçlü ve sen doğmadan yüzyıl önce insanları yiyordu," dedi. "Sana hükmetmeye çalışacak. Kişisel bir şey değil. Yalnızca bizi öyle görüyor. Buna izin verme."

"İzin vermeyeyim mi?"

"Sana dokunamaz, Zach. Güvenliğini sağlamak onun görevi. Geri püskürt."

Griff tekrar önündeki belgelere döndü.

Zach, "Bunun çok yararı oldu," diye mırıldandı. Ardından vampiri izlemek üzere karanlığa doğru ilerledi.

Tünel, erkekler kulübü soyunma odası gibi kokuyordu. Tavandaki küçük elektrik ampulleri loş bir ışık sağlıyordu. Zach hiçbir zaman klostrofobik olduğunu düşünmemişti fakat tavan neredeyse kafasına değiyordu; o ve Cade ilerlemek için tek sıra halinde yürüyorlardı.

"Ne cehennemdeyiz?"

"Bilmiyor musun? Sen Beyaz Saray için çalıştın."

"Her gün yeni bir şey öğrenirsin. Belli ki."

"Washington, D.C., Thomas Jefferson ve Alexander Hamilton başkanlığında mason bir mimar olan Pierre-Charles L'Enfant tarafın-

dan tasarlanmıştı. O zamandan beri her yirmi-otuz yılda bir yenilenen bir dizi gizli tünel yaptılar. Buradan Metro'ya ulaşabiliriz—hatta, ta Virginia'ya kadar gidebiliriz."

Zach küçümseyerek, "Masonlar?" dedi. "Lütfen bana A.B.D. hükümetini ele geçirmeye çalışan bir komplo olduğunu düşündüğünü söyleme."

"Sekiz."

"Efendim?"

Cade, "Son sayıldığında, sekiz müttefik gruptan oluşan komplocu, A.B.D. hükümetinin kontrolünü ele geçirmek için çalışıyorlardı," dedi. "Elbette onlar yalnızca ana oyuncular."

"Oh, elbette."

Tünelin köşesinde bir kıpırdanma vardı. Zach somurttu.

"Tanrım. Kamu politikasında bir yüksek lisans ve ben sıçanlarla birlikte kanalizasyonlarda ilerliyorum."

Zach küçük ayakların sesini duymamak için konuşmayı sürdürdü. "Pekâlâ. Sen iyi bir vampirsin. Bu nasıl oldu?"

Cade, "İyi bir vampir diye bir şey yoktur, Bay Barrows," dedi.

"Fakat sen—"

"Bu konuda bana güven."

Her neyse, diye düşündü Zach. Yüksek sesle başka bir şey denedi. "Bunu gerçekten yüz kırk yıldır yapıyor musun?"

"Evet."

Zach bekledi. Başka bir cevap gelmedi.

"Bu beni ne yapıyor, insan efendin mi? Bir hayvan barınağına giderek, akşam yemeğin için bir kedi mi almalıyım?"

Cade ilerlemeye devam etti.

Bir an Zach'in bir adım önündeyken, sonrakinde metrelerce uzakta oluyordu.

Bir anda, Zach vampirlere inanan insanların neden bir anda buhar olduklarını anladı.

Cade, Zach'e doğru döndü. Elinde çırpınan bir fare vardı.

Cade onu ağzına götürdü, sivri dişleri ortadaydı ve aniden çenesini kapattı.

Kan fışkırdı ve o da kıvranan hayvanı, küçük bir çocuğun meyveli süt içmesi gibi emdi.

Zach, öğle yemeğinin boğazına geldiğini hissetti. Zorla yutkundu.

Cade, ölü hayvanı uzağa fırlattı ve ağzını sildi.

"Ben kendi yemeğimi alırım," dedi.

Cade döndü ve tekrar tünele doğru yürümeye başladı.

Zach, boğazındaki safrayı yuttu. Sana dokunamaz, demişti Griff. Onu püskürt.

Cade'in ardından, "Ne yani, bana ikram etmek yok mu?" dedi. "Çok naziksin, dostum."

Cade sessizce yürümeye devam etti. Fakat Zach yine de önemli bir zafer kazandığını hissetti. Ona yetişmek için acele etti.

Yaklaşık yirmi metre sonra tünel daha geniş bir tünele açıldı—bir çevreyolu altgeçidi gibiydi. Parke taşlarının üzerinde, son model bir hükümet sedanı duruyordu. Zach, onu Beyaz Saray motorlu araç parkından talep edebilirdi.

Yaşadığı pek çok derin tuhaflıktaki olaydan sonra, huzur vericiydi.

Yine de yorum yapmak zorundaydı. "Bir Aston Martin sayılmaz, öyle değil mi?"

Cade, "Dikkat çekmek istemeyiz."

"En azından sis perdesi bırakabilir mi?"

"UVA ve UB ışınlarını engelleyen ve görünür spektrumun belli dalga boylarını bloklayan özel amaçlı pencereleri var."

"Vay be. Seksi."

"Arabaya binin, Bay Barrows."

Arabanın içinde, Cade motoru çalıştırmadan önce Zach'in kemerini takmasını bekledi.

"Biliyorsun, bana Zach diye hitap edebilirsin."

"Bunu aklımda tutacağım."

Zach, "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Cade, "Hayır," dedi. Sedan, farları açık halde tünelde ilerlemeye başladı.

"Benden hoşlanmıyor gibi görünüyorsun."

"Seni tanımıyorum."

Zach kendini savunmak zorunda hissetti. Çoktan yargılandığını ve bunu hak ettiğini düşündü. "Bak, beraber çalışmak zorundayız, bence iyi geçinmeliyiz."

Cade hafifçe başını salladı. "Uzun süre beraber çalışamayabiliriz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer dikkatli olmazsan, bir kaç gün içinde ölürsün."

Zach bunu bir kaç saniye düşündü. "İyi haberler müjdecisinden başka bir şey değilsin, öyle değil mi?"

Cade cevap vermedi.

Alışveriş merkezinden uzak olmayan metro bakım tünelinden çıktılar. Cade, onları Baltimore'a doğru I-295'e yönlendirdi.

Bir kaç dakika boyunca yalnızca yolda tekerleklerin sesi duyuldu, ardından Zach tekrar bir sohbet açmaya çalıştı.

"Sanırım haçlar sizin üzerinizde işe yaramıyor, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ... Bu yalnızca filmlerin uydurduğu bir şey öyle değil mi?"

Cade, "Hayır," dedi. "Acıtırlar."

"Fakat sen de bir tane takıyorsun. Boynunun çevresinde."

"Evet. Takıyorum."

"Vampirlerin canını yaktığını söylemedin mi?"

"Evet. Öyle."

Zach bekledi. Başka bir cevap gelmedi.

Zach alçak sesle, "Tanrım," dedi.

Cade duydu. "Tanrı'nın adını böyle ağzına alma. Lütfen."

Bir şekilde, "lütfen" kelimesi cümleyi daha da rahatsız edici hale getirmişti.

"Sen dindar filan mısın yoksa?"

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. "Fakat sen bir—"

"Evet, bu doğru. Dünyayı devralana kadar birilerinin kuzuları koruması lazım."

"Biliyor musun, pek de bir açıklamada bulunmuyorsun."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Cade, "İlkinde dinlersen, epeyce faydalı olur."

"Of, git başımdan." Zach bunu söyledikten sonra kiminle konuştuğunu hatırladı. Hızla, "Bu bir şakaydı," dedi.

Cade bunu umursamadı. "Bay Barrows, bu ülkede pek çok sır var. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylediğimde bana inan."

Cade'in ses tonundaki bir şey, Zach'i sinirden kudurttu. O da bütün gece boyunca beynini kemirip duran soruyu sormaya karar verdi.

"O halde, 9/11'de neredeydin?" diye sordu. "Senin yeteneklerine sahip birisinin maket bıçaklı bir grup adamı durdurabilmesi gerekirdi."

Cade, sürücü koltuğundan gözlerini Zach'e dikti, Reliquary'den beri ilk kez ona bakıyordu. Yoldan kendilerine yansıyan ışıkta, yüzü bir kafatasına benziyordu.

Vampirlerin anımsaması harikaydı. İnsan hafızasının aksine, her deneyim—her gözlem, ses, his veya koku—aynen olduğu gibi beyne kaydediliyordu. İnsan beynindeki şalterler gibi acı veya ağır travmayı hatırlamayı engelleyen bir şalter de yoktu. Bir vampir için, bir yaranın hatırası mevcut yarası kadar taze oluyordu. Cade de bu sebeple 11 Eylül 2001 tarihi sabahındaki acıyı da hâlâ hatırlayabiliyordu. Hedefini boş bir binanın garajına kadar takip etmişti.

Ardından adam kaybolmuştu. Gördüğü bir sonraki şey ise bir kılıç—gerçekten alevler içinde bir kılıç—ve bıçağın üzerinde gerçekten dans eden ateş—karanlığı yararak, hızla midesine girmişti.

Tam arkasında bir şey aniden onu durdurmuştu ve mıhlanmıştı. Hâlâ yanan kılıç, onun içinden geçerek, çelik takviyeli beton sütunun derinlerine girmişti.

Ayakları yerden yukarıda sallanmaya başlamıştı. Kanı aşağıda bir gölcük oluşturmuştu.

Hedefi ondan bir kaç metre uzaktaydı. İnanılmaz yakışıklı bir adam, yüzü kibirle maskelenmişti. Cade'i gözden geçiriyor gibi görünüyordu, onu bitirme çabası karşısında oluşacak tehlikeyi ölçüyor gibiydi.

Sırıtarak, arkasını döndü ve yürüdü. Mesaj açıktı: Cade için fazladan bir an bile harcamaya değmezdi.

Cade tuzağa düşmüştü. Yardım için Griff'i çağıramazdı: uydu telefonu yerin bu kadar altında işe yaramazdı.

Yapabileceği tek şey vardı. Kılıcı aldı ve çekmeye başladı.

Tam dokuz saat boyunca elleri kesildi ve yandı, kıvrandı ve mücadele etti ve sonunda kılıcı sütundan çıkartabildi.

Kılıç, beton zemine çarpar çarpmaz, alevler sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Tekrar ayağa kalkıp, merdivenlere ulaşana kadar otuz dakikanın daha geçmesi gerekti.

Hâlâ ağır kanaması varken, binanın lobisine gitti.

Resepsiyon masasında bir televizyon vardı, bir güvenlik koruması veya orada her kim varsa onun tarafından açık bırakılmıştı.

Sesi kısıktı. Haber sunucusu aceleyle konuşuyordu ve yüzügergindi.

Ardından Manhattan şehrinin silüeti belirdi. Duman. Bir şeyler eksikti.

Telefonu çaldı. Griff. Ona kızgınlık ve öfkeyle bağırıyordu.

Cade ona dikkat etmiyordu. Neyin eksik olduğunu fark etti.

Kuleler yoktu. Saatlerdir yoktu.

Cade'in yüzündeki bakış, Zach'e saatte yüz on kilometre hızla giden metal bir kutuya onu yiyebilecek bir yaratıkla tıkılmış olduğunu hatırlattı.

Çok ileri gidip gitmediğini merak etti ve eğer arabadan atlarsa ne kadar canının yanacağını düşündü.

Cade'in ağzı seğirdi. Zach'e acıyor gibiydi.

Cade, "Bir yerde takılmıştım," dedi.

Aralarındaki gergin hava azalıyor gibiydi. Zach, "Gizli tarihin bir parçasında sanırım," dedi.

Cade, "Evet," diye cevap verdi.

Bunun ardından sessizlik içinde yolculuklarına devam ettiler.

YEDİ

Vampirlerin avlarını hipnotize edebildikleri inancı gerçek değil gibi görünüyor, en azından Cade'le. Fakat Cade'in insanlarda harekete geçirebildiği fizyolojik ve biyolojik—eğer önlem alınmazsa—tepkiler son derece gerçektir. Onunla ilk kez tanışan gazeteciler, korkunç bir endişeye kapıldıklarını ve neredeyse panik atak olduklarını rapor etmişlerdir. (Korku tepkisi, muhtemelen bir insanın uzun süre efsanevi olduğu düşünülen bir türle ilk kez karşılaşmasından kaynaklanmaktadır.) Bu durum kişinin "donmasına" neden olmaktadır, tıpkı bir farenin bir yılan tarafından köşeye sıkıştırıldığında bütün hareketlerini kesmesi gibi. Fakat tıpkı fare olayındaki gibi, bu, o kişinin hipnotize olduğu anlamına gelmez. Bu, Cade'in doğasının yol açtığı bir durum olmaktan çok yırtıcı türlerle karşılaşan insan reaksiyonunun bir sonucudur. Tepki, Cade'le tekrarlanan karşılaşmalarda azalmıştır, yalnızca varlığından genel bir rahatsızlık duyma şeklinde durulmuştur.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

BALTIMORE LİMANI, BALTIMORE, MARYLAND

İki Göçmen ve Gümrük Uygulama ajanı, bir kadın ve bir erkek, bir süredir bekliyorlardı. Ve bundan hiç memnun değillerdi. ICE çalışanları—Göçmen ve Gümrük Uygulama, İç Güvenlik Bakanlığı geniş kapsamlı araştırma kolu—biraz aksi olma eğilimindeydiler. 9/11'den sonra, ülkedeki her birime yeni terörist-savaş görevleri verilirken, en iyi görevler CIA ve FBI'daki büyük isimlere gidiyordu.

Gümrüğün yeni malları ve artıkları olmuştu. Tutukluları hapishanelere yollamaktan, bina güvenliğine ve kargo aramasına kadar her şeyden onlar sorumluydular.

Sonuncu iş, aralarında en az çekici olandı ve bu gece orada olmalarının sebebi de oydu.

Cade ve Zach suç mahalli bandının altından eğilerek geçerlerken, dev metal taşıma konteynerinin dışında ayakta durmuş ve kollarını birleştirmişlerdi. Erkek ajan onların yolunu kesmek için hareket etti. Tıpkı ortağı gibi üzerine sırt kısmında sarı renkte ICE yazılmış, koyu renk bir rüzgârlık giymişti ve kalçasındaki tabanca kılıfında bir SIG Sauer P229 9 mm bulunuyordu. Sanki onları hemen orada vurabilmek için bir sebep arıyor gibiydi.

Cade fark etmedi veya önemsemedi. Sedanın torpido gözünden çıkarttığı delil kutusunu tutarken, "Ben Ajan Cushing. Bu da Ajan Lee," dedi. Zach cebini yokladı ve bir şekilde kendi fotoğrafının üzerinde sahte bir isim yazan cüzdanını buldu. Birinin kendi transferini bir süredir planladığını fark etti.

Erkek ajan Kimliklerini kontrol etti, etkilenmemişe benziyordu.

"Ajan Cusick," dedi ve ardından ortağına döndü. "Bu da Hagan."

Limandaki sesler yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı, Zach gecenin bu saatinde limanın hâlâ böyle hareketli olmasına şaşırdı. Vinçler, dev tankerler ve kargolar arasında kaybolup beton limanlardan büyük, paslı yığınların bulunduğu konteynerlerle dönüyorlardı.

Görmeye geldikleri konteyner bir bantla kuşatılmıştı ve her kenarında büyük boşluklar vardı. Çevrede başka kimse yoktu ve DHS projektörlerle aydınlatılmıştı. Sanki metal kutu, gösteriye çıkartılmıştı.

Cade, konteynere baktı, kapısı kilitliydi ve mühürlenmişti. Cusick'e döndü.

"Bana raporunuzu vermek için beklemenizin bir sebebi var mı?" diye sordu.

Cusick'in yüzünde ters bir ifade belirdi fakat Hagan o kariyerine bir zarar vermeden önce hızla cevapladı. Zach, bunun ikisinin arasında alışıldık bir şey olduğunu anladı.

"Belli ki bu ünitedeki buzdolabı bozulmuş ve koku da müfettişlerin dikkatini çekmiş," dedi. "İçine bakmışlar ve bizi aramışlar. Ardından patronumuz bir telefon aldı ve bize olay yerini güvenlik çemberine alarak sizi beklememiz söylendi."

Cusick, saatine bakar gibi yaparak, "Ki biz de yedi saat ve kırk dokuz dakikadır bunu yapmaktayız," dedi. "Acele ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Cade, "Rica ederiz," dedi. "Sürücü nerede?"

Hagan, "Kamyon şoförleri, ekipmanlarıyla buraya gelirler ve kargo için sıraya girerler," dedi. "Onu sıradan çıkarttık ve liman amirinin ofisine tıktık. Kutuda ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor."

Zach, "O halde içinde ne var?" diye sordu.

Cusick kaşlarını çattı. "Bilmiyor musunuz? Ah, işte bu harika."

Cade, "Açın da görelim," dedi.

Cusick, sırtını Zach'e döndü. "Hey, canım cehenneme," dedi. "Biz buraya size hizmet etmeye gelmedik. Ben bilirim, sizin gibi adamlar, bizim kiralık polisiniz olduğumuzu düşünür bu seviyede—"

Hagan, uyaran bir ses tonuyla, "Kirk," dedi.

"Hayır, kahretsin Ann. Sıkıldım bu pislikten—"

Zach sesindeki tonu fark etti. Sabrı tükenmiş bir hükümet görevlisinin tonuydu bu. Neyse ki, bu konuda biraz deneyimi vardı.

Zach, "Hey. Biz de, dostum," dedi. "Biz yalnızca bize söyleneni yapıyoruz. Kararları veren adamlar şu an yumuşak ve sıcak yataklarında yatıyorlar."

Cusick somurttu. Bir gelişme olmadı.

Zach, "Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz," dedi. "Fakat yalnızca bizi konteynere götürürseniz, belki bu işi şafak vaktinden önce bitirebiliriz, oldu mu?"

Cusick sinirine hâkim oldu. "Evet," dedi. "Üzgünüm. Uzun bir geceydi."

Zach, "Özür dilenecek bir şey yok," dedi. Konteynere doğru yürüdüler. Cusick kanıt bantlarını söktü ve kapıların kilitlerini açtı.

Cusick, geriye doğru Zach'e ve Cade'e baktı. "Nefesinizi tutma zamanı," dedi.

Zach o an ne demek istediğini anlayamadı. Ardından kapıları sonuna kadar açtılar ve her yanı pis bir koku kapladı.

Zach döndü ve kahveyi kustu, mide asidi burnunu ve boğazını yaktı. Cusick ve Hagan geri çekilerek, öğürdüler.

Sadece Cade öğürmedi.

Hagan, Zach'e doğru ilerledi, ceketinden bir kağıt mendil çıkartıp verdi.

Ağzını silerken, "Teşekkürler," diye hırıldadı.

Cusick, "Bu kokuya asla alışamazsın, öyle değil mi?" dedi. Doğrudan Cade'e bakıyordu.

Cade de baktı. "Hayır," dedi. "Alışamazsın."

Cusick ortağına bir bakış fırlattı, sanki *bu adama inanabiliyor musun*, diyordu.

Bu esnada, Zach konteynere iyice göz gezdirdi.

İçeride, bir yamyamın et dolabı gibi dizi dizi insan parçaları vardı. Bacaklar, kollar. Başsız gövdeler. Bir zincir ellerle doluyken, bir diğeri ayaklarla doluydu.

Konteynerin kapalı sıcağında her biri bozunmadan mora ve yeşile dönmüştü, çevrelerinde sinekler ve kurtlar vardı.

Cusick, "Pekâlâ," dedi. "Tanrı aşkına bunların ne anlama geldiğini bildiğinizi söyleyin. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Cade ona cevap vermedi. Onun yerine, "Haydi sürücüyle konuşalım," dedi. Ve bu bir rica değildi.

Liman amirinin binasına girdiler. Binanın içinde pek çok küçük ofis vardı ve bina otomatik soda ve şeker makineleri olan bir memur dinlenme salonuna benziyordu.

Hagan onlara kamyoncunun hikâyesini anlatırken, makinelerin yanında durdular.

Kadın ana holün ucundaki küçük bir ofisi işaret ederek, "Orada,"

dedi. Kapı kapalıydı. "Adamın adı Andrew Reese. Jersey'den. Kargosunu buradan almak üzere bir sevkiyat ajansı tarafından işe alındığını söyledi. Ve bildiği tek şeyin de bu olduğunu ekledi."

Kadın kapının kilidini açtı ve içeriye girdiler. Reese, Zach'in kafasındaki kamyoncu imajına uymuyordu—fanila giymiş ve kasket takmış yaşlı bir adam düşünmüştü. Bunun yerine, kamyoncu hemen hemen kendi yaşlarındaydı, incecikti ve bir DÖL tişörtü giymişti. Adam uykusuzluktan altları morarmış gözleriyle onlara baktı.

"Kahrolası zamanı gelmişti," diye çıkıştı. "Kargomu alabilecek miyim?"

Cusick, "Kargona el konuldu," dedi. "Bu beyefendiler sana anlattığımız federal ajanlar. Belki bulduğumuz şeyi onlara açıklamak istersin."

Reese etkilenmemiş vaziyette arkasına yaslandı. "Size çoktan söyledim: konteynerde ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Onu almak için biri beni tuttu. Yük listesinde ne yazıyorsa, onu biliyorum."

"Sana ne söylenirse söylensin, gidip alır mısın?"

Reese omzunu silkti. "İş, iştir."

Cusick yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı. "Ve biz de senin neden burada bulunduğumuzu bilmediğine inanmalı mıyız? Bu sana karşı yapılmış büyük bir yanlışlık, öyle değil mi?"

Reese de ona baktı. "Bilirsin, Ben iyi bir vatandaşım. Terörle Savaşa herkes gibi yardım etmek istiyorum. Fakat bu pislikten sıkıldım artık. Ya beni tutuklayın ya da buradan cehennem olup gidiyorum."

Ayağa kalktı, neredeyse yolunun üstündeki Cusick'e çarpıyordu. Cusick onu yerine geri itti.

Reese gülümsedi. "Güzel," dedi. "Şimdi seni şiddet kullandığın için dava edebilirim. Yeni bir büyük ekran televizyon fena olmaz."

Cusick, "Kes sesini," diye çıkıştı. "Yoksa uyuşturucu testi yaparız."

Reese'in gülümsemesi kayboldu. "Bir avukatla konuşmak istiyorum. Kahretsin, hemen."

Cusick başka bir şey söylemek üzereydi fakat Cade araya girdi. "Bence bir ara vermemiz lazım. Sizce de öyle değil mi, Ajan Cusick?"

Hepsi Cade'in peşi sıra odadan çıktılar.

Reese, "Hey! Peki ya benim avukatım?" diye bağırdı. Kimse ona cevap vermedi.

Bir süre kapının dışında durdular ve hiç konuşmadılar.

Cade, "İşbirliği yapıyor gibi görünmüyor," dedi.

Cusick, "Canın cehenneme," diye onu püskürttü. "Eğer daha erken gelseydiniz, daha fazla şansınız olurdu."

Cade yine onu umursamadı. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Cusick birden şüphelendi. "Neden?"

Cade'in ifadesi değişmedi. "Çünkü onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Cusick dişlerini gıcırdattı ve abartılı bir nezaket hareketiyle geri çekildi. "Elbette. Özür dilerim, canım cehenneme."

Cade, "Kafana takma," dedi ve tekrar odaya girdi.

Zach, Reese'in konuştuğunu duydu, kapının ardından gelen sesi boğuktu. ICE ajanlarına ne diyeceğini bilemedi, o da gülümsedi.

Ona sanki bir geri zekâlıymış gibi baktılar.

Cusick, "Siz hangi cehennemdendiniz?" diye sordu.

Zach boş boş baktı. Sahte kimliklerinde hükümetin hangi bölümüne bağlı olduklarının yazdığını hatırlayamadı.

O sırada çığlığı duydular.

Zach daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Küçük ofisin içinden geliyordu. Ses sanki kapana kısılmış bir hayvandan çıkıyordu.

Bu Reese idi.

Cusick, ortağından önce hareket etti. Ayağını kaldırıp, kapıyı tekmelemeye hazırlandı—

O esnada Cade, yavaşça kapıyı açtı.

İkisi de odaya daldı. Cade geride durdu.

Cusick, "*Lanet olsun*—" dedi. Zach, onun tabancasını çıkarttığını fark etti.

Cade, "O bir sevkiyat ajansı tarafından tutulmamış," dedi.

Bir teslimat şirketinden telefon gelmiş. KSM Holdingleri. Doğruyu söylüyor. Onu bırakabilirsiniz."

İçeride, Reese artık çığlık atmıyordu. Titriyordu ve odanın köşesine saklanmaya çabalıyordu, Cade'den mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu.

Pantolon ağına bir leke yayıldı. Minik ofis, taze dışkı kokmaya başladı.

Cusick, "Ona ne yaptın?" diye ısrar etti.

Cade yumuşakça, "Hiçbir şey," dedi.

"*Hiçbir şey mi?* Saçmalık. Ona bak," dedi. "Buna ne diyorsun?"

Hagan, sakinleştirmek için Reese'e uzanmaya çalıştı. Adam haykırdı ve daha da uzağa sıkıştı.

Cade, "Geliştirilmiş sorgulama teknikleri," dedi. Cade'in dudakları seğirdi.

"Geliştirilmiş?" Cusick tükürecek gibiydi. "Nasıl yaptığını bilmiyorum fakat biz buralarda Jack Bauer işkence saçmalığını yapmayız—"

Cade, "Amerika Birleşik Devletleri işkence yapmaz," dedi.

Cusick, "Aynen öyle," dedi. "Seni tutukluyorum, ahbap."

Zach, Cusick'in hâlâ silahını tuttuğunu gördü.

Cade'in ifadesi değişmedi fakat Zach, Cade'in A.B.D. vatandaşlarını koruma yemininin Cusick'i bir duvara fırlatmaktan alıkoyup koymayacağını merak etti.

Bunu şansa bırakmamaya karar verdi.

"Hey, hey hey, bir saniye," dedi ve ellerini havaya kaldırdı.

Cusick ona döndü, yüzü kızarmıştı.

"Haydi. Hepimiz aynı tarafta değil miyiz?"

Cusick kafasıyla hafifçe onayladı. Sanki kafasını oynatınca para ödüyordu.

"Hepimiz... Dışarıya çıkıp, bunu konuşalım."

Yine hafifçe baş sallama. Ardından Cade'i işaret ederek: "Fakat o buradan çıkacak."

Cusick, Hagan'a Reese'e göz kulak olmasını söyledi. Ofisten çıktılar.

Zach ve Cusick konuşmak için bir kenara çekildiler. Neyse ki, Cusick, SIG'ini kılıfına koydu.

Cade son derece ilginç bir biçimde konuşacaklarıyla ilgilenmiyordu.

Zach'e, "Ben konteynerde olacağım," dedi. "Burada işin bittiğinde bana katıl."

Cusick, olabildiğince yüksek sesle, "Aşağılık herif," dedi. Böylece Cade giderken bunu duydu.

Cade dış kapıdan çıkarken arkasını dönmedi.

O gittiğinde, Zach sesini alçalttı ve eğildi. Cusick de onu duyabilmek için eğildi.

"Bak, ortağım için özür dilemeliyim. O biraz... Gergin."

"O kahrolası bir psikopat."

Zach, "Mesaj alındı," dedi. "Bak. Bundan gerçekten bir olay çıkartmak istiyor musun? Burada ne kahrolası bir şey dönüyorsa, onun için kariyerini mahvetmek ister misin?"

Cusick, Zach'e baktı. "Yani iyi bir çocuk gibi sizinle anlaşmalıyım?"

Zach içtenlikle, "Eğer yapabilseydim, bu işten çeker giderdim," dedi. "Bana inan."

Ofis kapısı açıldı ve Hagan dışarıya çıktı. Cusick ona, "Nasıl durumu?" diye sordu.

"İyi." Kadın onun yüzünü gördü. "Hayır, gerçekten. Üzerinde hiçbir çizik yok. Yalnızca o adam her ne dediyse... Ödünü kopartmış. Gerçekten."

Cusick bunu kabul edemedi. "Ona dokunmamış mı?"

Hagan kafasını salladı. "Adam dava filan açmak istemiyor. Yalnızca buradan gitmek istiyor."

Cusick ve Hagan birbirlerine baktılar, sonra da Zach'e.

Cusick, "O halde şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Zach, "Evinize gidin," dedi. Sanki bir öneride bulunuyormuş gibi söylemişti. "Biz buradan itibaren devralırız."

"Raporumuza ne yazacağız?" diye sordu. Tekrar şüpheyle bakmaya başlamıştı.

Zach bile bunun cevabını biliyordu. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey?"

"Evet. Gizli bilgi. Kimse bu konuda hiçbir şey bilmeyecek."

Cusick, "Meseleyi idare edebiliriz," diye ısrar etti.

Zach, "Biz de ona güveniyoruz," dedi. "Böyle bir şey sızarsa paniğe sebep olur... Ardından sonraki hafta kongre oturumları ve hepimiz işimizden oluruz. Nasıl olduğunu bilirsin."

Ajanlar kafalarını salladı. Zach, Washington suçlama mekanizmasını iyi bilirdi. Birinin günah keçisi olması gerekirdi ve bu genellikle adını bir belgenin altına yazacak kadar aptal olan kişi olurdu.

Reese'i ofisten çıkarttılar, tuvalete gönderdiler ve ardından kapıya kadar ona eşlik ettiler. Bacakları hâlâ titriyordu fakat yine de kendi başına yürüyüp gidebildi. Hagan ve Cusick, Zach'ın elini sıktılar ve gittiler. Cusick omzunun üstünden bir kez baktı. Hagan ise bakmadı.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Zack derin bir nefes alarak tuttu ve tekrar konteynere doğru ilerledi.

Gerçekten hiç istemediği halde.

Zach, Cade'i konteynerin arka tarafında buldu. Görmek için çok karanlıktı. Yine de Cade bir sorun yaşamıyordu.

Zach, vücut parçalarına dokunmamak için çok çaba sarf ediyordu. Olabildiğince duvara yakın durdu.

Cade yaptığı işten kafasını kaldırmadan, "İyiydin," dedi. "Onları buradan uzaklaştırdın ve fazla şüphelenmemelerini sağladın."

Zach şaşırmıştı. "Bu bir şey değildi. Yalnızca standart hükümet bürokrat zihniyeti."

Cade, "İyi idare ettin," dedi. "Ben insanları iyi idare edemem."

Zach, duygusuzca, "Hayır. Şaka yapıyor olmasın," dedi.

Sessizlik.

Zach, "Peki, kamyon şoförüne ne yaptın?"

Sessizlik. Ardından Cade, "Telefonun yanında mı?" diye sordu.

Zach, "Evet," dedi.

"Kamera fonksiyonu var. Şunun fotoğrafını çek. Olabildiğince yakından."

Zach, cebinden telefonunu çıkarttı, kamera fonksiyonu belirene kadar tuşlarına bastı.

Bu esnada Cade zincirlerden birini sallayarak, bir kolun omuz eklemine olabildiğince dikkatli bakıyordu.

Zach, gözlerini kısarak baktı. Cade'i bu kadar ilgilendiren şeyi merak etmişti. Cade çekildi ve dışarıdan gelen ışıklar kola ulaştı.

Omuzda hafifçe parıldayan, metal bir bağlantı parçası vardı, bir şekilde ete ve kemiğe kaynaşmıştı. Ayrıca inişli çıkışlıydı.

Zach bunu daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Bilgisayarlarda ve ofis ekipmanında. Metal eklemler, bir şeyleri birbirine tutturmaya yarardı. Şerit A'yı, Sıra B'ye.

"Bu da ne...?"

"Fotoğraflar," diye hatırlattı, Cade.

Zach durdu ve fotoğrafı çekti. Kameranın kendi flaşı vardı ve konteynerin içini gündüz gibi aydınlatıyordu.

Ardından koldaki diğer şeyi gördü, Cade de ona bakıyordu: bir dövme.

HAVA BİRİNCİ MÜFREZE, yazıyordu ve manganın maskotunun hemen altında: 508. KIRMIZI ŞEYTANLAR.

Bu bir Amerikan askerinin koluydu.

Zach birden yine kusacakmış gibi hissetti fakat ağzı kuruydu.

"Tanrım, bu nedir?"

Cade konteynerin dışına çıktı. "Gel."

Zach zincirlerden sarkan hiçbir şeye değmemek için olabildiğince hızlı konteynerden çıktı.

Zach çıkar çıkmaz, Cade kapının kulpunu tutarak, sımsıkı kapattı.

"Griff'i ara. Telefon rehberindeki ilk numara. Bir diş hekimi randevusuna ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Bu gerçekten çok şirin fakat—"

"Yap. *Hemen.*"

Vampirin sakin ifadesi kaybolmuştu. *Kızgın* görünüyordu. Bu Zach'i korkuttu, yine de aramayı yapmak için telefonu karıştırıyordu.

"Cade. *Bu kahrolası şeyler ne demek oluyor?*"

Yine umursanmadığını zannetti. Fakat Cade konuştu.

"Bu sizin için epey değişik bir hafta oldu, Bay Barrows," dedi. "Öncelikle gerçek bir vampirle tanıştınız. Şimdi ise Frankenstein ile tanışacaksınız."

SEKİZ

Fazlasıyla kuvvetlendirilmiş bu motor nöron iletimine ek olarak, öznenin IQ'su, özellikle stratejik ve problem-çözme fonksiyonları, olağanüstü kabiliyetli ile dahi seviyesi aralığındadır (161 – 174, Stanford-Binet ölçümü). MRI ve CAT taramaları, nöral fonksiyonun zaman içerisinde daha da etkili olduğunu göstermiştir—korteksinde gitgide artan bağlantı, beyninden geçen kıvrımlar ve kırışıklıklardan kaynaklanmaktadır. Bu sayede nöronlar arasındaki bağlantı artmaktadır. Bunun öznenin "paralel-işlem" yapmasını sağladığı şeklinde bir teori ortaya atılmıştır. Bunun anlamı da, bir problemi çeşitli açılardan görerek, çözüm için gereken sürenin azaltılmasıdır.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Dylan, Gümrüğü geçme konusunda hiç sıkıntı yaşamamıştı. Teslimatı, A.B.D. yolunda araştırılmayan yük konteynerlerinin yüzde 97'sinden biri olarak kalmıştı. Dylan bunu biliyordu çünkü Khaled bunu biliyordu ve onun şüphelerini ve endişelerini giderene kadar tekrar etmişti.

İşe yaramamıştı. Dylan kargosunu aldığında, gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Tersanenin kapılarından geçtikten sonra, panik içinde otoyolda kamyonunu durdurmuştu. Her beş saniyede bir, arka camın-

dan Delta Kuvvetleri komandolarının gökyüzünden gelerek, onu vurup öldürmesini beklemişti.

Kimsenin onu aramadığını limandan yüzlerce kilometre uzaklaştıktan sonra fark etti. Kimse umursamıyordu.

Khaled bunun Tanrı'nın bir testi olduğunu söylerdi, gerçekleştirmek üzere oldukları kutsal görevin bir parçası.

Dylan bunu duymaktan bıkmıştı. Khaled'in bilim projesi için çoktan fazlasıyla iş yapmıştı. Ödemesinin yapılmasını istiyordu. Fakat geriye tek bir şey kalmıştı, tek bir şey.

Başlangıçta fazla çaba gerektiren bir şey değildi. Dubai'deki uçağa kısa bir ziyaret. Hafta sonu boyunca lüks bir otelde kalacak olan Dylan, bazı Arap adamlara içinde para olan bir çanta götürmüştü. Önemli bir şey değildi. Döndüğünde, paranın "Siyonist harekete karşı hayatını kaybeden cesur savaşçıların" dul eşleri ve yetim çocukları için olduğunu öğrendi fakat Dylan aptal değildi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu: para intihar komandolarının kendilerini havaya uçurması için gidiyordu.

Dylan'ın bununla bir problemi yoktu. Bazı açılardan, bir video oyunu gibiydi. Bir karakter seç, onu savaşa yolla ve o öldüğünde başka bir tane seç. Basit.

Fakat Dylan riske atılarak daha da fazla gönderildi. Yolculukların sıklığı arttı. Sonunda her hafta ya Dubai'ye ya Riyad'a ya da Tel Aviv'e gidiyordu. Dylan neden seçildiğini biliyordu. Khaled aranan listelerinin pek çoğunda yer alıyordu. Dylan'ın ise harika, ifadesiz bir yüzü vardı.

Harika, beyaz, *Amerikan* yüzü.

Kahraman işine benzemiyordu. Ve hâlâ parası ödenmemişti.

Ardından, bir ay önce, Khaled onu apartman dairesine çağırdı. Dylan'a başka bir uçak bileti verdi.

Dylan, şikâyetlerini Khaled'e bildirdi. Ölü vücutların kokusundan sıkılmıştı. Boş zamanlarını Khaled'in ayak işleri için geçirmekten yorulmuştu.

Dylan ültimatom verdi. Çıkmaya hazırdı. Parasını istiyordu. Khaled'in uşağı olmaktan bıkmıştı.

Khaled sabırla dinledi. Ardından, "Bitirdin mi?" diye sordu.

Dylan kafasıyla onayladı.

Khaled ona vurdu.

Dylan kendini sırtüstü yerde buldu, burnu kanıyordu. Hayatında hiç kimse ona vurmamıştı. Çocukken bile.

Khaled tepesinde duruyordu. Oturmaya çalıştı fakat Khaled ayağını onun boğazına koydu ve öyle kalmasını sağladı. Dylan boğuluyordu. Khaled basıncı azaltmadı bile.

Khaled ona, "Zülfikâr'dan tek bir çıkış vardır," dedi. "O da ya şehit olarak Cennet'e gitmek ya da bir hain olarak Cehennem'e gitmektir."

Dylan, ciddi misin, diye sormak istedi. Ama tek istediği nefes alabilmekti.

Khaled, "Ne istiyorsun? Bırakmak mı istiyorsun?"

Dylan kafasını salladı. I-ıh. Hayır efendim. Takımadamı, tam karşında.

Khaled, "Görevine devam etmek istiyor musun?" diye sordu.

Dylan koca kafalı bir oyuncak biblo gibi kafasını salladı.

Khaled ayağını çekti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Dylan'ı kardeşiymişçesine kucakladı. Ve ona tekrar biletini verdi.

Dylan bir müddet Khaled'in planına sadık kalmaya karar verdi. Khaled'i delirtmeyecek bir çıkış yolu bulana dek böyle devam edecekti.

Böylece Los Angeles'a gitti.

Muhteşem saçları olan Alman bir adamla tanıştı. Adam ona cesetlerin ne için kullanılabileceğini açıkladı.

Dylan buna pek inanmadı ama Khaled inandı. Önemli olan tek şey de buydu.

Tekrar Kuveyt'e döndü. Daha fazla ayak işleri yaptı ve Alman herifin ilerleyişini kontrol etmek için tekrar A.B.D.'ye gitti. Her seferinde, Dylan sonunda parasını alıp, işten çıkmak istiyordu.

Ardından Khaled ona hazır olduklarını söyledi. Plan neredeyse tamamlanmıştı.

Dylan'ın yapması gereken son bir şey kalmıştı. Elbette.

Bir kargo teslimatını alarak, onu yeni bir noktaya taşımalıydı. Hedef noktaya gidemezdi—bu şansını çok zorlamak olurdu.

Fakat sonunda, teslimatı bırakır bırakmaz, Khaled, Dylan'ın ödülünü alacağına söz vermişti.

Birleşik Devletler'e uçmasından bir gece önce, Dylan, Khaled'in apartman dairesinde Khaled ve arkadaşlarıyla buluştu. Dylan'ın cesaretine içip, kadeh kaldırdılar—hatta üzüm suyu dışında hiçbir şey içmeyen aşırı Müslüman adamlar bile.

Oldukça gürültülü zaman geçirirlerken, fahişeler gelmeden hemen önce, Khaled biraz sessizlik istedi.

Khaled, Dylan'a "Doğru olanı yapmak için ülkenden vazgeçtin," dedi. Diğerleri kafalarıyla onayladılar. "Bir kahraman olarak hayatını ifade etmen için yeni bir isim gerekli sana."

Çok düşünceli bir havaya büründü ve ardından gözleri parlayarak Dylan'a baktı. "Bundan sonra sen Ayir el-Kelba'sın."

Khaled ve arkadaşları gülümseyerek ona baktılar. Dylan içindeki gurur kabarmasını hissetti. "Ayir... Ne demek?"

Khaled, " 'Büyük lider' anlamına geliyor," dedi.

Belki de içki âlemi yüzündendi fakat Dylan az içmişti. Taş suratlı Suudiler bile kendini zor tutuyor gibiydi.

Dylan o anda, doğru şeyi yaptığına karar verdi. Dünya değişmeliydi. Khaled bu konuda haklıydı. Ve yardım etmesi için Dylan'ı seçmişti.

Her şey açık hale geldi: bu adamlar onun potansiyelini anlıyorlardı. Hayatında ilk kez, biri ona iç yüceliği için bir isim vermişti. Ona inanmıştı. O halde o da inanacaktı.

Dylan o ana ve Khaled'e verdiği söze tutundu.

Bu ona gece yolda kamyonla ilerlerken, kamyonun arkasındakinin ne olduğunu unutturdu.

DOKUZ

Yüksek sıcaklıkta aleve maruz kaldığında (propan kaynakçı şalopası, yaklaşık 600°F) normal insan dokusunda meydana gelen hasarla aynı miktarda hasar meydana geliyor. Yüksek ısının, aynı UV'ye maruz kalmak gibi, aynı protein "kapanmasına" yol açtığına dair bir teori vardır. Bu teori henüz doğrulanmamıştır. Güneş ışığı ve ateşin yanı sıra, öznenin herhangi başka bir zayıflığı yoktur. Halk arasında söylenen sarımsak, gümüş ve diğer malzemelerin testi sonucunda hiçbir elle tutulur etki gözlemlenmemiştir. Özneyi öldürmek için, kalbinin tamamen fonksiyonunu yitirmesi gerekmektedir—kalbe büyük bir hasar vererek—veya kafasının vücudundan ayrılması gerekmektedir. Bu sebeple muhtemelen eski kültürler, cesetlerin kafalarını kesmiş ve kalplerine kazık saplamışlardır, vampir salgınını engellemek için.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ, İNSAN VE TOPLUM BİLİMLERİ BÖLÜMÜ, NEW YORK, NEW YORK

Tania, kapanmaya on beş dakika kaldığını haber veren zil çaldığında, kütüphaneye girdi. Güvenlik görevlisine harika bir gülücük fırlattı. Adam güzel kıza, kurallara rağmen gizlice geçme şansı taşıdığı için mutluydu. Kız kalabalığı yararak, tüm binadaki en popüler yerlerden biri olan soyağacı odasına doğru ilerledi.

Tania istediği raflara gitmekte hiçbir problem yaşamadı. İnsanlar fark etmeden onun yolundan çekiliyorlardı.

Bölüm, New York sokaklarının at pisliğiyle dolu olduğu ve temiz suyun lüks sayıldığı dönemlere kadar uzanan kayıtlar içeriyordu. Etrafta hâlâ yerlerinde oturan ve birileri onları kapı dışarı etmeden kalkmayacak biraz daha bilgi veya biraz daha sıcaklık arayan pek çok aile tarihçisi, akademisyen ve evsiz insan vardı. Tania, eski, deri kapaklı ciltlerin bulunduğu uzun bir rafta gözden kayboldu—bilgisayarlar içlerindeki veriyi depolayıp, yerlerini aldıkça kitaplar her sene daha da azalıyordu. Bu kararla tartışmak zordu, yine de: hemen hemen hiç kimse okumak için eski şehir rehberlerine, telefon rehberlerine ve belediye kayıtlarına bakmaya gelmiyordu. Uzun süre önce ölmüş insan isimleriyle dolu listeler dolusu belge. Hiç kimsenin cevap vermediği ve hiç kimsenin umursamadığı bir yoklama.

Tania da bu isimleri aramıyordu. Daha yeni bilgiye ihtiyacı vardı.

Eski şehir genelindeki sayfaları öylesine çevirir gibi görünürken, tükenmez kalemle işaretlenerek tahrip edilmiş bir sayfada durdu.

Yuvarlaklar ve onay işaretleri. Öylesine kelimeler. En taze mürekkep izini buldu—koklayabiliyordu—ve kelimeleri kafasında birleştirmeye başladı.

İlk yeni ve yuvarlağa alınan kelime "doktor" idi. Ardından "komisyon."

Bir süredir şehir dışındaydı ve ona ulaşılamıyordu. Ve kendi türü kesinlikle sosyal olmadığından, iletişim kurma yöntemlerinin önemini anlamışlardı. Bir İnternet sohbet odası, pek çoğunu kesmeyecekti. Ekrandaki dijital koddan daha az geçici bir şeye ihtiyaçları vardı.

Neyse ki, insanlar komik derecede duygulu canlılardı ve her şeye tutunuyorlardı.

Tania sayfaları çevirmeye devam etti, muhteşem, solgun derisini kırıştırarak, kaşlarını çattı. "Ayırma," "imha," "haşereyle mücadele."

Eninde sonunda, insanlar dünyayı yeniden kurduklarında bu bina ve içindeki bütün kitaplar yok edilecekti ve insanlar tarafından yarıp geçilecekti. Fakat geçmişin bazı uygar yerleşim merkezleri ayakta kalmalıydı. Stonehenge'e bakın. Hâlâ duruyor, gerçi artık mesaj iletme konusunda işe yaramaz.

Tania, bu mesajın gidişatından hoşnut değildi. Hem de hiç. "Tazminat," "daha fazla," "elden çıkarma," "zaman," "yakında," "başkan," "evcil hayvan."

Ardından bir dizi numara başlıyordu. Telefon numaraları değil, şifreler. Bunu bilen ve on altı haneli numaraları ezberleyebilen herkesi iletişimin devam ettiği bir yere yönlendirecek numaralar.

Tania yeterince görmüştü. Kitabı hızla kapattı.

Rafın öteki ucundaki kütüphaneci ona onaylamayan gözlerle baktı. Dışarıdan bakıldığında üzerinde tüvitiyle doğmuş gibi görünen bir adamdı.

Aslında, boş zamanlarında deri giymekten ve kölelikten hoşlanırdı. Fakat işteyken modası geçmiş bir bilgini oynamaktan hoşlanırdı. Ve her iki yaşamında da kurallara yapışmıştı.

"Kapatıyoruz," diye hatırlattı. "Zamanınız doluyor."

Kadın buna neredeyse gülecekti. "Benim için değil," dedi. "Fakat birisi için doluyor, evet."

Neden bütün kaçıkları içeri alıyoruz, diye düşündü kütüphaneci.

Kadın sanki kafasından geçenleri duymuş gibi gözlerini ona dikti.

Ardından kadın yanından geçti. Çok çekiciydi fakat kütüphanecinin normalde kafasını dolduran kayışla bağlama fantezileri oluşmadı. Tek istediği kadının gittiğinden emin olmaktı.

Kadın kapıdan çıktığında, kendini tuhaf bir biçimde rahatlamış hissetti, sanki korkunç bir şeyden zar zor kaçabilmişti. Belki de terapistiyle dozajını artırmak konusunda konuşmalıydı.

ON

HALDEMAN: **Sorun şu ki, onu tutmakta [muğlâk] veya kontrol altına almakta zorluk çekeceğiz. Bir belgeyi görmezden gelebiliriz, ona kan davası deriz, fakat başka birisi hikâyeyi takip ederse—**

BAŞKAN: **Peki ya Cade?**

HALDEMAN: **Ne olmuş ona?**

BAŞKAN: **Ya şu Post'taki iki kişiyle konuşursa? Woodson ve neydi diğerinin adı, Birnbaum?**

HALDEMAN: **Bernstein. Sanmıyorum—**

BAŞKAN: **Bu onların sesini keser.**

HALDEMAN: **Cade masum vatandaşlara hiçbir şey yapmaz.**

BAŞKAN: **Masum. [Gülme sesi]**

HALDEMAN: **Yemininin. Bir parçası. Onlara dokunamaz.**

BAŞKAN: **Pekâlâ, bu da benim şansım. Vicdanlı [Küfür silindi] bir vampir.**

—20 Haziran 1972 tarihinde H.R. Haldeman ve Başkan Richard M. Nixon arasında geçen sözde 18 ½ dakikalık boşluğun bir kopyası.

BEYAZ SARAY, WASHINGTON, D.C.

Kimse işi esnasında bol bol uykusunu almayı umarak, Oval Ofis'e girmez. Samuel Curtis'in yardımcıları onu haftada en az iki veya üç kez gecenin ortasında kaldırıyorlardı.

Başkanlığının ilk yılında, Curtis buna alışmıştı. Şimdi bir ışık gibi kapanabilirdi. Bir hava saldırısı emri verip, uyumaya devam edebilirdi. Problem olmazdı.

Cade'in bulaştığı işlerdeyse durum farklıydı.

Cade son kez bir toplantı istediğinde, Nevada'da küçük bir kız antik bir dilde bir şeyler söylüyordu. Bir haftadan kısa süre sonra, Curtis bütün bir kasabanın sterilize edilmesi emri vermek zorunda kaldı—her evi ve binayı, içindeki ve dışındaki herkes ve her şeyle birlikte yakıp yıkmak zorunda kalmışlardı.

Bu onu hâlâ bazı geceler uyutmuyordu.

Curtis, başkanlık için aday olmadan önceki hayatı boyunca da politikayla uğraşmıştı. İnsanın her ihtiyacını, açgözlülüğünü ve zayıflığını görmüştü. Artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını sanıyordu.

Ardından resmen işe başlama gününde, selefiyle tanıştı. Şeytanlık yapma eğiliminde, fazla gelişmiş bir okul derneği öğrencisine benziyordu.

Eski Başkan, "Sana vermem gerek bir şey var," dedi. Aslında Curtis, Ortadoğu'da iki savaş ve karşılıksız çeke benzeyen bir ekonominin yeterli olduğunu söyledi. İki adam arasında hiçbir yakınlık yoktu. Çirkin bir kampanya olmuştu. Curtis, Deccal ile karşılaştırılmıştı. Birden fazla kere.

Fakat eski Başkan kendisine katlanmış kâğıdı uzatırken, çenesini kapalı tuttu: Amerika'nın nükleer füzeleri için günlük fırlatma kodları. Tıpkı sihirli kelimeler gibi, Dünya'daki hayatı sona erdirebilecek rastgele seçilmiş gibi görünen rakam setleri. Curtis bunları ceketinin cebine koydu. Elini çektikten sonra bile onları orada hissettiğine yemin edebilirdi.

Eski Başkan, duvardaki Kennedy portresinin arkasındaki küçük kasayı açarken Curtis onu izledi. İçinde tahta bir kutu vardı. Boynunda asılı duran bir anahtarı aldı ve kutuyu açtı.

İçinde küçük, deri bir kese vardı. Zaman içerisinde yıpranmış ve eskimişti. Onu Curtis'e gösterdi ve anahtarını verdi.

Eski Başkan, "Bunlardan herhangi birini kaybetmek istemezsin," dedi. Nükleer kodlardan ziyade bu anahtardan kurtulduğuna seviniyor gibiydi.

Curtis, o gecenin ileri saatlerinde Cade'le tanıştı ve nedenini anladı.

Başkan Curtis şimdi saati kontrol ederken, o anı düşünüyordu. Gece 03.17.

Nükleer savaş, başkan bunu anlayabilirdi. Ne kadar korkunç olursa olsun, kabul edebileceği dehşet sınırındaydı. Onu rasyonalize edebilirdi.

Cade'in karanlıklardan getirdiği şeyi... orada pazarlık yapacak, müzakere edecek hiçbir şey yoktu. Çoğu kısmıyla, tamamen kontrolü dışındaydı.

Bu onu her seferinde korkutuyordu.

İşi sen istedin, diye hatırlattı başkan kendine. O halde işe koyulma vaktiydi.

Her başkanın Cade'e yaklaşımı farklı oluyordu—onun varlığı hakkında herkes farklı gruplara bilgi veriyordu. FDR, Truman'a söyleme gereği duymamıştı fakat WPA'nın başkanı Harry Hopkins her toplantıda bulunmuştu. JFK, Cade'le erkek kardeşi vasıtasıyla iletişim kur-

muş ve yalnızca az sayıdaki yardımcılarına güvenmişti. LBJ onunla yalnız tanışmıştı fakat o bir istisnaydı. Cade'le tanıştığında başkanın yanında bütün komite vardı. Curtis'in grubuna Özel Güvenlik Konseyi deniyordu.

Beyaz Saray'ın Güney Kanadı'nda Başkanlık Acil Durum Operasyon Merkezi'nde tanışmışlardı. Çoğu insan orayı casus filmleri ve TV'den bir isimle anıyordu: Sığınak. Fakat bu filmlerdeydi. Beyaz Saray'da herkes ona bir kısaltmayla hitap ediyordu: PEOC veya P-OCK.

9/11'den sonra, P-OCK güçlendirilmişti—dünyanın daha da derinlerine konulmuş, daha da genişletilmiş ve yüksek kapasiteli iletişim hatlarıyla donatılmıştı.

Fakat bir şey değişmemişti: Beyaz Saray'ın Çevresel Etki Beyanı'ndaki "kullanılmayan gaz girişi" adındaki tünele açılan gizli kapı. Tünel, Reliquary'ye kadar uzanıyordu. 1960'tan beri Cade'in Beyaz Saray'a giden yolu olmuştu.

Yalnızca Başkan, onun irtibatı ve Cade bu yolu biliyordu. Gizli Servis'e göre, başkan geldiğinde, Cade ve bakıcıları orada oluyorlardı. Gerçekte bu onları deliye çeviriyordu.

İçeride, P-OCK pek de dramatik durmuyordu. Ana salon, normal büyüklükte bir konferans odasıydı, iyi bir otelde bulacağımız cinsteydi.

Yine de, Zach tünelden çıkar çıkmaz dehşete düştü.

Griff fark etti. Sandalyeye kendini iyice yerleştirirken, "Sinek yutmadan ağzını kapamalısın," dedi.

Zach omzunu silkti, sakin görünmeye çalışıyordu. "Daha önce hiç buraya gelmemiştim," dedi.

Griff cevap olarak yalnızca homurdandı. Zach onun normalden de gri göründüğünü düşündü. Belki de uyku vakti geçmişti.

Çifte kapılar açıldı ve siyah bir takım elbise giymiş, küpeli bir adam belirdi. Üçüne de sert sert baktı fakat her şey temiz şeklinde işaret etti.

Başkan Curtis içeri girdi. Uzun boylu ve inceydi. Saate rağmen, tamamen giyinmiş ve traş olmuştu. Zach, güvenlik ekibinin ona "Sinatra" dediğini biliyordu çünkü ne olursa olsun, günün hangi saati olursa olsun bir smokin giyiyordu. Zach'in bir takım elbise giymekte ısrar etme sebebi de buydu.

Curtis'i başka bir ajan takip etti, A.B.D. Genelkurmay Başkanı ve son olarak Başkan yardımcısı Lester Wyman—küçük solgun bir adam. Wyman çoktan kaşlarını çatmıştı. Bu Zach'i şaşırtmadı. Wyman her zaman bir şeylere öfkeliydi.

Başkan Yardımcısı değerli oy verenlere bir imtiyaz olarak seçilmişti. Yıllardır, Sam Curtis'ten bile önce Senato'daydı—çoğu zaman filmlerdeki küfürler ve video oyunlarındaki şiddete söverdi—ve o yeni bir senatörken de akıl hocasıydı.

Ardından hamiliğini yaptığı kişi beklenmedik bir şekilde, dünyanın en güçlü adamı olmuştu.

Yine de, Başkan Yardımcısı olduğunda bile kimse Wyman'ı ciddiye almamıştı çünkü kimse Les adında bir Amerikan başkanı düşünemiyordu.

Fakat başkan onu dinledi. Wyman gerçekten acımasızca rekabet edebilen bir politikacıydı—kalabalığın önünde gülümsüyor ve arka planda dostlarını ve düşmanlarını sırtlarından bıçaklıyordu. Her başkanın böyle bir adama ihtiyacı vardı.

Başkan oturdu. Odadaki herkes onu takip etti. Zach garip bir biçimde heyecanlanmıştı. Ne döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu—ne Cade ne de Griff ona bir şey açıklamamıştı—fakat önemli bir durum olmalıydı.

Başkan, "Evet Beyler, hepimizi buraya topladınız," dedi. "Son kâbus nedir?"

Griff ayağa kalktı ve odanın ön tarafındaki dizüstü bilgisayarı ve projektöre doğru gitti. Zach sırıtmamaya çalıştı. Bazı şeyler asla değişmiyordu. Bir hükümet toplantısında, vampirin bakıcısı bile PowerPoint kullanmak zorundaydı.

Griff, diz-üstü bilgisayarına tıkladı ve Zach'in çektiği fotoğraflar odanın arka tarafındaki ekranda belirdi.

Griff, "ICE, bu gecenin erken saatlerinde bu konteynerin yolunu kesti," dedi. "Gördükleriniz, modifiye edilmiş insan uzuvlarıdır."

Üzerinde dövme bulunan hasar görmüş asker kolunun fotoğrafında durdu.

"Bunlar A.B.D.'ye hizmet eden adamlar."

Biri, "Tanrım," diye fısıldadı.

Başkan, "Bu ne demek?" diye sordu.

Griff başka bir düğmeye tıkladı ve ekranda daha fazla ceset belirdi. Zach nefesini tuttu.

Fotoğraflar Dachau'dandı. Bunları tarih dersinde görmüştü fakat onlar en az tiksindirici olanlardı yani halkın görmesine izin verilenler.

Buna hiç benzemiyordu. Sıra sıra ölü bedenler. Buldozerler, çoktan ağzına kadar dolmuş büyük mezarlara bu bedenleri itiyordu.

Griff, Cade'e baktı. Cade nihayet ilgilenmiş gibi pozisyonunu değiştirdi.

Cade, "*Unmenschsoldaten*," dedi.

Curtis, "Efendim?" diye sordu.

Cade, "Bin dokuz yüz kırk üç. Nazilerin toplama kamplarında bir dizi doğaüstü projesi oldu," dedi.

Sanki o da orada bulunmuş gibi konuşuyor, diye düşündü Zach. Ardından bunun mümkün olabileceğini hatırladı.

"O zamanlar, bir bilim insanının *Unmenschsoldaten* adını verdiği bir şey yaratmaya çalıştığını öğrendik—ceset parçalarından yapılan askerler."

Cade doğrudan başkana baktı. "Biri o süreci tekrar başlatmış. Bu uzuvlar, *Unmenschsoldaten* adındaki şeyi oluşturmak için modifiye edildi."

Duraksadı, sanki herkesin hazmetmesini bekliyordu. Herkes sert sert bakıyordu. Zach ise şansını denemeye karar verdi. Bunun bir risk olduğunu biliyordu fakat hey, birkaç risk alarak ve fark edilerek bu noktaya gelmişti...

Böylece elini kaldırdı.

Başkan fark etti. "Konuşman için sana söz verilmesi gerekmiyor, Zach. Devam et."

Zach, "Bu konuda çok yeni olduğumu biliyorum," dedi. "Fakat... Ne olmuş yani öyleysem?"

Sanki annesi onu kafa üstü düşürmüş gibi herkes Zach'e gözlerini dikti. Pek çok kez.

Griff, "Ne mi olmuş?" diye tekrarladı.

Zach, "Tamam... evet," dedi. "Belki yüksek sesle düşünüyorum fakat birileri bazı cesetleri alıp, onları tekrar bir araya getirse ne olacak?

Demek istiyorum ki, elbette, bu delice ve biraz da etkileyici fakat burada bir cesetten bahsediyoruz."

Cade ona baktı. Zach'in ağzı kurumuştu fakat ona bakmayı başardı.

"Yaşayan insanlar, araba enkazından, düşmekten ve hatta kurşun yaralarından kurtulabilir," dedi. "Şimdi tüm insani zayıflıklardan kurtulmuş bir insan bedeni düşün. Hiçbir şey hissetmeyen bir ceset. Acıkmıyor. Elektrik çarpmıyor, yorulmuyor veya vicdan azabı çekmiyor."

Zach, "Fakat yine de ölü—" diye ısrar etti.

Cade, "Hatırlayabildikleri tek şey, öldürmek," dedi. "Onlara ateş et, devam ederler. Yak, devam ederler. Durmazlar. Dinlenmezler. Bir gün verildiğinde, *Unmenschsoldat* çıplak eliyle binlerce kişiyi öldürebilir. Bir müfreze—veya bütün bir tabur bu sayıyı katlayarak artırabilir."

Zach'in yüzündeki yılışık sırıtma kesildi. Fakat Cade onun kaçmasına izin vermeyecekti.

"Anladın mı? Bu silah gerçek anlamda *şehirleri yok eder*—bir seferde bir kişiyle."

Sessizlik.

Griff, "Bu kadar 'açıklama' senin için yeterli mi, Zach?" diye sordu.

Zach, önündeki masaya baktı.

Başkan, "Bu kadar yeter," dedi.

Wyman, "Bu şeylerden daha fazla olduğunu nereden biliyoruz?" dedi. "Sadece bir konteyner buldun, öyle değil mi? Bir hiç için mi panik düğmesine bastın, Cade?"

Wyman'ın sesindeki aşağılama, Zach'in şaşkınlıktan neredeyse çenesinin düşmesine sebep oldu. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor muydu? Eğer buradaysa, bilmeliydi—fakat o yine de Cade'le ikinci

sınıf bir elemanmış gibi konuşuyordu, akıllıca bir tepki ise kapıdan çığlık çığlığa kaçmak olurdu.

Belki de vampirler bu sebeple bu kadar uzun süre yaşıyorlardır, diye düşündü Zach. Efsane ve folklordeki tüm uyarılara rağmen: insanların burunlarının ucunu görme, gözlerinin önündekiyle yüzleşme yeteneğinden yoksun olmaları.

Griff, "Aslında efendim, bir süredir A.B.D.'de bulunan bazı teslimatlar için de aynı fatura kodu kullanılmış. Bir çift Baltimore'dan geldi, bir tane Long Beach'ten ve ardından bir tane de geçen hafta Los Angeles'tan geldi. Görünen o ki, ICE'nin ortaya çıkarttığı neredeyse sonuncusuydu," dedi.

"Sonuncusu hangisi?"

Griff, "Sonuncusu şu an Los Angeles'a geliyor. Başka bir teslimat gemisinde. İki gün içerisinde limana ulaşacak," dedi.

Wyman, "Bu bir şey kanıtlamaz," dedi. "Bir tesadüf olabilir. Hiçbir şey olmayabilir de."

Griff, inanmayan gözlerle Wyman'a baktı.

"Sanırım başkan yardımcısının sorduğu şey, bunun arkasında kim var? Veya burada yalnızca bir maksadı mı tahmin ediyoruz?"

Griff, "Bilmiyoruz. Konteyner, Kuveyt Şehri'nden yola çıkmış," dedi. "Bir İslami Cihat grubu veya büyük politik bir hareketin merkezi olabileceğini düşünüyoruz."

Wyman, "Bana yine de abartılmış gibi geliyor," dedi.

Cade, "Kimin yaptığının bir önemi yok," dedi. "*Unmenschsoldat* oluşturmak için gerekli gizli bilgileri bilen bir tek kişi var. Dr. Johann Konrad. Onu sorguya çekmek istiyorum."

Zach, "Bekle biraz," dedi. "O adam hâlâ hayatta mı?"

Başkan, Griff'e baktı. "Ona brifing kitabını vermediniz mi?"

Griff, "Göz gezdirdiğini söylemişti," dedi.

"Konrad'ın dahil olduğuna dair doğrudan bir kanıtın var mı?"

Cade omzunu silkti. "Hayır."

Griff, "Bunu yapabilecek tek kişi o," dedi.

Başkan dosyasına baktı. "Bu dosyaya göre, bu tamamen doğru değil, öyle değil mi? Başka insanlar da Konrad'ın buluşlarını kullandı?" Başkan elindeki belgeden okudu. "Evans Şehri, Pennsylvania, 1967. Camden, New Jersey, 1957..."

Griff, "O olaylara Konrad'ın karıştığını kanıtlayamadık ama ondan şüphelendik," dedi.

Hâlâ dosyaya bakan başkan, "Onunla bir anlaşma yaptık," dedi. "Tamamen affedildi. Tam vatandaşlık. Bundan hoşlanmayabiliriz fakat 1981'de bize yaptığı iyilik yüzünden benden önceki başkanın isteklerini onurlandırmakla yükümlüyüm."

Griff, "O bir iyilik değildi," dedi.

Başkan sert bir biçimde, "Eğer riskteki senin yaşamın olsaydı farklı düşünebilirdin, Ajan Griffin," dedi.

Griffin, "O hâlâ bizim başrol oyuncumuz," diye ısrar etti.

Başkan bir an düşündü. Wyman bu aralığı tekrar konuşmak için fırsat saydı.

"Bir sorum var," dedi. "Bunu neden daha önce öğrenmedik?"

Griff, "Yalnızca birkaç saat önce öğrendik," dedi.

Wyman, "Demek istediğim bu değil," dedi. "Yemek yemek zorunda olmayan, zırha ihtiyaç duymayan ve durdurulamayan askerleri. Biz neden bu teknolojiyi kullanmıyoruz?"

Zach, başkanın bu sözlerden rahatsız olduğunu Wyman'ın fark etmediğine emindi.

Cade, "GBE Otuz-Yedi," dedi. Sesi ifadesizdi. "Başkan Eisenhower tarafından 1958 yılında imzalandı. A.B.D. hükümetinin herhangi bir kurumunun Konrad'ın herhangi bir buluşunu kullanmasını kesinlikle yasaklanmıştır."

Zach sonunda Cade'in neden bahsettiğini anladı; brifing kitabında o kadar ilerlemişti. GBE'ler—Gizli Başkanlık Emri—başkanların kendilerinden sonra gelen başkanlara, Cade gibi birinin varlığı ve benzeri büyük sırlarla karşılaştıklarında kullanmaları için verilen talimatlardı. Yasal numaralandırma, İkinci Dünya Savaşı esnasında Roosevelt ile başlamıştı. Ondan önce, başkanlar bu tip şeyleri önemsizce Oval Ofis'teki bir kasada duran deri kaplı bir günlüğe not ediyorlardı.

Wyman, Cade'i elini sallayarak geçiştirdi. "O uzun zaman önceydi," dedi.

"Eminim Ike, bizim yirmi birinci yüzyılda karşılaştığımız tehditleri bilmiyordu. Muhtemelen bizim elimizi kolumuzu bu şekilde bağlamak istememiştir," dedi.

Cade, "Aslında bağlamak istedi," dedi. "Ben oradaydım."

Wyman'ın kaşları daha da çatıldı ve başkana doğru döndü.

Neredeyse fısıltı halinde, "Daha önce bahsettiğim tam olarak buydu," dedi. "İçinde oturduğu o gizli sığınakta bir takım şeylerin cam altında tutularak harcandığını düşünüyorum... Onlar tarihi eser değil. Onlar *silah*. Onları kullanmalıyız."

Griff boğazını temizledi.

Wyman, "Bir şey mi söyleyeceksiniz, Ajan Griffin?" diye sordu.

Zach, Griff'in suratını daha önce hiç böyle görmemişti. Zach'in tüm iğnelemeleriyle başaramadığı şeyi, başkan yardımcısı yapmıştı. Yaşlı adamı kızdırmıştı.

Griff, "Evet, efendim," dedi. "Kahrolası aklınızı mı kaçırdınız?"

Wyman'ın ağzı açık kaldı. Başkan gülümsemesini bastırdı.

Wyman tıslayarak, "Sınırınızı aştınız, Ajan Griffin," dedi.

Griff, "Sözümü bitirmedim," dedi. "*Dinlemiyor muydunuz*? Onlar silah değil. O sadece onları kullanacak kadar aptal insanların düşüncesi. Onlar aslında birer anahtar ve her ne pahasına olursa olsun kapalı kalması gereken kapıları açıyorlar. Bu politik bir tartışma değil. Benim neler gördüğüm hakkında hiçbir kahrolası fikriniz yok ve emin olun bu şeylerin yeryüzünde yürüdüğünü görmek de istemezsiniz. *Efendim*."

Wyman'ın yüzü kızardı. Cade'e bakarak, "Şeytan'ı çoktan aramıza aldık," dedi. "Bazıları bizim onu kendimize çok fazla yakınlaştırdığımızı söyleyebilir."

Griff cevap vermeye hazır görünüyordu fakat Başkan elini kaldırdı.

"Bu kadar yeter, Ajan Griffin," dedi.

Genelkurmay başkanı, "Ya füze saldırısı?" diye sordu. "Konvansiyonel veya nükleer, o lanet şeyler bundan kaçamaz."

Griff, "Hayır, kaçamazlar," diye katıldı. "Fakat aynı zamanda hedef bölgesindeki hiç kimse kaçamaz."

Genelkurmay Başkanı suratını ekşitti. "Diğer bir deyişle, onların binlerce kişiyi öldürmesini engellemenin tek yolu, binlerce kişiyi öldürecek bir bomba atmak."

CIA başkanı, "Bazı Avcı uçakları kullanılabilir," diye önerdi.

Wyman hemen cevabı yapıştırdı, "Konutsal hava sahasında mı? Deli misin?"

Genelkurmay Başkanı, "Peki kim kumanda edecek?" diye sordu. "CIA mi, Savunma Bakanlığı mı?"

Adamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Cade masadan uzaklaştı. Başkan bunu fark etti.

"Seni sıkıyor muyuz, Cade?"

"Evet."

Birinden kısa, şaşkın bir kahkaha koptu. Wyman, "İnanılmaz," diye mırıldandı.

Başkan Curtis, "Ekleyecek bir şeyin varsa, seni dinliyoruz," dedi.

Cade tavana baktı ve ardından masadaki adamlara döndü. "Peki. Kısa cümleler. Eğer biz haklıysak, Amerikan şehirlerinde ölü askerler dolaşıyor olacak. Buldukları her şeyi öldürecekler. Bu ülkeyi korumak için ölen adamların parçalarından yapılmış olacaklar. Anneler, oğullarının yüzlerini, korkunç şeyler yaparken televizyonda görecekler. Ve insanlar karanlıktaki şeylere tekrar inanmaya başlayacaklar. Bu her gerçekleştiğinde, Diğer Taraf mesafe kaydeder. Bizim korkumuzla sınırlarını genişletir. Ve sokakta yürüyen her ceset, dünyaya bizim bu ulusu korumada başarısız olduğumuzu anlatacak."

Bu konuşma herkesi susturdu. Wyman'ı bile.

Başkan, hâlâ ekranda durmakta olan fotoğraftaki dövmeye baktı.

"O halde seçeneklerimiz neler?"

Cade, "Onlar aktive edilmeden, biz onları durduralım," dedi. "Tek seçenek bu."

Zach aslında bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Fakat şimdi o da korkmuştu.

"Belki de bunun için çok geçtir," dedi. "Çoktan aktive edilmediklerini nereden biliyoruz?"

Cade, "Çünkü henüz kimse ölmedi," dedi.

Bunun ardından Başkan'ın karar vermesi uzun sürmedi. Griffin'e Washington'da kalması ve teslimatın nereden geldiğini ve kimin gönderdiğini öğrenmesi talimatını verdi. Cade'e Konrad'la konuşması ve ona bir şüpheli gibi yaklaşmasını ama herhangi bir kanıt olmadan hiçbir şey yapmamasını emretti.

"Hoşuna gitse de, gitmese de o artık bir vatandaş," dedi. "Beni duyuyor musun, Cade?"

Cade başını salladı.

Başkan, "Zach, sen Cade'le birlikte git," dedi. "İşin derinlerinden başlamak iyidir."

Dosyayı kapattı ve odadan çıktı, Gizli Servis ajanı da onun ardından çıktı. Wyman bir sürpriz kutusundan açıldığında fırlayan konfetiler gibi aniden kalkmıştı ve Beyaz Saray'ın asansörüne doğru yürürlerken, çoktan şikâyet etmeye başlamıştı.

Griff veya Cade'e tek laf etmeden, Zach de onların ardından kapıya yöneldi.

Cade ve Griff, onlar giderken izlediler. Griff, hâlâ oturuyordu, derin bir nefes verdi. Cade'in sesi kızgınlık doluydu.

"Biliyorsun, onu içeri almalıyız," dedi.

Cade, "Hayır," dedi. "Onu yıllar önce öldürmeliydim."

Griff kafasıyla onayladı. "Fakat bize verilen emirler var."

Cade, "Evet, bize verilen emirler var," diye katıldı. Dizüstü bilgisayarın hafızasını silmekle meşguldü, bilgisayarı neredeyse metaline kadar silen bir program çalıştırmıştı. Bu toplantılara dair hiçbir kayıt tutulmuyordu ve Zach'in telefonundan gelen dijital fotoğraflar P-OCK'un dışına asla çıkmıyordu.

Cade, "Wyman'la olan şey neydi?" diye sordu

"Emekli maaşımı kaybetmekten korkuyor falan değilim."

Yine rahatsız edici bir sessizlik oldu. Cade şu ana dek insanları ölürken izleme konusunda daha iyi olduğunu düşündü.

Griff kapıyı işaret etti. "Sanırım çocuk istifa etmeye çalışacak."

Cade, Griff'e hayalet gülümsemesiyle cevap verdi. "Ona şans dilerim."

Zach, asansör kapılarında Başkan ve Wyman'a yetişti. Gizli Servis yavaşça öne doğru çıktı. Bir anlığına Zach, kendisini tehdit olarak algıladıklarını düşündü. Bir vampirle takılmak onun karizmasını çiziyordu.

Başkan hafifçe işaret etti ve onlar da geri çekildiler. Zach'in elini sıktı.

"Zach," dedi. "İşin şu ana dek nasıl gidiyor?"

Seni kahrolasıca, diye düşündü Zach. Yüksek sesle, "Efendim, bence bir hata yaptınız," dedi.

"Sana emirlerimi verdim, Zach. Sen ve Cade doktoru sorgulayacaksınız—"

"Öyle demek istemedim, efendim." Normalde, Zach asla başkana müdahale etmezdi fakat hızlı konuşmalıydı. Asansörün P-OCK'a in-

mesi biraz zaman aldı ve onun istediği de bu süreydi. "Bu iş için uygun olduğumu sanmıyorum."

Başkan, "Katılmıyorum," dedi.

"Efendim, saygısızlık etmek istemem fakat yanılıyorsunuz. Fazlasıyla yanılıyorsunuz. Sizin bir Donanma görevlisine veya CIA'den birisine ihtiyacınız var. Tanrı aşkına,"—Zach sesini alçalttı—"Cade'le tanıştığımda *altına yaptım.*"

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var," dedi.

"Efendim, lütfen, eğer kızınız hakkında özür dilememi istiyorsanız—"

Başkan, Zach'i omuzlarından tuttu ve diğerlerinden uzaklaştırdı. "Zach—burada gerçekten Candace ile olanlar yüzünden bulunduğunu mu sanıyorsun? Bundan daha zeki olduğunu biliyorum."

"O halde neden?"

Başkan, onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü sen *zekisin.* Her işin altından kalkabilirsin. Sadıksın. Bu günlerde bu özellikleri bulmak zor."

Zach'e, başkan omzunun üzerinden Wyman'a baktı gibi geldi.

Başkan, "Bana inan, Zach," dedi. "benim yönetimim altında alabileceğin en önemli görev bu. Senin bunu yapman gerektiğini söylediğimde, bana güven."

Asansör zili yavaşça çaldı. Başkan asansöre doğru döndü ve Wyman ve ajanlarla birlikte yukarı çıktılar. Ardından kahrolasıca, ona gerçekten *göz kırptı.*

Zach aptal aptal kapanan kapılara baktı.

ON BİR

1967—Yaşayan Ölüler Gecesi denilen olay, Evans Şehri, Pennsylvania—Dr. Johann Konrad'ın (bakınız "Baron von Frankenstein") çalışmalarına dayanılarak deneysel bileşenin istenmeden serbest kalması sonucu, kısa süre önce hayatını kaybetmiş insanlar, yeniden metabolik fonksiyon kazandılar, "hayata döndüler." Hayata dönmüş insanlar, etkilenmemiş sakinlerin güvenlik aradığı bir bölgedeki çiftlik evine saldırdılar. Bileşen, yaklaşık sekiz saat sonra kırıldı ve ölüler bir kez daha "öldüler." Hayatta kalan olmadı.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Sonraki bir kaç saat, Zach için fazlasıyla tuhaftı—seyahat için her zamanki telaş ve bekleme. Arabayı Hava Kuvvetleri Üssüne götürdüler. Park ettikten sonra, takım elbiseli bir adam onlardan anahtarı aldı ve uçak pisti yönünde hızla sürdü.

Zach'in tüm bunların ne demek olduğuna dair soru soracak zamanı yoktu. Hava aydınlanıyordu. EVERGREEN HAVACILIK yazan küçük hangara girdiklerinde Cade'e yetişmek için acele etmesi gerekti.

İçerisi çoğunlukla boştu, yalnızca iniş takımı için bir kaç yedek tekerlek ve uzun bir alüminyum tabut.

Cade, tabutun içine girdi ve kapağını iyice kapattı, bu esnada Zach'e hiçbir şey söylemedi.

Zach ne yapacağını bilmiyordu. Bekledi.

Son yirmi dört saat içinde olan her şey birden zihnine yığılmaya başladı.

Kafasında hayali bir basın brifingi oluşturarak, öğrendiği her şeyi özümsemeye çalıştı. Beyaz Saray'dayken birkaç tane yapmıştı ve medyanın çakallarını püskürtmek kadar başka hiçbir şeyin onun düşüncelerini odaklayamadığını fark etmişti.

Soru: Bay Barrows, bir vampire asistan olarak seçildiğinizi mi söylüyorsunuz? Gerçekle bağlantınızın psikotik bir biçimde kopmadığına emin misiniz?

Cevap: Evet, onu gördüğümde, bağırsaklarım suya dönüşüyor ve dehşet içinde bağırmamak için elimdeki her şeyi sıkıca kavramak zorunda kalıyorum. Ve uzun, sivri dişleri var. Yani, evet, vampir olduğu doğru.

Soru: İnsanlarla besleniyor mu?

Cevap: Beslenmediğini söylüyor.

Soru: Siz de inandınız mı?

Cevap: Ondan şüphelenmek için hiçbir sebebim yok. Şu ana dek. Evet, Helen?

Soru: A.B.D. hükümetinde çalışan başka doğaüstü elemanlar var mı? Dışişleri Bakanlığı'nda kurt adamlar var mı?

Cevap: Onlara sormalısınız. Bildiğim tek şey, Vergi Dairesi'nde zombilerin olduğu. Size söyleyebileceklerimin hepsi vampir hakkında.

Soru: Verdiğiniz materyalde, onun güneş ışığına ve ateşe karşı hassas olduğu yazıyor. Peki ya sarımsak? Veya gümüş?

Cevap: Üzerimi arayın isterseniz. Ona henüz pizza veya mücevher götürmedim.

[Kahkahalar]

Soru: Bu *Unmenscholdat* tehdidi—eğer işi berbat ederseniz, pek çok kişi hayatını kaybedebilir.

Cevap: Bu bir soru değil.

Soru: Sürekli duymakta olduğumuz "Diğer Taraf" nedir?

Cevap: Üzgünüm ama bu bilgi gizlidir.

Soru: Demek istiyorsunuz ki, bilmiyorsunuz.

Cevap: Şimdilik hepsi bu kadar.

Soru: Bay Barrows, hayatınızı gerçekten bunu yaparak mı geçirmek istiyorsunuz?

Cevap: Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim.

Zach bunu tekrar düşündü. Saplanıp kalmıştı. Başkan bunu açıkça belirtmişti.

Fakat belki de gerçekten güçlü bir pozisyona gelmek için bir yol vardı. Eğer işi yaparsa, bu çılgınlıkla devam ederse... belki terfi edebilirdi. Veya bir transfer.

Yağla lekelenmiş iş tulumu giyen iki tane bakım personeli girdi. Tabutu aldılar ve onunla çıktılar. Zach, takip etmesi gerektiğini fark etti.

Tabutu bir cipe koydular ve ardından motorları çalışmakta olarak bekleyen bir C-130 kargo uçağına doğru gittiler.

Uçağın dev girişinin içinde, Zach bir sedanın park halinde olduğunu gördü, tulum giymiş adamlar onu getiriyorlardı.

İki bakım personeli cipten indiler. Tabutu aldılar ve yere koydular. Zach de peşlerinden gitti.

Pilot—herhangi bir rütbe işareti yoktu—arabanın yanında bekledi. Uçak, bir ilköğretim okulunun jimnastik salonu kadardı. Pilot bağırarak bir şeyler söyledi fakat Zach, motorlar yüzünden bir şey duyamadı ve uçağın kafa kısmına doğru döndü.

Kokpitte, yardımcı pilot çoktan oturmuştu. Bir çift boş kulaklığı gösterdi. Zach onları taktı.

"—Burada oturabilirsiniz veya arkada bagajınızla birlikte oturabilirsiniz," diye duydu, Zach. Sözcükler birden, dudakları kıpırdayan adamla uyumlu hale geldi.

Pilot, kumanda kolunu çevirdi. Adamlar ön uçuşa geçerlerken, kulaklıklardan anlamadığı bir dizi terim duydu. Deltalar, dokuzlar ve başlıklar hakkında bir şeyler duydu. Zach, tekrar yük ambarına döndü.

Arkada, bakım elemanları hızla uçaktan ayrıldılar, hem sedan hem de tabut kayışla bağlanmıştı.

Uçak öne doğru sallandı. Zach, Cade'in tabutunun yanında bir yere oturdu. Ait olduğu yerdeymiş gibi hissetti.

Birdenbire, pilot tekrar Zach'le konuşmaya başladı. "Hey, Zep'i sever misin?"

Zach, "Eh... elbette," dedi.

Kulaklarına Jimmy Page'in gitarının sesi yayılmaya başladığında, emniyet kemerini taktı.

Belki de Dışişleri Bakanlığı'nda gerçekten kurt adamlar vardır, diye düşündü.

Ardından müziğe ve motorların gürültüsüne rağmen, Zach uyuyakaldı.

ON İKİ

Ajan Cade tarafından örneğin ele geçirilmesi sonucunda gerçekleştirilen fiziksel incelemede *A. Khorkhoi*'nin dokunaçı, çok daha büyük bir yaratığın görünen tek parçası olduğu ortaya çıkmıştır. Yine de, tıpkı bir denizyıldızı gibi, dokunaçlar zorla alındıklarında kopma özelliğine sahiptirler ve yaratık yeniden tam büyüklüğüne büyüyebilir. Bu yaratığın tek çoğalma yöntemi olabilir ve biraz zahmetli ve yavaş bir süreçtir. *Khorkhoi'nin* bir çapta yaşam döngüsü ölçümleri kaplumbağalara ve ağaçlara benzemektedir. Aynı yaratığın Moğol çölünü deniz suyunun kaplamasından beri var olması, parçalara ayrılması ve yıllar, yüzyıllar geçtikçe yeni bedenler oluşturuyor olması mümkündür.

—Dr. Peterson Sloane'in notları, Resmi Onay Ve Araştırma Grubu

RELIQUARY, WASHINGTON, D.C.

Griff bir cereyan hissetti. Önündeki masada duran belgeler hafifçe hışırdadı. Bunun olmasının tek yolu, birinin gizli kapıyı açmasıydı ki, bunu da kimse bilmiyor olmalıydı.

Bu mümkün olmamalıydı fakat bu işte inançsızlığa yer olmadığını görecek kadar uzun süre çalışmıştı. Onun yerine, masanın altına uzandı ve oraya yerleştirilmiş silaha elini koydu. Yarı otomatik tabanca, başkaldırıları temizlemek için tasarlanmıştı.

Merdivenlerin en alt basamağında, en çok yirmilerinde gösteren güler yüzlü, kıvırcık saçlı bir kız gördü.

Tania. Otuz üç yıl önce, o hâlâ yirmi bir yaşındayken ve hâlâ bir insanken, Cade onu kurtarmaya söz vermişti. Fakat başarısız olmuştu.

Griff oradaydı. Olan biten her şeyi görmüştü. Kızın ona karşı bir kini olup olmadığını bilmiyordu.

Griff, kızın Reliquary'ye açılan gizli girişi bulabilmesine şaşırmaması gerektiğini düşündü. O etrafta değilken, Cade'in kıza giriş izni verdiğinden şüphelendi.

Kız ona her zamanki gibi neşeli neşeli gülümsedi, tıpkı bir amigo gibiydi. Griff, vampirler küçük sarışınlar gibi tatlı olmamalılar, diye düşündü. Bu çok rahatsızlık vericiydi.

Kız, "Nerede o?" diye sordu.

Griff, "Seni görmek de güzel," dedi.

Tania sırıttı. "Can sıkıcı olmayalım. Cade'in nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Çalışıyor."

"Nerede?"

"Gizli."

"Ona zarar vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ne istediğini bilmiyorum, Tania. Tek söylediğim, burada olmadığı."

"O tehlikede. Onunla konuşmam lazım. Onu uyarmak için."

"Mesajını alabilirim."

Tania'nın gülümsemesi korkunç bir hal aldı. "Bu konuda bana zorluk mu çıkartacaksın?"

Griff olabildiğince ses çıkartmamaya çalışarak tabancanın horozunu geriye itti. Kız yine de duydu.

Griff'e daha da yakından baktı. "Bacaklarının arasındaki o şey beni durduramaz," dedi.

Griff ona gülümsedi. "Bu benim yapamayacağım—" dedi ve sonra konuşması kesildi.

Griff'in arkasındaydı, kolu adamın nefes borusunu sarmıştı ve yanağının soğuk eti kulağının yanındaydı.

"Kavga etmeyelim, Griff. Cade'in kavga etmemizden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Kız basıncı biraz daha artırdı. Griff nefes alamadı. Yine de hâlâ gücü vardı, kafasını salladı.

Biraz daha basınç. Noktalar görmeye başladı. Ardından, kız nasıl anında orada belirdiyse, birdenbire gitti.

Griff derin bir nefes aldı.

Kız odanın diğer tarafından, "İnatçı," dedi. "Kahrolası inatçı. Cade'in seni tolere etmesine şaşmamalı." Kokladı. "Ama yine de boynunu kırsam, kaybedecek pek bir şeyin olmaz."

Griff ona dikkatle baktı. "Bu günlerde herkes benim sağlığım hakkında endişeli." Kutsal suyun bulunduğu çekmeceye uzandı—kızı gördüğü an bunu yapmalıydı.

Kız onun elinin hareket ettiğini gördü ve abartılı bir biçimde geri çekildi.

"Gidiyorum. Bu kadar asabi olmana gerek yok. Eğer Cade'e bir şey olursa, bununla yaşamak zorunda kalırsın."

"Cade kendine göz kulak olabilir."

"Bunu umsan iyi olur."

Kız döndü ve bir anda merdivenleri çıktı.

Griff her ihtimale karşın, yine de ufak kutsal su şişesini çıkarttı. Tania istediği şeyden kolay kolay vazgeçmezdi. İnsanken bile böyle bir baş belasıydı. Ölümlülüğün engelleri olmadan, iki bacağı üstünde ilerleyen bir çılgın gibiydi.

Griff önündeki belgelere baktı ve kızın neden dövüşmeden gittiğini anladı.

Griff, kargo uçağının uçuş programını kontrol ediyordu. Tam önünde, masada duruyordu. Cade'in varış yeri ile birlikte: Los Angeles.

Yani Cade'e birisi eşlik edecekti.

Bir an Griff, Tania'nın peşinden gitmeyi düşündü. Kız inandığı kadar durdurulamaz değildi. Onu yavaşlatabilirdi.

Veya o kadar çaba harcamak istemezse, kız eğer ticari bir uçakla uçarsa diye bilgisayarda kızın son zamanlardaki takma isimlerini araştırabilirdi.

Fakat bir sebepten dolayı, kızın gitmesine izin vermeye karar verdi. Belki yalnızca kendi sorunları yüzünden, fakat Griff'in içinde kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğuna dair bir his vardı. Cade'in sırtını kollayacak birine ihtiyacı olabilirdi. Elbette, kız kötüydü, insan değildi ve üç haneli rakama ulaşacak sayıda cinayet işlemişti. Fakat Griff kabul etmeliydi, Tania bu işe Zach'ten çok daha uygundu.

ON ÜÇ

Edwards Hava Kuvvetleri Üssü, muhtemelen en çok The Right Stuff adlı filmde, bir X-1'de ilk kez ses bariyerinin yıkıldığı yer olarak bilinir. Veya ilk Uzay Mekiğinin inişindeki arşiv görüntüsünden de hatırlayabilirsiniz.
Fakat üssün ana amacı—en azından komplo teorisyenlerine göre—galaksiler arası uzay gemilerinin enkazlarındaki ters mühendislik teknolojilerine dayanılarak elde edilen çok gizli hava taşıtlarının test edilmesidir. Eğer bu raporlara inanırsanız, bu uzaylı hibrid taşıtının yanında hayalet bombardıman uçağı, lastik bant pervaneli bir planör gibi kalır.
—Gizli Amerika: A.B.D.'deki Derin Tuhaflığa Bir Kılavuz

Güneşin batmasına bir kaç saat kala L.A.'in doksan mil dışındaki Edwards Hava Kuvvetleri Üssü'ne indiler. Tekerlekler asfalt piste vurduğunda, Zach uyandı. Cade, tıpkı filmlerdeki vampirler gibi tabutundan fırladı, dimdik duruyordu. Bunu gerçek hayatta görmek, tıpkı diğer her şey gibi çok tuhaftı. Daha kargo kapıları açılmadan, Cade arabaya bindi ve çalışanlar sedanın kayışlarını çözerken, yolcu koltuğuna oturdu. Pilotlar ek yolcuyu gördülerse bile bir şey demediler. Zach, arabadaydı.

"Kullanmak istemediğine emin misin? Ben bilmiyorum—"

"Eminim. Zaman harcıyoruz. Haydi, gidelim, gazla."

Zach gülümsedi. "Gazla?"

Cade utanmış gibi görünüyordu. "Gidelim, dedim."

Zach gülmeye devam etti. "Sen nasıl istersen."

Rampadan indi ve anayola doğru sürdü, yol boyunca Cade onu yönlendirdi.

Edwards'daki ana girişi geçtiler—Zach, bir levhanın üzerindeki KEŞFEDİLMEYENE DOĞRU yazısını fark etti—ve 14. Otoyola çıkarak, güneye yöneldiler.

Akşam trafiğine takıldılar. Otoyol, dev bir park alanına benziyordu.

Zach kendini bir kir tabakasıyla kaplanmış gibi hissetti; açtı ve yarı sağır olmuştu, hem de kargoda oturarak uyumak yüzünden her yanı ağrıyordu.

Havayı kokladı. Bir şey kokuyordu. Zach, vampirlerin kötü kokup kokmadıklarını merak etti. Ardından ceketini çıkarttı ve kokunun kendisinden geldiğini fark etti.

Cade'e, "Hey, bu takım elbise gerçekten eskidi," dedi. "Çanta hazırlayacak zamanım olmadı. Eğer senin için uygunsa, bir alışveriş merkezinde duralım da giyecek bir şeyler—"

Cade, "Hayır," dedi.

"Efendim?"

"Tatilde değilsiniz, Bay Barrows. Çalışmamız gerekiyor."

"Ahbap. Kokmaya başladım."

"Evet. Biliyorum."

Başka bir şey söylemedi. Zach daha önceden öğrendiklerini düşündü.

"Peki ya sana emredersem?" diye sordu.

Cade ona baktı. "Dene."

Cade'in ses tonunda veya yüz ifadesinde bir değişim yoktu. Fakat bir şekilde, Zach vampirin onu gerçekten tehdit ettiği hissine kapıldı.

Bir dakika sonra Zach, "Biliyor musun?" dedi. "Ben böyle iyiyim."

Cade, "Güzel," dedi.

En azından Cade de rahat görünmüyordu. Gölgelikli camlara rağmen, yerinde sürekli kıpırdanıyordu.

Bu normal değildi. Beraber geçirdikleri bu kısa sürede, Zach şunu fark etmişti: Cade kıpırdanmazdı. Çoğu insan aniden kıpırdardı, ayağını yere vururdu, yutkunur, kafalarını çevirirlerdi. Etrafta dolanırlardı.

Cade yapmıyordu. Hiç kıpırdanmadan dururdu, öyle durmayı bırakana kadar. Ardından yumuşak, belirli hareketlerde bulunurdu. Sanki çok pahalı bir saatin akrep ve yelkovanı gibi.

Fakat şimdi yerinde duramıyordu.

"İyi misin?"

"İyi olacağım."

Yine uzun bir sessizlik. Zach yeniden denedi.

"Bahse girerim, buraya pek gelmiyorsundur. Kaliforniya. Yılın üç yüz günü güneşli geçer."

"Bence bu sebeple yerini buraya değiştirdi."

"Konrad. Yani bu herifi tanıyor musun?"

"Uzun bir hikâye."

Zach bekledi. Bekledi. Trafik, damla damla akan serum gibi yavaş ilerliyordu.

"Hey, biliyor musun?"

Cade ona baktı.

Zach, "Sen güçlü ve sessiz bir tipsin. Eminim kadınlar sana bayılıyorlardır," dedi. "Ve benim işe yaramaz bir dangalak olduğumu düşündüğünü biliyorum. Fakat buradayım. Bu işi yapıyorum. Yani benimle lanet bir yetişkinle konuşuyor gibi konuşabilirsin, hı?"

İki araba uzunluğunda bir mesafeyi alırken, Cade sessizdi. Ardından tekrar konuşmaya başladı.

"1693 yılında, Almanya'da Johann Konrad Dippel adlı bir simyacı, Hayat İksiri'ni aramaya başladı—ölümsüzlüğün anahtarı. Hatta ölüleri bile hayata döndürebilir. Cesetleri kazıp çıkardığı ve hayvanlar üzerinde deneyler yaptığına dair dedikodular çıktı. Anlamalısın ki, ondan yalnızca yirmi-otuz yıl önce, Galileo, Dünya'nın Güneş'in etrafında döndüğünü söylediği için tutuklanmıştı.

Bu çok, çok daha kötüydü. Fakat o bir asilzadeydi—bir baron—ve kimse ona dokunamıyordu."

"Diplomatik dokunulmazlık."

"Onun gibi bir şey. Baron uzun süre yaşadı, özellikle o günler için çok uzun. İnsanlar onun Hayat İksirini bulduğunu düşündüler. İnzivaya çekildi. Yıllarca kimse onu görmedi. Ardından, 1734 yılında bir gece, yarattığı şeylerden biri kaçtı. Kayıtlar düzensiz fakat onu yakalamadan önce çok sayıda kişiyi öldürmüş olmalı. Ardından bir güruh oluştu. Filmlerin doğru söylediği bir şey daha. Kasabalılar, ateşe vermek isteyenler kaleye hücum etti. Fakat Baron gitmişti. Yine fazla detay yok fakat kafeslerde korkunç şeyler buldular. Tuhaf ekipmanlar. Hepsini yok ettiler. Yaklaşık yüz yıl sonra, Mary Shelley adında bir yazar ta-

tildeyken, kasabayı ve kaleyi ziyaret etti. Kale hâlâ Baron'un adıyla anılıyordu—Kale Frankenstein."

Cade durdu. Belli ki sonuna gelmişti. Yine de Zach'in biraz aydınlatılmaya ihtiyacı vardı.

"Bekle. Yani hikâye bu adamdan esinlenerek yazılmış. O Baron Frankenstein mı?"

Cade kafasıyla onayladı.

"Bana onun ölümsüz olduğunu mu söylüyorsun?"

Cade bunu düşündü. " 'Ölümsüzlük' kelimesi, birinin henüz ölmediği anlamına gelir," dedi. "Mesela, diyelim ki, eğer omurgasını çıkartıp, ona gösterirsen, diğer herkes gibi o da ölür."

Zach'in tüyleri ürperdi. Belki havalandırma yüzündendi. Belki de Cade'in ses tonu. "Yani ikinizin bir geçmişi mi var?"

Cade, "Evet," dedi. "Fazlasıyla."

ON DÖRT

1970, PORT HARCOURT EYALETİ, GÜNEY NİJERYA BİAFRA CUMHURİYETİ İHTİLAF BÖLGESİ

Cade, tozlu sokaklarda Ajan Griffin'in ardından yürüyordu. Şehir, düşman hattının gerisindeydi ve gidebilen herkes gitmişti. Nijeryalı askerlerin tutuklulara neler yaptıklarını duymuşlardı.

Savaş bitmek üzereydi. Herkes bunu biliyordu. Nijeryalılar yıkılan cumhuriyetten, bir kıyafeti parçalayan bıçaklar gibi geçmişlerdi. Nijeryalılara Sovyetler tarafından MIG'ler ve Kalaşnikoflar sağlanırken, diğer her şeyi satın almak için gerekli parayı da İngilizler sağlıyordu. Biafra ordusu—ondan geriye kalan—otuz rauntluk cephane ve mekanizmalı tüfeklerle sahaya geldiler.

Elbette kaçamayanlar oldu. Cade, açık bir kapının önünde kendilerini boş gözlerle, mahvolmuş durumda izleyen bir çocuk gördü. Ne-

redeyse altı aydır Biafra'nın içinde hiçbir yiyecek veya tıbbi yardım sağlanmıyordu.

Hatta Kızıl Haç uçaklarına bile ateş açılıyordu. Milyonlarca insan yiyecek için dilenmeye mecbur bırakılmıştı.

Bu konuda hiç de iyi değillerdi. Çünkü Biafra halkı esnaf, doktor, öğretmen ve avukatlardan oluşuyordu. Tarzan rolünü oynamayı Duluth Ticaret Odası'ndan daha fazla bilmiyorlardı.

Tüm ülke açlıktan kıvranıyordu.

Bir süre sonra, Griffin de çocuğu gördü.

"Tanrım," dedi.

Cade, "Bu konuda konuşmuştuk, Ajan Griffin," dedi. Griffin, yaklaşık dokuz aydır Başkan'la olan bağlantıydı. FBI'dan yeni çıkmıştı ve ondan önce orduyla iki turluk gizli operasyona katılmıştı. Beynini de kasları gibi kullanan dalyan gibi bir genç adamdı: yeterli gücü uygula, problemler çözülsün. Görevi aldığından beri yaptığı tek değişiklik, sakalını uzatması olmuştu. Kabarık favorileri Cade'e 1900'lerden hemen önceki modayı hatırlatıyordu.

Griffin, "Üzgünüm, bir anlığına senin hassas duyarlılığını unutmuşum," dedi. "Çocuk bir iskelete benziyor."

Cade, "Sen Vietnam'da bulundun," dedi.

Griffin, "Ne olmuş? Bu farklı," diye onu geri püskürttü.

Cade hiçbir şey söylemedi.

"Katılmıyor musun?"

Cade, "İnsanların yaptığı hiçbir şey bana çok farklı gelmiyor," dedi.

Bundan sonra şehir merkezine kadar sessizce yürüdüler.

Nijerya çatışmasında Birleşik Devletler tarafsızdı. Hâlâ Amerika'yı Vietnam'dan çıkartmaya çalışan Nixon'ın Kızıllarla başka bir vekâlet savaşına girmeye niyeti yoktu.

Yani Biafra ölüyordu.

Fakat Cade ve Griffin yine de gittiler—sahilden bir denizaltıyla alındılar, karanlığın maskesi altında bir donanma takımı eskortluğunda sahil şeridine getirildiler.

Ele geçirilmiş Biafra bölgesinde bir şeylerin döndüğüne dair bir rapor aldılar—tarafsız kalamayacakları bir şey hakkında.

Şehir, Biafra hükümetinin son karakoluydu. Onları sadece bağlantıları bekliyordu, ana meydanda park etmiş bir cipin içindeydi.

Yaklaştılar. Adam uyuyordu. Bir kaç saat önce şehre bir hava saldırısı gerçekleşmişti.

Griffin adamın omzuna vurdu. Adamın gözleri açıldı. Yüzlerini gördü—beyaz yüzlerini—ve rahatladı, olabildiğince.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Yorgunluğu gözlerinden silmeye çalıştı. Şu ana dek karşılaştıkları herkes gibi, İngilizceyi güzel konuşuyordu. Biafra'nın yasal dili İngilizceydi. Cade, bir an sanki bu Amerika'nın sempatisini sağlayacakmış gibi diye düşündü. Eğer öyle düşündülerse, işe yaramamıştı.

Adam oturdu, elini Cade'e uzattı. "İsmim Joseph—"

Birdenbire durdu ve sanki eli haşlanmış gibi geri çekti.

Cade adamın gözlerinden anlamıştı. Joseph biliyordu. Bir şekilde, Cade'in ne olduğunu biliyordu.

Cade umursamadı. "Nerede?" diye sordu.

Joseph başını salladı ve cipten indi. Gözlerini Cade'den hiç ayırmadan, yavaş yavaş geriye doğru gitti.

Griffin onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Joseph, ismim Griff. Buraya yardım etmeye geldik."

Joseph yine kafasını salladı. "Hayır." Arkasını döndü ve yürüyerek, hızla onlardan uzaklaşmaya çalıştı.

Griffin içini çekti. "Onu geri getir," dedi.

Cade belli belirsiz hareket etti. Joseph bir kaç metre ötedeydi— Cade için tek adım. Birden dürmüş ve omuzları düşmüş Biafralı adamın karşısına çıktı.

Adam, "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

Cade, "Burada olmamızın sebebi o değil," dedi.

Griffin aralarındaki mesafeyi yürürken, "Bizi sen çağırdın," diye hatırlattı.

"Burada neler olduğunu biliyorsun. Bunun devam etmesine izin vermek hoşuna gider mi?"

Joseph tekrar Griffin'e baktı. "Bunun benim ülkeme olmasına izin verirken siz rahattınız," dedi. "Tüm bunların olmasına izin verdiniz."

Griffin, "Bizim işimiz değil," dedi.

Joseph'in omuzları daha da düştü. Bir an, orada, ayakta uyuyakalacakmış gibi oldu. "Hayır," dedi. "Elbette değil."

Cade veya Griffin onu zorlamadan cipe geri döndü. Motoru çalıştırırken, boyun eğmiş gibi görünüyordu.

"İçeri girin," dedi. "Sizi oraya götüreceğim."

Cade arkaya oturdu. Griffin ön koltuğa oturdu.

Griffin, "Cade'i nasıl anladın?" diye sordu.

"Burada gerçeğe yakınız."

Cade, onun ne demek istediğini anladı. Griffin anlamadı. "Bir çeşit büyücü hekim filan mısın?"

Joseph ona belli belirsiz gülümsedi. "Ekonomi diplomam var," dedi. "Ekonomi Bakanı Yardımcısıydım."

Yaklaşık bir saat boyunca şehrin içinde ilerlediler. Cip bir kez bile duraksamadan yoluna devam etti. Yiyecek olmadığı halde, Biafralıların benzini vardı. Ulusları büyük bir petrol yatağının üzerindeydi ve savaş başladığından beri, rafinerileri hiç durmamıştı.

Griffin saatini kontrol etti. Altı saat sonra güneş doğacaktı.

Joseph jestlerden durumu anladı. "Neredeyse oradayız," dedi. "Ne yazık ki, vahşetten asla uzak olamıyoruz."

Cipin direksiyonunu sola kırdı ve durdu. Uzun bir hendeğe bakıyorlardı.

Cesetler. Düzinelerce. Yüzlerce. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Cade'in gözleri, bir kadın gövdesinin altında uzanan bir çift küçük ayağa takıldı. Belki kadın bebeğe gövdesini siper etmeye çalışmıştı. Belki de kadın sadece o şekilde düşmüştü.

Cipten atladı ve cesetleri kontrol etmeye başladı.

Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi.

Kanıtı, Griffin'in görmesi için havaya kaldırdı: cesetlerden birinin uzuvları cerrahi bir titizlikle kesilmişti.

Cade, "Bu o," dedi. Ardından Joseph'e baktı.

Joseph, "Bir kamp var," dedi. "Bir kaç mil ileride. Hâlâ orada olmalı."

Griffin, "Ne kadar adam var?" diye sordu.

Joseph bu sorudan hoşlanmış görünüyordu. Sonunda bir şeyler ona komik görünmüştü.

"Bir dövüş beklemiyorlar. Görmüyor musunuz? Onlar çoktan kazandı."

Cipi, kamptan bir mil uzağa park ettiler ve yürüyerek devam ettiler, hiç ses çıkarmamaya çalışıyorlardı.

Fakat Joseph haklıydı, Nijeryalı birlikler kutlama yapıyordu. Bir kamp ateşinin etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Elektrikli lambalar, kampın merkezini aydınlatıyordu. Arka tarafa bir jeneratör yerleştirilmişti ve sesi kahkahalarının çoğunu bastırıyordu.

Griffin ve Cade, Nijeryalılar kendi aralarında şişe dolaştırırken, onları izlediler.

Askerler büyük bir metal römorkun yanında duruyorlardı, taşınabilir bir Rus saha karargâhı. Kapılar açıldı ve düzgünce taranmış beyaz saçları olan solgun bir adam dışarıya çıktı. Kandan iyice kararmış bir havluyla ellerini sildi.

Cade, adamı tanıdı. Onu yirmi beş yıl önce, üzerinde bir SS üniformasıyla gördüğü son anı hatırladı. Adam hiç yaşlanmamıştı.

Konrad.

Griffin belinden tabancasını çıkarttı, cephanesini kontrol etti. Cade'e, "Unutma," dedi. "Onu canlı yakalayacağız."

Joseph, "Ne?" diye tısladı.

Griffin özür dileyen bir omuz silkmeyle, "Emirlerimiz böyle," dedi.

"Yaptığı onca şeyden sonra, siz—"

Cade, "Sessiz olun," dedi ve ikisi de çenesini kapattı.

Sovyetlerden iki adam Konrad'ı kapıya doğru takip ettiler. Askeri danışmanlar. Veya daha iyi bir tahminle koruma görevlileri. Konrad, değerli biriydi.

Nijeryalı askerlerin tersine, onlar sarhoş değillerdi. Tetikte ve uzman bir görünümleri vardı.

Joseph, Griffin'e, "Seni buraya, o adam cezadan kurtulabilsin diye getirmedim," dedi.

Griffin'in ses tonundan sabrının sonuna geldiği anlaşılıyordu, atışma tehdidi içeriyordu. "Bak. Ülken zor durumda olduğu için üzgünüm, tamam mı? Fakat bizim de yapmamız gereken bir işimiz var. Ve bu iş de Konrad'ı canlı ele geçirmek ve bu şu anlama gelse bile—"

"Ajan Griffin. Bakın."

Cade'in görmesi biraz zaman almıştı. Ateşten hoşlanmazdı ve bilinçsiz olarak ateşten kaçınıyordu.

Fakat o gösterdiğinde, Griffin ve Joseph bile Cade'in gördüğü şeyi gördüler.

Kamp ateşi kütüklerden meydana getirilmemişti. Eski lastiklerden yapılmıştı.

Ve en az üç kişinin cesedinden.

Nijeryalı askerlerden biri açlıktan ölmüş bir başka cesedi sürükleyerek, çalıların arasından geliyordu. Bu yeni gözüküyordu. Cesedi ateşe attı. Cade'in gece görüşüyle dahi, kamp ateşinde atılan cesedin bir kadın mı yoksa bir çocuk mu olduğu anlaşılamıyordu.

Askeri römorkun yanından metal bir kutu aldı ve ateşe biraz daha gaz döktü. Havaya doğru büyük bir yağ dumanı süzüldü ve diğer askerlerin alkışı buna eşlik etti.

Biafra'da yiyecek yoktu fakat benzin hâlâ boldu.

Griffin, "Cade..." dedi. Cade, onun homurdandığını fark etti.

Cesetlerin derisi neredeyse yok olmuştu. Beyaz kemikler ise yanmaktan siyahlaşmıştı.

Griffin, "Cade... Konrad önceliğimiz," dedi, ses tonu neredeyse yalvarma şeklinde çıkmıştı. "Biliyorum durum çok kötü fakat şu an

silahını tamamlıyor olabilir. Ve parçaları da var. Cade, beni dinliyor musun? Cade..."

Griffin bir şey daha söyledi. Cade duymazlıktan geldi. Çoktan gitmişti.

Önündeki sıcak hava hızından bölündü. Kamp yerindeki adamlara bir tırpan gibi çarptı.

Yalnızca Konrad hareket etti, römorka koştu ve kapıyı kilitledi. Ruslar şok olmuştu. Nijeryalıların zamanı olmadı.

Çalıların içinden Joseph'in fısıltısını duydu. "Tanrım."

Ardından bitti.

Cade, hâlâ kendisine ağızları açık bakan Ruslara döndü. Biri tüfeğini kaldırdı, kolu şiddetle titriyordu.

Griffin, "*Cade, kahretsin, dur!*" diye bağırdı. Nefes nefeseydi. Çalılardan koştu. 45'liğini kaldırmıştı ve Rusları korudu.

Cade, kenardan ileriye doğru atıldı.

Griffin, "Cade bu bir emirdir," dedi. Sesi de, tabancası da titriyordu. "Danışmanlara dokunamayız. İstediğimiz son şey, Sovyetlerle aramızda yeni bir problem çıkması."

Cade ona doğru döndü. "Son şey? Emin misin?"

Cevabı beklemeden, Cade römorka gitti ve metal kapıyı menteşelerinden söktü.

İçerisi bir ordu saha hastanesine benziyordu fakat yaşam kurtarmaktan 180 derece uzaktı. Çelik sedyelerdeki uyumsuzca eşleştirilmiş insan etlerinden kanlar damlıyordu. Bir köşede büyük, karmaşık bir makine duruyordu, tanklardan ve pompalardan uzanan uzun plastik cerrahi tulumlarla tozdan korunuyordu.

Römorkun uzak köşesinde hizaya getirilmiş bir dizi sandalye vardı. Sandalyelerde genç adamlar vardı—oğlanlar aslında. Savaşta ele geçirilmiş esirler.

Hepsi ölmüştü. Kurumuştu. Sanki bir şey yaşamlarını emmişti.

Bu her neyse, masada duran dehşetengiz şeyde yaşam kıvılcımı oluşturmaya yetmemişti.

Konrad, elleri havada kesilmiş yaratığının başında duruyordu.

"Herhalde benim için buradasın," dedi.

Cade'in ardından Griffin içeriye girdi. Etrafa bakındı.

Konrad cesetlere omzunu silkti. "Başka bir başarısızlık. Yeterince sağlıklı olduklarını sanmıştım," dedi. "Fakat açlıktan ölmenin dezavantajları var."

Griffin, "Seni hasta pislik," dedi.

Konrad, "Oh, beni o kadar sert yargılamayın," dedi. "Sonuçta, sizin şu evcil hayvanınızdan bir farkım var mı?"

Cade, emirlerin ona yasakladığı şeyi yapmayı öylesine çok istedi ki... "Benim," dedi. "Seninle hiçbir alakam yok."

"Öyle mi?" Konrad, Cade ve Griffin'in ardındaki kamp ateşine bakarken sırıttı. Her yerde cesetler vardı. Parçalanmış, kan içinde. Tıpkı römorkun içi gibi, havası boşalmış balonlar gibi cesetler.

Konrad, "Bunu kanıtlaman zor olacak," dedi.

Griffin cebinden bir kelepçe çıkarttı ve Konrad'ın bileğini Cade'e bağladı. "Şansını zorlama," dedi. "Daima bir kaza süsü verebiliriz."

Onlar Konrad'ı çıkartırlarken, Ruslar yalnızca izledi. Griffin, "*Dosvidaniya*, dostlar," dedi.

Joseph, onları sahil kıyısına kadar arabayla götürdü. Ulaştıklarında, donanma ekibiyle randevu ayarlayacak kadar zamanları vardı.

Joseph, Cade'e yaklaştığında, Griffin ekiple konuşuyordu.

"Orada ne kanıtlamaya çalışıyordun?"

Kampı kastediyordu. Cade, "O adamları ölü görmek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Evet, istedim. Fakat burası senin ülken veya senin savaşın değil, hatırladın mı?"

"Bunu senin için yapmadım."

Joseph, "Hayır," dedi. "Benim için böyle bir şey yapmazdın, öyle değil mi?" Denizciler tarafından zincirlenmiş vaziyette sala götürülen Konrad'ı işaret etti. "Ona ne olacak?"

Cade, "Bilmiyorum," dedi. Yalan söylemesi için bir sebebi yoktu.

"Öğrenmelisin. Çünkü bu artık senin sorumluluğun."

Cade ilk kez savunmasız yakalanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuk"—Griffin'i kastediyordu, Joseph'ten on yaş kadar gençti—"bu gece burada ne yaptığını anlamadı. Tüm Amerikalılarda olan hastalıktan onda da var. Birisi yeterince güçlü olduğunda, tüm dünyanın hizaya geleceğini sanıyor. Daha büyük iyilik için az miktarda kötülüğün işe yarayacağını sanıyor. Canavarların ehlileştirilebileceğini sanıyor."

Cade buna bir şey söyleyemezdi.

"Fakat sen daha iyi bilmelisin. O adam bir şans daha yakalarsa neler olabileceğini biliyorsun."

"Neden bilecekmişim?"

Joseph daha önceki gibi acı acı gülümsedi. "Çünkü sen kendini biliyorsun."

Ardından Griffin Cade'i çağırdı. Joseph'e bir kelime daha etmeyen Cade, döndü ve saldakilere katıldı.

Denizaltına doğru kürek çekerlerken, hava saldırıları başladı.

Cade, sahilde oturmakta olan Joseph'i izledi, o esnada uzaklardaki patlamalar ülkesini parçalara ayırıyordu.

ON BEŞ

Öznenin vücudu, yorgunluk yaratan zehirler üretmiyor ve kanı insan sindirimine göre çok daha etkin bir biçimde işliyor. Öznenin kanındaki metabolik enerjinin neredeyse hepsi, hemen kullanım için uygun durumda ve öznenin göğsündeki veya karnındaki kılcal damar yataklarında dönüşmeden ve enerji kaybı olmadan saklanabiliyor. Özne, birkaç gün sürekli çaba harcadıktan sonra ancak "yoruluyor" ve sadece beslenerek, yenilenebiliyor.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

LAS VEGAS, NEVADA

Dylan, otelin süslü yatağında uyandı. Bir içki âleminden sonra, hiçbir şey hatırlanmayacağını duymuştu. Bu doğru değildi.

Oda çevresinde dönüyordu evet ama her şeyi hatırlıyordu. Otelde mola vermesi. Kendi kendine, sadece dinlenmek için demişti. Bu işi mahvetmeyecekti. Khaled bir kaç saatte bir kendisini kontrol ediyordu.

Fakat sıkılmıştı. Televizyonda ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Yürüyüşe çıktı. Meşhur kumarhanelerin olduğu caddede değil. Fazlasıyla

cazip olsa da. Eskiden Vegas'a arabayla beş saatlik mesafeyi katetmeye bayılırdı, masalara oturur, inanılmaz büyüklükte paralar harcar ve ardından kulüplerde içerdi.

Fakat otelin karşısındaki park alanında, pis ve küçük bir striptiz kulübü buldu. Kendi kendine oraya yalnızca bir paket sigara için gittiğini söyledi.

Sahnede kıvrılan, metal direkle sevişen çıplak kadınları gördüğünde, Kuveyt'teyken göğüsleri ve kalçaları ne kadar özlediğini fark etti. Her yerde çarşaflı insanlar vardı ve her yerleri kapalıydı. Çıplak piliçlerin nasıl göründüğünü neredeyse unutmak üzereydi.

Oturdu ve bir bira ısmarladı. Ardından bir tane daha. Kızlar ona bayılmıştı. Kucağına oturdular, çevresini sardılar ve her yerlerini ona sürttüler. Pek çok kredi kartı imzaladı.

Uzun süre sonra, sendeleyerek oteline döndü. Gömleği, lekenmiş pantolonunun üstüne çıkmıştı.

Çok fazla sıritmaktan hâlâ yüzü acıyordu.

Yatacak gücü buldu ve Tanrıya Khaled kendisini böyle görmediği için teşekkür etti. Aylardır ilk defa Dylan eğlenmişti.

Sonunda ayaklarını yere bastı ve otel odasını kontrol etti. Otelin arkasındaki büyük, asfalt alandan başladı. Kamyonunu oraya park etmişti. Orası, kendini tekrar gülümseten striptiz kulübüyle aynı yöndeydi. Telefonu çaldı. Numarayı kontrol etti. Khaled. Tam ihtiyacı olan şey.

Cevap verdi, vermezse yalnızca soruna neden olacağını biliyordu.

Khaled önce Arapça sonra İngilizce ona bağırdı. Dylan daha önce onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Neden ona verdikleri kredi kartının en üst limite ulaştığını bilmek istiyordu.

Khaled, nefes almak için ara verdiğinde, "Bazı harcamalarım oldu," dedi.

Khaled, " 'Vahşi J'nin Salonu' nedir?" diye onu geri püskürttü. "Harcamalarını internette görebileceğimi unuttun mu?"

Dylan cevap bile veremeden, Khaled istihbaratını, soyunu, dindarlığını araştırmış oluyordu...

Dylan dinlemeyi bıraktı. Khaled'in canı cehenneme. Kendini beğenmiş bakir. Kendisi buraya gelsin ve zor işi yapsın. Şu ana dek, tüm riskleri alan Dylan'dı. Bir değişiklik olsunda Khaled kendini riske atsın ve o—

Dylan durdu. Khaled'in sesi çok uzaklardan gelmeye başladı.

"Seni sonra aramak zorundayım," dedi ve telefonu kapattı.

Kamyon gitmişti.

Dylan ne olduğunu anlamak için bir saat boyunca resepsiyondaki şişman ve sakız çiğneyen resepsiyonistle—yavaş yavaş ve yüksek sesle—ayakta konuştu.

Yine şansına küfretti. Kamyonu park ettiği yerin kamyonlara yasak olduğunu nereden bilecekti? Çenesini kapatmalı ve otelin tüm ağzı bir karış açık çalışanına bağırma istediğini bastırmalıydı. Üzerine daha fazla dikkat çekemezdi.

Bu kolay değildi. Resepsiyonistin, kamyonun çekildiği yeri bilen birisine ulaşması bir kırk dakika daha sürdü. Telefon rehberi araştırıldıktan sonra, ona bir numara verdiler ve sonra delirtici bir sesli mesaj menüsü—iki kez bağlantısı kesildikten sonra—ona neler yapması gerektiğini söyledi. Kamyonun sahibi olduğunuza dair bir belgeyle gelin ve altı yüz elli dolar getirin. Nakit.

Kayıtlı ses, homurtuyla, "Çalışma saatleri pazartesiden cumaya sabah saat dokuz buçuk ile akşam beş buçuk arasındadır..."

Dylan yine midesinin düğümlendiğini hissetti. Sadece onaylamak için saatini kontrol etti.

Saat 17.34 idi. Sabaha kadar buraya tıkılmıştı. En azından.

Cebindeki telefon sürekli çalıyordu. Açmadı.

ON ALTI

Sonuçta, gece tamamen beslendiğinde, özne 20 kişinin gücüne eşit güce sahip olur (çakma makinesi= 1800 kg/s); saatte 120 km'ye varan bir hızla koşabilir ve havaya doğru 7 metre kadar zıplayabilir. Özne yeni beslendiği sürece nefes almaya ihtiyaç duymaz. Daha sonra kullanmak üzere, oksijeni kanında depolayabilir. Bir testte, özne bir saatten uzun süre su altında kalmıştır.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Doktorun ofisi, dev bir Art Deco mozolesine benziyordu. Cade ve Zach, binanın ön cephesine yerleştirilmiş idealleştirilmiş, cinsiyetsiz bir insan formunun heykelinin bacakları arasındaki cam kapılardan geçtiler. Zevkli, kalay alaşımlı harflerle, PROMETHEAN KLİNİĞİ—DR. JOHANN KONRAD yazılmıştı.

Lobi boştu yalnızca bir resepsiyon masasının fazlasıyla berrak levhası ve arkasında da heykel gibi bir sarışın vardı.

Onlar yaklaşırlarken, kadın gülümsedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Dr. Konrad'ı görmemiz gerekiyor."

Cade'in ses tonu yüzünden gülümsemesi kesildi.

"İçeride mi diye bakmalıyım, Bay...?"

Kadın soruyu havada asılı bıraktı. Cade, İç Güvenlik Bakanlığı'nın bilgilerinin bulunduğu cüzdanını çıkarttı.

Kız şöyle bir baktıktan sonra cüzdanı geri verdi.

"Üzgünüm," dedi. "Bunlar sahte olabilir. Önümüze gelen herkesi, arkadaki ofise alamayız. Paparazzi ile bir problemimiz var, biliyorsunuz."

Cade, kıza doğru eğildi. Hafifçe bir hareketti fakat resepsiyonist sandalyesini geriye doğru itti ve gözleri irileşti.

Zach, iyi polisi oynamaya karar verdi. "Eğer onunla şimdi konuşursak, onun için daha iyi olacağını düşündük," dedi. "Biliyorsunuz. İş saatlerinden sonra."

Bu işe yaramadı. Kız, "Aslında tamamen doluyuz," dedi.

Zach boş lobiye baktı. "Şu an mı?"

Kız kafasıyla onayladı. "Doktor Konrad'ın hastaları, programında belli bir esnekliği takdir ederler. Pek çok insan estetik güçlendirme konusunda oldukça peşin hükümlüdür."

"Estetik cerrahi mi demek istiyorsunuz?"

Kız biraz rahatladı. "Doktorun her zaman söylediği gibi, biz plastiği ameliyat etmiyoruz. İnsanların tam potansiyellerine ulaşmalarını sağlıyoruz."

Zach kıza sırıttı. "Belli ki doktor en iyi işini sizde gerçekleştirmiş."

Kız gözlerini kıstı. "Aslında, ben hiç müşterisi olmadım."

"Oh." Zach başka ne diyeceğini bilmiyordu.

Kız, "Her ikinize de uğradığınız için teşekkür ederim," dedi. "Eğer siz beyefendiler arayıp, randevu almak isterseniz—"

Cade, "Yeter," dedi. "Onu hemen buraya getir. Şimdi."

Yine Cade sesini çok hafif yükseltmişti fakat kız sandalyesini daha da geriye itti.

"Bir dakika bekleyin," dedi ve masasının ardındaki kapıya doğru telaşla gitti.

Orada ayakta dururlarken, Zach, "Harika," dedi. "Onu hipnotize filan edemez miydin?"

"O şekilde olmaz."

"Vampirlerin kadınlar için seks tanrıları gibi olduğunu sanırdım."

Cade ona baktı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Eh... gece geç saatlerde televizyon, çoğunlukla..."

"İnsanlar bizim yiyeceğimizdir. Sen bir inekle seks yapmak ister misin?"

"Heyy. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz."

Kapı tekrar açıldı. Resepsiyonist, yanında bir tişörtün üzerine koyu renk bir takım elbise giymiş dev bir eskortla geri döndü. Güvenlik.

Cade ve Zach'i göstererek, "Bana bazı sahte rozetler gösterdiler," dedi. "Bunları buradan defet."

Dev adam masanın çevresinde dolaştı. Zach önünden çekildi. Cade çekilmedi.

Adam Cade'e doğru kafasını eğdi. Cade'den neredeyse bir kafa daha uzundu ve bir banka kasasının kapısı gibi güçlüydü.

Cade adamın ellerine göz attı. Eklemleri aralıkhydı. Yara izleri. Çekiç parmaklar, üçüncü eklem ölü ve sinirsiz sarkıyordu, pek çok kez kırılma yüzünden.

Adam boksördü. Kavgacı bir tip. Rakibini çoktan yarı sindirmişti, yumruklarını kaldırıp, on raunt gitmeye hazırdı.

Adam bir tehdit değildi.

"Gitme zamanı, küçük adam," dedi ve vampiri kapıya doğru yürütmek için elini omzuna koydu.

Zach gözünü kırptı, böylece de kaçırdı.

Cade ileri uzandı ve çaba harcamadan adamı çekti ve birden adam yere düştü. Acı içinde kıvranıyordu, omzu çıkmıştı ve kırılmıştı.

Cade, resepsiyoniste baktı. "Dr. Konrad. Lütfen."

Zach, iri adamın bir dizinin üzerinde kalktığını gördü. Yüzü kızgınlıkla doluydu.

Cade bakmadan, "Yerde kal," dedi.

Adam ceketinin cebinden bir şey aldı. Cade hâlâ bakmıyordu ve Zach ne olduğunu anladı—

Cade hareket ettiğinde, "tabanca" kelimesini söylemek üzereydi. Zach bu sefer hareketi gördü.

Daha tabanca kılıfından çıkamadan, Cade bir el hareketiyle çekti.

İri adam içinden uçarken, dökme cam kırıldı.

Resepsiyonist çığlık attı fakat partiye geç kalmıştı. Cade sakin sakin durdu. İri adam dışarıdaki kaldırımda kıpırdamadan yatıyordu. Kızın çığlığı neredeyse gülünç bir biçimde sona erdi. Geriye yalnızca kırılan camın çerçeveden düşme sesi kaldı.

Resepsiyonist, kapıya doğru aceleyle gitti.

Çığlığa benzer bir sesle, "Polisi çağıracağım," dedi.

Cade, "Efendin sana öyle yapmanı söylememişti, öyle değil mi?"

Kız ona baktı ve Zach kızın gözlerindeki paniği farketti. Kendisi de böyle hissetmişti. Kız anlaşılmaz sesler çıkarmaya ve ağlamaya başlayacaktı.

Kızın telefonundaki dahili telefon ışığı yandı. Küçük hoparlörden bir ses—derin, kültürlü, çok hafif aksanlı—geldi.

Ses, "Bu kadar yeter bence," dedi. "Laura, lütfen misafirlerimizi ofisime getir."

Cade çevresine ve ardından da yukarıya baktı. Zach onun baktığı şeyi gördü: tavanın köşesine yerleştirilmiş bir kamera.

Cade, "Merhaba Konrad," dedi.

Dahili telefondaki ses cevap verdi, "İyi akşamlar, Cade. Gelmeden önce arayabilirdin."

Güvenlik görevlisini dışarıda bıraktılar. Resepsiyonist onları kliniğe götürdü, yolda endişeli bir biçimde omzunun gerisine bakıp durdu.

Zach, "Onun burada olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

"Onun kokusunu alabiliyorum."

Zach, aptalca bir soru sordum, diye düşündü.

Holün sonundaki çifte kapıya geldiler. Resepsiyonist kapıları açtı ve hızla önlerinden çekildi.

Konrad, kalın çelikten bir masanın önünde oturuyordu. Masanın üzerinde yalnızca heykel gibi duran bir bilgisayar vardı.

Kar beyazı saçlarına rağmen, yaşı Zach'ten daha fazla durmuyordu. Güzel bir hoş geldiniz gülümsemesi de görüntüsüne eşlik ediyordu.

Eğer onların burada olmasından rahatsızsa da, bunu belli etmiyordu.

Resepsiyonist ise sanki tuvaleti gelmişçesine ayakları üzerinde dans ediyor gibiydi.

Konrad, "Sen gidebilirsin, Laura," dedi. "Lütfen birinin pencereyi tamir etmesini sağla. Bu gece. Teşekkür ederim."

Kız hızla çıktı ve kapıları ardından neredeyse çarparak kapattı.

Konrad kafasını salladı. "Umarım bu gerekliydi. Zavallı kızı ölümüne korkuttunuz."

"Sana sorularım var, Konrad."

Doktor gözlerini devirdi ve Zach'e gülümsedi. "O her zaman böyledir. Hiçbir sosyal inceliği yoktur. İsmim Johann Konrad. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Masanın ardından bir adım attı ve elini Zach'e uzattı.

Zach elini sıkmak için hareket etti, daha çok bir refleksti. Cade onu engelledi.

Konrad'a, "Onun adını bilmen gerekmiyor," dedi. Zach'e döndü. "Ve sen de bilmelisin ki, ilk tanıştığımızda Konrad Naziler için çalışıyordu. El sıkışma ile geçen ölümcül bir grip virüsü yayıyordu.

Zach, ellerini geride birleştirdi. Konrad güldü.

"Ne diyebilirim? Gençtim ve kolayca etkilenirdim." Zach'e baktı. "Hepimiz hatalar yaparız."

Zach, "Oh, elbette," dedi. "Sadece Nazizm ile deneyler yapıyordunuz."

Konrad'ın gülümsemesi kesildi.

Sandalyesine dönerken Konrad, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Cade, *"Unmenschsoldaten,"* dedi. "Yine o konuda mı çalışıyorsun?"

Konrad içten bir biçimde şaşkın görünüyordu. "Efendim? Hayır, elbette hayır. Anlaşmamın koşullarını biliyorsun. Ben yasaklandım... Arkadaşının da dediği gibi artık 'deney' yapamam."

"Yöntemler için herhangi biri senden yardım istedi mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Kimse klinikteki kayıtlarına ulaştı mı veya seninle süreç hakkında konuştu mu?"

"Artık kayıtları tutmuyorum bile. Kayıtların bulunduğu tek yer sizin hükümetiniz. Ve ikimiz de biliyoruz ki, orası olması gerektiği kadar güvenli değil. 1957'deki o adamın adı neydi? Carlton?"

Cade, "Onu hallettik," dedi. "Başka kimin dosyalarına erişimi var?"

Konrad güldü. "Kimin yok ki? İnternet çağındayız, Cade. Artık sırlar yok. Komplo sitelerinde tüm Nazi arşivlerinin gösterildiğini gördüm. Benim işimi bir birinci sınıf tıp öğrencisinin yapmasını engelleyen tek şey, inançsızlık."

Cade, "Bu doğru değil," dedi, "Senin yarattıkların yalnızca Yaşam İksiri ile çalışır. Onu da yapmayı bir tek sen biliyorsun."

"Aynı şeyleri konuşuyoruz. Formülü anlaşmamızın bir parçası olarak hükümetine verdim. Bunu biliyorsun."

"Yine de hâlâ nasıl yapılacağını biliyorsun."

Konrad kızgın göründü. "Fakat yapmam. Anlatmak istediğim bu. Ben anlaşmamızı bozmadım. Sözünü tutan bir adamım."

Cade uzun süre ona baktı. Çıkmaz sokak. Zach bile bunu görebiliyordu. Konrad'ın söylediklerinin tersini kanıtlamak mümkün değildi.

Sonunda Cade, "Kalbinin çarpmasını duyabiliyorum, biliyorsun," dedi. "Sanki bir maraton koşmuşsun gibi çarpıyor. Odaya girdiğimden beri."

Konrad'ın yüzü kızardı. Kibar hareketlerinin yerini sert bakışlar aldı.

"Bu çok etkileyici, Cade. Ve ben de umursamalıyım... Neden?"

"Yalnızca kalp atışlarını duyabildiğimi bilmeni istedim, Konrad. Ve pek de çaba harcamadan bunu sona erdirebilirim."

Cade döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Zach, burada işlerinin bittiğini düşündü.

Konrad, "Cade," dedi. "Benim hakkımda başka her ne düşünürsen düşün, bilmelisin ki ben bu yeni hayatım için minnettarım. Bu her şeyden önce ikinci bir şans yeri."

Cade, "Bu benim kararım değildi," dedi. "Ben seni öldürmek istedim."

Konrad, Zach'e gülümsedi, yine sakinleşmiş gibi görünüyordu. "Onun sosyal nezaketi olmadığını söylediğimde, ne demek istediğimi anlıyor musun? Gerçekten, kim bu tür şeyler söyler?"

Cade döndü ve doktora baktı.

"Biliyorum," dedi. "Başka ne söylersen söyle, Tanrı'yı oynamaktan asla vazgeçmeyeceksin. Bir gün bunu tekrar oynayacaksın. Ve ben orada olacağım."

Konrad, Cade'e Zach'in şimdiye kadar gördüğü en kötü bakışı attı.

Konrad, "Seni çok kızdırıyor olmalı," dedi. "Her zaman bu tip küçük ayak işlerine gönderilmek. Ve bana dokunmana asla izin vermeyeceklerini bilmek."

Cade cevap vermedi. Zach onu kapıya doğru takip etti.

ON YEDİ

1981, LEE FEDERAL CEZAEVİ, JONESVILLE, VIRGINIA

Cade, hapishanede ağır adımlarla yürüyordu. Normalde, bir ziyaretçi geldiğinde bağırışlar, ıslıklar olurdu ve hatta hücrelerden yanan tuvalet kâğıtları fırlatılırdı. Fakat bu sefer değil. Bu kez tutuklular Cade'in geçişini yalnızca izlediler ve o gittiğinde rahat bir nefes aldılar.

Cade'e eşlik eden korumalar da, onunla aralarında geniş bir mesafe bırakmışlardı. Sinirli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Fakat hiddetini hissedebilirdiniz, ısı gibi dışarıya yayılıyordu.

Montunun cebinde, tam affedilme emri vardı. Hemen serbest bırakma, vatandaşlık ayrıcalıkları ve A.B.D. hazinesinden yüklü bir çek.

Diğer bir deyişle, tutuklunun istediği her şey.

Bir kaç saat önce, Cade televizyon ekranında olanları izlemişti. Gizli Servis sırasındaki boşluğu görmüştü, kamera için harika bir açı. Başkan eskiden bir aktördü. İyi bir çekime asla dayanamazdı.

Kameralar için bir boşluk bırakmak, onu aynı zamanda bir kurşuna da açık bırakmıştı. Bunun olacağını asla tahmin edemezdi.

Yüzündeki şaşkınlığı görebilirdiniz, tam küçük el tabancasından ateş etme sesi çıktığı anı, kamera yakalanmıştı.

Altı atış. En azından bir tanesi tam hedefi bulmuştu. Orada açık gün ışığında, Cade'in işe yaramadığı yerde. Sanki 1963'te olanlar yeniden yaşanıyordu.

Uzun süre geçmeden, Reliquary'deki telefon çaldı. Eski moda bir sabit hattı, doğrudan Oval Ofis'e bağlıydı.

Başkan'ın kurmay başkanı diğer uçtaydı. Tahrip gücü yüksek özel mermiler kullanılmıştı. Kurşun azit içeriyorlardı ve çarpışma anında patlayacak şekilde tasarlanmışlardı. Basın sekreteri yanında duruyordu ve kafasının yarısı gitmişti. Adam, "Bir tanesi tam başkanın kalbinin yanındaydı," demişti.

Cade için bir görevi vardı.

Cade, bir özel Hava Kuvvetleri aracıyla Jonesville'e uçurulmuş ve ardından özel gölgelikli pencereleri olan bir limuzine bindirilmişti.

Basın, başkanın kötü durumda olduğunu duymuştu. Beyaz Saray bu konuda basına, başkanın cerrahına espriler yapmakta olduğunu bildirmişti. "Umarım hepiniz cumhuriyetçisinizdir."

Bu esnada, Cade bu hasarı giderebilecek tek kişiyi almaya gitmişti—ölü dokuları hayata döndürebilecek biri.

Konrad, Jonesville'de tutukluydu. Eğer başka bir tesiste olsaydı, hiç umut olmazdı. Onu zamanında hastaneye yetiştiremezlerdi.

Jonesville, diğer yüksek güvenlikli federal hapishanelerden ne daha iyi, ne de daha kötüydü. Tecavüz, uyuşturucu, cinayet. Cade, Konrad oraya konulduğunda bu konuyu hiç düşünmemişti.

Fakat hücreye geldiğinde, Konrad'ın tesisin tüm bu olanaklarından nasibini almış olduğunu gördü.

Yüzü yaralıydı. Şakağında yeni oluşmuş bir morluk vardı. Ekipmanından ve iksirinden uzak kaldığı için de yaşlanmıştı—kusursuz cildi buruşmaya ve çarpıklaşmaya başlamıştı.

Yine de, olabildiğince onurlu durmaya çalışıyordu; kirli saçı tuvaletteki suyla geriye doğru taranmıştı. Cade'e doğru baktı, başka hiçbir yerde olmasa bile kendi kafasında hâlâ bir barondu.

Bir gün sonra, başkan yine televizyondaydı. Gülümsüyordu. Espri yapıyordu. Tahrip edici mermiler patlamamıştı, basına böyle söylendi. Akciğerleri çökmüştü, hepsi bu. Kalbe bir santim yakın. Başkan şanslı bir adamdı.

Zihni hiçbir zaman uzun süreli klinik ölümden dolayı tam olarak iyileşemedi fakat vücudu yıllarca yaşadı. İkinci döneminin sonuna doğru, bütün gün yatak odasında oturur ve pijamalarını çıkartmazdı.

Cade, doktorun hücresinin kapısına vardığında, Konrad'ın yüzündeki zafer ifadesini hatırladı. Adam, eksik olan dişlerini göstererek gülümsemişti. Fakat o kadar mutlu görünmüyordu.

"Sana söylemiştim, Cade," demişti. "Benim hizmetlerim için ödeme yapmak isteyecek birileri daima bulunur."

ON SEKİZ

Ölümsüzlük iddiasında bulunanların uzun bir listesi vardır. Çoğunluğun atıp tutmalarının yalan olduğunu ortaya çıkarmak için 40-50 yıl beklemek yeterlidir. Fakat eğer zamanımız kısıtlıysa, tarihi kayıtlar devreye girer. Doğaüstü sebeplerle, oldukça uzun süre, sağlıklı bir biçimde etrafta olanları bir kenara bırakırsak—dostumuz Bay Cade gibi—yüzyıllardır çevrede olan dokuz kişi vardır. Bunlar değişik tarihçiler tarafından en az 500 yıl aralıklarla onaylanarak görülmüşlerdir. O dokuz kişi arasından bir kaçı A.B.D.'nin işine yarayacak rol oynayabilir. Comte St. Germain vardır mesela ve Beyaz Saray'ı ziyaret edeli uzun süre geçmemiştir... Fakat yakın zamanda bu kutsanmış (veya lanetlenmiş) varlıklardan birinden daha haberdar olduk. O, aynı zamanda Bayan Shelley tarafından yazılmış olan, mezarları çalarak hayatın sırrını açığa çıkarmış olan bilim adamı hakkındaki popüler romanın da ilhamıdır. Yeteneklerini Alman İmparatorluğunun hizmetine sunduğu söylenmiştir.

—Başkan Theodore Roosevelt'e mektup, tarih 1903, Yalnızca "HH" olarak imzalanmış (Gizli Bilgi)

Konrad, Cade gittikten sonra beş dakika bekledi. Tekrar nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Altmış yıl geçmişti fakat ona olan nefreti hâlâ sürüyordu ve hızla yüzeye çıkıyordu. Konrad'ın Cade'le konuşmak istediği zamanlar olmuştu. Cade'in varlığını ilk öğrendiğinde nasıl da absürt bir sevinç duyduğunu hatırladı.

Elbette, ondan önce de vampirlerden haberdardı—çalışmaları sebebiyle uzun süredir Diğer Taraf'tan haberdardı.

Fakat Cade söz konusu olduğunda, sonunda anlayacak birini bulduğunu sanmıştı. Diğer vampirler, beslenmek dışında insan dünyasını hemen terk ediyorlardı. Cade, insan gibi giyinmek, hareket etmek ve konuşmak konusunda ısrarlıydı. Tıpkı Konrad gibi o da hâlâ o dünyaya bağlıydı fakat tıpkı Konrad gibi onlardan üstündü.

Elbette, Cade çok daha gençti. Ve hayal kırıklığı yaratacak biçimde ahlaklı ve hatta bağnazdı. Konrad, onunla beraber uygar varlıklar gibi otururak kâğıt veya satranç oynama ve belki de uzun hayatlarında edindikleri bilgileri tartışma fantezisinden çoktan vazgeçmişti.

Cade ondan nefret etmişti. Konrad'ı ilk gördüğü an nefret etmişti. Elbette, Konrad nedenini biliyordu. Basit bir tanıda bulunmak için Viyana'da Sigmund'la yeterli zaman geçirmişti. (Sigmund onu zevksiz bulmuştu—muhtemelen analistin bile açıklayamadığı sebeplerle veya derinlere inmeye gereksinim duymadığından. Fakat Konrad gibi zengin ve prestijli bir adamla sohbet etmek gibi asaletten kaynaklanan, nazik sosyetenin kurallarına bağlıydı.) Cade, Konrad'da diğerlerinin yaşamından beslenen bir parazit görmüştü. Ve bunu hor görmüştü.

Bu yalnızca bir akisti. Cade kendine olan nefretini, Konrad'a projekte ediyordu.

Konrad, Cade'in fazlasıyla duygusal olduğuna karar vermek durumunda kaldı. Ne olduğunu, alelade insan toplumundan ne kadar yüce olduğunu algılayamıyordu.

Böylece Konrad'ın pozisyonunu da algılayamıyordu; Cade ne kadar genel sürüden daha yüksek lerdeyse o da Cade'den bir o kadar yük-

sekteydi. Bu sebeple Cade hep başarısız oluyordu. Konrad, onun kendi yerini bilmediğine kanaat getirdi. Üstün niteliklerini algılamaktan yoksundu.

Sonunda, bunu düzeltme vakti gelmişti.

Telefonunu aldı ve bir numara çevirdi. Bağlanması biraz sürdü; şifreleme her zaman biraz yavaştı.

Telefonu açan sese, "Benim," dedi. "Başkanın evcil kan tazısı az önce buradaydı."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne istiyordu?"

Konrad, "Doğru cevap bu değil," dedi.

Yine bir sessizlik, bu sefer daha uzun sürdü. Ses, "Bunu halledebiliriz," diye cevap verdi.

"Evet. Demek istediğinin bu olduğunu tahmin etmiştim."

"İğnelemeye gerek yok, doktor." Elektronik maskelemeye rağmen, Konrad yaralanmış gururu duyabiliyordu. "Yalnızca başkanın dikkatini çekmek için ne yaptığını merak ettim."

"Önemli değil."

"Bundan emin misin?"

Konrad, "Evet," dedi. "Bizim anlaşmamızı etkilemez. Bilmen gerekmiyor."

"Korkmuş gibisin, Doktor." Sesinin şimdi hafif alaycı bir tonu vardı.

Konrad kendini toplamak için bir dakika kadar bekledi. "Gerçekten beni zorlayabilecek bir pozisyonda olduğunu mu sanıyorsun?"

Yine sessizlik. "Anlıyorum."

Konrad, "Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Fakat anlayacaksın."

ON DOKUZ

Öznenin kanı, daha önce tanımlanamamış hormonlar, enzimler ve antikorlarla dolu. Araştırmaya devam edeceğimiz bu bileşenler, öznenin bizim hastalık test panellerimize olan bağışıklığını belki açıklayabilir. Özneye nezleden (Rinovirüs) AIDS'e (HIV) kadar her türlü serumu vermeye çalıştık fakat hepsi başarısız oldu. Bir saat içinde, öznenin kanında herhangi bir viral veya bakteriyel bulaşıcı maddenin izi kalınamaktadır. Benzer bir biçimde biyosilahlar (toz şarbon), sinir ajanları ve gazlar da başarısız oldu.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Zach, Cade'i kliniğe bağlı park garajına doğru takip etti, sedana doğru gidiyorlardı. Cade, "Onun hakkında ne düşündün?" diye sordu. Zach, "Bana biraz prim ver," dedi. "Herif, bir ördek havuzundan daha fazla pislikle kaplı."

Her zamanki taş sakinliğine dönmeden önce, Cade'in ağzı seğirdi.

Cade, bagajı açtı ve siyah naylon bir çanta aldı. İçinden Velcro kayışlarının altındaki elektronik aygıtları çıkardı.

Zach sırıttı. "Harika. Nihayet biraz süper ajan teknolojisi."

Cade, içini çekme isteğini bastırdı. Küçük, pilli GPS izleyiciyi açtı. Uydu telefonunda bir sinyal belirdi.

Ardından Konrad'ın park yerini buldu, Zach onu arkasından izliyordu.

Doktorun Ferrari'si, REZERVE levhasının altına park edilmişti. Cade, kameralar için bakındı ve ardından arka tekerleğin arkasına eğildi. İzleyicideki nadir toprak mıknatısı, tıpkı bir yapıştırıcı gibi şafta yapışmıştı.

Zach izliyor ve hâlâ sırıtıyordu. "Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi sen burada bekliyorsun. Konrad'ın bir kaç tane arabası var. Yarın sabah, eğer işe farklı bir arabayla gelirse, benim yaptığımın aynısını yap."

Zach'in yüzü düştü. "O kadar mı?"

"Bu süre zarfında, evet."

Zach, sedana dönerken yol boyunca suratını astı. Cade, onun garajdan çıkmadan önce bir öfke nöbeti yaşayabileceğini fark etti. Zach, arabanın içine kadar bile gidemedi.

"Biliyor musun, tüm bunlardan sıkılmaya başladım," dedi. Sedan'ın çatısının üzerinden Cade'e baktı. "Senin benden emir alman gerekiyordu, hatırladın mı?"

Birden Cade, Zach'in neden sinirine dokunduğunu anladı. Zach, dünyanın şeklinin nasıl olduğunu bildiğinden tamamen emindi ve bu kesinlikten onu uzaklaştıracak her şeye karşı direniyordu. Cade yıllardır, böyle biriyle uğraşmamıştı.

Kısacası, o gençti ve bu da Cade'in kendisini *yaşlı* hissetmesine neden oluyordu. Bu insanlara ait bir duyguydu—daha önce böyle hissetmemişti. Asla.

Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Zach'in kızgın olduğunu ve tamamen delice bir durumu kontrol altına almaya çalıştığını biliyordu.

Yine de bu onu daha az sinir bozucu yapmıyordu.

Cade duygularını gömdü. "O şekilde yürümez," dedi.

Zach vazgeçmeyecekti. "Peki, nasıl yürür? Anlat bana. Eğer ben sana bir emir verirsem ve sen de uygulamazsan, ne olur?"

"Bilmek istemezsin."

Zach gözlerini devirdi ve ceketinin içinden küçük, gümüş bir şişe çıkarttı.

"Aslında, biliyorum."

Cade, şişenin içindekilerin kokusunu alamıyordu—şişe sıkıca kapatılmıştı. "Nedir o?"

Zach, fazlasıyla kendinden memnun görünüyordu. "Yaklaşık yarım litre 0 RH-, sanırım."

"Ne? Nereden aldın onu?"

"Doktorun buzdolabından aşırdım, tuvaleti aradığımı söylediğim zaman."

Cade, arabadan uzaklaştı. Elleri titriyordu ve çok çaba harcamasına rağmen, titreme geçmiyordu.

"Sen neden—neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum, Cade. Ne tür bir vampir insan kanı içmez?"

"İçmeyeceğim."

"Elbette içeceksin. Ben kurallara uyuyorum. Az önce sana yasal bir emir verdim. Ben başkanın temsilcisiyim. Aynı emri ondan geliyor diye düşünebilirsin." Zach'in kendinden memnuniyeti artık dayanılmaz hale gelmişti. "İç haydi."

Cade, sağ ayağının hareket ettiğini hissetti, sanki kendi kendine arabaya geri geri gidiyordu. Şişeyi alıp, tek yudumda içmeye giden ilk adım...

Ağzı salyayla dolmuştu. Konuşmakta güçlük çekti. "Lütfen," dedi. "Sana yalvarıyorum."

Zach güldü. "Bana yalvarıyor musun? Senin sorumlu kişi olduğunu sanıyordum, Cade—"

Başka bir şey söylemedi ya da Cade duymadı çünkü o zaman kriz başladı.

Sağ eli şişeye uzandı, o da elini şişe yerine arabanın kapısına doğru savurdu. Panel, çarpışmayla çöktü.

Zihninde geriye attığı bir güç bir anda yüzeye geldi ve ona şişeyi alarak, emri yerine getirmesini söyledi. Şişenin önünde tıpkı sahilde dev dalgaların karşısında duran bir adam gibi dikiliyordu, umutsuzca ayaklarını kumda tutmaya çalışıyordu.

Kıvranmaya başladı. Acı, sinir sistemini ele geçiriyordu. Ceza. Bacakları tekmeler atmaya başladı ve hayal meyal, tamponu parçaladığını fark etti.

Matmazel Laveau'nun sesi geri geldi, her şeyden büyüktü, ipekten yumuşaktı. "*Bu kanla bağlandın*," diyordu ona, "*...onun tarafından atanmış yetkililerin emirlerine...*"

Onu kafasından çıkarmak için çığlık attı. Çünkü onu bir enkaz haline getirse bile, yemin etmişti, *bir daha asla*, bir damla bile, her ne olursa olsun.

Son kez insan olduğu, gemideki güne döndü. Karanlığa karşı ayakta durmanın ne kadar güç olduğunu anımsadı. Ve ona tekrar yenilmenin ne kadar kolay olduğu.

Hayır. Bir daha asla. Ne olursa olsun.

Ardından başka bir çığlık duydu, başka bir ses. Tamamen panik içinde bir ses. Ne olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Onu bir isimle bağdaştırması.

Zach. "—Tanrım, Cade, üzgünüm, üzgünüm. Geri alıyorum, emrimi geri alıyorum—"

Yasal emir, başkanın bir yetkilisinden.

Acı geçti. Kesinlik, normal yerine geri döndü, zihninin arkasına.

Görüşündeki grilik geçti ve yerde olduğunu fark etti. Parmakları, betonu kazıyarak izler oluşturmuştu. Zach yanındaydı, yüzü endişe ve korku doluydu.

Cade dudağını ısırmıştı. Dişlerini geri çekti ve oturma pozisyonuna geçti. Sedanın kapısına dayandı. Henüz oturabileceğini sanmıyordu.

Zach konuşmayı kesmedi. Elbette.

"—Bilmiyordum, yemin ederim, demek istiyorum ki, kahretsin, kahretsin, Cade, üzgünüm, gerçekten bilmiyordum, ben yalnızca—"

Cade, "Sen yalnızca ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istedin," dedi. Sesi, kendi kulaklarına hırıldar gibi, uzaklardan tuhaf bir biçimde geliyordu.

Zach ona yakın bir biçimde diz çöktü. Şişe hâlâ elindeydi.

Cade, "Lütfen," dedi. "Onu benden uzak tut."

"Efendim? Oh, bu mu?" Zach şişeyi açtı ve koku yakarcasına Cade'e geldi.

Zach hızla içti.

"Viski," dedi. "Babamdan mezuniyet hediyesi. Onu her yere yanımda götürürüm. Düşündüm ki ben onu açana kadar geçecek zaman içinde alındığı günkü ucuz içki yerine on iki yıllık bir viski olacaktı."

Cade uzun süre onu izledi.

Zach sonunda uzaklara baktı. Eğer gerçekten utanmadıysa, iyi numara yapıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bilmek istedim."

Cade, "Şimdi biliyorsun," dedi.

Yavaş yavaş ayağa kalktı. Arabaya baktı. Sürücü tarafının arkasındaki kapı harap olmuştu. Cam çatlamış fakat kırılmamıştı. Sağ ön tampon garaja fırlamıştı. Boyada Cade'in hatırlamadığı çizikler vardı ve tavanda da yumruk şeklinde bir oyuk.

Zach onun ayağa kalkmasına yardımcı olmaya çalıştı. Cade onu istediğinden daha fazla güç kullanarak—belki—itti.

"Cade. Gerçekten. Üzgünüm."

Cade, "Burada kal," dedi. "Konrad'ın ayrılmasını bekle, sonra da beni ara. Eğer cevap vermezsem, Griff'i ara. Telefonumdaki izleyiciyi nasıl çalıştıracağını o sana söyler."

Zach endişeli görünüyordu. "Beni burada mı bırakıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Cade, garajın kenarına doğru yürüdü. Dördüncü kattaydılar.

Park yeri açık havaydı. Derin derin nefes aldı, yaseminleri ve sisteki ağır metalleri kokladı.

Elleri hâlâ titriyordu.

Cade, Zach'e, "Sana bir nasihat vermeme izin ver," dedi. "Ben bir insan değilim. Bana bir insanmışım gibi davranma hatasına düşme."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Las Vegas'taki sihirbazı hatırlıyor musun? Yıllarca sahnesinde kullandığı kaplan tarafından yaralanan?"

Zach kafasıyla onayladı.

Cade, "Onu içeriye getirebilirsin, tasma takabilirsin ve giydirebilirsin fakat vahşi bir hayvan asla kanın tadını gerçekten unutmaz," dedi. "Beni bir daha test etmeden önce bunu düşünsen iyi olur."

Cade yüksekten atladı ve gözden kayboldu.

YİRMİ

Meşhur ismine rağmen, Frankenstein Kalesi, bugün Darmstadt'ın güneyindeki bir moloz yığınından fazlasıdır. Fakat 17. Yüzyılda, Johann Konrad Dippel'in eviydi. 1673 yılında doğmuş olan Konrad, sonunda seminer vermeye başladı. Pratik zekâsına öğretmenleri ve öğrencileri hayran olmuştu. Fakat bu büyük hayranlık, onun doğal kibriyle birleştiğinde belki de fazla gelmişti. Konrad'ın 9 yaşındayken ilmihali sorguladığı ve okuldayken aynı zamanda el falı ve Tarot okuduğu ve sonunda daimi tutkusu olan simyayı keşfettiği söylenir. 1693, De Mortis (Ölüm Üzerine) adlı master tezinin başlığı da ölümlülük üzerine obsesyonunu ortaya koyar.

—*Chapman and Ainsworth*, Simyacıların Yaşamları

Konrad, bu berbat günden sonra dinlenmek istedi. Dâhili telefona bastı. Laura, müteahitin pencereyi bitirmek üzere olduğunu söyledi. Kıza evine gitmesini söyledi. Ardından saatini kontrol etti. Öldürecek biraz zamanı vardı.

Konrad diğer odaya geçti. İçki barlarıyla dolu zengin bir dinlenme salonuydu. Burayı kâğıtla kaplı inceleme masaları yerine deri koltukları tercih eden meşhur konuklarını eğlendirmek için kullanıyordu. Kendine içki koydu ve barın üzerindeki aynadaki yansımasına baktı.

Kimse yaşını gösterdiğini söyleyemezdi. Fakat gıdığında hoşuna gitmeyen hafif bir sarkma vardı ve işte, baştının üst kısmında da hafif bir seyrekleşme...

Cep telefonunu aldı ve Nikki'yi aradı. Saate karşın, kadın ofisine gelmekten her şeyden çok memnuniyet duyardı.

Nikki güzel bir kızdı, Chicago'nun acısız banliyösünde sevgi dolu ebeveynleri tarafından büyütülmüştü, yakışıklı erkekler peşini bırakmamıştı ve kataloglar için modellik yapmıştı. Kendisine filmlerde oynaması gerektiğini söyleyen herkese inanırdı. İletişim okuduktan sonra Los Angeles'a gelmişti. Bir oyuncu olabileceğini veya en azından kadın haber sunucusu olabileceğini düşünmüştü.

İki ay içinde, güzel, uygun kızları doğru görevler için ayarlamakta uzmanlaşmış bir "model ajansı" için çalışmaya başlamıştı. Konrad'ın çekim alanına, bir partide insan suşi tabağı olarak görev aldığında girmişti. Üzerine dikkatle yerleştirilmiş somon balığı ve unagi rulosunun altında çıplak yatarken, adama gülümsemişti.

Adam ne zaman çağırsa gitmişti ve her zaman para ve hediyelerle dönmüştü. Ona fahişe diyen herkesi tokatlayabilirdi.

Konrad ondan sıkılmaya başlamıştı fakat kız güvenilirdi.

Bir saat içinde kız geldi. İçeriye girdiğini kimse görmedi çünkü kız, Konrad'ın ünlü hastalarına özel yaptırdığı bitişik geçitteki kapıdan girmişti.

Kız salona girdi. Yeni duş almıştı, pembe ve sıcak görünüyordu. Sıkı, genç vücuduna pahalı jimnastik giysileri geçirmişti. Konrad gülümsedi ve kızın trafiğin yoğun saatlerinde yaşadığı zorluğu umursuyormuş gibi yaptı.

Barın ardından kıza içki hazırlarken, kız başka bir şeylerden bahsediyordu. Tahmin edildiği üzere, adamın blender kullanmasını gerektirecek buzlu, köpüklü şeylere bayılıyordu.

Bu da adama bir fikir verdi.

Kızın lafını ortasında kesti ve onu barın arkasına çağırdı.

"Küçük bir oyun gösterisinde yarışmak ister misin?" diye sordu.

Kız onun tarafına geldi, gülümsüyordu.

"Şeyy, bilmiyorum. Ulusal mı kablo yayın mı?"

"Tam burada," dedi. Pembe çöpü blenderden boşaltıyordu, paslanmaz çelik bıçaklar ortaya çıktı. "İsmi 'Güven.' "

Kız kıkırdadı. Neler olduğunu anlamadığında hep böyle tepki veriyordu, tıpkı bir kedinin guruldaması gibi.

"Sana yirmi beş bin dolar vereceğim—*sana vereceğim*. Nakit. Önümüzdeki üç ay boyunca kiranı ödeyeceğim. Hatta yeni bir Mercedes SL için kira sözleşmesi bile imzalayacağım"—ve bu noktada sesini bir TV sunucusu gibi yükseltti—"evet, *yepyeni bir araba*."

Nikki ayakta öylece dikiliyordu, gülümsemesi kaskatı kesilmişti. "Ne yapmam gerekiyor?"

Konrad, "Neredeyse hiçbir şey," dedi. Şimdi kendi kendine gülümsüyordu. "Yalnızca bana güvenmen gerekiyor."

Kızın elini eline aldı ve blenderin içine yerleştirdi. Eli hassas ve küçüktü, kolaylıkla sığdı.

Kız aniden geriye çekildi fakat adam orada kalmasını sağladı. "Bu bir oyun, canım. Bana güveniyor musun?"

Kız gözlerinin içine baktı. Adam elini çekti. Kız elini olduğu yerde bıraktı.

Konrad kafasıyla onayladı. Ardından PÜRE yazan düğmeye bastı.

Bıçaklar dönerken çıkan sesle kızın çığlıkları birbirine girdi.

Kız gene elini çekmek istedi fakat bu kez adam kızın bileğini kavradı ve gitmesine izin vermedi.

Adam düğmeyi ve aynı zamanda da kızın bileğini serbest bıraktığında, her ikisininde yüzleri kan içinde kalmıştı. Kız kendini yere atarak top gibi kıvrıldı ve ezilmiş parmaklarını titreyerek göğsüne doğru çekti.

Konrad derince iç çekti, tadını çıkardı. Elbette camları ses geçirmezdi.

Kıza, "Kazandın," dedi.

Konrad, "Tamam, tamam. Geçti," dedi. Kızı inceleme odalarından birine götürürken, ses tonu teskin ediciydi. "İyileşeceksin."

Nikki burnunu çekti, yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu, ezilmiş elini göğsüne bastırmıştı. Konrad'ın sardığı bar havlusundan kanlar akıyordu.

Yaklaşık yüzüncü kez, "Gerçekten bunu iyileştirebilir misin?" diye sordu.

Adam, inanılmaz, diye düşündü. Hiçbir kızgınlık belirtisi yok. Yalnızca kendisini iyileştirmesi için yalvarıyor.

Bu tür zamanlarda, Konrad başka bir dünyadan geldiğine inanıyordu. O bir çocukken, herkes düşmandı. Babası ona böyle öğretmişti. Babasının sahip olduğu her şey ona aitti ve elinden almaya çalışan herkesi öldürürdü. Ölüm her yerdeydi, sabırla bekliyordu. Almanya hâlâ Otuz Yıl Savaşı'nın yıkımı yüzünden prensliklerden oluşmuştu. Babası hâlâ

bölgeyi temizleyen ve açlık ve hastalık yayan paralı asker ordularını hatırlıyordu. Yaşam her şeyden değerli bir hazine, derdi sıklıkla. Ve her zaman korunmalıdır.

Yüzyıllar sonra, Konrad hâlâ bu bolluk içinde yaşayan, açlık veya ümitsizliği anlayamayan çocukları anlamıyordu. Yabancılara güvenirlerdi. Neşeyle evlerinden veya çocuk parklarından ayrıldıktan sonraki güvenlerini sürdürürlerdi.

Nikki gibi kızlar, birinin onların canını yakma fikrine öylesine yabancıydılar ki, bunun gerçek olduğuna inanamıyorlardı, gerçekten olduğunda bile. Yaşları kaç olursa olsun, bunlar adama daima çocuk gibi görünüyorlardı.

Konrad, "Elbette, iyileştireceğim," dedi. "İşim bittiğinde farkı anlamayacaksın bile."

Bu tamamen yalan değildi.

Konrad kızı arka taraftaki ameliyat odasına götürdü. Gerçek işlerini orada yapardı. Hiçbir hastasının kliniğin bu kısmını görmesine izin yoktu.

Kız, "Neden bu hayvanlar kafeste?" diye sordu.

"Test için," dedi. "İlaçların talihsiz gerçeği. İnsanları test edemeyiz."

"Şunun neyi var?"

Kız titredi. Şoktan veya kan kaybından değildi. Konrad hareket etmeliydi.

"Lütfen," dedi. "Çabuk olmalıyız. Uzan."

Kız tereddüt etti, dudağını ısırıyordu. Gözyaşları makyajının çoğunu silmişti. Şimdi bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bence bunu bilerek yaptın," dedi.

Konrad içini çekmemeye veya gözlerini devirmemeye çalıştı. "Hayır," diye ısrar etti. "Bir kazaydı. Parmağım kaydı. Sana daha önce de söyledim."

Kız, "Belki de acil servis odasına gitmeliyiz," dedi.

Konrad, "Orada yalnızca dikiş atarlar," dedi. "Ben seni tekrar güzel yapacağım. Kusursuz."

Nikki bir dakika kadar bekledi, ardından kafasıyla onayladı. Çelik masaya sırtüstü yattı.

Konrad, çekmeceden bir şırınga çıkarttı ve Nikki'ye yatıştırıcı ve paralize edici bir bileşen şırınga etti. İlaç anında etkisini gösterdi ve kız hemen uyuklamaya başladı.

Konrad köşeye gitti ve bir ekipman parçasından ağır bir tabaka aldı.

Adam makineyi getirdiğinde, Nikki'nin gözleri aniden açıldı. Elbette o zaman hareket edemiyordu.

Nefesi hızlandı. Elini kaldırmaya çalışarak, "O şey nedir?" diye sordu. "Neden hareket edemiyorum?"

Adam, "Şşşş," diyerek, kızın saçlarını okşadı. "Hepsi birazdan geçecek."

Yine, tamamen yalan değildi.

"Ne yapıyorsun?" Kızın sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu.

Konrad, "Üzgünüm Nikki," dedi. Kızın alnını öptü. "Senden almam gereken bir şey var."

Kız çığlık atmaya çalıştı fakat uyuşturucu yüzünden zaten zor nefes alıyordu. Konrad'ın başlaması gerekiyordu. Bu prosedür için kıza canlı ihtiyacı vardı.

Konrad makineyi yerine yerleştirdi. Bir Portekiz savaş gemisiyle birleşmiş endüstriyel bir prese benziyordu: makinenin ana gövdesinden açılan tüpler, kızın vücuduna kayıyordu. Bir düğmeye bastı ve dokunaçlar canlandı, kızın vücudunda kıvranmaya başladılar, nüfuz etmeye çalışıyorlardı. Sondaki düz diskler kızın kollarına, bacaklarına, boynuna ve göğsüne yerleşiyorlardı. Ardından ani bir çatırtıyla içine girdiler.

Uyuşturucuya rağmen, Nikki bunu hissetti. Konrad, kızın gözlerinin irileşmesinden anlamıştı.

Makine içmeye başladı. Dokunaçlar kızın yaşamını emiyordu, taşınan tüm hücreler ve yaşamsal sıvılarla birlikte onun gerçek esansını.

Nikki'nin kolu masanın yanına sarktı. Bar havlusu açıldı ve kızın kanı yere damlamaya başladı.

Makine çalışmaya devam etti. Bir dakikadan kısa sürede, kan azar azar gelmeye başladı ve sonunda tamamen durdu.

Konrad, makine ufak ilaç şişesini doldururken, numaraları ve monitörleri izledi. Çoktan yeni bir süreç başlamıştı. Bu da alınanı en saf haline konsantre edecekti.

Konrad ihtiyacı olanı almıştı. Fakat yine de geride bir sürü kalmıştı. Hiçbir şeyi boşa harcamazdı.

Dokunaçların ortasından yeni bir kapak açıldı. Makine, parıldayan çelik buketi püskürttü: neşterler, testereler ve bıçaklar, her birinin kendi mekanik kolu vardı ve bir çember şeklinde düzenlenmişti.

Neredeyse canlı gibiydiler, sanki neşeyle vücuda eğilip, kesmeye başladılar.

Kazınan deri, bulamaç haline getirilebilir ve hastaları için sarkan vücut parçalarını kabartmak, dudakları gençlik dolgunluğuna getirmek

ve hatta bir adamın penisini hayal ettiği büyüklüğe getirmek için bir kollajen dolgu haline getirilebilirdi.

Kırılan ve sondalar tarafından toplanan kemik, burunları, yanakları ve alt çeneyi yeniden yapmak için kullanılabilirdi. Kasların ve kıkırdağın eti, mahvolmuş eklemleri ve tendonları onarmakta kullanılabilirdi. Ve elbette, organ nakli listesinde beklemek istemeyenler için organ nakli piyasasında bir gelişme vardı.

Makine tüm bunları doğrayarak, her parçayı aldı ve bunları dondurmak üzere vakumla kapanmış kavanozlara ve plastik kaplara koydu.

Konrad'ın izlemek için zamanı yoktu. Makine artık hemen hemen her şeyi kendi başına yapıyordu. Konrad yıllardır bu işi yapıyordu, mekanizmayı mükemmelleştiriyordu. O bu işi yaparken kendisi kahve bile içebilirdi.

Fakat gösteriden hoşlanıyordu.

Akışkanın işlendiğini belirten küçük bir ışık—değerli ve ölçülü diye düşündü Konrad—yandı. Harika makinesi, Nikki'nin dokularını ve organlarını depolarken, kendisi de bir şırınga hazırladı.

Yaşamsal sıvı, 2 cc'den azdı. Yine de, yeterliydi. Yaşam esansını bir iğneye doldurdu ve ardından damarlarına enjekte etti.

Konrad titredi. Dökülen saçları yine uzadı. Sarkmış derisi sıkılaştı, göbeğindeki şişkinlik indi.

Konrad, yüzyıllar önce mezarlarından çaldığı cesetlerle sonsuz yaşamın sırrını elde etmişti.

Fakat sonsuz *gençlik*... biraz daha... tazesini gerektiriyordu.

Konrad iğneyi bir bıçak kutusuna attı ve ceketini giyerek, kapıya doğru ilerledi. Işıkları kapatmadan hemen önce, arkasına doğru döne-

rek makineye baktı. Çelik masa, sanki üzerinde hiçbir şey olmamış gibi parıldıyordu.

Akşam yaklaşık yedi civarında, Zach sedanın içinden Konrad'ın asansörden inerek, arabasına ilerlediğini gördü. Kalkmadan önce Ferrari, jet uçağı gibi bir ses çıkarttı. Konrad, park alanından yer yağlanmışçasına kayarak çıktı ve araba rampada gözden kayboldu.

Zach'in telefonundaki GPS yer belirleyicisi hemen yanıp sönmeye başladı. Karada ilerleyen, kendi pozisyonundan uzaklaşan kırmızı bir nokta gösteriyordu.

Bu şey çok basitti. Eğer isterse Konrad'ı şehrin her yanında takip edebilirdi.

Ve gerçekten, neden etmiyordu?

Cade'in yardımcısı veya çırağı filan değildi ki. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın görevlisiydi ve kesinlikle o şekilde hareket edecekti.

Sedanın motorunu çalıştırdı—Cade'in tekmelediği tampon gürültülü bir ses çıkarttı—ve ardından Konrad'ın peşine düştü.

Zach'in arabası sokağa çıktı. Yarım blok ötede parkmetreli bir alanda siyah bir araba bekliyordu.

Pencereleri gölgelikliydi, sanki sıvı karanlıkla doldurulmuştu, mürekkepten de koyu, yağdan da derin.

Zach, köşeyi döndüğünde, siyah araba trafiğe karıştı ve onu takip etmeye başladı.

YİRMİ BİR

Araştırmalar, ("Vampir Kralı" dosyasına bakınız) Cade'in yaşında olan pek çok vampirin daha güçlü ve daha hızlı olduğunu ve aynı zamanda Cade'de olmayan özelliklere sahip olduğunu göstermiştir. Fakat diğer vampirlerin aksine, özne hayvan kanıyla beslenmektedir. Her ne kadar vampirik bedeni insan kanı tüketmek ve metabolize etmek için tasarlanmışsa da, insan kanı içmeyi reddetmektedir. (Hatta transfüze edilmiş kan içmeyi bile reddetmektedir çünkü bunu bir alkoliğin içki içmesine benzetmektedir.) Eğer öznenin bu hassasiyetini gidermenin bir yolu olsaydı, ne kadar etkili bir ajan olacağını söylemeye bile gerek olmazdı.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Kore Mahallesi'nin yanındaki köhne toplantı salonunda düzenlenen AA toplantısının girişinin üst kısmında neon Hangul karakterleri parlıyordu. Lobi, hızla zengin ol posterleriyle kaplanmıştı ve iç tarafı enkazdan kurtarılmış tiyatro koltuklarıyla doldurulmuştu. Cade, arkadakilerden birine oturdu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa süre sonra AA (Adsız Alkolikler) toplantılarına katılmaya başlamıştı. Şavaş onun için kolay olmamıştı. Çoğu zaman, kaybedenler tarafında olduğuna, karanlığın ışığa karşı

kazanmakta olduğuna emindi. Öbür dünyaya ait şeytan Hitler'in okültizminin teşvik ettiği acımasızlıklar bir tarafa, yalnızca insan acımasızlığı da kaldırabileceğinden çok fazlaydı: Auschwitz ve Dachau, Bataan ve hatta A.B.D.'deki toplama kampları.

Çoğu zaman, çevresini dolduran kan havuzundan içmeye başlamak ona çok çekici geliyordu.

V-E Günü'nden[2] sonra susuzluğu geçmemişti. Birleşik devletlere döndüğünde, inancı sarsılmıştı. Kazanmaları bunu çözmemişti. Şanslı olduklarını düşünmüştü.

Herkes dünyayı kurtardıklarını söylemişti. Buna inanmamıştı. Daha kötüsü, kurtarılmaya değdiğinden bile artık emin değildi.

1947 yılında bir gece, New York'taki bir kiliseye girdi. Canı yandı—herhangi bir tapınma yeri canını yakıyordu, boynuna taktığı haçtan da fazla. Fakat susuzluktan daha iyiydi.

Orada insanlar gördüğünde şaşırdı. Hikâyeler anlatıyorlardı—iyi bir içkiye duydukları ihtiyacı kontrol etmek için ne kadar çaba gösterdiklerini ve çoğunlukla başarısız olduklarını. Ve yine de çabalamaya devam ediyorlardı. Savaşmaya devam ediyorlardı.

Onlar konuştuğu sürece, onları dinledi ve ertesi gece yine oraya gitti. Ardından ne zaman bir toplantı bulsa gitti.

İnsanlar asla ona bir şey sormuyorlardı ve hatta kendilerini tanıtmıyorlardı bile. Dikkatli hareket ediyordu, gruplarını değiştiriyordu, böylece alkolikler arasında kimse onun hiç yaşlanmadığını anlamıyordu. Hatta toplantıdaki insanlar daima onun özel yaşamına saygı gösteriyorlardı.

2 V-E Günü: (Victory in Europe Day) 8 Mayıs 1945'te Nazi Almanyasının koşulsuz teslim olduğu gün (Ç)

Aynı susuzluk değildi. Bunu biliyordu. Fakat yardımı oluyordu. Nasıl olduğundan emin değildi fakat yardımı oluyordu.

Bunu duymaya şu an ihtiyacı vardı. Kendi kanının tadı ağzında acıydı ve Zach'in emrine uymayı ne kadar istediğini düşünmek bile istemiyordu—şişenin içindekini içmek ve içmeye devam etmek, eğer yapabilse bir kan okyanusunda boğulmak.

Cade'in arkasına bir adam oturduğunda, yukarıda birisi bir yılı doldurduğu için ödül çipini almaktan bahsediyordu.

Adam pahalı fakat gündelik kıyafetler giymişti, bir elinde tatlı çörek diğerinde ise Starbucks'tan alınmış bir bardak vardı.

Sesini alçaltmaya gerek duymadan, "Ne var ne yok?" diye sordu. Bir kaç insan koltuklarında arkalarını dönerek baktılar fakat adam fark etmedi.

Cade cevap vermedi ki, bu da bir şey değiştirmedi. Adam konuşmaya devam etti, nefes almak için duraksamıyordu bile.

"Sen yeni misin? Ben yeniyim. Diğer toplantılara da katıldım. Fakat bir arkadaşım Robert Downey Jr.'ın buraya katıldığını söyledi. Onu gördün mü?"

Cade adama şöyle bir baktı, ardından konuşmacıyı işaret etti.

Adam kafasıyla onayladı. Gülümsedi ve tekrar konuşmaya başlamadan üç saniye bekledi. "Görüyorsun, aramızda kalsın, benim alkolle bir problemim yok. Barmen kapatmadan son çağrıyı yapıp içmeyi bırakmak zorunda kaldığım zamanlar hariç, ne dediğimi anlıyor musun? Yalnızca, buranın çok iyi bir tanışma ağı olduğunu duydum."

Adam içki kokmuyordu. Cade buna inanamadı fakat adam kendinden gelen kokular dışında hiçbir şeyden sarhoş değildi.

"Açıkçası sen diğer kaybedenlere benzemiyorsun. Demek istiyorum ki, eğer bir problemin varsa, seni gücendirmek istemem. Onu kontrol altına almışsın gibi görünüyor. İsmim Brad. Brad Lawrence," dedi. Elini çörekten temizledi ve uzattı.

Cade ona baktı. İlk defa, Brad onu fark etmiş gibi görünüyordu. Yutkundu.

"O halde... ee... senin için ne kadar zaman oldu? Son içkinden beri demek istiyorum."

Cade ona cevap vermeye karar verdi. "Elli altı bin, yüz otuz üç gün," dedi sessizce.

Brad kafasında hesapladı. Ardından Cade'e tuhaf tuhaf baktı ve başka bir koltuğa geçti.

Cade eğlenmiş gibi veya ona yakın bir şey hissetti. İnsanlığı uzun süre önce gitmişti ve hiçbir zaman onu geri alamazdı. Kurtarılmanın ötesindeydi. Bunu biliyordu. Fakat bu toplantılar ona insanlığın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu—ne kadar küçük ve ne kadar muhteşem.

Ona neyi kaybettiğini ve neyin önemli olduğunu hatırlatıyordu. Boynundaki haç dışında, Cade'de kalan son inanç da buydu.

YİRMİ İKİ

"Vampir Kral" terimi tam olarak doğru değildir, Vampir Ulusu'nun bir liderinden bahsetmez. Bizim gördüğümüz kadarıyla vampirler, tıpkı diğer afeks avcılar gibi, saplantı derecesinde bölgesel ve soyutlama taraftarıdırlar, sınırlı sosyal etkileşimleri vardır. Eğer bir insan aynı eğilimlerde olsaydı, ona sosyopat derdik. Fakat tıpkı diğer apeks avcılar gibi güce saygı duyarlar ve "vampir kralı" neredeyse bir boğa filine eşdeğerdir— türünün en büyüğü ve en güçlüsü. Dünyada var olduğu düşünülen bir kaç yüz vampir arasında, muhtemelen iki veya üç tane vampir kral vardır— belki de türün tüm tarihinde iki veya üç tane. Bu kral vampirlerin, kaba kuvvete izin verilen haklar dışında Vampir Ulusu'na karşı bir otorite kurmaya çalışmadıkları gözlenmektedir. Kral vampire boyun eğmeyen bir vampir, muhtemelen doğal olmayan varlığının hızla sona erdiğini görecektir.

—Dr. William Kavanaugh'un Notları, Resmi Onay Ve Araştırma Grubu

Toplantı dağılırken, Cade dışarıda durdu, insanlar giderkenki anın sesini ve kokusunu içine çekmeye çalışıyordu. İşlerinden, trafikten, Laker'ın inanılmaz derecede berbat çizgisinden bahsediyorlardı. Sigara yaktılar, anahtarlıklarını salladılar veya kimseye bakmadan yürüyüp gittiler. Her şeyden fazla buna ihtiyacı olduğu için buradaydı.

"Sen tam bir mazoşistsin, Nathaniel."

Ses Cade'in arkasından geldi. Kız burnunu ona doğru kıvırdı ve kıkırdadı. Her zamanki gibi, kızı gördüğünde Cade'in aklına II. Dünya Savaşı esnasında popüler olan bir parça geliyordu. Elma ağacının altında kimseyle beraber oturamayan bir kız hakkındaydı.

Ardından kız daha da gülümsedi ve vampir dişlerini gösterdi. Her zamanki gibi şarkıyı mahvetmişti.

"Merhaba Tania," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kız, dağılan kalabalığa baktı ve gözleri yine dans etmeye başladı. "Seni böyle bir yerde bulacağımı biliyordum. Gerçekten, Cade, sen tam anlamıyla işkence çekiyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Oh, bu şekilde davranma. Bir kız eski bir arkadaşına selam veremez mi?"

Kaldırımda yürürlerken, bir kaç erkek Tania'ya baktı. Kız da onlara dönüp baktı, tıpkı bir aslanın ceylanlara bakması gibi.

"Hâlâ arkadaş mıyız?"

Kız, "Öyle olmalıyız. Buraya sana bir öğüt vermeye geldim," dedi. "Konrad bayatın üzerine bir anlaşma yaptı. Bahisler açtı. Seni ölü istiyor. Gerçekten ölü. Kafa veya kalp. Ardından küller."

Cade, Tania sessiz konuşmaya çalışmadığı halde, yoldan geçen tek bir kişinin bile bakmadığını fark etti. Bu L.A.'in belki de en hoşuna giden özelliğiydi. Ne derseniz deyin, insanlar sanki bir filmden bahsediyormuşsunuzcasına yanınızdan geçip gidiyorlardı.

Cade, "İlginç," dedi.

Tania bekledi. Cade konuşmadı.

"Bu kadar mı? Bu konuda bir şey yapmayacak mısın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu öldür."

"Yapamam. Emirlerim var. Ayrıca beni öldürmeye çalışmak bir suç değil. Canlı bile değilim."

Kız, "Aptal," dedi. "Neden uğraştığımı bile bilmiyorum."

Kız gitmek üzere döndü fakat Cade onun kolunu tuttu. Ciddi olduğunu belli etmek için de yeterince basınç uyguladı.

"Neden önemsedin Tania? Sen New York'taydın. Neden tüm bu yolu geldin?"

Kız ona yaklaştı. Topuklu ayakkabılarına rağmen kafasını kaldırmak zorunda kaldı.

"İster inan, ister inanma," dedi. "Seni hâlâ önemsiyorum."

"İlginç."

"Nedir ilginç olan?"

"Bir katilin daha iyi bir yalancı olmasını beklerdim."

Kız kaşlarını çattı ve geriye çekildi. "Komik. Bu neredeyse komik."

"Son günlerde bir komedyenle yeterince vakit geçirdim."

Kız suratını buruşturdu. "Başka bir tanesiyle mi?" Çevredeki insanları kafasıyla işaret ediyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Bu stokla neden bu kadar sosyalleştiğini hiçbir zaman anlayamayacağım."

Stok. Tıpkı çiftlik hayvanları gibi. Kendi türünün insanlar için seçtiği kelime. İlk duyduğunda, insanları aşağılamak için ne kadar güzel bir kelime bulduklarını fark etmişti: birbirinden farkı olmayan yiyecek yığını. Tania'nın her fırsatta bu kelimeyi kullanmasına şaşırmamıştı.

Cade, "Belki eski hatalarımla barışmaya çalışıyorumdur," dedi.

Kız, "Oh, Tanrım," diye inledi ve sesi neredeyse yine bir ergen gibi çıkmıştı. "Bunu bana yıkmaya *çalışma*, Cade. Sana tekrar tekrar söyledim. Sen beni sonsuz gençlikten ve tanrı benzeri bir güçten kurtarmaya çalıştın. Beceremediğin için mutluyum."

Cade'in otokontrolü yıkıldı ve yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi.

Kız, "Bunu yapma," dedi. "Sanki bir köpek yavrusu öldürmüşüm gibi bakıyorsun."

"Bu bir hayat değil, Tania."

"Benimle yüzyıl sonra konuş. Eğer o kadar uzun yaşarsan. Eğer stokla beslenmezsen neler olduğunu biliyor musun?"

Cade suratını buruşturdu. "Bana diğerlerinin beni bir hain olmakla suçladığını söyleyeceksin. Bunu daha önce de duydum. Ve bu tehdidi yapan herkes—"

Kız gözlerini devirerek, onu susturdu. "Evet, evet. Senin ne kadar sert olduğunu biliyorum canım. Sorduğum şey bu değildi. Eğer içmezsen neler olacağını biliyor musun?"

Cade yalnızca kıza baktı.

Kız, "Yalnızca kurşunsuz benzinle çalışan bir motora kerosen koymak gibi bir şey," dedi. "Sen zaten olman gerekenden daha zayıfsın. Bedeninin ne istediğini reddedersen, durumun yalnızca kötüleşir. Daha az esnekleşirsin, daha az zarar verebilirsin ve daha az etkili olursun. Yorulursun. *Yaşlanırsın*."

"Ben ölmekten korkmuyorum."

"Kim ölmekten bahsetti? Değişim seni canlı tutar—fakat bedenin yıpranır. Sonunda, elin ayağın tutmaz. Dermansız kalırsın. Sonsuza dek yaşlı bir adam. Kimse senin çektiğin acıya son vermeye tenezzül bile etmez."

Cade, "Haklısın," dedi.

Bu kızı durdurdu. "Öyle mi?"

Cade gülümsedi. "Ben senden yaşlıyım. Aile toplantılarına davet edilmiyor olabilirim fakat insanlarla beslenmeyenlere neler olduğunu gördüm."

Cade döngüsünün sonuna gelmiş bir vampir görmüştü—ceza olarak insan kanı içemeyerek susuzluktan mahvolmuştu, bulabildiği her çeşit haşarattan beslenmişti.

Hoş değildi, kendi türü için bile.

Susuzluktan mahvolmuş vampirin parşömen kâğıdı gibi derisini görmüştü, üzerinde derin çizgiler vardı. Eklemleri kullanılmamaktan donmuştu. Karnında tümörler vardı ve gözleri acıyla çığlık atıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Bu bir ibretti. Kişi umursamamayı öğrenmeliydi.

Tania ona sordu. "Ve senin saflığın bu kadar değerli mi?"

Cade pek yapmadığı bir şey yaptı ve güldü. Kıza.

"Ben saf değilim," dedi. "Ve evet. Öyle."

Kız yüzüne, "Aptal," dedi. Bu kez sesinde bir iğneleme yoktu.

Cade'in ceketindeki telefon titredi. Kırmızı renkte ZACH BARROWS yazıyordu.

Kıza, "Gitmeliyim," dedi.

Kız, "Seni tutmayayım," dedi. Sesi hafif ve alaycıydı. "Ben de bir şeyler atıştırmak için Hıristiyan kadınların okuluna gidiyorum zaten."

Cade çoktan sırtını kıza dönmüş, yürüyordu. Kız onu tekrar bulacaktı. Hep bulurdu.

Cade'in şu an başka öncelikleri vardı.

YİRMİ ÜÇ

Aynı şekilde, bazı vampirsi yetenekler yalnızca mitten ibarettir. Cade bir yarasaya, sise veya kurda dönüşmemiştir. Bu hikâyeler muhtemelen vampirlerin gerçek hız ve güçlerinden doğmuştur ki, bunlar da yeterince etkileyicidirler. Fakat Cade'in sergilemekte olduğu tüm güce rağmen, vampirler uçamazlar veya şekil değiştiremezler.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Tania, Cade uzaklaşırken onun kafasının arkasına vurmak istedi. Neden önemsediğini bilmiyordu. Sanki bir duvar yazısı yazıyordu ve duvarın İngilizce öğrenmesini bekliyordu. Hatta kendisini FED EX ile ona teslim bile ettirmişti. Bir *sandıkta*. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Tania, Cade'in bitmek tükenmek bilmeyen bir ziyafet sofrasına nasıl dayandığını anlamıyordu, sonsuzluğa uzanan bir tabak ve o buna katılmıyordu. Cade'in içindeki o ihtiyacın yerine geçen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ve kendisine karşı dürüst olduğunda, bunu önemsemiyordu da. Arkasını döndü ve ters yönde ilerlemeye başladı, Wilshire'a doğru.

Saatini kontrol etti. Saati bulunduğu her zaman dilimindeki güneş batış ve doğuşuna otomatik olarak ayarlıydı. Bu zamanlar yaklaştığında alarm vermeye başlıyordu. Kullanılmış bir araba kadar para vermişti saate.

Pekâlâ. Eğer gereken şeyi Cade yapmazsa o yapardı. Eğer trafiğe takılmazsa.

Neyse ki, şehrin bu kısmında yüksek binalar vardı. Gökdelen değil—fakat yeterince uzun.

Kızın hiç duymadığı bir grup için sabırsızlıkla kapının açılmasını bekleyen Wiltern Tiyatrosu'nun önündeki kalabalığın içinde kaydı.

Kalabalığın kısa, sert kokusunu içine çekti—saç jölesi, parfümler, hafif cinsel beklenti ve altındaki kan. Sürüden bir koyun çekecek kadar zamanı yoktu fakat yine de kokuyu seviyordu.

Genç bir adamın önünü kesti. Adam kaslı, pahalı bir kıyafet giymiş, kreatin ve protein katkısı ve Polo Ralph Lauren kokuyordu. Adam karşı çıkmak üzereydi fakat kız ona gülümsediğinde karşı koymayı bıraktı.

Kız ona doğru yaklaştı, göğsünü okşadı ve binanın çevresindeki ara sokağa doğru götürdü. Kızın arkasında, genç adamın sevgilisinin, "Hey!" diye bağırdığını duydu ve ona yumruk attığını gördü—sert.

Kız sırıttı. Ve ardından onu boğdu. Belki de Cade'in onun yaşından bahsetmesine tahmin ettiğinden daha fazla aldırdığını kabullenmeliydi.

Ara sokaktaki yangın çıkış merdivenini gördüğünde onu silkeleyip, attı. Küflenmiş demir, yalnızca Wiltern'in üstündeki ofislerdeki insanlar tarafından sigara molasında kullanılıyordu. Fakat işe yarardı.

Kız, ikinci kata zıpladı. Bir daha zıpladı ve rahatlıkla çatıya ulaştı.

Yerini belirleyebilmek için biraz durdu, gecenin erken saatlerinde şehir ışıklarının gerçek hayattaki konumlarına bakarak ezberlediği kafasındaki haritayı gözden geçirdi.

Oradaydı. Yönü o taraftaydı.

Kız durdu ve kendini değişime hazırladı.

Bir şeyler yemiş olsaydı daha kolay olabilirdi. Ama o zaman Cade'i kaçırabilirdi.

İlk defa neden Cade'e bu kadar bağlı olduğunu düşündü.

Ona karşı bir şeyler hissettiğini hatırladı. Vahşi ve sıcak ve aydınlık, tıpkı güneş gibi.

Fakat nasıl güneşi artık göremiyorsa, onu da göremiyordu.

Geri gelmesine neden olan şey, o hissin hatırasıydı. O duyguyu kaybetmekten hoşlanacağından emin değildi.

Artı, yüzyıldan daha yaşlı Cade hâlâ inanılmaz derecede seksi idi. Bunun da yardımı oluyordu.

Kız soyundu, altında hiçbir şey yoktu.

Giysisini düzgünce kare şeklinde katladı, kıyafetini ve ayakkabılarını bir çantaya yerleştirdi. Çantasının bağını boynuna geçirdi.

Bir an çıplak tenine değen soğuk havayı kokladı. Yandaki binaların birinde birini hayal etti, geç saatlere kadar çalışan bir adam belki de, penceresinden dışarıya bakıyor ve kızı gördüğünde gözlerine inanamıyordu.

Kız kafasını geriye attı, ellerini boynuna, göğüslerine ve düz karnına götürdü. Kendisini izleyenin bunları gördüğünü hayal etti, heyecanlandığını. Kızın kendisine daha fazla dokunmasını umacaktı.

Ardından sırıttı. Bu adamın ereksiyonunu yok ederdi.

Ve ardından değişmeye başladı.

Zihnindeki bütün düşünceleri kovdu. Tüm kütlesini merkeze doğru itti. Tendonlarını uzattı, kendini esnetti, eklemlerin yeni yerlerine yerleştiğini hissetti. Kemik iliklerini emdi ve başka bir yere depo etti.

İskeleti yeni pozisyonunu alırken, uzaklarda sesler duydu. Kendi içine uzandı, sanki kollarını giysisinin içinde çekiyordu. Ve ardından dışarıya itti, kaburgalarından derisini uzaklaştırdı ve her iki tarafta da harika kanatlar oluşturdu.

Kafatası kraniyal birleşmeye dönüşürken ve ona daha aerodinamik bir görüntü kazandırırken, rasyonel düşünmeyi bıraktı.

Şimdi tamamen içgüdüsüyle hareket edebilirdi, gideceği yöne doğru ilerlemeye başladı. Gideceği yer kafasında, karanlık bir odadaki anahtar deliğinden süzülen ışık gibi parıldıyordu.

Çatıda durdu. Sokakta esen rüzgâr onu yakaladı ve gece gökyüzünden süzülmeye başladı.

YİRMİ DÖRT

Hasara karşı yüksek direncinin bir parçası, öznenin tüm bedeninde gözlemlenen MRI ve X ışınlarının (hakınız Ek: "Tıbbi Görüntüleme") değiştirilmiş fizyolojisidir. Öznenin kas yoğunluğu aramit elyafıyla hemen hemen aynıdır (Kevlar= 1.50 g/ml) veya standart insan kasından yaklaşık yüzde 50 daha fazladır (1.60 g/ml). Kemiklerinin çekme kuvveti, normal bir insanın yaklaşık iki katıdır (300 MPa vs. 150 mMPa).

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Bir süre sonra Zach, siyah arabanın kendisini takip ettiğini anladı. Tüm dikkatini Konrad'ın Ferrari'sine vermişti ve L.A. sokaklarına aşina değildi. Derken bir hız patlamasıyla, Ferrari bir kırmızı ışığı geçti. Zach, bir kamyon teslimatçısı gibi frene asıldı ve kornalar bangır bangır çalmaya başladı.

Konrad'ın Ferrari'si gitmişti ve Zach kavşağın ortasında yanan lastik izleri bırakmıştı. Arabayı ters döndürerek, akan trafikten kaçmaya çalıştı.

İşte o zaman ilk defa siyah arabayı ışığın orada gördü. Gölgelikli camlardan hiçbir şey görünmüyordu. Her iki araba da sanki bir yarış için bayrak kalkmasını bekliyorlarmış gibi duruyorlardı.

Zach çevresindeki sokakları kontrol etti, yönlendirme sistemini kontrol etti ve bir şey fark etti. Neredeyse L.A. şehir merkezine gelmişti ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Işık yeşile döndü. Zach hareket etmedi. Diğer araba da öyle.

Zach, bu iyi değil, diye düşündü.

Zach tamamen aptal değildi. Cebinden telefonunu çıkarttı ve dokunmatik ekranda CADE yazan yere dokundu.

Cade hemen cevap vermedi.

"Konrad hareket mi ediyor?"

Zach, "Oh, konuşmamız gereken çok şey var," dedi.

"Neredesin?"

"Emin değilim. Konrad'ı takip etmeye çalıştım..."

"Ve?"

"Üzgünüm, bu noktada bana bağıracağını sanıyordum."

"Sanırım bunun kötü bir fikir olduğunu artık biliyorsun."

Zach siyah arabaya baktı, hâlâ hemen yanında duruyordu.

"Öyle de denebilir. Peşimde biri var. Siyah bir araba."

"Emin misin?"

İki arabanın arkasındaki bir araba korna çaldı. Zach, şaşırarak, gaza bastı. Ondan bir kaç saniye sonra siyah araba da hareket etti ve aralarında bir araba boşluğu bıraktı.

"Cade, çok yakınımdalar."

"Panikleme. Birazdan orada olacağım."

"Nerede olduğumu bilmiyorum."

"Ben seni bulurum."

"Cade?"

"Efendim?"

"Bu arabanın bir roketatarı olmadığına emin misin?"

"Yalnızca sürmeye devam et. Ben seni bulurum."

Telefonda bir klik sesi duyuldu. Cade telefonu kapatmıştı.

Zach aniden sola döndü, tek yönlü bir sokağa sapma hatasında bulunduğunu anladı.

Siyah araba, mesafeyi koruyarak onu takip etti.

Zach, *kesinlikle* iyi değil, diye düşündü.

Cade, telefonunun ekranında başka bir yere tıkladı ve bir Los Angeles haritası açıldı. Zach'in GPS'inin ışığı şehir merkezi sınırını gösteriyordu—Cade'in bulunduğu yerden yaklaşık beş mil uzakta.

Wilshire, Cuma akşamı trafiğiyle tampon tampona ilerliyordu.

Cade koşmaya başladı.

Bir kaç kişi ona baktı fakat gerçekten hareket etmeye başlamadan önce bir ara sokağa girdi.

İki bloğun sonunda, çok süratli hareket ediyordu. Yolun ortasından devam etti, ayakları sürekli bir bateri gibi ses çıkartıyordu. Miracle Mile'ın arkasındaki sitelerin birinde, bir araba tam önünde dur işaretine çarptı.

Cade rahatlıkla arabanın üzerinden atladı. Sürücü hiçbir şey görmedi.

Cade koşmaya devam etti.

Zach, yoldan ziyade arka pencereyi gözetliyordu. Farkına bile varmadan kayboldu. Los Angeles'ta demiryolları olduğunu bilmiyordu fakat bir kaç kez önlerinden geçti. Kafasının üzerinde otoban üst geçidi vardı ve iyi bir kaçış yolu vaat ediyordu fakat oraya ulaşacak herhangi bir rampa bulamadı. Dişlerini gıcırdatarak yukarıya baktı, neden insanların bu şehirde rahat araba kullanıldığını söylediklerini merak etti.

Bu esnada, siyah araba acımasız ölüm gibi peşini bırakmıyordu.

Kendini şehrin neredeyse tamamen terk edilmiş gibi görünen bir kısmında bulmayı başardı. Her taraf betondu ve bir köprü vardı—köprü? L.A.'de ne zamandan beri bir köprü vardı?—tam önünde.

Yukarıda bir sokak lambası söndü. Sanki bu bir sinyalmiş gibi, siyah araba motorun hızını artırdı ve aralarındaki boşluğu kapattı. Farları aynada devleşti.

Araba, tamponuna çarptı.

Gaza bastı ve sedan neredeyse yoldan sıçradı, Zach'i de koltuğuna yapıştırdı.

Kaputun altında ne tür bir özel hükümet motoru olursa olsun, kendisini takip edende daha iyisi vardı. Siyah araba boşluğu kapattı ve tamponuna daha sert çarptı.

Zach'in telefonu çalmaya başladı. Konuşmak için pek de iyi bir zaman değil, diye düşündü.

Cade, biraz sinirlenerek, telefonunu kapattı. Çocuk cevap vermiyordu. Bu da durumu biraz zorlaştırıyordu.

Bu durumu düşündüğünde, üst geçitte saatte kırk beş mille koşuyordu, daha nefesi bile düzensizleşmemişti.

Telefonun GPS izleyicisi, çocuğun tam aşağıda olduğunu gösteriyordu.

Her ikisini de gördü—çılgınca ilerleyen sedan ve yavaş yavaş ardında hızlanan siyah araba.

Biraz daha zor ama çok da zor değil, diye düşündü. Hiç yürümeden, Cade beton bariyerden boşluğa atladı.

Zach, bir köşeden döndü—ve frene asıldı.

Çıkmaz sokak. Beton kanalizasyon kanalıyla arasındaki tek şey, zincir bağlantılı bir çitti, üstü dikenli telle örtülmüştü.

Seçeneklerini gözden geçirmek için fazla zamanı yoktu. Siyah araba, sokağın ucunda belirdi ve ardından ona doğru hızlanmaya başladı.

Cade, indiği ara sokakta dikiliyordu. Zach bir saniye önce geçmişti. Cade, fren sesini duydu, böylece Zach'in çıkmaz sokağı gördüğünü anladı.

Cade, öndeki makine dükkânından gelen metal parçalarla dolmuş çöp bidonunu kenarından tuttu.

Takipçi arabanın motorunun sesini duydu ve onun Zach'i bulduğunu anladı. Arabanın hızlandığını ve ardından yanan lastik sesini duydu.

Bir saniye kadar bekledi, siyah arabanın yolun sonuna ulaşma süresini ve kendisinin ara sokağın sonuna ulaşma süresini hesapladı.

Ardından Cade koşmaya başladı, çöp bidonunu önünde sürüklüyordu.

Zach çarpışma için hazırlandı ve köşeye çarptığında canının acıyıp acımayacağını merak etti.

Gözlerini arka aynadan alamıyordu. Farlar tekrar büyümeye başladı, motorun sesi gürlüyordu—

Bir şey arabaya çarptı, onu yoldan çıkarttı. Farlar öyle hızlı gözden kayboldu ki, sanki kapanmışlardı.

Zach sürücü koltuğunda arkasını döndü, buna inanmıyordu.

Ara sokaktan tıpkı bir füze gibi bir çöp bidonu fırlamıştı. Siyah arabanın sürücü kapısına çarpmıştı.

Çarpmada mahvolan çöp bidonu yuvarlanarak, uzaklaştı. Bir tarafı göçmüş olan siyah araba, bazısı yamulmuş, bazısı da kırılmış olan bir dizi parkmetre arasında durdu.

Zach, ensesinde kendisine bakan birini hissetti ve başını çevirdi.

Siyah arabanın ezilmiş radyatörünün ani patlamasından kaynaklanan buharın arasında, sokakta Cade dikiliyordu.

Cade, arabaya doğru yürüdü.

Mahvolmuş sürücü tarafından takım elbise giymiş geniş bir adam çıktı. El yordamıyla omuz kılıfında bir silah arıyordu.

Cade onu kaldırıma itti. Ardından ezilmiş kapıyı kenarından tuttu ve menteşelerinden sökerek, uzağa fırlattı. Yolcuyu dışarıya çıkarttı. Cade kadını arkadaşıyla beraber yere oturturken, Zach parlak sarı saçlarını gördü.

Zach arabadan çıkarak, Cade'in yanına koştu.

Cade ona şöyle bir baktı. "İyi misin?"

Zach şimdi arabanın yanına iyice bakabildi. Tamamen tahrip olmuştu. Tekerlekler akstan çıkmıştı.

"Evet—Ben yalnızca—kahretsin, Cade. Bunu nasıl yaptın?"

Sarışın kendine gelerek, ayağa kalkmaya çalıştı.

Cade, onunla Zach'in arasına geçti. Kadın, yüksek topuklarının üzerinde biraz sendeledi.

Zach, elli kiloluk birinden korunmayı biraz gülünç buldu. Bir adım öne attı, sahte karizmasını bir kalkan gibi kullanıyordu.

"Başınız büyük belada, hanımefendi," diye bağırdı. "Biz İç Güvenlik Bakanlığı'ndanız."

Kadın onun rozetine baktı. Ardından gülerek, ayağa kalktı.

İlk bakışta onu bir şirket avukatı veya belki de bir televizyon muhabiri sanabilirdiniz. Kadının o tür bir küstahlığı ve harika bir çekiciliği vardı.

Bluzundan kırık güvenlik camlarını ayıklarken, "Hayır, değilsiniz," dedi. "*Biz* öyleyiz."

Kadın kendi rozetini çıkarttı.

"Helen Holt," dedi. "DHS'den özel irtibat."

Zach sanki uzun zaman geçmiş gibi orada dikiliyordu. Cade hiçbir şey demedi.

Zach tekrar sarışına baktı. Kadın utandıracak şekilde ona gülümsedi.

Zach, "Ahh... kahretsin," dedi.

YİRMİ BEŞ

1957—"Ergen Canavar" olayı, Camden, New Jersey—Konrad'ın başka bir deneyi, soyadı Carlton veya Karlton olan başka bir yerel doktorla irtibatlı, adam bir kaç tane hayatını kaybetmiş ergen atletin parçalarından bir yaratık oluşturdu. Yaratık, bir kaç kişiyi öldürdükten sonra, Ajan Cade, doktorla ve onun deneyiyle ilgilendi.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Diğer adam kaldırımdan kalktı. Topallıyordu fakat bu konuda bir şey söylemedi. Cade'e kendi rozetini gösterdi, o da DHS'dendi ve ismi Reyes'tı. "Şunu kaldırabilir miyim?" diye sordu. Hâlâ yerde duran silahını gösterdi.

Cade, "Ben olsam yapmazdım," dedi.

Reyes suratını buruşturdu, göğsünü şişirdi. Gururunun bir yana atılmasını engellemeye çalışacak gibiydi. "Beni durduracak mısın?"

Cade, "Evet," dedi. Tam olarak. Blöf yapmıyordu. Reyes seçeneklerini gözden geçirdi ve akıllıca bir biçimde, Helen'e katılmaya karar verdi ve arabaya yaslandı. "Siz çocuklar bizi gideceğimiz yere bıra-

kacak mısınız?" diye sordu. Cade soruyu duymazlıktan geldi. "Neden onu takip ediyordunuz?" Helen, "Arkadaşın bizim mallarımızdan birini takip ediyordu," dedi. "Bu da bizim dikkatimizi çekti diyebiliriz."

"Konrad'ı mı koruyorsunuz? Neden?"

Kadın, "Ne yazık ki bu bilgi gizli," dedi. "Konrad'ın ulusal güvenliği ilgilendiren ve sizi ilgilendirmeyen bir konuda çok önemli olduğunu söyleyebilirim."

"Başkanın bunu bildiğini sanmıyorum."

"Oh, büyü artık. İnandırıcı inkâr edilebilirlik. Hiç duydun mu? Kabulü zor gerçeklerde politikacılara güvenemezsiniz. Bunu şu ana dek öğrenmiş olmalıydınız."

Cade kadına yaklaştı. Gözdağı veriyordu.

"Belki de o sırra beni de dahil etmelisin."

Zach, Cade'in öfkesini görebiliyordu. Reyes bile biraz geri çekilmişti.

Helen dikilmeye devam etti, rahattı. "Senden korkmuyorum," dedi.

Cade kadını bir an değerlendirdi. "Hayır," dedi. "Korkmuyorsun. Tüm bunları epeyce serinkanlı karşılıyorsun."

"Kabul et, Bay Cade. Gerçekten hükümet için çalışan tek ekstra-normalin kendin olduğunu düşünmüyordun değil mi?"

Cade'in dudakları büküldü. "Ekstra-normal. Zekice."

Kadın omzunu silkti. "Hükümet argosu. Ne yapacaksın?" Hâlâ şaşırtıcı bir biçimde, herhangi bir bilgi vermeyi düşünmüyordu.

Birdenbire, Cade arkasını döndü ve telefonunu kulağına götürdü.

Bu durumda Zach de iki ajanın yanında yalnız kaldı.

Reyes kızgın bakıyordu. Fakat Helen onu süzdü ve ölçüp biçti.

"Yeni işini nasıl buldun, Zach?" diye sordu.

Bu soru Zach'i savunmasız yakalamıştı. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır." Hâlâ gülümsüyordu. "Fakat ben seni tanıyorum."

Tanrım. Akıl oyunları. Sanki bugün yeterince yaşamamış gibi. "Ne diyorsan."

Sanki birişi—bir *şey*—arabasını neredeyse ikiye ayırmamış gibi karşısındakini sinirlendirecek kadar sakin bir biçimde, "Beni dinlemelisin, Zach," dedi.

"Nedenmiş o?"

Kadın ona parlak bir biçimde gülümsedi. "Çünkü biz iyi olan tarafız."

Zach güldü. "Evet. Onu anladım."

Kadının bakışı acımaya dönüştü. "Anlamadın sana bir yalan paketi sunuldu. Yanlış takıma katıldın. Demek istiyorum ki, düşünsene, iyi takımın yanında çalışan bir vampir olabilir mi?"

Zach başını çevirdi ve hâlâ telefonla konuşan Cade'e baktı.

Kadın bastırmaya devam etti. "Ona bir soru sor: kaç kişiyi öldürmüş? Görevi esnasında değil. Yalnızca beslenebilmek için kaç masumun canına kıymış?"

Zach, "O insanlarla beslenmiyor," dedi.

"Ve sen de buna inandın mı?"

Zach'in verecek bir cevabı yoktu.

Kadın ona güldü. "Zavallı Zach," dedi. "Kime güveneceğini bilmiyorsun."

Cade telefonda Griff yazan yere dokundu. Adamın cevap vermesi biraz zaman aldı. Sesi pürüzlü geliyordu.

"Evet?"

"Ajanstan bazı insanlarla karşılaştık."

"Emin misin?"

Cade, Zach'i kendisine karşı döndürmeye çalışan kadını dinledi.

"Hemen hemen eminim, evet. Onları ne yapmalıyım?"

"Sana tehlikeli görünüyorlar mı?"

Cade neredeyse gülüyordu. "Asla görünmezler."

Griff bunu biraz düşündü. "Hemen oradan ayrılın. Peşinizde Ajansın olmasını istemezsiniz."

Cade tekrar Helen ve Reyes'e baktı. Zach'in yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Kadın onunla konuşuyordu, o da dinliyordu.

Cade, "Çok geç kalmış olabiliriz," dedi.

Telefonu kapattı, Zach'i aldı ve arabaya gitti.

Helen, Cade ve çocuğun gidişini izledi. Zach ona bakıyordu. Kadın gülümsedi ve elini salladı.

Araba köşeyi döner dönmez, kadının gülümsemesi hemen kesildi.

Kadın saatini kontrol etti. Gece üçü biraz geçiyordu. Dört saatten kısa süre sonra güneş doğacaktı. Yakında Cade'in yeraltına girmesi gerekecekti.

Reyes çoktan telefonunu açmış, destek istiyordu. Acıyla kıvranıyordu. İyi dayanmıştı fakat aslında Cade onun canını yakmıştı. Eğer kırık kemikleri varsa, Helen buna şaşırmayacaktı.

Fakat bu Helen'in problemi değildi. Kollarını birleştirdi ve tekrar arabanın gövdesine yaslandı.

Reyes telefonunu kapattı. "Beş dakika sonra birileri bizi almaya gelecek."

Kadın sinirli sinirli içini çekti. Bu gece bir görüşmesi daha vardı. Görüşmeyi iple çekmiyordu fakat çabucak bitmesini istiyordu.

Tanrım, beklemekten nefret ederdi.

YİRMİ ALTI

Sizler tüm derdimizin depremler olduğunu sanıyorsunuz. Maden mühendisi G. Warren Shufelt'e göre, Los Angeles bizimkinden çok daha ileri bir zekâ düzeyine sahip Kertenkele İnsan ırkı tarafından bırakılmış içi altın hazineler ve gizemli buluşlarla dolu kayıp bir şehrin üzerinde bulunuyor. Shufelt, Hopi Kızılderililerinin antik efsanelerinde bu kertenkele ırkının kayıtlarını bulduğunu söyledi ve Şehir Merkezi'nin altında 75 metrelik bir kuyu açmak için para topladığını açıkladı.
—Los Angeles Daily Tribune, *Ocak 29, 1934*

Arabayla uzaklaşırlarken, Zach sürekli arka pencereye bakıyordu. "Onları orada bırakacak mıyız?" Cade başka bir sokağa dönene dek, Zach izlemeye devam etti.

"Evet, sanırım bir çekici için DHS'yi arayabilirler." Cade, "Onlar İç Güvenlikten değillerdi," dedi.

"Nereden biliyorsun? Rozetleri sahte miydi?"

"Rozetleri değil. İsimleri. DHS'de Helen Holt veya Augusto Reyes adında kimse yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun? İç Güvenlikteki tüm çalışanların isimlerini biliyor musun?"

Cade cevap vermedi.

"İç Güvenlikteki herkesin adını biliyor musun, bilmiyor musun?"

Cade, "Pozisyonlarını da biliyorum," dedi. "O ikisi, her kimseler—kayıtlarda yoklar."

Zach bunun ne anlama geldiğini düşündü. Soramadan Cade tekrar konuştu. "Bir araba hırsızının daha iyi araba kullanmasını beklerdim."

Zach ona baktı, afallamıştı. Bunu kimse bilmiyordu.

Zach, "Ben hiçbir zaman—" diye başladı. Ardından canı cehenneme diye karar verdi, yalan söylemenin bir âlemi yoktu.

"O uzun zaman önceydi."

"Dokuz sene önceydi."

"Evet, unutmuşum. Bu senin için bir sırada latte beklemeye benziyor, öyle değil mi? Hem niye umurunda ki?"

"Bundan nasıl kurtulabildiğini merak ediyorum."

"Pekâlâ, belli ki kurtulamadım. Yakalandım."

Cade, "Yalnızca bir kez," dedi.

"Bir kez yeterliydi."

Başlangıçta bu Zach için yalnızca bir eşek şakasıydı. Mahallesindeki insanlar hâlâ arabalarını kilitlemeden bırakıyorlardı. Eğer öyle bırakmazlarsa, Zach pek çok kapıyı açabiliyordu. Eğer kilidi açamazsa, bir bujinin arabanın camını çok az sesle birden indirebildiğini öğrenmişti. İnternette bulduğu bir şemadan nasıl akımlı tel yapılacağını öğrenmişti.

Bu bir karşı çıkıştı. Ve tehlikeliydi—başarılı bir öğrenci olduğu, herkesle iyi geçindiği, daima yerinde ve doğru şeyleri söyleyip, yaptığı zamanların tam aksineydi.

Ayrıca paranın da zararı olmuyordu. Zach'in arkadaşlarından Tyler, annesinin rahminden çıkar çıkmaz hapishaneye yönelmiş bir çocuktu. Babanın yokluğu, annesinin erkek arkadaşları tarafından dayak, çok az para ve bol bol boş zaman.

O ve Zach ilkokuldan arkadaştılar, arkadaş olmamaları gerektiğini bilmeden önce. Yalnızca anneleri olan ve onlar da çalıştığı için evde yalnız olan iki çocuk.

Tyler, okuldan sonra onun evine gelirdi. Beraber takılırlardı, kendilerinin kötü bir film versiyonu gibiydiler, sert çocuk ve zeki çocuk. Eğer bu konuda düşünmeyi bırakırsa, Zach Tyler'ın ona güvendiğini bilirdi. Ve bir kez üniversiteye gittiğinde artık Tyler'ı göremeyeceğini de biliyordu.

Bu arada, Tyler araba götürdüklerinde onlara para verebilecek bir adam tanıyordu. Gülünç denecek kadar küçük miktarda, gerçekten. Fakat Zach zengin değildi. Planladığı Ivy Ligi kaçışı için paraya ihtiyacı vardı.

Okul sonrasında ve hafta sonları Sahte Parlamento, Poli-Bilim Kulübü ve kampanyalar için gönüllü çalışma dışında, Zach her ayda bir iki gece araba çalıyordu.

Sonra yakalandılar.

Zach'in saçmalığına inanmayan polis—Griff'e çok benzeyen—son zamanlardaki araba hırsızlığının sebebinin de onlar olduğunu anlamıştı. O ve savcı, Zach'e bir seçenek sunmuşlardı—ıslahevine git veya Tyler ve alıcıyı ihbar et.

Mahkeme binasındaki kirli bir konferans salonunda oturan Zach'in bu konuyu uzun süre düşünmesi gerekmemişti. Tüm geleceğinin toz olduğunu gördü. Tek bir şey talep etti: tutuklanma kaydı gizli olacaktı.

Tyler ıslahevine gönderildi. Alıcısı da hapishaneye girdi. Zach kurtulabilmişti.

İşte ulaştığı nokta da buydu. Koltuğunda geriye yaslanmaya çalıştı.

Cade, "Sandığın kadar farklı değilsin, Zach," dedi. "Herkesin sırları vardır. Göreceksin."

Zach onun ne demek istediğinden emin değildi. Helen'la olan konuşmasını Cade'in duyup duymadığını merak etti. Ardından öyle bir esnedi ki, neredeyse bayılıyordu. Saatine baktı ve ne zaman uyuyabileceğini merak etti.

Cade bir cevap verir gibi, "Neredeyse güneş doğuyor," dedi. "Gizli eve gidiyoruz."

YİRMİ YEDİ

Öznenin pek çok organı kullanılmamaktan küçülse de—özellikle mide ve bağırsaklar—diğer organları değişmiş, büyümüş ve yeni bir kullanım alanı kazanmıştır. Ciğerleri, beslenme esnasında sıvı kanı doğrudan yemek borusuna gönderen kalın kan damarları "yığınıyla" dolmuştur. Bu yığınlar aynı zamanda, küçülmüş sindirim organlarının karında bıraktığı büyük boşluğu da genişleyerek doldurmuştur. Bunlar öznenin sıvı yemeklerini depolarlar ve diğer organlar veya kaslar ihtiyaç duyduğunda bunları serbest bırakırlar. Böbrekler ve karaciğer de genişlemiştir ve kandaki 15 mikrona kadar olan yabancı partikülleri temizlerler.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Konrad, Hollywood Hills'deki evine girdi. Evden şehrin güzel manzarası görünüyordu, bir aşçı mutfağı, temiz çizgileri vardı—ve oturma odasında bir vampir bekliyordu. Tania kanepenin ucunda oturuyordu, bacaklarını sallıyordu. Konrad küfretti. Bir gün için bu fazla oluyordu.

"Bir davet beklemen gerekmiyor muydu?" diye sordu. Girişteki masaya doğru yürüdü. Kız alarmı çoktan devre dışı bırakmıştı. Ne kadar da düşünceli. Kız, "Biliyorsun, o sadece bir batıl inanç," dedi.

"Fakat en azından terbiyeli bir hareket olurdu. Sanırım buraya Nathaniel Cade'in ikramiyesi için geldin."

Kız daha da gülümsedi. "Öyle. Fakat tam olarak düşündüğün gibi değil. Bir daha Cade'i rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım."

Adam giriş masasındaki mektupları düzenlemeyi bıraktı. "İlginç," dedi. "Sen. Tania olmalısın."

"Beni tanıyor musun?"

Adam kafasıyla onayladı. "Bizim küçük dünyamızda sen para için her şeyi yapacak kız olarak tanınıyorsun. Ve daima yapılacak ayak işleri oluyor. Kendi çapında bir endüstri yaratmışsın. Benden komisyon almaktan memnun olursun sanıyordum. Nedenini sorabilir miyim?"

"Sebeplerin önemi yok."

Konrad, "Sebeplerin daima önemi vardır," dedi. "Sana kan, para ve hatta gün içinde sınırlı seyahat edebilme imkânı sunuyorum. Tüm bunlar benim yeteneklerim dahilinde. Böylesi kıymetli bir ödülden vazgeçecek kadar ne ifade ediyor Cade sana?"

Tania gülümsemeyi kesti. "Cade benim," dedi. Neredeyse hırlamıştı. "Benim olanı tehdit edemezsin."

Konrad kafasıyla onayladı. Şimdi anlıyordu. "Evet. Anladım. Pek duygusal bir tip değilsin fakat sahiplenicisin, öyle değil mi? Bölgecilik. Mülkiyet."

Kız sıkılmış görünüyordu. "İstersen geciktirebilirsin. Bu konuşmanın nasıl sona ereceğini biliyorsun."

Tania, Konrad'a doğru bir adım attı. Adam endişeli görünmüyordu.

"Ben yeterince uzun yaşadım. Ve senin gibi parazitlere karşı önlem almasaydım, bu kadar uzun yaşayamazdım."

Tania'nın düşünebileceğinden hızlı bir biçimde, Konrad'ın eli ışık düğmesine bastı.

Yukarıdaki ampuller canlandı ve kız acıdan diz üstü çöktü.

Mor ötesi ışıklar. Tam spektrum. Ve epeyce yoğun. Binlerce watt. Küçük bir stadyumu yakmaya yeterli.

Gerçek gün ışığı gibi değildi—o kızı öldürürdü—fakat aynı derecede müthiş bir acı çektirebiliyordu.

Kız kendine gelemeden, Konrad kafasına dikilmişti. Adama doğru kolunu attı fakat hâlâ başı dönüyordu. Yönünü kaybetmişti. Adam, kızın boynuna bir şey geçirdi. Kız bir kilit sesi duydu ve boğazında bir ağırlık hissetti.

Ayağa kalktı. Işık korkunçtu fakat başa çıkabiliyordu. Gözlerini açtı ve Konrad'a saldırmaya hazırlandı.

Adam, "Bir dakika lütfen," dedi. Diğer elinde bir uzaktan kumanda vardı. "Şu an 179 gramlık C-4 patlayıcıları takıyorsun. Pek moda değil, Kabul ediyorum. Fakat kafanı gövdenden ayırmaya yeter de artar."

Kız kelepçeye dokundu. Başını kesmek. Bir vampiri tamamen öldürmenin iki yolundan biri. Kafa veya kalp.

Konrad, "Dikkatini çekmeyi başardım," dedi. "İyi." Işıkları kapattı. "Kelepçeyi, bu uzaktan kumandayla aktive edebilirim. Eğer bir düğmeye dokunursam, ölürsün. Aynı zamanda çevre algılayıcısı da vardır. Bana yaklaşmaya çalışırsan, ölürsün. Ayrıca bir GPS algılayıcısı da var. Yani seni belirli bir bölgeyle sınırlayabilirim. Oradan ayrılmaya çalışırsan, ölürsün. Kuralları iyice anladın mı?"

Tania kafasını salladı, ağzını sımsıkı kapamıştı.

Adam, "İyi," dedi.

Kız gerildi. Reaksiyonları adamınkinden hızlıydı, eğer yalnızca...

Birden sinirleri alev almış gibi oldu. Vücudundaki her kas, spazm geçiriyordu. Kanıcık bir çocuk tarafından vurulmuş bir köpek gibi yere düştü. Belirsiz bir biçimde yine Konrad'ın konuştuğunu duydu. "Kelepçe aynı zamanda sekiz amp.'lik elektrik şoku verme özelliğine de sahip. Elektrikli sandalyeden fazla. Senin de fark ettiğin gibi."

Kız ona bakmak için kafasını kaldırdı. Sanki ıslak bir çimentoda yüzüyor gibiydi.

"Şimdi durumunu anladın mı?"

Tania kafasıyla onayladı.

Konrad, kızın gözlerini içine bakabilmek için diz çöktü. "Bu küçük eğitim kelepçesinin senin Cade'i öldürmeni sağlayabileceği gibi bir şey söyleyerek sana hakaret etmeyeceğim.

Senin için başka bir şey hazırladım. Yine de benim için yapabileceğin bir kaç ayak işi var. Önümüzdeki bir kaç gün, yapmam gereken çok iş var."

Tania her kelimenin üstüne basa basa, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Konrad kalkarken, "Göreceksin," diyerek gömleğini ve kravatını düzeltti. "Şimdilik, aşağı kattaki dolaba girerek, çeneni kapatmanı istiyorum."

Tania şaşkın şaşkın bakmaktan kendini alamadı.

Konrad, "Seni ilgilendirmez ama bir buluşmam var," diye açıkladı.

YİRMİ SEKİZ

Öznenin Duyuları da beyin yapısındaki ve kimyasındaki bir kaç değişiklik sebebiyle artmıştır ve aynı zamanda olaydan beri fizyolojik değişiklikler de devam etmiştir. Öznenin işitmesi ise 100 metre içerisindeki başka bir insanın kalp atışını (3 dB) duyacak kadar güçlüdür. İnsanlar ise yalnızca 10-12 dB'yi duyabilirler. Özne, insan gözünde normalde bulunan rodlar ve konlara ek olarak üçüncü bir yapı geliştirmiştir. Bu küp şeklindeki ışık reseptörü, spektrumun yakın kızılötesi parçalarını belirleyip, ayırabilir. Ayrıca öznenin gözlerinde pek çok hayvanda bulunan ve gece görüşü sağlayan yansıtıcı bir tabaka vardır (tapetum lucidum). Yıldız ışığı, özneye hemen hemen aynı güneş ışığı gibi görünmektedir. Öznenin koku alma duyusu köpeklerle aynıdır ve tekrarlanan testlerde, tanecikli yayılmayı milyarda bir kaç taneye kadar algılayabildiği görülmüştür.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Helen eve vardığında, neredeyse akşam olmuştu. Anahtarıyla kapıyı açtı ve bekleme odasına girerken gözlerini sildi ve esnedi.

Konrad, kanepede bekliyordu. Uzun yaşamının bir yan etkisi—nadiren uykuya ihtiyaç duyuyordu. Bir şekilde, kadının son gördüğünden daha genç görünüyordu Konrad. Lanet. Adam, "Yorgun musun?" diye sordu. Kadın, "Uzun bir gün oldu," dedi.

"Gün daha bitmedi."

Kadın çok yorulmuştu fakat bunun bir anlamı yoktu. Hâlâ yapması gereken işler vardı.

Çantasını bıraktı ve soyunmaya başladı. Önce ceketini, ardından bluzunu, eteğini ve külotlu çorabını çıkarttı. Bunları gösterişsiz bir biçimde yapıyordu. Ne kadar mekanik olursa, adam o kadar hoşlanıyordu.

Ardından çıplak vaziyette, adama doğru gitti ve kanepenin koluna yaslandı.

Konrad ayağa kalktı. Pantolonunu indirdi. Gömleğini çıkartmadı.

Wagner'den mırıldanmaya başladı. Çıkardığı tek ses buydu.

Sonradan, Konrad'ın banyosunda kadın kendini inceledi. Aynada dikkatlice yüzünü kontrol etti. Sağ gözünün köşesinde bir çizgi daha belirmişti, belli belirsizdi ama kesinlikle vardı. Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmasının bedeli.

Makyaj çantasını karıştırdı ve kırışık önleyici kollajenle pekiştirilmiş krem şişesini çıkarttı. Bunun gerçekten işe yarayacağını bilerek, kremi cildine hızla sürmeye başladı.

Yaşlanıyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Otuz altı yaşındaydı ve saati geriye almasının hiçbir yolu yoktu.

Fakat Konrad yapabilirdi.

Kadının arkasından odaya girdi ve aynadan her ikisine de bakmaya başladı. Kadının sarı saçlarını boynundan çekti, bu bir sevecenlik hareketi değildi.

Kadın daha iyi biliyordu. Kadını mikroskop altındaki bir numune gibi inceliyordu.

"Yine göz kırışıklıkları," dedi.

Lanet. "Biliyorum."

"Kendine iyi bakmalısın, Helen."

Helen bu lafa sırıtmamaya çalıştı.

"Sen bu konuda bir şeyler yapabilirsin," dedi.

"Ben asla avans vermem. Bu konuyu tartışmıştık."

Kadın yüzünü ona doğru çevirdi. "Kendimi senin için ne kadar riske attığımı biliyor musun?"

"Büyük riskler için ne derler bilirsin. Büyük ödüller kazanmanın tek yoludur."

"Yeterince yapmadım mı?"

Adam, "Hayır," dedi. "Henüz değil."

"Sürekli bunu söylüyorsun." Kadın ses tonundan kızgınlığı ve acıyı uzak tutmaya çalıştı. "Bana istediğim şeyi vereceğinden nasıl emin olabilirim?"

Adam sakince, "Sana söz veriyorum," dedi. "Cade gerçekten öldüğünde, bir gün bile yaşlanmayacaksın."

Kadının ellerini kendi bornozunun üzerinden çekti ve kadını banyoda yalnız bıraktı.

Kadın tekrar aynada kendisine baktı. Gri saç yoktu. Köklerde de yoktu. Görünen sarkma veya başka çizgiler yoktu.

Adam artık ona vermeliydi. Çünkü vermediği her gün, önündeki sonsuz gençlik sözünü sarkıtıyordu, o günler takvimin yanlış tarafından gidiyordu.

Zaman ilerliyordu. Kısa süre içinde Konrad'ın sırrını öğrenmeliydi.

Eğer yaşlı bir kadın olacaksa, sonsuza dek yaşamanın onun için hiçbir anlamı yoktu.

YİRMİ DOKUZ

Eminim Hanover'deki olayı duymuşsunuzdur. Birisi Leeds yaratığının neden ulusumuzun savunmasında çok önemli rol oynayan bir yerin yanında olduğunu merak edebilir. Görünen o ki, topraklarımızla Cehennem arasındaki sınır, o kadar da sabit değil ve düşmanca gücü olan herhangi bir başka sınır gibi onu da kuvvetlendirmeliyiz. Ne kadar tuhaf görünse de... Eğer Şeytan ulusumuzdan uzaklardaysa, kendimizi iblislere karşı korumalıyız.

—Tuğamiral Stephen Decatur, A.B.D. Donanma Görevlisi, Başkan Thomas Jefferson'a mektup, 1804 (Gizli)

Gizli yer, bir kaç kiracının da bulunduğu, Los Angeles Havaalanı yanındaki bir ofis otoparkındaki penceresiz bir mekân çıktı. Arkadaki bir garaja park ettiler ve arkalarından ağır, çelik bir kapı kapandı. İçerisi, ucuz bir otel odasına eklenmiş bir garaj gibiydi. Araba çıplak betonda duruyordu, oradan ince bir halı uzanıyordu. Bir yatak, masa ve köşede de bir banyo vardı. Duvarın ortasında bir tane daha çelik kapı vardı. Cade ekipmanları boşaltırken, Zach de merak ederek, kapıyı açtı. Cade hiçbir şey söylemedi ve onu durdurmadı. Kapı, sahte bir ofise açılıyordu—plastik bir palmiye ağacı ve bir resepsiyon masası. Buzlu camın öte yanında, ön park alanı vardı.

Zach odaya girdi.

Hücre büyüklüğündeki banyoda diş fırçaları ve diş macunları gibi tuvalet malzemeleri vardı. Beyaz Saray'ın dişçi bütçesi. Griff, tahmininden de fazla, demişti.

Telefon çaldı.

Zach, "Telefon mu bekliyordun?" diye sordu.

Cade ahizeyi kaldırdı. "Ne var?"

Griff, "Sesimi hoparlöre ver, çocuğun da bunu duyması gerekiyor," dedi. Cade'in telefonu açma biçimine alışkındı.

Cade butona bastı ve Griff'in yorgun ve sert sesi odayı doldurdu. Zach saatini kontrol etti, hâlâ D.C. saatine ayarlıydı. Sabah yediden hemen önce oradaydı ve Griff hâlâ hiç uyumamışa benziyordu.

"İşte elimizdekiler: konteyner KSM Holdingleri tarafından gönderilmiş, bir Suudi için Kuveyt paravan şirketi."

Zach, "Süper," dedi. "O herifle konuşması için CIA'i veya başka birini yollayalım."

Griff, "Ne yazık ki hiçbir zaman o kadar basit değil", dedi. "Suudi, Mahmoud al-Attar."

Zach, "Kahretsin," dedi. Zach adamın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Şimdiki hükümdar ailenin kuzeni. Batı işlerine fazlasıyla yatırım yapmıştı. A.B.D.'yi sık sık ziyaret ederdi, bunlar arasında kendi akrabaları adına gerçekleştirdiği diplomatik görevler de vardı. Başkanla el sıkışan muhtemelen birden çok fotoğrafı vardı.

"Evet. Aynen öyle."

Cade, "Fark etmez," dedi. "Eğer bu işe bulaştıysa, cezalandırılmalı."

Griff, "Yavaş ol, Cade, dahası var," dedi. "Paravan şirket—teslimat firması—al-Attar'ın oğullarından biri tarafından yönetiliyor. Çocuk ikinci ya da üçüncü karısından, hangisi olduğunu unuttum. Adı Khaled al-Attar. Belli ki, o ve babası pek yakın değiller."

Zach, "O halde onunla konuşması için CIA'i yollayabiliriz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Oh, onlar yapmak isterler. Bir süredir onu arıyorlardı. Khaled, Hamas'a ve İslami Cihada çok yardım etti... Açıkçası bir intihar kemeri takıp, kalabalığa karışmak isteyen herkese. Sorun şu:

Ortadan kayboldu. Bulabildiğim son haber alma raporlarına göre, Khaled kâfirlerin öldürülmesinin yavaş ilerlemesinden dolayı sabırsızlanmaya başlamış. İslam'ın daha mistik bir yorumuna doğru ilerlemeye başlamış, İblis'i takip etmek de dahil."

"İblis de kim?"

Cade, "Şeytan," dedi. "İslam'da Şeytan, düşerek Şeytan adını almadan önce İblis olarak adlandırılmıştı."

Griff, "Son raporumuza göre, Khaled, bu dünya çok bozulduğu için artık dünyanın İblis'e ait olduğuna inanmaya başlamış," dedi. "Ve bu bozulmayı durdurmanın tek yolunun da, iyi ve kötü arasındaki son savaş olacağını düşünmüş. Görünen o ki, Zülfikâr adında bir grup kurmuş—bir savaşta kullanılmış büyülü kılıç. Oradan kara büyüye ve iblis çağırma törenlerine bulaşmış, o tarz şeylere. Bunlar yüzünden de adamlarım Khaled'i deli olarak etiketlemişler. Onlara göre Khaled, din veya benzer bir şey eğitimi için bir manastıra gitmiş."

Zach, "Bahse girerim ki izi de o zaman kaybolmuştur," dedi.

"İyi tahmin."

Cade, "Biz de onu kendimiz buluruz. Konrad'a geldiğinde."

Zach kaşlarını çattı. "Bir dakika. Bu konuda tutarsız olan bir yan var. Konrad deli bir dâhi öyle değil mi? *Dâhiyi* vurguluyorum. Bizi kaynağına götüren bir konteyner yollamak bana pek akıllıca gibi gelmedi."

Bir an duyulan tek ses, hoparlördeki parazit oldu.

Griff, "Çocuğun hakkı var," dedi.

Cade etkilenmemişti. "Konrad'a çamur atıldığını mı iddia ediyorsun?"

Zach, "Bir şey iddia ettiğim yok," dedi. "İkinizin arasında geçmişte bir şeyler olmuş olabilir elbette. Fakat buna biraz daha derinden bakman lazım. Belki de odak noktamızı değiştirmeliyiz."

Cade açıkça, "Hayır," dedi. "Konrad bu işe bulaşmış. *Unmenschsoldat* prosesinin çalışmasını sağlayabilecek tek kişi o."

"Böyle söylemedi."

"Bu bir zaman kaybı, Bay Barrows."

Cade bunun konuyu bitirdiğini sandı. Zach bitirmemişti.

Zach gözlerini devirdi. "Bunu atlatsan artık, olur mu? Bir vampire ve gizli servis ajanına, her şeyin göründüğü gibi olmayabileceğini söylediğime inanamıyorum."

Griff hoparlörde bir ses çıkarttı. "Alternatifleri gözden geçirmek işe yarayabilir, Cade," dedi.

Cade, "KSM Holding'den son teslimat nereye gitmiş?" diye sordu.

Griff, "Yarın gece L.A.'de olacak," dedi.

"Alternatifler için zamanımız yok. Konrad olmadan, Khaled'in o yaratıkları kullanması imkânsız. Bu en kısa çözüm."

Griff duraksadı. "Bence Cade haklı," dedi.

Zach, "Her neyse," dedi. "Büyük korkunç canavarları siz öldürüyorsunuz. Bana ihtiyacınız yok, ben bir şeyler yiyeceğim."

Zach, telefondan uzaklaşarak, garajın önüne gitti.

"Beni hoparlörden al, Cade."

Cade, güvenli evin diğer tarafına gitti. Ahizeyi kulağına dayadı.

Griff, "Sana yükleniyor, öyle değil mi?" dedi. Cade, parmaklarının eklem yerlerine baktı. Arabada attığı yumruklar yüzünden hâlâ biraz morluklar vardı.

Cade, "Göründüğünden daha akıllı," diye kabul etti. "Orada neler oluyor?"

Griff derin derin içini çekti. "Wyman'ın ofisinden aradılar. Beni görmek istiyor. Bu araştırma yüzünden kızgın olduğu hissine kapıldım fakat nedenini anlamadım," dedi.

Cade, "Bu da anlamsız," dedi. "Ajanlar Konrad'ı gözlüyorlar. Şimdi de Wyman konuşmak istiyor. Neden pek çok kişi Konrad'a yardım etmek konusunda böyle endişeli?"

"Bununla ilgileneceğim. Boş zamanımda."

Cade bekledi.

Griff, "Sana ilgileneceğimi söyledim," dedi. "Şimdi orada o tüyler ürpertici bakışla durmayı kes. Seni tanıyorum."

Cade, "Acı çekiyorsun," dedi. "Bu bilgiye ihtiyacım var. Hele de pek yakında bir saldırı bekliyorken. Eğer bunu yapamayacak durumdaysan—"

"Bana ders verme. Kontrolüm altında. Sen yalnızca kendini ve benim yerimi alan kişiyi koru."

Sessizlik.

Cade, "O senin yerini almadı," dedi.

Griff duraksadı. "Oh, Tanrı aşkına. Şimdi beni böyle kucaklama, Cade."

Telefonu kapattı.

Telefon kapandığında, Cade bir anlık duygusallığını unuttu.

Zach tekrar telefona doğru geliyordu, elindeki mısır gevreği kutusundan katır kutur mısır gevreklerini yiyordu.

"Söylediklerimi düşündün mü?"

Cade, "Hayır," dedi. "Yarın uzun bir gün olacak. Uyumalısın."

Zach, "Her neyse," deyip, omzunu silkti. Ve evin otel odası kısmına doğru yürürken durdu ve Cade'yle yüz yüze geldi.

"Hey," dedi. "Eğer bu şeyler gerçekten geliyorlarsa—demek istiyorum ki, onlarla daha önce dövüştün öyle değil mi?"

"Bir. Bir tanesiyle dövüştüm."

"Fakat bir grubu da devirebilirsin, öyle değil mi? Demek istiyorum ki, bu senin işin. Onları yenebilirsin, eğer iş o noktaya gelirse."

Cade cevap vermedi.

"Cade?"

Cade, "Geç oldu, Bay Barrows," dedi. "Biraz uyuyun."

OTUZ

Başkan olmadan önce General George Washington, sonraki yıllarda büyük bir tehdidin gelmekte olduğuna dair hemşerilerini uyarmıştı. Söylentilere göre, Valley Forge, Washington'da "belirsiz bir melek" onu ziyaret etmişti ve ona "Amerika'yı kasvetli zamanlara götürecek kara bir bulutun" gelmekte olduğunu söylemiştir ve "Ara ara şimşeklerin çaktığını ve Amerikan insanlarının boğulma seslerini ve ağlamalarını duydum," demiştir. Kehanet, Amerikalılar asla dış tehditler yüzünden yenilemezken, kendi içindeki bir düşman tarafından yenilebileceğini söyleyerek, uyarıda bulunur.
—Başkanlık Sırları: Amerika'nın fikir babaları hakkında sıra dışı gerçekler

Helen, saat dokuzda işe gitti. Gözleri kızarmıştı ve öfkeliydi. Wilshire'daki Federal Bina'nın normal koridorlarını geçti ve konferans odasına doğru ilerledi. İnsanlar ona, sadece fark ettikleri bir iş arkadaşı gibi gülümsediler. Bir yıldır buradaydı fakat hâlâ görünmezdi.

Kimliği DHS diyordu fakat ajansı uzun süre önce herhangi bir yasal organizasyon çizelgesi veya hükümet bütçesi hazırlamayı bırakmıştı. Binadaki en yüksek seviyedeki görevlinin bile kadınınki gibi bir güvenlik erişim yetkisi yoktu. Tek bir telefon aramasıyla, herhangi bir nükleer saldırı sipariş edebilirdi.

Cade onun CIA olduğunu düşünmüştü. Bu doğruydu fakat uzun süre önce. Şimdi tamamen başka bir şeydi.

Helen, Ajansın arkasındaki ajansla ilgili dedikodular duymuştu. Açığa çıkamayacak işler yapan bir ajans. Kara paralı, gizli ajanlı.

Fakat bunun büyüklüğü veya kapsamıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

CIA, Soğuk Savaşla mücadele ederken, Helen'in işvereni silah ve uyuşturucu kaçaklığı yapıp, para aklayarak savaş için maddi kaynak sağlıyordu. Buluşları karşılığında, Nazi bilim insanlarına güvenli geçiş veriliyordu. Geveze yabancı liderler sonunda ölürken, dostane diktatörler yerlerine geçiriliyordu.

CIA'nin resmi liderleri, kongre komiteleri önünde, tüm suikast, işkence ve rüşvet bilgilerini yalanlıyorlardı. Başkan, Amerika Birleşik Devletlerini korurken, başını dik tutabilirdi.

Bu esnada Helen'in patronları asıl işi yapıyorlardı, asla açığa çıkarılamayacak işleri ve gitgide karanlığa yaklaşan işleri. Şirketin yıllar içinde yaptıklarını duysalar, komplo teorisyenleri bile şaşırırdı. Gerçekle karşılaştırıldığında JFK, Roswell ve AIDS ile ilgili yarı pişmiş iddialar bile hiç kalırdı.

Zaman içinde, işvereni başka bir şeye dönüşmüştü, tıpkı yeraltı nehirlerinde bir balığın gözü olmayan yaratıklara dönüşmesi gibi. Uzantıları oluştu, değişik organlar geliştirdi ve sonunda gün ışığındaki atalarından bambaşka bir şeye dönüştü. Artık seçilmiş herhangi bir görevliye cevap vermiyordu. Kendi aramalarını yapıyor ve diğer şeylerle, gece yaşayan varlıklarla ittifaklar kuruyordu...

Kendi uzun bacakları üzerinde durana ve kendi gündemini oluşturana kadar buna devam etti. Şirket hâlâ Amerikan egemenliğine ina-

nıyordu fakat bu durum, yalnızca Şirket'in egemenliğiyle çatışmadığı sürece geçerliydi. Terörle savaş mükemmel bir kamuflajdı. Yıllarca görünmeyen ajanlar, birden eski ofislerinde beliriyorlardı, emirler veriyorlar ve isimler alıyorlardı.

Fakat tıpkı Helen gibi, aslında kimse gerçek sorumlu kişiyi bilmiyordu.

Resmi bir adı yoktu fakat herkes ona Gölge Şirket diyordu. Helen bu ismi beğeniyordu. Uygun bir isimdi.

Oradalardı, diğer hükümet kurumlarının hemen yanında, daima onları paravan olarak kullanıyordu, geçiş için bir adım. Tıpkı bir gölge gibi.

Kadın konferans odasına girdi ve ardından 9 mm SIG Sauer tabancasını kılıfından çıkartarak, masanın üzerine koydu.

"Elimizde ne var?" diye sordu.

Masanın diğer ucundan iki Gölge Şirket ajanı ona baktılar. Gölge Şirket birimleri, terörist hücreler gibi hareket ederlerdi—küçük ve hareketli, diğer organizasyonların daha büyük yapılarında gizlenmiş.

Sağındaki Ken'di. Tıpkı adını paylaşan oyuncak bebek kadar yakışıklıydı. Kadınla aynı zamanda CIA'e katılmıştı ve eğitimini onunla sürdürmüştü. Kadın ondan çok daha önce Gölge Şirket'e katılmıştı fakat onu da katma şansı eline geçtiğinde tereddüt etmemişti. Kadının ona söylediği her şeyi yapacağını biliyordu.

Kadın, Farm'da yani CIA eğitim programında, bir egzersiz için eşleştirildiklerinde birinin onlara Ken ve Barbie dediğini hatırladı. El-ele çalışmasında, adama öyle hızla vurmuştu ki, adam bir dişini kaybetmişti. Böylece takıma isim devam etmemişti.

Kadının emrine verilen diğer görevliler ise o göreve atanmışlardı. Kadına sık sık hatırlatıldığı gibi, Şirket pek demokratik değildi. Ona Reyes'i vermişlerdi çünkü sahayı tanıyan birinin yanında olmasını istemişlerdi.

Kırkına yaklaşmakta olan adam, yeraldı ve rüşvet yüzünden görevinden atılmış eski bir polisti. Doğu L.A.'de yetiştirilmişti ve LAPD (Los Angeles Polis Teşkilatı) üniforması giydiğinde aslında oradaki gangster dünyasından hiç kopmadığı anlaşılmıştı. Gömleğinin yakasının altında hapishane dövmesinin bir kısmını görebilirdiniz.

Kadın ona, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Adamın kolu hâlâ askıdaydı, dün gece Cade'le tanışmalarının hatırası.

Reyes, "İyi," dedi.

Kadının Reyes hakkındaki endişesi bu kadardı "Paketi yeni adrese yolladık mı?" diye sordu.

Adamlar birbirlerine baktılar. Görünmeyen bir referandumla, Ken konuşacak kişi seçildi.

Dikkatlice, "O konuda bazı endişelerimiz var," dedi.

Helen kaşlarını çattı. Her iki adam da nefesini tuttu. Helen, sinirlendirmek isteyecekleri birisi değildi.

"Ne endişeleri?"

"Bazı geri tepmeler olacak. Buna hazır mıyız? Açığa çıkma riski var."

Helen'in yüzü sinirden sıkılaştı fakat sesi hâlâ kontrolluydü. "Bana paketi teslim etmediğimizi mi söylüyorsunuz?"

Ken, "Hayır hayır, böyle söylemedim. Kesinlikle değil," dedi. "Paket teslim edildi Her şey iki kez kontrol edildi. Yerinde. Gitmeye hazır."

Helen, "Emin misiniz?" diye sordu.

Öfkeli bir kafa sallama.

"Pekâlâ," dedi. "Teslim edildiği sürece problem yok." Öfkesi geçti ve adamlar da rahatladı.

Kadın, "Gidebilirsiniz," dedi. "Yapmam gereken işler var."

Ayağa kalktılar ve kapıya doğru ilerlediler. "Gözünüz Konrad'da olsun," dedi. "Korunmasız kalmasını istemiyorum."

Ken, "Fakat... Gündüz," dedi.

Helen, "Güncelleme için teşekkür ederim," dedi. "Yarın temel matematik üzerine çalışacağız. Tersini söylemediğim sürece Konrad'la kalın."

Kapı kapandı. Helen sessizliğin ve huzurun keyfini çıkardı, bu da yalnızca aptalca sorular olmadığında mümkün oluyordu.

Helen Holt'un CIA eğitim yetkilisi, kadının son değerlendirmesinde: "Eğer Holt'un cesaretine sahip bir düzine daha çalışanım olsa, dünyayı tekrar yönetebilirdik," demiştir.

Eğer gizli olmasaydı, kadın bu sözü çerçeveletebilirdi.

CIA neredeyse hemen kadını sahada görevlendirdi. Orada yükseldi. Zekiydi ve hırslıydı. Kimse onun gerçekte ne kadar hırslı olduğunu bilmiyordu. Veya ne kadar zeki.

Helen bir CIA ajanının geçmesi gereken tüm testlerden geçmişti. Kişilik testlerinde vermesi gereken tüm doğru cevapları biliyordu ve aslında istediği skoru elde edene kadar da teste girmişti. CIA, çalışanlarında biraz ahlaksızlıktan hoşlanıyordu fakat yalnızca az miktarda. Tam olarak doğru tolerans noktasındaydı.

Kariyerindeki ikinci yılda, Montreal'deki dört kişilik bir operasyondan yalnız döndüğünde, sistemdekiler alarm düğmesine bastı. Takımındaki diğer üç ajan—hepsi onun üstüydü—El-Kaide'nin çalıştırdığı radikal bir Müslüman vaizi izlerken öldürülmüşlerdi.

Kadını Langley'deki bir misafirhaneye yerleştirdiler—tam olarak bir tutuklu sayılmazdı—ve orada sorgulandı. Değişik insanlar onu sorguya çekti, tekrar ve tekrar, hikâyesindeki açıkları aradılar.

Kadın korkmamıştı. Kendi kendine bunun yalnızca sahada herhangi biri öldüğünde gerçekleştirilen standart ajans prosedürü olduğunu söyledi. Fakat yorucuydu. On beş, yirmi dört saatlik seanslardan sonra, tekrar beyin uyuşturan sorgulama. On beş dakika burada ve sonra ara. Sonra tekrar sorular.

O gece de, tıpkı diğer geceler gibi antiseptik yatakhanesinde kafasını yastığa koyar koymaz dalmıştı.

Ardından kendini çıplak vaziyette karanlık odasındaki ağır bir ışıkla ayakta buldu.

Kafasının üzerinde parıldayan ışık dışında, zar zor bir şeyler görebiliyordu fakat birinin orada olduğunu biliyordu. Gölgede bir kaç metre uzağında, masanın ardında bir grup oturuyordu. Ona bakıyorlardı. Meraklı ve cinsel olmayan bir edayla vücudunu inceliyorlardı.

Tıpkı bir rüyanın gerçek olmayan kalitesine benziyordu. Rüyada okul finallerinde, çıplaksınızdır, çalışmamışsınızdır ve sınıfınızı bulamazsınız.

Fakat bu durum bir şekilde daha kötüydü. Ayakları üşüyordu. Işıktan uzaklaşmak, kendini örtmek istiyordu fakat hareket edemiyordu. Aşağıya baktı ve taş zemine çizilmiş bir çemberin içinde olduğunu

gırdü. Tuhaf sembollerden yapılmıştı—daha önce hiç görmediği bir dlin alfabesi gibi.

Gölgelerden birisi onunla konuştu. "Senin için çok özel bir program tartışıyoruz, Helen," dedi. Helen onun bir erkek olduğuna emindi. Yüzlerini seçemiyordu fakat öne doğru eğildi. Beyaz bir yaka, bir Oxford tişörtü ve siyah bir ceket ve kravat gördü. Tavandan gelen ışık, adamın tel çerçeveli gözlüklerini yansıtıyordu.

"Şu ana dek gördüklerimizden çok etkilendik," dedi. "Fakat sana bir kaç soru sormamız gerekiyor."

"Siz kimsiniz?" Burada neler oluyor?"

Kadın kâğıt hışırtıları duydu. Sanki kadın hiç konuşmamış gibi gölgelerdeki adam devam etti.

"Sen dört yaşındayken," dedi. "Anneannenle birlikteymişsin. Onun bir kuşu varmış—pek de yaratıcı olmayan—adı Petey imiş. Petey'e ne olmuştu?"

Helen güldü. Bu endişeden kaynaklanıyor olmalıydı ve yanında fazla hazır yemek ve kahveden. Kahrolası bir şey hatırlamıyordu—

Sonra birden hatırladı. Gün ışığı kadar apaçık gözlerinin önünde belirdi.

"Bilmiyorum," dedi.

Sağ koluna birden bir acı saplandı, sanki bir bıçak omzunu doğruyordu. Nefes almaya çalıştı ve dizlerinin üzerine çöktü fakat tutunacak hiçbir yer yoktu. Gözyaşları dökülmeye başladı.

Rüyalarınızda acı hissetmemeniz gerekir, diye düşündü Helen. Bundan emindi.

Adam kibarca, "Lütfen bize bir daha yalan söyleme," dedi. "Şimdi, o kuşa ne olmuştu?"

Helen, "Onu öldürdüm," dedi ve her şeyi yumurtlamaya başladı. "O kahrolası şeyi benden daha çok seviyordu. O şey beni ısırdı ve tek istediğim şey onu biraz sevmekti. O beni *ısırdı*. Anneannem bu konuda bir şey yapmayacağını söyledi ve ben de fare zehri kutusundan yeşil bir tablet aldım ve o yeşil açgözlü hayvan, *tableti* elimden aldı—"

Adam sözünü kesti. "Teşekkür ederim. Bu kadarı yeterli."

Fakat anı Helen'in kafasında asılı kalmıştı: kafesin dibinde yatan kuşun minik gövdesi, anneannesinin gözyaşları ve annesinin onu eve erken götürmesi.

Bir daha asla anneannesinin yanında kalamamıştı.

"Sonra," dedi adam ve görüntüler kayboldu. "İlk aşkına ne oldu?"

Helen bu kez yalan söylemeye çalışmadı. Aslında, o zamanlar yaptıklarından biraz gurur da duyuyordu.

Üniversitedeki ilk senesiydi. Kendini doğru erkek için saklıyordu ve o bir asistandı, her şey son derece öngörülebilir bir biçimde ilerliyordu. Âşık olduğunu veya ona benzer duygular taşıdığını düşünüyordu. Sonra bir gün onu başka bir yatakhane odasından hâlâ bir önceki günün kıyafetleriyle çıkarken gördü. Bir avukata, ardından dekana ve en son da bölüm başkanına gitti. İki gün zarfında adam kovuldu, sürüldü ve suçlandı. Kadın, harç için tek kuruş ödemek zorunda kalmamıştı.

Adam tekrar onu durdurarak, "Teşekkür ederim, Helen," dedi. "Ben daha sonra ne olduğunu sormuştum."

"Kendini öldürdü. Haplarla."

"Üzgün müsün?"

Helen, "Hayır," dedi. Bu haberi yıllar önce aldığındaki aynı zafer hissini taşıyordu. "O zayıftı."

"Anlıyorum." Kalem sesi, bir şeyler yazılıyor. "Peki, Montreal'de aslında ne oldu?"

Helen gerçeği anlatamayacağını biliyordu. Bu sefer olmaz.

Direncini hissetmişçesine, kolu acıyla bükülmeye başladı.

Helen'in ağzı kurumuştu. Güçlükle yutkundu. Adam süreci hızlandırarak, "Baştan başla," dedi.

"Khalil Haj-Imad adında bir hedefi izlemek için oradaydık. Geçtiğimiz bir kaç yılda yandaş oluşturmaya başlamıştı. Genç Müslümanlar. Çocuklar, aslında. Altı ay önce, camisinin eski üyelerinden birkaçı Irak'ta parçalara ayrıldı. İntihar kemerlerini takarak, Yeşil Bölge'ye girmeye çalıştıktan sonra—"

"Tamam, tamam." Sabırsızlanmaya başlamışlardı. "Peki, sen ne yaptın?"

Helen, "Bana yapacak pek bir şey kalmamıştı," dedi. Kızgınlığın sesini tırmalamasına izin vermemeye çalışıyordu. "Takımın üst üyeleri"—küstah aşağılık herifler, diye düşündü—"hedefin hareketlerini izleyip, onları sorgulamak için sahadan uzaklaştırmayı değerlendirirlerken, ben de iletişimi düzenliyordum."

"Bunu istemiyor muydun?"

"Ben onu teke tek konuşarak ikna edebileceğimi düşünüyordum. Sarışınlardan hoşlanıyordu."

"Anladım. Devam et."

"Ardından açığa çıktık. Üç ajanımız da öldürülmüştü."

Tüm görüntüler capcanlı zihnine üşüştü. Baş ajan, Corman, kafasının yarısı uçmuştu, beyni bir kahvehanenin duvarına saçılmıştı. Marta, boğazı kesilmişti, cesedi camiden on blok ötedeki bir ara sokakta bu-

lunmuştu. Ve David—aslında onu biraz beğeniyordu—kamyonetinin tekerleklerinde sürüklenmişti ve sonra da cesedi bir arka yolda ölümüne dövülmüş vaziyette bulunmuştu."

Helen'e ulaşamamışlardı çünkü kadın, bilgisayarlar ve gözetim ekipmanlarının bulunduğu kiralık odada güvendeydi. Uçakla Kanada'dan çıkıp, A.B.D.'ye geçmişti, takımıysa gelememişti. Karşılaştığı en korkunç şey, aksi bir Gümrük görevlisi olmuştu.

"Nasıl açığa çıkmışlardı?"

Kadın, "Bilmiyorum..." diye başladı fakat bu kez acı dizlerine kadar indi.

Bir saniye sonra kendine geldi —daha önce hiçbir rüyada bayılmamıştı— ağzından salyası akıyordu.

Karanlıktaki adam, "İkinci vuruş, Helen," dedi. "Üçüncüsü olmayacak. Sorumu tekrarlamam gerekiyor mu?"

Helen, "Ben yaptım," dedi. Yüksek sesle söyleyince neredeyse rahatlamıştı. "Geri planda kalmaktan sıkılmıştım. Eğer Marta açığa çıkarsa, bir şeyler yapabilirim diye düşündüm."

"Üstlerin fark etmeden nasıl başardın?"

"Orası kolay kısmıydı." Aptalca bir gurur. "Kamerası olan kullan at cep telefonlarından biriyle onun sokakta bir fotoğrafını çektim. Öğle arasında resmi bir internet kafede yükledim. Finlandiya'da IP numarasını gizleyen bir yazılımla gönderdim, bazı mesaj panolarına iletttim ve Cihat web sitesinin fotoğrafı aldığına emin oldum. Açığa çıkmıştı. Bunu asla öğrenemedi bile."

"Neden başka bir ajanın hayatını bu şekilde riske attın?"

Helen tekrar yalan söylemeyi düşündü fakat ardından kahretsin, ne

de olsa bu bir rüya diye düşündü. Ayrıca sonuçta bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirirdi.

Dudakları büzülerek, geriye doğru çekilirken, "O kaltaktan nefret ederdim," dedi. "Yalnızca koyu derili olduğu için onu camiye sokmuşlardı. Sanki o kahrolası Marta Hari idi ve ben de telefonlara cevap veriyordum. Tanrı aşkına. O adama ulaşabileceğimi biliyordum. Onun striptiz kulüplerine gittiğini görmüştük. Beni istediğim yere takip ederdi."

"Sen de onu öldürdün."

"Tüm takımın açığa çıkacağını düşünmemiştim."

"Yine de. Açığa çıktılar. Üç insan öldü. Çünkü sen... nasıl hissetmiştin? Profesyonel olarak hafife alınmış?"

Kadın önüne baktı, üzerindeki gözleri yine hissediyordu. "Evet."

Adam, "Son soru o halde," dedi. "Üzgün müsün?"

Helen, küstahça kafasını kaldırdı. "Hayır," dedi. "Beni dinlemeliydiler. Benim dediklerimi yapmış olsalardı, bunların hiçbiri olmazdı."

Zihninde başka bir görüntü belirdi. Helen kendini gördü. Lisedeydi. Kıyafetlerine, saçına, ailesinin parasına ve parıl parıl görüntüsüne rağmen, her zamanki gibi yalnızdı. Sanki diğerleri kızın içindeki boşluğu görebiliyorlardı ve içine düşmekten korkarcasına ondan uzak duruyorlardı.

Adam karanlıktaki diğer figürlere baktı ve ardından kafasını salladı. "Zaman ayırdığın için teşekkür ederiz," dedi. "Temasta olacağız."

Helen hemen kalktı, hâlâ Langley'deki yatağındaydı.

Işığını yaktı ve kolunu inceledi. Üzerinde bir leke yoktu fakat korkunç derecede acıyordu.

Ertesi sabah, sorgu toplantısından hemen sonra geldiler. Tel çerçeveli gözlükleri olan adam, kadının Kontrol dediği, ona bir dizi yeni kimlik getirdi.

Ardından gerçek eğitimi başladı. Yeni işi CIA'den çok daha fazla iş gerektiriyordu. Ve çok daha fazla ödül veriyordu.

Montreal'de gerçekleşenlerin yeni işverenleri için kara bir leke olmadığını anlamak biraz zamanını aldı. Hatta alakası yoktu.

Gölge Şirket, hayatta kalanları seviyordu. Tam da bu sebeple kadını işe almışlardı. Onun okul yıllarındaki faşizm merakını veya diğer insanların gözden çıkarılabilir olduğuna dair çarpık beyin kimyasını umursamıyorlardı. Onlar bonustu, evet fakat önemli değillerdi.

Sonuçta Helen'i istemişlerdi çünkü istediğini elde etmek için her şeyi yapabilirdi. Ve kadın önüne çıkan her şeyden nefret—gerçekten nefret—ediyordu.

Bunu kullanabilirlerdi.

OTUZ BİR

Dylan, el koyma alanındaki sırada ayakta bekliyordu. Onunla birlikte bekleyen herkes, tıpkı onun gibi terlemiş ve yorgun gözüküyordu. Önündeki adamın bir gözü kanlanmıştı ve kafasında da bir bandaj vardı

Kamyonetin gittiğini öğrendiğinde, bir taksiye atlayıp, havaalanına gitmek ve deli gibi kaçmak istemişti. Kimse kamyonetin içine bakmadığı sürece hâlâ kaçma şansı vardı...

Önceki geceyi kendini otel odasına kapatarak geçirmişti, cep telefonuna bakmaya bile çok korkmuştu. Arayanın her seferinde Khaled olduğunu biliyordu. Bu kadar şeyin içinde bir de o stresi yaşamak istemiyordu. Kapısını yalnızca oda servisi için açtı ve sonra yalnızca gözetleme deliğinden gözetledi. Birinin kargoyu kontrol etmeden kamyonetini alıkoymasına imkân yoktu.

Sonunda sabah olduğunda, herhangi bir polis kapısını çalmadığında, Dylan kendini güçlenmiş hissetti. Aşağıya inerek, kumarhanede

kendisine nakit para sağlayabilecek bir yer buldu. Yolculuk başladığından beri yaptığı en kolay şey buydu.

Ardından içi tıpkı bir tabut gibi kokan, yaşlı bir sürücüyle katlanılmaz bir taksi yolculuğu, yanlış sırada uzun bir bekleyiş ve doğru sırada daha uzun bir bekleyiş.

Dylan yukarıya doğru baktı ve odanın köşesinde kapalı devre kameraları görerek, kimin izlediğini merak etti. Bekleme süresi uzadıkça, tüm bunların onlar kamyonetin içini incelerlerken onu oyalamak için gerçekleştiğine inanmaya başladı.

Kafasında sahneyi canlandırdı, düşündüklerinin gerçekleştiğini görebiliyordu. Aşağılık heriflerden biri kameranın lenslerinden ona bakıp, "Bu o. Bu o hasta pislik," diyordu.

Kamyonetin içindekinin ne olduğunu anlayacaklar mıydı? Ya da sadece onun tehlikeli olduğunu düşünüp, öldürecekler miydi?

Dylan öyle bir durumda ne yapacağını biliyordu.

Sıranın önüne ulaştığında, İç Güvenlikten siyah takım elbiseli adamların birden fırlayacağını ve otomatik silahlarından kendisine kurşunlar sıkacaklarına emindi. Veya önce ona işkence yapacaklardı. Bunları çok duymuştu.

Cam pencerenin arkasında inanılmaz derecede sıkılmış görünen el koyma memuru, ona el salladı.

Dylan yutkundu. Adama makbuzunu ve kayıt belgesini verdi.

"Neredensin?"

Dylan, "Orange County," dedi. Khaled ona şöyle öğretmişti: paravan hikâyeni olabildiğince basit ve gerçeğe yakın anlat. "Üniversiteye dönüyorum." Bunu düşündü: kısa saçlar, kot pantolon ve üzerinde

üniversite derneği harfleri bulunan bir tişört. Acaba sonuncusu biraz abartı mı diye endişelendi.

"Burada kamyonetin kiralık olduğu yazıyor."

Dylan, "Evet," dedi, hâlâ gülümsüyordu. "Eşyalarımı kampüse geri götürüyorum."

Memur kaşlarını çattı. "Bunun için biraz büyük değil mi?"

Dylan omzunu silkti, panik olmamaya çalışıyordu. "Ellerinde kiralayabileceğim bir bu vardı."

Memur bakmaya devam etti.

Dylan olabildiğince normal bir biçimde, "Dernek evine bir ısıtmalı havuz götürüyorum," diye ekledi.

Memur, bir an kuşkulanmış gibi göründü fakat ardından pis pis sırıttı. "Ciddi misin?" dedi. "Kahretsin, nasıl parti yapılacağını iyi biliyorsun, ahbap. Keşke ben de üniversitedeyken bunu düşünseydim."

Memur, belgeleri onayladı. "Bunu arkadaki adama ver, o seni kamyonetine götürür."

Dylan minnettar bir biçimde belgeyi aldı fakat memur belgeyi bırakmadı. Öne doğru eğildi. Dylan da eğildi.

Suratında bir gülümsemeyle, "Burada neler döndüğünü biliyorum," dedi.

Dylan neredeyse altına ediyordu. Daha da yanaştı...

"Dün gece o kulüplerden birinde biraz dağıttın öyle değil mi?"

Tekrar güldü ve Dylan da onunla beraber yüksek sesle güldü. Endişenin kalkmasıyla, "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

"Hey, ben de oradaydım. O kızlarla birlikte cüzdanını alarak çıktın, şanslısın. İyi seyahatler."

Kolunun altındaki belgeyi hisseden Dylan, "Teşekkürler," dedi. "Sen de. Demek istiyorum ki..."

Fakat memur çoktan sıradaki kişiyi çağırmıştı.

Dylan bir koridorda ilerledi, belgelerini başka birisine verdi ve yirmi dakika sonra tekrar kamyonun başına geçmişti.

Ondan yirmi dakika sonra da, tekrar otoyola çıkmıştı. Hâlâ randevuya yetişebilirdi. Eğer acele ederse.

Şansına inanamadı. Belki de Khaled bir şeyler biliyordu. Belki Dylan gerçekten de Tanrı'nın bir görevini gerçekleştiriyordu. Biri gerçekten onu gözetiyor olmalıydı.

OTUZ İKİ

Wyman, masasının ardında oturmuş, düz bir gömlek ve pantolon giymişti. Griff bakmadan da Başkan Yardımcısının ayaklarında makosen olduğunu biliyordu—ot içtiği, Vietnam'ı protesto ettiği günlerden kalma bir alışkanlık. Ne zaman hafta sonu gelse, onları giyerdi. Bu onun markasıydı artık, gazetelerde ve magazinlerde fark edilir bir biçimde belirtiliyordu. Elbette bu günlerde, temiz yaşamın ve iyi bir savaşın erdemlerini anlamıştı özellikle de şimdi askerlik için uygun olmadığından.

Griff ayağa kalktı, elleri arkasındaydı.

Wyman, "Otur, Griff," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim, efendim."

"Sen bilirsin." Griff'e bir sayfa uzattı. "Bu nedir?" Griff kâğıdı masadan aldı.

Kuveyt'e satılacak bir silah satışının onayının—2 milyar dolar değerinde uçaklar, silahlar ve füzeler—bir kopyasıydı.

"Bana bitmiş bir anlaşma gibi göründü, efendim."

"Demek öyle düşünüyorsun? Fakat ben bir FBI ajanının—bu arada, aslında *var olmayan* bir bölüm için çalışan birinin—bizim Kuveytli arkadaşlarımızla uğraştığını öğrendim."

Sonra bu kişinin bu bölümün yakın arkadaşı olan biriyle—saygı duyulan bir diplomatla ilgili sorular sorduğunu duydum—"

Griff, "Mahmoud al-Attar," diyerek onun sözünü kesti. "Evet biliyorum. Onun holding şirketi, içinde asker parçaları olan teslimatı gerçekleştiren geminin sahibidir. Oğlu Khaled'in bağlantıları—"

"Umurumda değil. Mahmoud al-Attar bir dosttur. Ve şirketleri bu anlaşmayı gerçekleştirmeye yardımcı olmaktadır."

"Bu benim sorunum değil, efendim."

"Beni sevmediğinizi biliyorum, Ajan Griffin. Ve ben de sizi sevmiyorum."

"Fikriniz benim için çok mühimdir, efendim."

Wyman devam etti, "Fakat mantıklı davranmaya çalışın. Kuveyt'in en büyük teslimat firması. Her gün oradan milyonlarca ton geçiyor. Bu küçük probleminizle bağlantılı olduğunu gösteren gerçek bir kanıtınız var mı?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum—"

"Hayır. Çalışmıyorsunuz. Arkadaşınız Cade, L.A.'de ne buldu?"

"Hâlâ araştırma yapıyor."

"Diğer bir deyişle, hiçbir şey. Ortadoğu'daki tüm dostlara ihtiyacımız var, özellikle de buna çünkü birliklerimize tedarik sağlamamız gerekiyor. Ve sen bunu tehlikeye atıyorsun. Ne için? Hiçbir şey. Tamamen spekülasyon."

"Döndüğünde bunu başkanla konuşmaktan mutluluk duyarım, efendim."

Wyman, "Şu an konuşuyoruz," dedi. "Bu yönetimin istediği son şey, adının bir skandala karışmasıdır. Sana bu işi bırakma emrini veriyorum."

Griff buna gülmek zorunda kaldı. "Anlamadım, efendim?"

Wyman, "Bana şaşırmış gibi bakma, Griffin," dedi. "Ciddiyim. Sana al-Attar ailesini rahat bırakmanı emrediyorum."

Griff, "Hayır," dedi.

"Efendim?"

"Beni duydunuz, efendim."

Wyman'ın yüzü kızardı. "Sana doğrudan bir emir verdim, Ajan Griffin."

Griff öne doğru eğildi, yumrukları Wyman'ın masasının üzerindeydi. İyi hissetmiyordu ve bürokratlara yaranacak sabrı da yoktu. "Ve ben de hayır diyorum. Bu konuda ne yapacaksın?"

Wyman'ın dudakları ses çıkmadan hemen önce kıpırdanmıştı. "Başkan yarına kadar şehir dışında. Bu da onun yokluğunda beni Özel Güvenlik Konseyi Başkanı yapar. Yasal olarak benim—"

Hâlâ kendisinden daha ufak tefek olan adama doğru eğilmiş olan Griffin, "Bunun ne olduğunu sanıyorsunuz, Bay Başkan Yardımcısı?" diye sordu. "Bunun bir film sahnesinde, dedektifin görevden alındığı sahne olduğunu mu sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz. Bu bir film sahnesi değil. Benim işimi yapmayı bırakmamı mı istiyorsunuz? Başkanı arayın. Yoksa çenenizi kapatın ve zamanımı harcamayı kesin."

Wyman koltuğunda geriye doğru yaslandı, gözleri yılan gibi bakıyordu.

Adam, "Çık dışarı," dedi.

Griff, "Teşekkür ederim, efendim," dedi. Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Biliyorsun, bir gün Oval Ofis'te oturabilirim, Griffin. Bunu hatırlamalısın."

Griff durdu, eli tokmakta kalmıştı. "Ve sen de şunu hatırlamak isteyebilirsin, sen emrinde çalıştığım yedinci başkan yardımcısısın."

Wyman, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Görünen o ki, benden önce buradan gideceksiniz, efendim."

Wyman cevap veremeden Griff, ofis kapısını kapattı.

Griffin kapıdan çıkar çıkmaz, Wyman çekmeceyi açtı ve ucuz bir kontörlü cep telefonu çıkartarak, birini aradı.

Şifreleme her zamanki gibi biraz zaman aldı. Ardından, diğer taraftaki kişi açar açmaz, Wyman konuşmaya başladı.

"Benim," dedi. "Griffin'le konuştum. Beni dinlemiyor. Kuveyt bağlantısını araştırmaya devam edecek," dedi.

Adam dinledi.

"Hayır. Bu çok dikkat çeker. Zaten her şey çok gergin."

Adam tekrar bekledi, her saniye daha da kızıyor gibiydi.

"Hayır," dedi. "Bu benim problemim değil. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını gerçekleştirdim. Cade'in güvenli yerini söyledim. Ve sana diğer şeyle ilgili temiz bir atış şansı verdim. Bununla ne yapacağın senin problemin. Ben daha fazla bir şey yapamam."

Diğer tarafın ses tonu arttı.

Wyman, "Hey, elimden geleni yaptım," dedi. "Adamı nasıl kor-

kutacağım? Tanrı aşkına, bütün gününü bir vampirle beraber bodrum katında geçiriyor. Artık sana kalmış."

Bir tuşa bastı ve konuşmayı kesti.

Ülkenin öbür tarafında, L.A.'deki ofisinde Helen, telefonunu kapattı. İnanılmaz, diye düşündü. Wyman'ın bir FBİ ajanını halletmeye bile cesareti yoktu. Tanrım, *her şeyi* kendi başıma yapmalıyım.

OTUZ ÜÇ

Helen, Wyman'ın yüzüne kapattığına inanamıyordu. Aynı telefonla vergi denetiminden kruz füzesine kadar her şeyi sipariş edebilirdi. Fakat Wyman'a kendisine ettiği hakareti ödetemiyordu. İçeride adamının olması gerekliydi. Ne yazık ki, her zaman solucan gibi olurlardı.

Ofisinin kapısı açıldı. Kapı çalınmadı. Helen pis pis sırıttı, böyle bir ruh halindeyken, birinin onu rahatsız etmeye kalkışmak gibi bir aptallıkta bulunması—

Ardından kapıdaki adamı gördü ve dondu kaldı.

Görünürde korkutucu biri değildi. Hatta alakası yoktu. Kel, ortalama boy, küçük bir kasabanın kütüphanecisi gibi taktığı yuvarlak gözlükler.

Fakat Helen'in kullandığı tüm güç ondan geliyordu. Ona Kontrol diyordu. Bu onun takma adıydı. Ayrıca kadının hayatındaki rolü de buydu.

Onu takip eder ve ara sıra talimatlar verirdi. Kadını her yerde bulabilirdi, önceden söylemeden ve program yapmadan ortaya çıkardı.

Kadının hayatının her detayını biliyordu. Kadınsa onun gerçek adını bile bilmiyordu.

Fakat biliyordu ki adam onu öldürebilirdi ve eğer gerekli olduğunu düşünseydi, bir an bile tereddüt etmezdi.

Helen güçlüydü fakat Kontrol—Kontrol Tanrı'ydı.

Helen korkusunu kontrol etti ve ona en iyi biçimde gülümsedi. "Neye ihtiyacımız var, efendim?"

Kontrol ona baktı, yüzü her zamanki gibi sakindi.

"Ajan Holt," dedi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Kadın sandalyeyi işaret etti.

Adam tavana, duvarlara baktı. "Burada olmaz," dedi.

Adam hole çıktı. Ne söylemesi gerekiyorsa, ofisin kayıt cihazının kaydetmesini istemiyordu.

Tokmağı tutup, çevirirken kadının eli hafifçe titredi.

Kontrol, koridordaki duvara yaslandı. "Ne yapıyorsun, Helen?" diye sordu.

"Efendim?"

Adam içini çekti. "Neden Cade'i kızdırıyorsun?"

Helen'in kızgınlığı, korkusunu bastırdı. "Bizim için önemli bir şahsı takip ediyordu—"

"Ee?"

Helen cevap vermeden önce biraz düşündü. "Konrad'a ihtiyacımız var, onu kaybetmeyi göze alamayız—"

"Onu neden kaybedelim?"

Bu soru Helen'in duraksamasına sebep oldu.

"Çünkü—aralarında geçenleri biliyorsun," dedi. "Cade'in ona bu kadar yakın olmasına izin veremeyiz."

Adamın canı sıkılmış gibiydi. "Lütfen. Eğer Cade, Konrad'ı öldürmek isteseydi, şimdiye kadar beş kez öldürmüştü. Öldürmedi. Bu sana ne ifade ediyor?"

"Başkan ona bir şey yapma izni vermedi," dedi, kadın.

Gönülsüzce.

"Doğru," dedi adam. Geç anlayan bir öğrenciyle konuşuyor gibiydi. "O halde neden Beyaz Saray'ı işin içine katarak, açığa çıkma riski oluşturuyorsun?"

Yüzünde merak dışında hiçbir şey yok gibiydi. Başka bir federal ofis çalışanı, özür dilercesine bakarak ortalarından geçti. Helen, kadın gidene kadar bekledi.

Helen, "Konrad bir şeyler yapmamızı istedi," dedi.

Adam gözlüklerini çıkarttı ve kravatıyla sildi. "Şimdi de Konrad'dan mı emir alıyorsun?"

Kadın kızardı. "Hayır, efendim."

"Ve Konrad'ı—veya Şirket'i—tehlikeye sokacak herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Var mı?"

Kadın hızla, "Elbette yok," dedi. Bakışını—ve zihnini—olabildiğince boş tutmaya çalıştı.

Adam, kadının başka bir şey daha söylemesini bekledi fakat kadın konuşmadı. Adam gözlüklerini tekrar taktı ve kafasını ona doğru salladı.

"O halde endişelenmemiz gereken hiçbir şey yok."

Kadın, "Cade bize ait olanla uğraşıyor," dedi. "Onu kalbine bir kazık saplamalıyız. Veya onunla olan çocuğun. Sadece bir mesaj vermek için."

"O tür bir patlamaya hazır değiliz."

Helen bir zayıflık hissetti ve her zaman yaptığı şeyi yaptı: bastırdı.

"Belki *siz* değilsinizdir," dedi.

Adam uzun uzun ona baktı. Öyle uzun sürdü ki, Helen yine endişelenmeye başladı.

"Cade'le başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Kadın ağzını açtı fakat adam elini kaldırdı. "Cade'in bir operasyonunda en son birini öldürdüğümüzde sen yanımızda değildin," dedi. "Başkan, Cade'i kuduz bir köpek gibi saldı. Cade, Başkan'a eski yardımcısının Los Angeles'ta ölü bulunduğunu söylese, ne olur sanıyorsun? İzlerimizi kapatmak için pek çok kişiyle ilgilenmemeliyiz. Pek çok kişiyle. Düşündükleri kadar değerli olmadıklarını zor yoldan öğrenmeliler."

"Bu bir tehdit mi?"

Denetçisi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Geç anlayan öğrenci, bir adım geriye gitmişti.

"Elbette bir tehdit, seni aptal cahil."

Kadın uzaklara baktı. "Üzgünüm," dedi.

Adam döndü ve asansöre doğru ilerledi. Konuşması bitmişti.

Kadın, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Denetçi, "Sen Konrad'ın bir şey yapmadığını söyledin, öyle değil mi?" dedi. Asansördeki düğmeye bastı. "O halde basit. Sen onu provoke etmeyi kesersen, Cade'in burada olması için de bir sebep kalmaz."

Kadın, "Evet, efendim," dedi.

"İyi kız." Asansöre girdi ve kapı kapandı. Helen, adamın lobiden ayrılır ayrılmaz kaybolacağını biliyordu.

Eğildi, başı dönüyordu. Helen, Konrad kendisini ölümsüz yapacağı için minnettardı. Çünkü Gölge Şirket'e ihanet edecekti ve onların cezaları ölümle başlıyordu. O noktadan sonra, çok daha kötüleşiyordu.

Derin bir nefes aldı ve seçeneklerini gözden geçirdi.

Kontrol bir şeylerden şüphelenmişti fakat bilmiyordu. Eğer bilseydi, kadın çoktan ölmüş olurdu.

Adam şimdi onu gözlüyordu fakat meşgul biriydi. İzlemek zorunda olduğu tek ajan kendisi değildi. Şirket, kadının kendisini asması için pek çok halat sağlayabilirdi.

Yine de hızlı hareket etmeliydi.

Ofisine geri döndü ve dâhili aramaya başladı.

"Ken," dedi. "Paket için aktivasyon koduna ihtiyacım var."

"Uh... tamam. Emin misin?"

Helen dişlerini gıcırdattı. Bugün *herkes* ona sorun mu çıkartacaktı?

Düzgün ve pürüzsüz bir sesle, "Onayı şimdi aldım," dedi.

"Şirket, Cade'in gitmesini istiyor. Burada olmamalı. Herhangi bir sorunu Beyaz Saray halledecek. Öyle yapmak zorundalar."

Ken sessiz kaldı. Helen gözlerini devirdi.

"Oh, korkaklık etme," dedi. "Kaç kişi özgeçmişine "vampir avcısı" unvanını koyma şansı elde eder?"

OTUZ DÖRT

Güneş ışığı değdiği anda, vampirlerin parçalara ayrılacağı veya alev alacakları inancı *Nosferatu* (1922) filminden kaynaklanmaktadır. Bu filmden önceki vampir hikâyelerinde böyle bir fikrin olmadığı belirtilmelidir. Onun yerine, halk öykülerindeki vampirler, gün içerisinde epeyce güç kaybediyorlardı—ve bir vampiri öldürme yollarından biri olarak da bütün gün güneş ışığına maruz kalması gösteriliyordu. Doğrudan güneş ışığı, özneyi güçten düşürmekte ve acı çektirerek zayıflatmaktadır. (Sahte UV ışıkları onu zayıflatır fakat tamamen güçten düşürmez.) Öznenin normalde hasarlı hücrelerini tamir eden hücrelerindeki proteinler kapanır ve uzun süreli maruz kalırsa, kanı ve dokuları tamamen kuruyarak, dağılır ve komaya, bedensel faaliyetlerin bitmesine veya geri dönüşü olmayan ölüme sebep olabilir. Yine de, doğrudan güneş ışığına maruz kalmasa da, gün esnasında öznenin hareket kabiliyeti azalır. Gücü azalarak, beş kişinin gücüne eşit hale gelir (vurma basıncı = 450 Kilogram) ve refleksleri normal bir insanınkinin yalnızca iki katı olur. Ek olarak, her yedi günde bir en az on iki saat tamamen karanlıkta koma benzeri bir biçimde dinlenmezse, durmadan güçten düşer.

—BRİFİNG KİTABI: KOD ADI: EVCİL KÂBUS

Zach, yatağında uyandı. D.C.'den beri saatini yeniden ayarlamamıştı, bu sebeple de saatten haberi yoktu.

Döndü—ve Cade'i ayakta dikilirken gördü. Birden sıçradı. "Tanrım!"

Cade, "Bu konuda konuşmuştuk," dedi.

Zach tekrar kendini yatağa bıraktı. "Belki ben uyurken, yatağıma kâbus gibi çökmezsen iyi olur," dedi.

"Uyandığını duydum. Nefesin değişti."

"Tamam. Bu da iyi. Saat kaç?"

Cade, "Gündüz. Hazırlandığında bana haber ver," dedi. "Kliniğe gidip, tekrar Konrad'ı gözlemen gerekiyor."

Zach, "Evet, efendim," diye mırıldandı.

Zach tekrar saatine baktı ve hesapladı... Neredeyse sabah onu biraz geçiyordu. Dört saatten az uyumuştu.

Homurdanarak, yataktan çıktı.

Telefon çaldı. Cade açtı. "Ne var?"

Griff değildi. Bir kadın sesi, "Ne hoş bir merhaba," dedi. "Çok mu kabasın?"

Dünden önceki gece DHS'den olmayan ajan: Holt.

Cade, "Telefonunu beklemiyordum," dedi.

"Bana anlatma: sen eski moda bir adamsın. Bir kızın ilk randevudan sonra bu kadar çabuk telefon etmesini doğru bulmuyorsun." Cade, kadının sesindeki gururu fark edebiliyordu. Kimsede bu numara olmamalıydı. Kadının kaynakları onu şaşırtmıştı. Yine.

Fakat hemen yeme atlamaya niyetli değildi. Bekledi.

Zach, "Kim o?" diye sordu. Yine mısır gevreği kutusunu eline almıştı ve telefona doğru yaklaştı.

Cade ona bir bakış attı.

"Tamam, üzgünüm, umurumda değil." Uzaklaştı.

Cade'in cevap vermeyeceği anlaşıldığında, Holt, "Zor," dedi.

"Sanırım konuya gelmeliyim. Doktoru rahat bırak. O bize ait."

Cade, "Siz kimsiniz?" dedi. "CIA değilsiniz. İç Güvenlikten değilsiniz."

"Temeli bilmen lazım ve senin ihtiyacın yok. Bu Amerika'yı güvenli tutmayla ilgili. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Bunu daha önce de duymuştum. Genellikle sonunda çok sayıda kişi ölüyordu."

Holt homurdandı. "Kendin için endişelenmelisin."

Cade sıkılmıştı. Bazen insanlarla konuşmak ona aptalca geliyordu. Yavaş düşünme işlemleri, kısa ve hassas yaşamları.

"Bu durum beni daha fazla ilgilendirmiyor," dedi. "Beni tanıdığını söylemiştin. O halde durmayacağımı da biliyorsun. Her ne yapmaya niyetliysen, yapsan iyi olur."

Holt, "Evet," dedi. "O kadarını fark ettim."

Cade arka planda bir ses duydu. Plastik bir düğmeye basılmıştı.

Ne olduğunu anladığı anda telefonu bıraktı. Aptal. Gün içinde aramıştı. Kendisi daha yavaşken. Daha güçsüzken. Duyuları zayıfladığında, neredeyse insan seviyesine indiğinde.

Bir radyo sinyaliyle tetiklenen bir detanatörü duyma şansı daha zayıfken.

Şimdi çok yavaş hareket ediyordu. Telefon havada kalmıştı. Zach önüne çıktı, kapıda duruyordu, yüzü şaşkınlıkla doluydu.

Mısır gevreği kutusu Zach'in elinden düştü, mısır gevrekleri yere döküldü.

Cade onu sıkıca kavrayıp, tutmadan önce Zach, "Ne—" dedi.

Patlamayla Zach'in bir kaburga kemiğinin kırıldığını hissetti. Hâlâ çok yavaştı.

Patlama en dış duvarda başladı, önündeki betonu fırlattı. Cade, her bloğun serbest kalarak, uçtuğunu görebiliyordu.

Çelik giriş kapısı kilitliydi. Kapıyı açacak zaman yoktu. Hem de hiç yoktu. Kapıyı tekmeledi.

Patlama şimdi arkalarındaydı, basınç dalgası tıpkı dev bir yumruk gibi ona doğru geliyordu. Hızlandı. Girişteki cam kapı, parçalara ayrıldı.

Parıldayan gün ışığında, hızı ve gücü kayboldu. Elinden geldiğince Zach'i korumaya çalışırken, ısı bir yanını ele geçirdi.

Basınç dalgasının her ikisini de kaldırdığını hissetti, patlamanın gücü onları yakalıyordu. Patlama, onları park alanındaki kaldırıma yapıştırdı ve hemen ardından bir jet motoruna benzer bir ses onlara çarptı.

Zach artık kollarında değildi. Güneş onu yakıyordu ve kafası bir daha hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Cade'inse düşünebildiği tek şey vardı, *fazla yavaş*.

OTUZ BEŞ

Helen gülümsedi ve telefonu kapattı. Diğer taraftaki ani parazit sesini çok iyi bir işaret olarak algıladı. Gururunun kabardığını hissetti fakat şaşırmamıştı. Vampir veya değil, o bir engeldi. Helen engelleri epeyce kişisel algılardı.

Şimdiyse düşünebildiği tek şey vardı: Griff.

O nemrut Wyman tek bir konuda haklıydı. Griffin'in peşine gizli operasyon ekibini yollamayı isterdi fakat bu çok fazla olurdu. Başkan'ı alarma geçirebilirdi.

Ayrıca, bir adamın hayatını sona erdirmek için o kadar bariz bir şey yapmasına gerek yoktu. Onun yerine bilgisayarına döndü.

Ofisindeki diğer her şey gibi, PC de standart bir hükümet malından daha iyiydi.

İnce kırmızı bir lazer, retinasını tararken dik durdu ve bir dizi şifre ve anahtar kelime girdi.

Windows'un tekrar başlamasından daha kısa sürede, BASKETBOL'un içindeydi, Toplu Bilgi Bilinçlendirme Programı.

Amerikalıların kendi küçük budala yaşamlarını birinin gizlice dinlemesi fikrine neden bu kadar kızdıklarına hep şaşırırdı. Aslında, Amerika'daki herkes zaten gözetleniyordu.

Fort Meade'deki bilgisayarlar her gün milyarlarca telefon görüşmesini, e-postaları ve faksları "terörist," "bomba" veya "Allah" gibi kelimeler için tarıyorlardı. Eğer bu mesajlardan herhangi biri istatistiksel olarak belirlenen bir kritere uyarsa, canlı bir analiste gönderilirdi ve o da mesajı gönderen kişinin kredi raporunu, suç dosyasını ve vergi kayıtlarına bakardı.

Çoğu zaman işe yarar bir şey çıkmazdı. Genelde bir filmi ya da televizyon dizisini izleyen insanların arasındaki sohbetlerden ibaret olurdu.

BASKETBOL tüm bunları mümkün kılan programın kod adıydı. Google'ı inşa etmiş eblehler eğer bu programın algoritmalarına bakmış olsalardı, muhtemelen zırlarlardı, bu program tüm arama motorlarının anasıydı. Beynini odalar dolusu bilgisayar sunucuları oluşturuyordu. Bir yerde, bir zamanda elektronik bir hatla gerçekleştirilmiş her şeyi, her veriyi, dünyanın her yanından bulabilirdi.

Fakat Helen'ın BASKETBOL'DA en sevdiği şey, ülkedeki herhangi bir özel konuşmayı veya veritabanını bulabilmesi değildi. Hayır, aynı zamanda arkada kanıt da bırakıyor olmasıydı.

Ajan William H. Griffin'in özel bilgileri, bir sivilinkinden daha iyi gizlenmişti. Sonuçta gizli bilgilere erişimi olan gizli bir ajandı ve doğrudan başkana bilgi veriyordu.

Fakat bazı açılardan bu durum, Helen'in işini kolaylaştırmıştı. Vergi sonuçlarını ve telefon faturalarını görmesini sağlayan aynı protokoller, aynı zamanda istediği bilgiyi yerleştirmesine de yarıyordu.

Memnun olmuş vaziyette yaptığı işe baktı. Eksik olan tek şey sebepti. Griffin tüm yaşamı boyunca sadık bir asker olmuştu. Şimdi niye satsın?

Ardından adamın tıbbi dosyasına baktı ve doktorun fatura kodlarını çizdi.

Helen tanıyı gördüğünde gülümsedi: kanser. Griffin ölüyordu.

Onun için kötü haber. Fakat kadın için gerçekten mükemmel bir haber.

OTUZ ALTI

Bir anlığına, Zach bir uçak kazasında olduğunu zannetti. Bu pek çok şeyi açıklardı: toz, duman ve gürültü. Ve acı. Göğsü öylesine çok acıyordu ki, sanki her nefes aldığında biri göğsüne demir süngü saplıyordu.

Ardından hatırladığı son şey belirginleşti. Telefonun çaldığını duymuştu ve bir insan güllesine benzer bir şey onu yakaladığında, hole doğru yürüyordu.

Bacakları ardında sallanıyordu ve resepsiyon masasının köşesine çarpmıştı fakat öylesine hızlı hareket ediyordu ki, acı kendisini yakalayamıyordu. Ve her yerde cam parçaları vardı, tıpkı yağan kar gibi üzerilerine yağıyor, yüzünü ve boynunu acıtıyordu.

Ardından park yeri gökyüzüne havalanmış ve onunla buluşmak için geri gelmişti—sertçe.

Kafasını salladı, her şeyi kafasında düzenlemeye çalıştı fakat kulak çınlaması dışında hiçbir şey duyamadığını fark etti.

Zach ters döndü. Göğsündeki acı azaldı.

Birkaç metre ötede, bina harabeye dönmüştü. Her yana molozlar dökülmüştü. Kırık ön camları acı çekiyormuşçasına araba alarmları ötüp duruyordu.

Bir bomba. Biri onları havaya uçurmaya çalışmıştı. Ve Cade onu kurtarmıştı.

Gözlerini kırpıştırdı, ayağa kalktı ve yine acıyı hissetti. Deli gibi acıyordu. Yüzü acıdı. Yüzünü sildiğinde parmaklarına ufak cam parçaları geldi.

Cade, bir kaç metre ötede yüzükoyun yatıyordu. Tıpkı atılmış bir çöp parçası gibi duruyordu.

Zach tekrar gözünü kırpıştırdı, kendini uykulu ve ağır hissediyordu. Güneşe baktı.

Güneş.

Zach, "Kahretsin," dedi ve aniden zihni belirginleşti. Cade'e doğru ilerledi.

Cade'in kolu mahvolmuştu, omzuna kadar doğranmıştı. Altında kan birikintisi oluşuyordu.

Zach daha önce hiç bu kadar çok kan görmemişti fakat bir yanlışlık vardı—siyah ve yoğundu. Daha kötüsü de vardı, Cade'in yüzü güneşe doğru döndürüldüğünde—pekâlâ, ölüyordu. Bunu söylemenin başka yolu yoktu. Buruşuyordu, çatlıyordu, her saniye damarlar ve çizgiler daha da belirginleşiyordu.

Zach onu oradan götürmeliydi. Kulaklarının çınlaması hafifler hafiflemez, başka bir ses başladı. Sirenler.

Zach, Cade'in ceplerini karıştırdı, arabanın anahtarlarını buldu ve sedanın kapılarını açması için uzaktan kumanda tuşuna bastı.

Hiçbir şey olmadı. Ardından hatırladı—araba garajdaydı ve o da şu anda moloz yığınlarının altında bir hiç olmuştu.

Zach, "Kahretsin kahretsin kahretsin," dedi. O bir ajan değildi. Belki Griff ne yapılması gerektiğini bilirdi fakat onun hiçbir fikri yoktu.

Tekrar Cade'e baktı. Bir kaç saniyede daha da yaşlanmıştı. Derisi geriye çekilmişti ve vampir dişleri görünmeye başlamıştı.

Arabalardan ve çevredeki binalardan yavaş yavaş insanlar geliyordu. Her an biri onu ve Cade'i görebilirdi ve Zach, 140 yıllık ulusal bir sırrın saklanma şeklinin bu olmadığından emindi.

Son sırada, patlamadan uzak kalabilmiş bir Honda Accord'un park edildiğini gördü. Kendi yumruğu büyüklüğünde bir beton parçası gördü.

Beş saniye sonra, arabanın güvenlik camını kırdı ve nasıl yapılacağını hatırlamayı umut etti.

Kabloları birleştirdi, parmakları titriyordu. Hiçbir şey olmadı. Ayırdı ve başka bir çifti denedi. Motor çalıştı.

Rahatlayarak, içini çekti ve gençliğinde gerçekleştirdiği bir düşüncesizliği gizlemek için ne kadar çabaladığını düşündü. Şimdiyse özgeçmişindeki en güzel şey o kayıttı.

Cade göründüğünden çok daha ağırdı fakat Zach'in adrenalini yükselmişti. Cade'i arka koltuğa koydu ve ceketiyle olabildiğince üzerini kapattı.

Kalabalık gitgide yaklaşıyordu. Biri ilgiyle Zach'i izliyordu. "Hey," dedi. "İyi misin?"

Zach cevap vermedi. Arabanın başına geçerek, Honda'yı çalıştırdı.

Kalabalık, çıkışla arasındaydı.

Zach'e bakmakta olan adama başka birisi daha katıldı. Şaşkın ve hatta kızgın görünüyordu.

"Hey... hey... *o benim arabam!*"

Zach gaza bastı ve Honda kaldırımdan zıplayarak, yola çıktı.

Korna ve tekerlek sesleri duydu. Siren sesleri iyice artmıştı.

Zach, ilk sağdan döndü ve kaldırım kenarını sıyırırken jant kapağını kaybetti. Yüzündeki teri sildi ve eline yine cam parçası geldi.

Derin nefes alarak, sakinleşmeye çalıştı. Kaçmalıydı. Birileri onları öldürmeye çalışıyordu.

Arkaya bakma fırsatı buldu. Hızlı dönüş yüzünden Cade'in yüzündeki ceket kaymıştı ve yüzü yine güneşe açık kalmıştı.

Cade, acıyla inledi. Ses, Zach'e tıpkı patlama sesi gibi korkunç gelmişti. Daha önce hiçbirinden böyle bir ses duymamıştı. Hiç.

Zach el yordamıyla ceketini karıştırdı ve telefonunu buldu. Numaraları karıştırarak Griff'e baktı.

O ne yapılacağını bilirdi. Zach bir tuşa bastı ve yüksek sesli bir bip sesi duyuldu.

Cade'in eli koltuktan uzanarak, Zach'in bileğini kavradı.

Zach neredeyse gelen trafiğin üzerine gidiyordu.

Elini çekmeyi başardı. Cade oturdu. Zar zor. Yirmi yaş yaşlı görünüyordu. "Kimseyi arama. Tehlikeli."

Zach'in kafası tekrar çalışmaya başladı. Cade, birinin onları bulduğunu ima etmişti, az önce biri *çok gizli bir evi* havaya uçurmuştu. Kendi telefonunu kullanabilir, Griff'i arayabilirdi fakat eğer orada güvenli olmaları gerekiyor idiyse, onların peşindeki her kimse, onları *her yerde* bulabilirdi.

Yalnız kalmışlardı.

Cade, "Gizlenmeliyiz," dedi.

Her şey sırasıyla. Nakit paraya ihtiyaçları vardı.

Arka koltuktan Cade durumlarını değerlendirdi: Zach'in cüzdanında yüz dolardan az para vardı. Cade'in sahip olduğu her şey evde yanmıştı.

Cade'in talimatlarıyla, Zach çalıntı arabayı kaldırımdaki bir ATM'nin yanına park etti.

Henüz güneş L.A.'in sisli ve bulutlu havasına ulaşmamıştı fakat yine de Cade sanki biri üzerine asit dökmüş gibi görünüyordu.

"Burada bekle," diye homurdandı ve kapıyı açtı.

Zach arabadan çıkabileceğini sanmıyordu fakat Cade kalktığında, bir kolu kancaya asılmış et parçası gibi sallanıyordu.

Zach endişeyle çevreyi kolaçan etti. Etrafta yürüyen yaya yoktu. Yoldan arabalar geçiyordu.

Cade dikkat etmiyordu. Bankanın beton duvarına inşa edilmiş ATM'ye doğru yürüdü. Hasar görmemiş elini kullanarak, ATM'ye yumruk attı. Önce klavyenin üzerindeki kamerayı parçaladı. Ardından bu sefer çeliği yumrukladı.

Onu bir folyo gibi geriye çekti ve yirmilikler dökülmeye başladı.

Cade, parayı ön koltuğa fırlattı ve ardından içeriye yığıldı.

Zach, "Ne yapıyorsun?" diye bas bas bağırmaya başladı.

"Sür." Cade'in yüzünde güneşin değdiği yerlerde uzun yoluklar oluşmuştu. Kan yoktu, yalnızca kahverengi toz.

Bir alarm çalmaya başladı. Zach gaza bastı, trafiğe girdi ve başka bir arabaya çekilmesi için baskı yaptı.

Cade, "Yavaş," dedi. Koltuğunda eğilerek, olabildiğince aşağıya doğru gitmeye çalıştı.

Zach, hızını düşürmeye çalıştı. Ön koltuğa yirmilikler saçılmıştı.

Cade, "Onları cebine koysan iyi olur," dedi.

Zach bir miktar parayı kavradı. "O yaptığın neydi?"

"İşletme sermayesi."

"Tanrım... Biri bizi öldürmeye çalıştı ve sen şimdi de bizi banka soyguncusu mu yaptın?"

"Görevin önceliği var. Her şeyin üzerinde."

"Polisler bizi yakalarsa ne diyeceğiz? Hı? Bunu düşündün mü? Tanrım, tanrım, kahretsin tanrım—"

Cade, "*Yeter*," diye kızdı. Kelime, Zach'in yüzünde patlayan bir tokat gibiydi. Zach çenesini kapattı.

Cade'in yüzü kızgınlık ve acıyla kararmıştı. Gözleri Zach'in canını sıktı.

Cade yine "Yeter," dedi. Sesi başka bir yerden geliyor gibiydi. "Bu görevimiz. Önemli olan tek şey bu. Bunu hatırlasan iyi olur, çocuk."

Zach'in paniğinin yerini korku almıştı. Bombadan ne kadar korkmuş olursa olsun, Cade hâlâ korkutucuydu.

Neyse ki, bu son taşma Cade'in enerjisini iyice emmişti. Koltuğunda geriye yaslandı. Gözlerini kapattı.

Bu konuda hiç şüphe yoktu: güneş onu pişiriyordu, pencerelerden içeriye girdiği sürece onu öldürüyordu. Sis kalkıyordu ve yeni güzel bir gün başlıyordu.

Zach, arabayı sokağın kenarına park ederek, havaalanı için bir taksi tutmayı düşündü. Eski hayatına geri dönebileceğine neredeyse inanıyordu.

Fakat onu aramaya gelmeleri ne kadar sürerdi? Bunu her kim yaptıysa artık onu tanıyordu.

Ve Cade... Her şeye rağmen, Eğer Cade olmasaydı, Zach şu an moloz yığınlarının altında yatıyor olacaktı.

Zach iki şeyi kesin olarak biliyordu: O bir hedefti. Ve onu bu işten canlı olarak çıkartabilecek tek kişi de arabada tam yanında ölüyordu.

OTUZ YEDİ

Sadece nakit kabul eden moteldeki memur, Zach'in yüzündeki kanı umursamıyordu. Kurşungeçirmez plastik camın ardından bakmadı bile.

Odada son kalanlar orayı bir uyuşturucu laboratuarına çevirmiş gibiydiler fakat perdeler kalındı ve güneş ışığını geride bırakıyorlardı, küçük bir açıklık dışında.

Zach, Cade'in ağırlığı altında ezilerek, onu uzaktaki yatağa taşıdı.

Kemik kırıldığında Cade'in kolundan çıkan sesi düşünmemeye çalıştı.

Güneşten uzaklaşan Cade tekrar kendi kendine hareket edebilmeye başlamıştı. Hâlâ korkunç görünüyordu fakat dönerek bacaklarını düzeltmeyi başardı.

Bu çaba, onu çok yormuşa benziyordu. Zach de kendinden geçmek üzereydi. Bir süre orada oturup, yalnızca nefes alıp, verdiler.

Cade konuştuğunda, sesi sanki boğazında toz varmış gibi çıkıyordu.

"Neredeyiz?"

Zach elini saçlarında gezdirdi. Daha da cam eline geldi. "Oh. Aslında bilmiyorum. Havaalanından beş-altı mil uzaktayız sanırım."

Cade suratını ekşitti, ya kızgınlıktan ya da acıdan. Zach emin olamadı.

"Griff'i arama."

"Aramam. Yani, aramadım."

"Güzel. İyi yapmışsın."

Cade tekrar sessizleşti. Kapalı gözleri ve yeni, iyice yaşlanmış yüzüyle, bir cesede benziyordu. Zach tam uyanık mı diye ona dokunacakken, yine konuştu.

"Üzgünüm," dedi. "Bir şey getirmen gerekiyor."

"Cade neler oluyor? Bunlar o herifler miydi, senin şey dediklerin—"

Cade nefes aldı ve Zach çenesini kapattı.

"Ona geleceğiz. Fakat önce bir şey yapman gerekiyor."

"Neye ihtiyacın var?"

Cade'in gözleri sonunda açıldı ve Zach'e baktı.

"Kana," dedi.

Cade açıklarken, Zach neredeyse yine altına kaçırıyordu.

Ardından olabildiğince kendine çeki düzen verdi, Cade'i yatak örtüsüyle kapladı ve arabaya atladı. Cade'in söylediği yere doğru yöneldi: Pico-Fairfax, L.A.'in Ortodoks Musevi Cemaati'nin büyük bir kısmının oturduğu yer.

Orada en az dört ya da beş tane hakiki kasap dükkânı vardı.

Tezgâhın ardında kanlı önlüklü bir kaç adam ona yardımcı olmadı. Ne istediğini söylediğinde ya hayır dediler ya da konuşmayı reddettiler.

Fakat dördüncü mekânda, bir kasap omzunu silkti ve Zach'in elindeki çalıntı paraya karşılık nasılsa atacak olduğu içi dolu bir kovayı ona teslim etti.

Kovayı alıp, otel odasına dönmek, neredeyse almaktan da zordu. Her köşede kovadakini dökeceğini ve onu kaçınılmaz bir biçimde kenara çekecek olan bir polise içi kanla dolu çalıntı bir arabayı nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Fakat yaklaşık bir buçuk saat sonunda odaya ulaştı.

Zach, yatak örtüsünü kaldırdığında, Cade'in daha iyi olmadığını gördü. Hâlâ nefes alıyordu fakat kavrulmuş kolu sulanmıştı ve derisi hâlâ kafatasına doğru çekiliyordu.

Sertçe vurarak, Cade'i uyandırmayı başardı.

Cade'in gözleri aniden açıldı ve Zach'e bakmaya başladı. Gözbebekleri beyaz kısmı doldurmuştu ve onları karartmıştı. Dudakları geri çekilmişti ve birden olduğu yerde doğruldu.

Zach geri geri, diğer yatağa doğru gitti. Ayağını sıkıca bastı, perdeleri açarak, odayı güneşle doldurmaya hazırlandı.

Cade hâlâ oturuyordu. Önüne bakıyordu ve yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ben öyle yapmak—yapamam—"

Zach, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Sorun değil. Ne yapıyoruz şimdi?"

Cade gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Banyo," dedi.

Muhtemelen kirli küvete ilk defa kan dökülmüyordu. Fakat en fazla kanın bugün döküldüğü kesindi.

Zach'ın yardımıyla, Cade gömleğinin yanık kalıntılarını soydu. Bazı yerlerde yanık gömlek derisine yapışmıştı ve ıslak kâğıt mendil gibi sıyrılıyordu.

Ardından Cade kanla dolu küvete girdi ve çenesine kadar eğildi. Yanık kolu tamamen kanla kaplanmıştı.

Derisi tekrar kızarmaya ve gevşemeye başladı. Kolun yanındaki kanda çok küçük dalgalar belirirken, Zach hayret içinde ayakta dikiliyordu.

Kan seviyesi alçaldı. Ve Zach, Cade'in kavrulmuş kolundaki damarların kıvrılmaya başladığını gördü. Kanı emdikçe, yılan balığı gibi kıvrılıyorlardı.

Cade, küvetin içinden ona baktı, gözleri kırmızı olmuştu. Zach'i gerçekten görüyor gibi görünmüyordu.

Zach, geriye doğru adım attı. "Ben... eh... gideyim."

Kapıyı ardından olabildiğince hızlı kapattı.

Yirmi dakika sonra duşun sesi Zach'i uyandırdı. Buna inanamadı. Yatakta otururken uyuyakalmıştı.

Şimdi kendisi yanıyordu. Dikkatlice gömleğinin düğmelerini açtı ve göğsüne baktı. Cildinde çoktan derin morluklar oluşmuştu.

Cade'i kontrol etmeye karar verdi.

Küvet boştu, yalnızca kırmızı ve pis bir tortu halkası vardı.

Cade tamamen yenileşmiş vaziyette ayakta dikiliyordu. Gözleri normaldi ve kolu iyileşmişti.

Ayrıca çıplaktı da. Yeni, solgun cildinin altında kasları kabarmış ve şişmişti. Bir müzeden çalınmış mermerden bir heykele benziyordu.

Bir an, Zach jimnastik salonuna daha sık gitmeyi düşündü. Ardından başka yerlere bakmaya çalıştı.

Cade, "Tekrar alışverişe çıkmanız gerekiyor," dedi. "Eğer yapabilecekseniz, Bay Barrows."

"Listede kıyafet de var mı?"

"Evet."

"İçime doğmuştu."

Kıyafetlerin yanı sıra, Zach selobant da aldı. Hem de pek çok.

Bir kaç metreyi, perdeleri duvara yapıştırmakta kullandı. Böylece içeriye güneş giremeyecekti. Ardından, Cade bandın yarısıyla Zach'in kaburgalarını sardı.

Zach'in gövdesine son bandı da sararken, Cade, "İyi olacaksın," dedi.

Zach sargıyı yavaş yavaş hissetmeye başladı. Zach bunun işe yarayacağına inanmıyordu fakat acının azaldığını ve tekrar nefes alabildiğini kabul etmek zorundaydı.

"Yardımı oldu," dedi.

Cade, "Bunu daha önce de yaptım," dedi.

Zach ona pis pis sırıttı. Kendini tutamamıştı.

Cade'i bir gece yaratığı olarak algılamak çok zordu. Gerekli malzemeleri aldığı eczanenin çok az sayıda kıyafeti vardı. Sonuç olarak da,

Cade'in üzerinde büzgülü pantolon, Lakers eşofman ve parmak arası plastik terlikler vardı.

Cade bakışı gördü. "Ne var?"

"Yok, bir şey."

Cade önce kendine sonra da Zach'e baktı. "Ellerindekilerin sadece bunlar olduğuna emin misin?"

"İyi görünüyorsun."

Cade başka hiçbir şey söylemedi. Zach anlamıştı. Büyük, kötü vampir dış görünüşü için endişeleniyordu. Bir şekilde, Zach patlamadan kurtulmalarından ziyade bundan daha çok keyif aldı.

Ajan telefonundan zamanı kontrol etti—patlamadan o ve Cade'in elinde kalan tek şey buydu. Güneşin batmasına yaklaşık altı saat kalmıştı.

Diğer yatağa uzandı. "Biraz zamanımız var," dedi. Gözleri neredeyse anında kapandı. "Sanırım biraz... uyuyacağım..."

Cade, pek de nazik olmayan bir biçimde onu dürttü. Zach'in gözleri anında açıldı ve dimdik oturdu.

"Bunu ne halt yemeye yaptın?"

"Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin. Şimdi uyuman doğru olmaz."

Zach, "Pekâlâ, kan emen birinin yanında olmak da pek tavsiye edilmez fakat ben yorgunum," dedi. "Neyse, uyandım. Muhtemelen bu şekilde daha güvenli olur."

Cade, "Bunu daha önce konuşmuştuk. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi.

"Evet. Bunu söyleyip duruyordun. Sanırım sadece sözüne inanmam gerekiyor."

Cade bir an sessiz kaldı. "Söylemek istediğiniz bir şey mi var, Bay Barrows?"

Zach rahatsız rahatsız kıpırdandı.

"Kaç kişi öldürdün?"

Cade uzaklara baktı, Zach'in gözlerine bakmamaya çalışıyordu. "Görev başındayken öldürdüm. Bazıları gizlidir."

Zach, "Demek istediğim bu değildi ve sen de biliyorsun," dedi. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Cevabı bilen bir adam gibi soru soruyorsun."

Zach, "O kadın bana senin kötü olduğunu söyledi. Bir katil," dedi. "Griff o insanları bir gemide öldürdüğünü söyledi."

Cade kafasıyla onayladı.

"Her ikisi de haklı," dedi. "Ben bir katilim. Kötüyüm."

Zach bir süre bekledi fakat hepsi buydu.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Başka ne duymak istiyorsun? Ben lanetlendim. Yanmayı hak eden korkunç bir varlığım. Bunu hiçbir şey, hiçbir zaman değiştiremez."

"Yani tüm bunları yalnızca bir şeyler zorladığı için yapıyorsun. Sen bir kölesin. Eğer sana kalsaydı, her gece çıkar kan içerdin. Öyle mi?"

Cade, "Neye istiyorsan ona inan. Muhtemelen anlamazdın," dedi.

"Tanrım." Zach acısına rağmen, kollarını Cade'e sallamaya başladı. "Sen sadece kahrolası bir *mızmızsın*. Her zaman 'Oh, zavallı ben, bir vampirim.' Pekâlâ, bu pek de kötü bir şeye benzemiyor, Cade. Sen insanüstü bir güce ve hıza sahipsin, ölümcül bir yaradan kurtulabilirsin ve sonsuza dek yaşayabilirsin. Ve yapman gereken tek şey biraz kan içmek. Bana adil görünüyor. Ben yerin dibine girdikten çok sonra da

sen etrafta olacaksın ve üzgünüm ama biraz güneşi kaçırmak bana az bir bedel gibi göründü. Eğer senin yapabildiğini yapabilseydim..."

Zach, Cade'in sessiz kaldığını fark etti. Acı verecek kadar sessiz. Atıp tutmayı bıraktı.

Cade'in yüz ifadesinden, Zach birden vampirin onun kılına bile dokunamayacağını anladı. Kimse cinayeti düşünmeden o şekilde bakamazdı.

"Siz..." Cade, edeceği hakareti tam olarak anlatacak kapsamda bir kelime arıyor gibiydi. "Siz... *İnsanlar*," diye sonunda konuştu. "Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz. *Her şeyi* bildiğinizi sanıyorsunuz. Yetmiş iki saatten daha kısa süre önce, benim var olabileceğime bile inanmıyordun ve şimdi ne olduğumu bildiğini sanıyorsun. Fakat bir konuda haklısınız, Bay Barrows:

"Benden çok daha önce öleceksiniz. Ve eğer şanslıysanız, bunun nasıl bir kutsama olduğunu asla öğrenmeyeceksiniz."

Uzun bir sessizlik. Bantla yapıştırılmış perdelerin ardında, güneş biraz daha batıya doğru ilerledi.

Zach, "Belki haklısındır," dedi. "Belki bilmiyorumdur. Beni aydınlat."

"Ne?"

"Bana nasıl bir şey olduğunu anlat." Zach kollarını otel odasına, ucuz mobilyalara doğru salladı. "Zamanımız var," dedi. "Başka ne yapacağım?"

Cade tekrar arkasını döndü, onu görmezden geliyordu.

"Ben ciddiyim, Cade. Bana ne olduğunu anlat."

Cade bunu düşündü. Ardından kafasını salladı ve konuşmaya başladı.

"1867 yılıydı," dedi. "Yirmi yaşındaydım."

OTUZ SEKİZ

1867, BALİNA AVLANMA BÖLGESİ, HİNT OKYANUSU

Cade, bunca yıl sonra kötüye gitmeden önceki yolculuğu pek hatırlayamaması sebebiyle biraz utanıyordu. Zihni bazen ona oyunlar oynuyordu.

Bazı zamanlar William'ın yüzünü veya Jonas'ın sesini hatırladığını sanıyordu. Veya aşçı tarafından verilen yiyeceğin tadını.

Bazı günler, demiryollarına bakarak, Atlantik'in acı verici mavi sularını hatırlayabilirdi.

Bunların hiçbiri doğru değildi. Yalnızca illüzyonlardı. Kendisine karşı dürüst olduğunda, Cade yalnızca kanı hatırladığını kabul etmeliydi.

Yüzlerce litre. Bütün balinalar kanla doluydu, cesetlerini güverteye çekerlerken zıpkınlar ve mızraklarla açılmış yaralardan, her yere kan

dökülürdü. Balinaları bıçaklarla doğrarlarken, tabakalar halinde akardı. Bol miktarda balina yağı dökülürdü.

Bazı zamanlar, o günlerle ilgili gördüğü rüyalardan ağzı salyayla dolmuş olarak uyanırdı. Aç olarak.

Kalan her şey, insan hafızasına aitti ve o da o zamanki gibi güvenilmez ve zayıftı.

Fakat içindeki vampir, o kan görüntüsüne takılı kalmıştı.

Bu tür zamanlarda, içinde kendisinden geriye ne kaldığını merak ederdi—lanet ve eski cadı oyunları bir solucan gibi ne kadar içine girebilmişti ve yüz kırk yıl önceki o Boston'daki denizci çocuğun yerini ne kadar almıştı... O çocuğun hayatında başka bir şey isteyip istemediğini merak ederdi, eğer hatırlayabilseydi.

Ve her zaman, bunun önemi olmadığına kanaat getirirdi. O çocuk olmuştu.

Zach'e ikinci balina yolculuğunu anlattı. Dört yıl süren ilk seyahatinde gemi bakıcısıydı—yani güverte tayfası.

Yeni bir gemi olan *Charlotte*'a geçtiğinde daha deneyimliydi. Gemi, kaptan ve yardımcısı sayılmazsa otuz kişilik bir mürettebata sahipti ve iki yüz doksan ton ağırlığında bir balina avlama gemisiydi. Fakat kendini kandırmıyordu. Arkadaşı William yüzünden bu işe alındığını biliyordu.

O, Cade ve Jonas adındaki başka bir oğlanla dört yıl boyunca gemi bakıcılığı yaptıkları dönemde, William iri, kaslı genç bir adama dönüşmüştü. Ona bakan herhangi bir insan, onun yararlı olacağını görebilirdi. Cade, günlerce hiç dinlenmeden dayanabiliyordu ve Jonas da

gemide bozulan her şeyi tamir edebiliyordu. Fakat bunlar belirgin yetenekler değildi. Onları güverteye alan William olmuştu.

Charlotte'un planlanan rotası, onları Güney Amerika'nın uç kısmına ve oradan da Pasifik Okyanusu'na balinaların bulunduğu yere götürecekti. Fakat eyaletler arası savaş araya girdi. Bazı balina gemileri, Konfederasyon savaş gemileri tarafından batırıldı.

Kaptan da, Hint Okyanusu'ndaki balina avlanma yerlerine gitmeye karar verdi. Daha uzun sürecekti fakat batmaktan iyiydi.

O noktadan itibaren yolculuk sakin geçmişti—neredeyse zevkli.

Hava sakindi. Günler boş saatler ve sıkı çalışma arasında gidip geliyordu.

Boston'dan ayrıldıktan altı ay sonra Afrika Burnu'nu dolandılar ve üç ay sonra da avlanma bölgesine ulaştılar.

Ardından bir süre yalnızca avlandılar.

Adamlar bu bölgenin temizlendiğini, balinaların uzaklaştığını düşünmeye başladı. Fakat takip edebileceklerinden veya avlayabileceklerinden de çok balina buldular. Programdan yedi hafta erken yola çıktılar ve gemi yağ ve dişle kaplandı.

Açık Atlantik'e çıktıklarında, evlerinden hâlâ binlerce mil uzaktaydılar. Ulaşabilecekleri hiçbir liman yoktu. Çevrelerinde okyanus dışında hiçbir şey yoktu. Karayı tekrar görmeleri haftalar alacaktı.

İşte o zaman ilk adam kayboldu.

Cade, sonradan bunun bir rastlantı olmadığını fark edecekti.

Bir gemi asla sessiz olmaz, geceleri bile. Cade, dalgaların ve rüzgârın, kereste gıcırtılarının, üst güvertenin altındaki ve üstündeki

her gemicinin gaz çıkarma, horlama ve inleme seslerine rağmen uyuyabilmeyi öğrenmişti.

Fakat o gece bir şey duyduğuna yemin edebilirdi.

Bir tahtaya baltayla vurulma sesi gibiydi, teknenin kalın gövdesine vurulmuş gibiydi. Yarı uykulu, gemiye gerçekten bir şey çarptı mı anlamak için çıkıp bakmaya karar verdi.

Ardından bir şıpırtı sesi duydu, sanki bir dalga güverteye çarpmıştı. Bunun normal olduğuna kanaat getirdi. Adamların hiçbiri kalkmamıştı. Panik olan kişi olmamaya karar verdi, hem bir aptal hem de bir korkak gibi görünmesine sebep yoktu.

Ayrıca kısa süre sonra Cade nasılsa güvertede olacaktı—bir sonraki gözetleme sırası kendisindeydi. Dikkatle dinledi fakat bir süre sonra uyuyakalmış olmalıydı.

Çünkü hatırladığı bir sonraki şey, geminin ikinci kaptanı Adams'ın onu şiddetle sarstığı ve bağırarak sorular sormakta olduğuydu.

Adams sertçe yüzüne vurduğunda, gözlerini yeni açabilmişti. İkinci kaptanın dudaklarından dökülen kelimeler nihayet Cade için bir anlam taşımaya başlamıştı.

Adams ısrarla, "Nerede o?" diye soruyordu. "Kahrolası, bana cevap ver. Nerede o?"

Cade sonunda gerçeğe ulaşmaya başlamıştı: sonraki gözetleme sırası için kaldırılmamıştı; gece boyunca uyumuş olmalıydı.

Adams ona bir kaç kez daha vurdu ve ardından güverteye fırlattı. Diğer gemiciler de onu takip ettiler.

Gün ışığı, henüz ufukta belirmeye başlamıştı. Kaptan küpeştede duruyordu, kendine hâkim olmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Güvertede başka kimse yoktu. Cade'in aklı karışmıştı. Ardından görmesini istedikleri şeyin *bu* olduğunu anladı. Güvertede kimse yoktu.

Gece nöbetindeki adam kayıptı. Kaybolmuştu, birisi onu denize atmış gibi.

Cade, bildiği her şeyi kaptana ve ikinci kaptana anlattı ki, bu da pek bir şey değildi. Bir kaç saat ona bağırdılar—ve sık sık dövdüler—ardından da doğruyu söylediğine kanaat getirdiler.

Söyledikleri gecenin ortasında, okyanusun ortasında adamın—ismi Talbot'tu—nereye kaybolduğunu açıklamıyordu.

Talbot'un intihar ettiğine kanaat getirdiler. Çoğu insanın kabul etmek isteyeceğinden daha sık gerçekleşiyordu. Boğularak ölmek güzel bir gidiş yolu gibi görünüyordu. Cade bunun uykuya dalmak gibi olduğunu duymuştu, su ciğerlerinize dolmaya başlar başlamaz...

Böylece Talbot hakkında konuşmayı bıraktılar ve mürettebat sayısı yirmi dokuza indi.

Fakat herkes Cade'e tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. En yakın iki arkadaşı, Jonas ve William bile.

Talbot'a her ne olduysa, Cade'i ıskalamıştı. Kimse onun şanslı kişi mi yoksa sıradaki kişi mi olduğuna karar veremedi.

Sonraki birkaç gün sessizdi. Gemi yavaş yavaş yoluna devam etti. Bir ay içinde Talbot unutulmuştu ve herkes Boston'a döndüklerinde kendi paylarını nasıl harcayacaklarını konuşmaya başlamıştı.

Ardından tekrar oldu.

Gece, mürettebattan iki kişi daha kayboldu. Nöbetteki adam Long ve güvertede uyumak üzere seçilen fıçıcı Ellery.

Gizlemenin âlemi yoktu fakat bir sebeple kaptan ve Adams bu konuda konuşmadılar.

Öldürecek başka balina olmadığından, mürettebatın öldürecek bol bol zamanı vardı. Ve konuşmaya başladılar. Tüm gemide dedikodular aldı başını yürüdü.

Bazı adamlar, nöbetteki adamın tuhaf tuhaf fıçıcının çevresinde dolandığını ve bir kart oyunuyla ilgili bir para meselesi olduğunu söylediler.

Bu iddia, mürettebatı uzun süre oyalamadı. Başka biri kaptan ve Adams'ın onları öldürdüklerini ve böylece bütün kârı kendilerine ayırdıklarını iddia etti. Buna kimse gülmedi. Denizciler, ranzalarının altına bıçak koymaya başladılar.

Sonunda Talbot'un adı tekrar ortaya atıldı. Ve Cade'inki de. Cade nereye gitse, fısıltıların kesildiğini gördü.

İki hafta daha geçti. Kaptan çoğu zaman kapısı kapalı vaziyette kamarasında oturuyordu. Adams nereye gitse yanında bir sopa taşıyordu ve kaybolmalarla ilgili birinin nefes aldığını bile duysa sopayı kullanıyordu.

Bu rahatsız barış durumu, güvertede bir ceset bulunmasıyla bozuldu.

Gece nöbetindeki başka bir adam. Bu kez Owens. Fakat bu sefer saklamak ya da denize atmak yerine, onu her ne öldürdüyse zafer hatırası gibi oraya bırakmıştı.

Cade başka bir denizci Owens'ın cesedini bulduğunda duyduğu çığlığı hatırlıyordu—yüksek sesli bir çocuk çığlığına benziyordu. Her ne kadar Adams onları engellemeye çalışsa da, o ve mürettebatın geri kalanı oraya koşmuşlardı.

Owens'ın boğazı kesilmişti; kafası bedenine ince bir kaç dokuyla bağlıydı.

Korkunç kesiğe rağmen güvertede hiç kan yoktu. Hiçbir yerde.

Owens'ın cesedi sanki son ayını denizin dibinde geçirmişçesine solgundu.

Cade ilk kimin söylediğinden emin değildi. Fakat adamlardan birinin diğerine: "Vampir" diye fısıldadığını duydu.

Kısa sürede herkes tekrarlamaya başlamıştı, farklı aksanlarla ve tonlarla. "Vampir. Vampir. Vampir."

Tekrar ederlerken Cade'e bakıyorlardı.

Kalabalığın zıvanadan çıkması çok kısa zamanda gerçekleşti. Cade o gece diğerlerinden ayrıldı, tek şüpheli oydu, tek hedef.

Adams emirler verdi fakat kimse dinlemedi. Aceleyle kaptanın kamarasına gitti, silahlar oradaydı.

Cade'e iyilik yapmak için çok geçti. Adamlar çevresini sarmışlardı, gitgide aralarındaki boşluk kapanıyordu ve bir şeyler yapmaya kararlıydılar—herhangi bir şey. Gemide onlarla beraber yaşayan bu dehşetengiz şeyle baş etmelerinin tek yolu buydu.

Güçlü bir el Cade'i kolundan yakaladı ve o da elini bıçağına attı. En azından dövüşerek gidecekti.

Fakat birden geriye doğru çekildi, üst güvertenin duvarına yapıştı. William ve Jonas onun önüne geçmişlerdi. William'ın elinde bir zıpkın

vardı ve öyle bir tutuyordu ki, kalabalıktan gelecek ilk adama değecek gibiydi.

William, "Kesin şunu," dedi. Sesi titremeyecek kadar cesur değildi.

Fakat zıpkın titremiyordu. "Bu Nathaniel, kahrolasıcalar. O bizden biri."

Gemiciler, Cade'e baktılar. O da onları izledi. İçlerinde bir şeyler onlara Cade'in masum olduğunu söylüyordu. William'ın haklı olduğunu biliyorlardı. Cade de en az onlar kadar korkmuş ve allak bullak olmuştu.

William'ın zıpkınını göğsüne dayadığı adam önüne baktı ve geri adım attı. Diğer adamların şüphesi azaldı—sanki güneşin bir bulutun ardına geçmesi gibiydi.

O esnada Adams ve kaptan gelmişlerdi. Tabancalarını sallıyorlar ve bağırıyorlardı. Fakat kalabalık sakinleşmişti. Ve Cade'in bir yıldır beraber yaşayıp, çalıştığı insanlara dönüşmüşlerdi.

Owens'ın cesedi denize atıldı. Adams ve kaptan daha fazla angarya iş emretti ve görevlerini yerine getirmekte tereddüt eden herkesi dövmeye başladılar. Kaptan hatırlatıcı olması için, kemerinde tabancayla dolaşmaya başladı.

Güç bela gemide yasaklar delindi. Olaydan sonra William ve Jonas, Cade'e hep yakın durdular. Hiç söylemediler ama onun için endişeleniyorlardı.

Ve belki de ondan biraz korkuyorlardı.

Neredeyse isyan çıkacakken, her şey saat gibi işlemeye başlamıştı.

Gemiciler bütün gece ayakta kalmaya çalışıyorlardı fakat eninde sonunda yorgunluktan uyuyorlardı. Angarya işler yardımcı olmadı ve Adams eski ve cansız balina gemisini bir saniye daha hızlandırabilmek için onları dövüp duruyordu.

Fakat evlerinin limanına yaklaştıkça, daha fazla adam kaybolmaya başladı. Her bir kaç günde bir sabah, bir kaç mürettebat daha kayboluyordu. Eğer iki adam nöbetteyse ikisi de kayboluyordu. Bazen herkesin görebilmesi için bir ceset oluyordu fakat çoğu zaman hiçbir iz yoktu.

"Vampir" kelimesi hâlâ çevrede dolanıyordu. Cade yaratık hakkında tartışmalar duymuştu—her adamın geldiği yere göre vampirin yetenekleri ve güçleri hakkında anlaşmazlıklar oluyordu.

Yunan Stavros ona *vrykolakas* diyordu ve genç bir kadın gibi göründüğü konusunda ısrar ediyordu. Portekiz aşçı, onun uçabildiğini ve tıpkı bir atmaca gibi tepede süzülebildiğini söylüyordu. Yeterince kanı olduğu sürece inanılmaz bir güce sahip oluyordu ve ne havaya ne de suya ihtiyacı olmuyordu.

Kimse neden *Charlotte*'u seçtiğini veya onlara nasıl katıldığını bile bilmiyordu. Fakat hepsi bir konuda birleşiyordu: gün ışığında güvendeydiler.

Kaptan artık kamarasından hiç ayrılmıyordu, gece gündüz. Gerekli her şeyden Adams sorumluydu. Ve onun çevresinde "vampir" kelimesini kullanmamayı hızla öğrendiler. Ya sopayla vuruyordu ya da dövüyordu. Adamlarının onu terk etmekte olduklarına emindi ve hayal güçlerinin hayaletlerinden ve fantomlarından kaçabilmek için kendilerini boğuyorlardı.

Bunu durdurmaya çalışıyordu ve bunu bildiği tek yolla yapıyordu.

Geriye baktığında, Cade yardımcı kaptanın düşünme biçimini anlayabiliyordu. O zamanlar için bile gemiciler fazlasıyla batıl inançları olan adamlardı. Eğer karada *Charlotte*'un doğaüstü bir şey tarafından lanetlendiği dedikodusu yayılırsa, kaptan ve ikinci kaptanın artık bir gemi idare etmeleri mümkün olmazdı. Hiçbir gemici bir daha denize onların peşinden gitmezdi ve bir mürettebat toplayamayan bir kaptanı hiçbir şirket işe almazdı.

Adams muhtemelen açlıktan ölmek istemiyordu. Rasyonel bir adamdı.

Vampire asla gerçekten inanmamıştı. Son ana kadar.

Gemi bakıcılarından biri olan Samuel—on altısından büyük olmayan bir çocuk—delirdiğinde, limandan bir hafta uzaktaydılar.

Son gününü ranzasına yatmış, yiyecek yemeyi ve su içmeyi reddederek geçirmişti. Hatta Adams gelip onu sopayla dövdüyse de tavrı değişmemişti.

Gemi bakıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan Cade, güvertedeki taze su fıçısından bir bardak su getirmişti.

Samuel minnettarlıkla almıştı ve ardından Cade gitmek için döndüğünde kolunu sıkıca yakalamıştı.

"Nathaniel," dedi. Sesi hafif ve ısrarcıydı. "Bu gemiden çıkmalıyız, buna mecburuz."

Cade ne yapacağını bilmiyordu. Samuel'in eli bileğinin çevresinde demir bir pençe gibiydi.

"Neredeyse eve vardık," dedi. "Yalnızca bir kaç gün kaldı."

Samuel, "Hayır," dedi. "Bu gemiden hemen çıkmalıyız. Zaman yok."

Cade, kendini çekmeye çalışarak tekrar, "Neredeyse eve geldik," dedi.

Samuel ranzasında oturdu ve Cade'in yüzünü kendisine doğru yaklaştırdı. "Hayır," diye tısladı. "Anlamıyorsun. Ben dün gece güvertedeydim. Oradaydım—ve gördüm."

Gözleri panikle doluydu.

Samuel, "Orada dikiliyordu," dedi. "Sanki bütün geminin sahibi oydu, küpeşteye bakıyordu. Bir adam gibi görünüyordu, fakat onu gördüm—o şeyi gördüm!"

Cade kendini çocuktan kurtardı, rahatlatıcı bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Adams'a söyleyeceğiz," dedi. "Onun bilmesini sağlayacağız ve—"

Daha fazla ileri gitmedi. Titreyen Samuel onu geçerek, güverteye koştu.

Cade de onun peşinden gitti. Kapıya ulaştığında, Samuel'in küpeştede dikilmekte olduğunu gördü.

Mürettebatın kalanı donakalmıştı, bir köpekbalığına nasıl bakarlarsa ona da aynı merakla bakıyorlardı.

Çocuk onlara, "Bu gemiden gitmeliyiz," diye bağırdı. "Hepimiz! Gitmeliyiz!"

Diğer gemicilerden biri Samuel'e, "Sakinleş oğlum," dedi. Quinn, diye hatırladı Cade.

Gözyaşları süzülen Samuel, "Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı. "O şeyi gördüm! *O şeyi gördüm!*"

Ardından atladı. Herkes küpeşteye koşturdu fakat suda ona dair hiçbir iz yoktu.

Bir taş gibi batmıştı.

Diğerleriyle birlikte orada dikilen Cade, herkesin ona baktığını fark etti.

Ardından Adams sessizliğe son verdi.

"Güneş batıyor," dedi. "Hazırlanmalıyız."

Bir balina av gemisinde keskin uçlu silah eksiği asla olmazdı.

Mürettebatın kalanı kendini zıpkın uçlarıyla, mızraklarla, bıçaklarla ve kancalarla silahlandırdılar.

Herkese bir lamba veya meşale verildi. İki fıçı balina yağı, kazana koyuldu ve güvertedeki taş ocaklar balina yağını eritmek için kullanıldı. Şimdi olabildiğince çok ışıklandırma yapmak için çalışıyorlardı. Yoğun, yağlı duman havayı doldurdu.

Cade, bir elinde meşaleyi, diğerinde de çifte demir boruyu tutuyordu. Mürettebat—Samuel'in ani gidişiyle on altıya inmişlerdi—sakin görünüyordu. Hatta kendine güvenli. Gece hızla yaklaşıyordu fakat şimdi istilacıya karşı hazırdılar. Belki öleceklerdi. Fakat bu şekilde, erkek gibi ölürlerdi, ayakta. Bir inek sürüsünden seçilip, katledilmeyeceklerdi.

Ardından kaptan gideceğini anons etti.

Balina teknelerinden birini alarak, Boston Limanı'ndaki Georges Adası'na, oradaki askeri üsse gidecekti. Gemiye askerler ve silahlarla dönecekti.

Yarım günlük uzaklıktaydılar. En iyi plan bu, dedi.

Adamlar hiçbir şey demediler çünkü kaptan tabancasını çekmişti. *Charlotte*'tan iyice uzaklaşana dek, silahını indirmedi.

Geminin küpeştesinden hepsi onun gidişini izledi.

Adams gemiyi aramaları gerektiğine karar verdi.

Dümeni Georges Adası'na doğru kırarak, ayrıldılar.

Mürettebattaki en yeni adamlar oldukları için en kötü işler, William, Cade ve Jonas'a kalıyordu. Burada da durum değişmemişti. Gemi ambarına gönderilmişlerdi ve orada tanrı bilir ne vardı.

Ambar daha önce gözüne hiç bu kadar büyük görünmemişti. Tek başına orayı arayabiliyor olmalıydı. Üç kişi orada ne varsa bulabilmeliydi.

Fakat sessizlik Cade'in çevresindeki bir uçurum gibiydi ve lambası karanlığa zorlukla değiyordu.

Sağ elindeki zıpkın ucunu sıkıca kavradı ve bir adım daha attı.

Bir iç geçirme sesi duyar gibi oldu ve bir şeyin fıçıların çevresinde döndüğünü duydu.

O şey hâlâ Jonas'la besleniyordu. Meşgul olduğu o anda, Cade günlerdir onları takip eden şeye göz atabildi.

Eğilmiş haldeyken bile Cade'den uzundu. Vücudu çarpık gibiydi, kafası boynu için çok uzundu ve dirsekleri ters yöne doğru bükülmüştü.

Cade'in gözleri, Jonas'ı tutan kollarının ucundaki pençelere takıldı.

Cade'in o zamanlar hayal gücü pek geniş değildi. Bunun için hiç zamanı olmamıştı. Saatlerce çalışıyordu ve yalnızca karnını doyurmak için mücadele veriyordu.

Fakat o pençelere bakarken, hayatında ilk defa bir şey sezdi. Geminin gövdesinden gelen sesi hatırladı, sanki bir şey sudan geminiye girmek için pençelerini kullanıyordu.

Her şeyin tam da böyle gerçekleştiğini fark etti. Yaratık hiçbir zaman gemide olmamıştı. Fakat güneş ışığından böylesine nefret eden bir varlık başka nerede gizlenebilirdi? Nefes alma gereksinimi duymayan bir varlık?

Geminin sürgüsüne tutunmuştu ve onların açık denize çıkmalarını beklemişti. Artık dönmek için çok geç olana kadar beklemişti. Güneş her doğduğunda denizin altına giriyor ve güneşten korunuyordu, ta ki tekrar acıkana kadar.

Cade titriyordu. Yaratığın pençeleri, Jonas'ın göğsünde süngü gibi çalışıyordu ve boynundaki yaradan kanının her damlasını pompalıyordu.

Cade'i paralize olmuş halinden kurtaran şey dişler oldu—uzun, iğne gibi azı dişlerinden iğrenmesi.

Refleksleri kontrolü ele aldı. Cade, elinde zıpkın demir olduğunu hatırladı ve vampire doğru saldırıya geçerken, çığlıklar atmaya başladı.

Ondan sonra Jonas'ı göremedi bile, arkadaşının gövdesi tuhaf bir biçimde kıvrılmış, kolları da tıpkı raflardaki et parçalarını andırıyordu. Onu tutan şeye körlemesine saldırdı.

Vampir, Cade'i havada asılı tuttu ve Jonas'ı emmeyi bitirirken onu kol uzaklığında tuttu.

Tüm bu sürede onun orada olduğunu biliyordu. Cade bir tehdit değildi. Cade mücadele etti. Demiri vahşice salladı. Bıçak bir şeye çarptı.

Ardından vampir gitmişti. Göremeyeceği kadar hızlı hareket etmişti. Jonas yerde oturur vaziyette duruyordu, bir zamanlar boynunun omzuyla birleştiği yerde büyük bir boşluk oyulmuştu.

Gözleri hâlâ Cade'e yalvarıyor gibiydi.

Cade'in artık umurunda değildi. Zihni sonunda bedenine söz geçirmeye başladı ve kaçmaktan başka hiçbir şey istemez oldu.

Fakat çok geç kalmıştı.

Yanında bir fısıltı sesi duydu ve kendini ambarda uçarken buldu. Bir fıçıya öylesine sert çarptı ki, fıçı çatladı.

Havada yine hafif bir fısıltı duyuldu ve yine kendini uçarken buldu. Bu sefer yüz üstü sert kalasların üzerine düştü.

Bıçak gitmişti. Bir yerinin kanadığını fark etti, göğsünün üstünde ve aşağısında iki derin yara vardı.

Yaratık şimdi üzerindeydi. Yine kaldırıldığını hissetti, fakat bu sefer yaratığın ağzına doğru.

Boynundaki nefes serindi ve kokuşmuştu, yağmurda açık kalmış bir kanalizasyon gibiydi.

Kafası iyice yana doğru kaydı, böylece yaratığın çarpık yüzünün bir kısmının sıyrılmış olduğunu gördü.

Sıyrıktan ince bir kan sızıyordu ve yanağının ucunda asılı duruyordu—ve ardından Cade'e doğru damladı.

Canı yanmıyordu bile. Fakat öfkesini hissedebiliyordu, tıpkı bir fırının sıcaklığı gibiydi. Bir şekilde, yaratığın öfkelenmesinin sebebinin kendisine dokunulması olduğunu anlamıştı. Rahatlıkla bağırsaklarını deşebilecekken onunla oynuyordu.

Tüm bu düşünceler gitgide uzaklaşıyordu. Fazla zaman geçmediğini biliyordu fakat kolları ve bacakları uyuşmaya başlamıştı. Üşümeye başlamıştı.

İki şey onu kurtardı.

İlki başka bir ışıktı: çok uzakta, belki milyonlarca mil uzakta. Kalan son parçası bunun William olduğunu biliyordu. Onun için geri gelmişti. Olabildiğince hızlı koşuyordu fakat yine de Cade için yavaştı.

William'ın saldırısından korunmak için vampir hareket etmeliydi, biraz.

Ardından ikincisi: gemi, Georges Adası kayalarında karaya oturmuştu. Tüm ambar birdenbire sarsıldı ve çarpışma sonrasında boynundaki şey uzaklara fırladı.

Köşede bir yerlere uçtu, geminin kerestesi, çarpışmanın etkisiyle inliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı. Yapamadı.

Ardından karanlık onu ele geçirdi. Öldüğünü sanıyordu. Bir açıdan memnundu çünkü artık bu tarz canlıların var olduğu bir dünyada yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Hiç bu kadar yanılmamıştı.

Her şey canını acıtıyordu. Gözlerini açtığında, tüm dünya bir bıçağın ucundaydı ve Cade'i doğruyordu.

Daha önce hiç kıyafetindeki iplerin küçük saçaklarını böyle hissetmemişti fakat şimdi cildine tıpkı diken gibi batıyorlardı. Ambarın tahta zeminin yüzüne değdiği yerler tıpkı çakıllar gibi pürüzlüydü. Kemikleri öylesine ağırdı ki, sanki derisini kâğıt parçası gibi delip geçeceklerdi.

Her şey canını yakıyordu. Asit gibi burun deliklerinden içeriye dolan dışarıdaki denizin kokusu. Gemideki bir yarıktan girerek bedenini kesen ışık. Kafatasına ve ciğerlerine kurşun gibi bir ağırlık veren hava.

Fakat bunlar, içindeki boşlukla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Susuzluk" ve "açlık" kelimeleri Cade'in hissettiği şey için çok hafif kalırdı. Fazla insani. Hatta uyandığında hissettiği boşluğu, gitgide artan ihtiyacı "şehvet" ve "açlıktan ölmek" kelimeleri bile açıklayamazdı. Daha önce de aç kalmıştı—ailesi fakirdi, zaten tam da bu sebeple on altı yaşında bir balina gemisinde çalışmaya başlamıştı. Ve susuzluğu da bilirdi, gemideki fıçılarda su bazen tamamen biterdi.

Fakat hissetmekte olduğu şeyin bunlarla hiç alakası yoktu. Sanki kendi üzerine çöküyormuş gibiydi—dünyadaki her şeyden daha büyük, daha güzel ve zor bir noktaya doğru yanıyor gibiydi.

İçindeki boşlukta yok olduğunu, kaybolduğunu hissediyor gibiydi. Kalan her şeye tutunmaya çalıştı fakat vücudu acıyla kıvranıyordu ve tutunacak güce sahip değildi.

Kalbi artık kanı pompalanıyordu—sızdırıyordu. Vücudundaki kanı yavaş yavaş değiştiriyordu, her değerli damlayı sızdırıyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Diğer kokular ona ulaşmaya başladı. Koku alma duyusu da görme duyusu kadar keskinleşmişti. Tanıdığı insanların anılarıyla çeşitli ve değişik kokuları bağlantılandırmaya başladı. Sanki çok uzun zaman geçmişti.

Bu Quinn'di. Tüm bedenini hafif bir kokuyla donatana kadar, tütün yaprağı çiğnerdi. Sonra frengiden ölmek üzere olan fakat bunu bilmeyen Avery vardı. Beynini kemirmekte olan küçük hayvanları hissetmiyordu, kokusu tıpkı elmadaki kurtçuklar gibiydi. Geminin ikinci kaptanı Adams ise tuzlanmış kuru et gibi misk kokuyordu.

Ardından daha yakında ve daha tanıdık olan William. O ismi biliyordu. Ve Jonas. Rastgele görüntüler. Onlarla oturuyor, konuşuyor,

Boston'un sokaklarını merak ediyor, kadınlara ve içkilere neredeyse tuhaf bir tutkuyla bakıyorlardı. Görüntülerde duygusal bir yankı yoktu.

Yeni ve bunaltıcı bir koku ona ulaştı. Havada zengin ve bakırımsı bir koku vardı.

Çok lezzetli gibiydi.

Tüm hatıralar yok oldu. Kanlarının saf, temiz kokusuyla yıkanıp gittiler.

Ambarın diğer tarafına zıpladı, kasları yeni gücüyle sapasağlamdı. Jonas ve William orada yığılmışlardı, sanki onu bekleyen açılmış paketlerdi.

Jonas ölmüştü—kanı hafifçe bozulmuş ve eskimişti—kokmaya başlamıştı. Fakat onunla beslenen yaratık, yemek için daha bırakmıştı. Ve hâlâ yeterince ılıktı.

Dişleri ağzına yol gösterdi ve avının derisini parçalayarak, açtı.

Yüzünü kana buladı. Mükemmel bir tadı vardı.

Kana kana içti ve vücudundaki her hücre keyif denemeyecek kadar soğuk, karanlık bir biçimde haykırdı.

Jonas çok çabuk boşaldı. Cesedi bir kenara fırlattı ve diğer bedene döndü.

Ardından bir şey duydu. Bir nabız sesi, çok zayıftı fakat oradaydı işte.

William'ın boğazına eğildi. William'ın gözleri açıktı ve kalan son gücüyle: "Nathaniel..." dedi.

Bu isim bir yerlerden tanıdık geliyordu. Fakat artık umursamıyordu.

Canlı bedenin de kanını emdi ve bu daha da iyi geldi. Yaralarının kapandığını, içindeki yapının değiştiğini hissetti ve eskiden olduğu şeyden uzaklaşmakta olduğunu anladı.

Biliyordu. Fakat umursamıyordu.

Yukarıdan bir ses geldi. Onu da umursamadı. Duymaktan ziyade, ambarın merdivenlerinde deri botlar hissetti. Davetsiz misafirler.

Korkmuyordu. Onlar yavaştı ve gerçek bir tehdit değillerdi. Yeni duyuları böyle söylüyordu.

Onlar insandı. Onlar avdı.

Nefeslerini duyduğunda yanıldığını anladı. Çoktan tepesine binmişlerdi. Korkuyorlardı ve ateş etmeye hazırlardı.

Ter kokularının, barut kokularının ve tabancalarının yağ kokularının altındaki korkularının kokusunu aldı.

Boşalan cesedi, ambarın zeminine attı. Çoktan adını unutmuştu. Adamlarla yüzleşmek için döndü.

Eğer yeni hayatında birkaç dakika daha yaşlı olsaydı, belki de onları daha hızlı dağıtabilirdi. Belki de uzaklaşır, onları parçalar ve yeni hayatına insanlık görünüşünden uzak başlayabilirdi.

Fakat onlar hazırlıklıydı ve kendisi de çok yavaştı. Ateş ettiler.

Kurşunlar üzerine yağarken—acı değil, basınç—göğsündeki basıncı hissetti.

Derisindeki yeni boşluklardan akmakta olan kanını gördü. Ayakta durmak için mücadele etti fakat başaramadı.

Davetsiz misafirlerin başındaki adama baktı. Onun gözlerindeki nefreti ve iğrenmeyi gördü.

Birden kim olduğunu hatırladı.

Neyse ki, tam o esnada bir adam tüfeğinin dipçiğiyle ona vurdu ve her şey kardı.

"Tekrar uyandığımda, bir hücredeydim. Başkan Andrew Johnson'la tanıştım. Ve ikinci hayatım başlamış oldu."

Zach yerde oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Çoğu zaman Cade'e bakamamıştı bile. Yalnızca dinlemişti.

"Cade," dedi. Hafif bir sesle konuşuyordu. "Üzgünüm."

Cade, "Üzgün olma," dedi. Ses kızgındı. "Haklıydın. O hikâyenin özü, benim derinlerde iyi bir insan olmam değildi. Ben bir insandım. Şimdiyse değilim."

"Bu doğru değil. Onunla savaşıyorsun. Deniyorsun—" Cade sabırla, "Bay Barrows," dedi. "Kendimi besleyebilmek için en yakın arkadaşımı öldürdüm. Ve hiçbir şey hissetmedim. Ben bir vampirim ve bir katil. Bu dünyada başka ne yaparsam yapayım, bunu değiştiremem. Kıyamet gününe kadar meleklerin tarafında savaşabilirim fakat yine de lanetliyim."

"O halde neden yapıyorsun? Neden uğraşıyorsun?"

Cade'in yüzü gölgelenmişti, bu sebeple Zach o konuştuğunda ifadesini göremedi.

"Çünkü," dedi. Cade. "Savaşmaya değer. Önemli olan tek şey bu." Zach bunu uzun uzun düşündü. Fakat kabul etmeliydi: "Anlamıyorum."

"Belki anlarsın," dedi. Cade. "Bir gün."

OTUZ DOKUZ

Uzun süre ne Cade ne de Zach konuştu. Cade tekrar saatini kontrol etti. Dışarıdaki ışık gitmişti. "Güneş battı," dedi. "Haydi, Konrad'ı bulalım."

Arabaya ulaştıklarında, Zach tereddüt etti. Cade, sürücü koltuğuna oturmuştu fakat Zach içeri girmiyordu.

Cade tekrar dışarıya çıktı ve arabanın üzerinden Zach'e baktı. "Ne var?" diye sordu.

Zach endişeli görünüyordu. "Neden Konrad'ın peşinden gidiyoruz?"

"Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ öncelik onda."

"Bundan emin misin?"

Cade sadece, "Evet," dedi.

Zach kaşlarını çattı. "Aptalca bir soru sor..." Arabanın kapısından uzaklaştı.

Cade iz sürmeye devam etmek istiyordu. Ava çıkmak. Fakat sabırsızlığının üstesinden geldi. "Doğrudan konuşmaya alışık olmadığını biliyorum. Fakat başlasan iyi olur."

"Bence D.C.'de yeniden bir grup oluştursak iyi olur. Başkana damışsak."

Cade, "Zaman yok," dedi.

Zach, "Biri bizi havaya uçurmaya çalıştı, Cade," dedi. "Sence de durup, stratejimizi gözden geçirmemiz gerekmez mi?"

"Hayır."

"Yani bu kadar mı? Sen haklısın ve ben haksız mıyım? Konrad'a karşı güttüğün bu kan davasının kararlarını etkilediğini düşünmüyor musun?"

"İhtiyacımız olan cevaplar onda. Bu kadar basit."

"O bombayı o yerleştirmedi, Cade. Holt yerleştirdi. Bunu bana sen söyledin. O halde CIA neden bizi öldürmek istiyor?"

Beyninin bir kısmı Zach'le konuşurken diğer bir kısmı ise durup, her şeyi tekrar gözden geçirmesi gerektiğini söylüyordu. Normalde bu şekilde davranmazdı—Zach bu konuda yanılıyordu—fakat avına çok fazla odaklanmıştı. Başka bir tehdidi göz önüne almıyordu.

Cade, Zach'in küçümsediği görüşünü keserek, "Haklısın," dedi. "Arabaya bin."

Zach şaşkın görünüyordu. "Öyle miyim? Bekle, ne?"

Cade motoru çalıştırdı. Zach de yolcu koltuğuna geçti.

Güvenlik evinin bulunduğu bölgeye sürdüler. Bölge terk edilmişti ve polis kordonuna alınmıştı. Yalnızca moloz yığınları vardı.

Cade arabadan inerek, çevrede yürüdü.

Zach onu takip etti. "Ne arıyoruz?"

Cade, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Holt bombayı yerleştirmeyi nasıl başarmıştı? Birinin onları gizli eve kadar izlemiş olması mümkün değildi. Fark ederdi. Vampirler yüzyıllardır sığınaklarına dönmekteydi- eğer insanlar kendilerini izlediklerinde fark etmeselerdi, hiçbiri hayatta kalamazdı.

Tek bir cevap vardı: bir hain. Ve sadece bir hain de değildi. Beyaz Saray'ın en üst seviyelerine erişim hakkı olan birisi. Güvenlik evinin, Cade'in tüm güvenlik evlerinin yerini bilen, tüm sırlarına vakıf birisi.

Kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu fakat Zach haklıydı. Takip, düşündüğünden çok daha karmaşık—ve tehlikeliydi.

Daha da kötüsü, Cade çocuğu da koruyamazdı. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeden bunu yapamazdı.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Zach'e, "Sana burada ihtiyacım yok," dedi. "Evine dön."

"Affedersin?"

Elini cebine attı ve parasının kalanını çıkarttı. Parayı Zach'e fırlattı.

"Bunu al. Havaalanına git. Evine dön."

Zach eliyle parayı yakaladı. Fakat hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bekle, sen ne yapacaksın?"

"Hâlâ burada yapmam gereken işler var."

"O halde ben de yaparım."

Cade, "Mümkünatı yok," dedi.

Zach ona baktı. "Mümkünatı yok mu? O da ne demek?"

"Üzgünüm."

"Umurumda değil. Konuş benimle, Cade. Sanki ben ayak işlerine bakıyormuşum gibi beni yollayamazsın. Sana yardım etmem gerekiyor--"

Cade yalnızca, "Edemezsin," dedi. "Sen haklıydın. Buna hazır değilsin. Griff'e dön. Ona rapor ver. Benim olabildiğince çabuk onunla iletişime geçeceğimi söyle."

Zach kırılmış görünüyordu. "Ben... Demek istiyorum ki, ben bırakmak istediğimi söylemek istememiştim..."

Cade arkasını döndü.

"Evine dön, Zach," dedi.

Çoktan stratejisini uygulamaya başlamıştı. Yeni tür bir av vardı. Yeni bir ava çıkmalıydı.

Cade sokağın karşısına geçti ve Zach'i arabanın yanında dikilirken bıraktı. Birkaç saniyede gidivermişti.

Bilgiye ihtiyacı vardı. Nereden alabileceğini de çok iyi biliyordu.

KIRK

Kız, binanın merkezindeki bir orta avluda tutuluyordu—yüksek tavanlıydı, çekilebilir tavan penceresi ve dekoratif bir iç havuzu vardı. Adam buraya zen bahçesi diyordu, meditasyon için bir yer.

Kolay bir sıçrayışla tavan penceresine ulaşabilirdi fakat tasmanın alanı, tavanı kapsamıyordu. Açık havaya ulaşamadan, ölürdü.

Zamanının çoğunu oturarak geçirdi. Çok, çok sessiz ve düzgün durabilirdi. Fakat acıkmaya başlamıştı. Düzenli yemeye alışkındı.

Havuzdaki suyun sesi, çoğu zaman duymasını güçleştiriyordu. (Dürüst olmak gerekirse, kim bu kadar curcuna ister ki? Hiç de meditasyona uygun görünmüyor.) Yine de orada buradaki bazı konuşmaları duymayı başardı. Konrad telefondaydı, akşam yemeği rezervasyonu yaptırıyordu. Konrad bir hastasıyla konuşuyor ve ona göğüslerinin daha önce hiç bu kadar iyi görünmediğini söylüyordu. Konrad bir hemşireye Botox enjekte etmesini söylüyordu.

Tania tüm bunları duydu ve doğru düzgün dinlemeden mükemmel hafızasına kaydetti. Zihninden sıkılmıştı.

Avlunun kapısı açıldığında, heykel gibi duruyordu.

Tavandaki hoparlörlerden bir ses geldi.

Konrad dâhili hattan, "Bahçeden ilk ameliyat odasına bir yol açtım," dedi. "Lütfen bana orada katıl."

Bir klik sesinden sonra, tekrar sesi duyuldu. "Eğer o yoldan çıkarsan neler olacağını söylememe gerek olmadığından eminim." Tekrar bir klik ve sessizlik.

Tania itaat etmemeyi düşündü fakat bunun sonucunda yalnızca tasmadan şoku yerdi. Konrad'ın kendiliğinden onu kurtarmasının hiçbir yolu yoktu.

Tania onu hafife almıştı. Şu an taktığı mücevherden de öyle anlaşılıyordu. Hatası, adama bir insan gibi yaklaşmasıydı. Daha iyi düşünmeliydi.

Ayağa kalktı ve hol boyunca yürüdü, doğrudan ilk ameliyat odasına gitti.

Ameliyat odası tıpkı Vegas'taki bir kumarhane gibi aydınlatılmıştı. Tepelerindeki tüm ışıklar tam kapasiteyle açılmıştı ve odaya birkaç tane daha ameliyat lambası getirilmişti. Köşelerde bile pek gölge yoktu.

Tania suratını buruşturdu, hâlâ önceki geceden kaynaklanan UV yanığı yüzünden hassastı. "Kahretsin, burası bu kadar aydınlık olmak zorunda mı?"

Konrad, ameliyat masasının yanındaki bir tabureye oturdu. Kadına şaşkınlıkla gülümsedi. "Evet."

Masada parçalar vardı. Bazıları organik görünüyordu. Diğerleri metalik görünüyordu. Bazıları ise her ikisinin korkunç bir birleşimi gibiydi.

"Seni düşünüyordum. Ve Cade'i. Peki, aslında tüm türünüzü."

"Eminim hepimiz onur duymuşuzdur."

Konrad, "Vampirler hakkında çok çocuksu bir şey var," dedi. "Sıvı diyeti. Emmek. Tıpkı bir bebek gibi. Ve ölümün asla onları bulamayacağına dair çocuksu düşünce. Sizi kibirli yapıyor. Hatta daha çok dikkatsiz. Ölümsüzlük sizi tesadüfen buluyor. Bunun ne kadar değerli bir hediye olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok ve onu harcıyorsunuz."

"Bu gece yalnızca bir dinleyici aramıyordun öyle değil mi? Çünkü eğer durum oysa o tuşa basmanı istiyorum."

Adam neşterini ve sondasını bir kenara bıraktı ve eline bir uzaktan kumanda aldı. "İntihara meyilli olmaktan ziyade iğneleyici olmaya çalıştığını varsayacağım," dedi.

"Eninde sonunda beni öldüreceksin."

"Doğru. Fakat daha geç olması, hemen olmasından iyidir, öyle değil mi? Acele etmenin âlemi yok."

Tania önüne baktı. "Hayır. Yok."

Konrad, "Kesinlikle," dedi. "Aslına bakarsan, yapmanı istediğim ufak bir iş var. Bana biraz insan kemiği bulmanı istiyorum. Kutsanmış topraklardan. Eğer mümkünse, tam bir iskelet. Kendi başıma giderdim fakat nasıl sonuçlanacağını biliyorsun. Bir mezarı soyuyorsun ve farkına bile varmadan kalabalık elinde meşalelerle kapına dayanıyor..."

Tania'nın yüz ifadesinden Konrad kadar eğlenmediği anlaşılıyordu. Çıkış yolunu boşaltmasını izledi fakat Konrad'ın ders vermesi bitmemişti.

"Bu da beni benim noktama getiriyor. Kan dışında hiçbir şeye ihtiyacın yok ama yine de para kazanıyorsun. Pek çok. Bunu ilgi çekici buluyorum. Neden senin gibi bir varlık insanlığın tuzaklarından biriyle ilgilenme zahmetinde bulunuyor? Gün ışığında hareket etmene bile gerek yok. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Sanırım bana söyleyeceksin."

Adam yine ona şaşkın şaşkın gülümsedi. "Bence hâlâ insan dünyasına bağlısın. Çünkü Cade o dünyada hareket ediyor. O dünyaya bağlı kalıyorsun, ona bağlı kalıyorsun. Bu gerçekten büyüleyici," dedi. "Türünüzde hiç bu seviyede bir kendini aldatma görmemiştim. Cade'de bile."

Tania birden ilgilenmişti. "Ne demek istiyorsun?"

Konrad, "Yeterince uzun yaşadım," dedi. "Her şey sonuçta üç şeye dayanır. Aşk ve para ilk ikisi. Benim paramı almıyorsun fakat aslında âşık olma kapasiten de yok. Bu da seni sonuncuya itiyor."

"O nedir?"

Konrad, "Korku," dedi. "Sen Cade'den korkuyorsun. Göstermelik ilginle bunu bastırmaya çalışıyorsun. Fakat bir tarafın onu öldürmemi istiyor."

"Çünkü bir gün senin için gelecek, Tania. Türünün hepsi gibi."

Tania'nın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Belki bu doğrudur," dedi. "Belki Cade beni öldürecek. Fakat sen bunu görecek kadar yaşamayacaksın."

"Başka bir tehdit mi? Şu ana dek anlamış olmanı beklerdim, sen kazanamayacaksın."

Tania bunu duymazdan geldi. "Bir keresinde bir terapistim vardı," dedi. "Acı bir tadı vardı. Fakat ölmeden önce, bana projeksiyonla il-

gili bir şeyler anlattı. Senin sahip olduğun duyguları insanlarda hayal etmen gibi. Benim Cade'den korkmamdan bahsediyorsun. Bence sen ondan korkuyorsun."

Konrad homurdandı. "Bu açıkça bir hakaret."

"Belki. Fakat o kadar zekiysen ve Cade'in ölmesini istiyorsan, neden kendin yapmıyorsun? Neden komisyonu öne sürüyorsun? Neden hükümetteki arkadaşlarınla dolanıyorsun?"

"Cade bir böcek. O tarz bir işle ellerimi kirletmek istemem."

"Ve dahası, evinde her şey hazır. Işıklar, bu tasma. Sanki onun için planlamışsın gibi. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen bir korkaksın. Onun ölmesini her şeyden çok istiyorsun fakat ondan ölesiye korkuyorsun."

Konrad'ın yüzü kardı. Uzaktan kumandayı eline aldı ve bir an Tania çok ileri gittiğini düşündü.

Bir anlığına Tania tuhaf bir korkma duygusunu yaşadı.

Konrad onu görmezden gelerek arkasını döndü. "Git," dedi. "Eğer bir saat içinde dönmezsen, düğmeye basarım. İyi bir kız ol, döndüğünde sana biraz kan vereceğim."

Kız, "Hangi kapı?" diye sordu.

Konrad arka kapıyı işaret etti.

"Geçidi kullanabilirsin. Kendini evinde hisset."

Tania kapıya doğru yürüdü.

Fakat Konrad son lafı etmeliydi.

"Tuzak Cade için kurulmuştu," dedi. "Fakat o böyle bir şeyin başına gelmesine izin verecek kadar aptal değil."

Cevap vermemek için kendini zor tutan Tania çıktı. Konrad onu kolaylıkla öldürmeyecekti, hakaretinin acısını çıkartacaktı. Uzun ve acılı bir ölüm olacaktı. Tania bir saatlik süreyi geçirerek, kolayca ölmeyi düşündü.

Fakat adamın haklı olduğunu kabul etmeliydi: bu işi hızlandırmanın anlamı yoktu.

KIRK BİR

Gerçek daha kötüdür. 1978 yılında, bir grup hükümet mühendisi Dulce, New Mexico'da yeraltındaki büyük bir üssü ortaya çıkarmak için yeri deliyorlardı. Sonunda içinde düzinelerce Gri'nin olduğu bir mağara bulduklar. Yalnızca başkana hesap veren "üst düzey bir ajan" düzeni sağlayana kadar, (kaynaklarına göre) çıkan silahlı çatışmada altmış altı Gizli Servis ve FBI ajanı hayatını kaybetti. Bazı "uzaylı uzmanları" veya "paranormal araştırmacılar," Grilerin tıpkı Sürüngenler gibi buraya gönderildiğini ve amaçlarının Dünya gezegeninde kolonize olarak, burayı zapt etmek olduğunu söyleyeceklerdir. *Bu yanlış bilgidir.* Yeraltındaki varlıkları göz önüne almarak, bunların nesiller boyunca bize musallat olmuş eski insan muhalifleri olduğu bellidir. A.B.D. hükümetinin bunlarla anlaştığı ortada olduğuna göre, bilmemiz gereken şey aslında kimin bizi yönettiğidir.

—*İsimsiz bir Web sitesi*

Zach, uzun süredir Los Angeles Havaalanı'ndaki otoparkta arabasının içinde oturuyordu. Cade'in nasihatine uyarak eve gitmek akıllıca olurdu. Bu işi hiç istememişti. Planlarında yoktu. Doğru pozisyona gelebilmek için uzun süre planlama yapıp, dalavereler çevirmişti. Ve şimdi kaçıyor da olmazdı. Cade ona gitmesini *söylemişti.*

Yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Kaburgaları acıyordu. Patlama yüzünden hâlâ duman ve beton tozu kokuyordu. İnsanlar onu öldürmeye çalışıyorlardı. Bu kesinlikle planının bir parçası değildi.

Telefonunu kontrol etti. Hâlâ D.C.'ye giden bir gece uçağını yakalayabilirdi.

Bu olaydan kaçmak için bir yol bulmuşken, neden tereddüt ediyordu?

Belki de Cade'in göndermesi, içine dert olmuştu. Zach daha önce hiçbir işten atılmamıştı. Daha önce hiçbir görevde başarısız olmamıştı. Tüm bunların kendisine fazla gelmesi fikrini kabul edemiyordu—ne kadar acı gelirse gelsin.

Arabadan indi ve bir eliyle nakit paraları kavradı. Araba penceresinden bulanık görüntüsüne baktı. Dayak yemiş gibi görünüyordu. Zach, sıcak bir duş ve temiz kıyafetler fikrine odaklanmaya çalıştı. Hatta birinci sınıf mevkide, elinde soğuk bir bira tutma lüksünü hayal etti. Bu şekilde kuruntularını giderebilirdi.

Elbette havaalanı güvenliği ona tuhaf tuhaf bakardı fakat yanında hükümet cüzdanı vardı. Her soruya cevap verebilirdi.

Terminale doğru hareket ederken, yine durdu.

Ya bu gerçekten planın bir parçasıysa? Ya burada olması gerekiyorsa? Kendisine işi bırakması söylendiğinde bile eğer Konrad'ın yakalanmasına yardımcı olabilirse, ardından belki de Beyaz Saray'daki işini kendisi seçebilirdi. Belki de Cade onu test ediyordu, işler zorlaştığında bırakıp bırakmayacağını görmek istiyordu.

Fakat belki de yalnızca inatçılık ediyordu.

Arabaya döndü ve uydu telefonunu çıkarttı. Parmağıyla dokunarak, GPS ekranını öne getirdi. Konrad'ın adresini bulmak kolaydı. Telefon ona tüm gidiş yönlerini bile gösteriyordu.

Zach kabloları büktü ve arabayı yine çalıştırdı. Daha işi bitmemişti. Cade ve kalan herkese, bu yolculukta yalnızca bir bagaj gibi taşınmadığını gösterecekti.

Her şeyden önce Zach, bir kahraman olduğunu kanıtlayabilecekti.

KIRK İKİ

Helen, anahtarlarını giriş masasına bıraktı ve apartman dairesine girdi. Bir ameliyat odası gibiydi: temiz ve steril. Ne bir aile fotoğrafı ne de kirli çamaşırlar vardı. Kişisel hiçbir şey yoktu. Bu açıdan, kadının mükemmel bir yansımasıydı.

Helen alarm paneline uzandı ve güvenlik kodunu girdi.

Yaşadığı yerdeki sistem, hareketi, sıcaklıktaki değişimi ve hatta odada dolanan havanın bileşimindeki farklılığı bile algılayabiliyordu. Şirket, insan kaynaklarıyla ilgileniyordu.

Her şeye rağmen, kadın dikkatliydi. Bir şeyler yolunda değildi. Bir şey farklıydı veya yalnızca paranoyaklık yapıyordu.

El çantasında gizlenmiş olan tabancayı kavradı, iki eliyle tutarak durdu—

Hiçbir şey.

Silkelendi ve silahını indirdi.

Helen oda boyunca ilerleyerek, kanepesine gitti ve televizyonunu açtı. Tabancayı sehpasına, uzaktan kumandanın bulunduğu yere koydu. Gözlerini ovaladı. Esnedi.

Buz gibi bir ses kulağına: "Bayan Holt," diye fısıldadı.

Kadın çığlık atmadı. Tabancasına uzandı.

Cade onu mutfaktaki kahvaltı barına doğru fırlattı. Kadın önce buzdolabına çarptı, sonra da yere düştü.

Kadın nefes bile alamadan, Cade tepesinde belirdi. Kadın ona doğru baktı, gözlerinde inanamayan bir ifade vardı.

Kadın, "Sen öldün," deyiverdi.

Cade onu bacaklarından sürükledi ve tezgâha doğru itti. "Hem de uzun bir süre önce," dedi.

"Beni nasıl –?"

"İstediğim herkesi bulabilirim," dedi. "Hepinizin kendine has bir kokusu var. On milyon kişilik bir şehirde, biraz daha uzun sürüyor."

Aslında, Cade onu sadece işyerinden takip etmişti. Fakat biraz itibarın da zararı olmazdı.

Gerçi kadın birine söyleyecek zaman bulamayacaktı.

Kadının şokunu atlatmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Geriye yaslandı, acıyla suratını buruşturdu ve kollarını birleştirdi. "En azından sinir bozucu küçük dostunu öldürebildim mi?"

Cade bir adım daha yaklaştı. "Daha çok kendi kurtuluş şansınızla ilgilenmelisiniz, Bayan Holt."

Oradaydı. Onu gördü. Atalarına ait korku, beyninin derinlerindeki bir bölümden sürüne sürüne ilerliyordu ve kadına tehdidi belirtiyordu. Cade bundan zevk almamaya çalıştı fakat içindeki aveı buna baydı-

yordu. Ne savaşma ne de uçma şansı olmayan köşeye sıkışmış avın saf korkusu.

Kadın panik içinde sıkışmış, nefes almaya çalışırken onu izledi. Kadının gözleri odayı taradı. En yakın alarm düğmesi, mutfağın öbür yanındaydı. Telefonla aynı yerde. Acil durum çağrı cihazı ise dışarıdaki holde, çantasının içindeydi. Kadının herhangi bir yardım yolunu etkili bir biçimde kapatmıştı.

Kadın onun kıyafetlerini fark etti.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi. "Tasfiye satışından mı alışveriş yaptın?"

Cade bunu takdir etti. Zaman kazanmayı deniyor. Onu konuşturmaya çalışıyor.

Cade bir adım daha attı ve kadın kontrolünü kaybetti. Şimdi kadından bir adım ötedeydi. "Yaşamak istiyor musunuz, Bayan Holt?"

Kadın güçlükle yutkundu.

"Evet," dedi, sesi boğuktu.

"O halde bana işime yarayacak bir şeyler anlatın."

"Ben bir vatandaşım ve Birleşik Devletler hükümetinin bir yetkilisiyim," diye ısrarcı kadın. "Bana dokunamazsın."

Bu adamı şaşırttı. Nasıl çalıştığını bilmese de, yemini biliyordu.

"Bunu nereden duydun?"

Kadın korkusuna rağmen sırıttı. "Biz senin hakkında senin bizim hakkımızda bildiğinden daha fazlasını biliyoruz."

En azından bu söylediği doğruydu. Yine de uzandı ve nazikçe kadını parmağıyla dürttü.

"Koruma yeminim hainleri içermez," dedi. "Hainlere neler yapabileceğimi bilsen, epeyce şaşırırdın."

Kadın söylediğine reaksiyon verdi. Gözleri kızgınlıkla parıldıyordu. "Ben bir hain değilim."

"Elbette öylesin. Konrad'ı koruyorsun. Ben ise nedenini bilmiyorum."

"Ben politika yapmam. Senin üstlerin onu korumamızı söylediler. Ben yalnızca görevimi yerine getiriyorum."

"Yalnızca emirleri mi uyguluyorsun? O savunma keşfedildiğinde ben oradaydım. O zaman da işe yaramamıştı."

"Bana bilgiçlik taslama. Dosyanı gördüm. Tanrı ve ülke adına pek çok canavarca şey yapmışsın. Biz de aynen senin gibiyiz, Cade. Ellerimizi kirletmekten çekinmeyiz."

Cade, kadına gülmek istiyordu. "Sen benim gibi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yaptıklarını biliyorum."

"Yaptıklarım hakkında hiçbir fikrin yok. Ben yüz altmış üç yıldır bu dünyadayım. Bir sürü mezarı cesetlerle doldurdum. Dünyada düzinelerce kez Cehennem'i gördüm. İnsanlıktan yaşlı olan varlıkları öldürdüm. Haklısın, canavarca şeyler yaptım. Çünkü ben bir canavarım. Sen—sen ise neredeyse insansın."

Bir adımı daha yaklaştı. Şimdi kadının yüzüne birkaç santim yakındı. Kadın titremeye başladı.

"Neden Konrad'ı koruyorsun? Sana ne teklif etti?"

Kadın, "Sana söyleyemem," dedi. "Bana hain diyebilirsin, beni öldürebilirsin—"

"Evet yapabilirim. Fakat bilmek istiyorum: neden?"

"Yapamam, yapamam—"

Cade fısıldamaya başladı. "O halde söylenecek hiçbir şey yok, öyle değil mi?"

Helen'ın gözleri, onun ne demek istediğini anladığında irileşti. Hızla kararını verdi.

"Sana daha önce de söylemiştim," dedi. "O önemli. Bunu anlıyor gibi görünmüyorsun, Cade. Aynı savaşın içindeyiz. Biz yalnızca silahsız dövüşmeyi reddediyoruz."

Cade onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Kendini bir asker gibi göstermeye çalışıyordu. Kendinden büyük güçlerin arkasına sığınarak, bu çılgın dünyada doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

Elbette aynı zamanda kadının arkasındaki çekmeceden bir biftek bıçağı çıkarttığını da görmüştü.

"Bize ihtiyacımız olan şeyleri verebilir. O hâlâ bir dahi. Onu kullanabilirsiniz."

Cade, "Ben bunu sormadım," dedi. "Bilmek istediğim şey onun *sana* ne önerdiği?"

Kadın şaşkın görünüyordu. Başarısız olmuştu. "Anlamadım."

"Çok ileri gittin, Helen. Beni öldürmeye çalıştın. Her kim için çalışıyorsan, bence bu onun fikri değildi. İşine yarayacak tek bir kişi vardı: Konrad."

"Hayır, yanılıyorsun, ben—"

Cade kadının sesinin bir homurdanmaya dönüşmesine izin verdi. "Bana tekrar yalan söyleme. Son şansın: Konrad sana ne önerdi?"

Kadın dağılmıştı. Hesaplama yapıyordu. Bir anlığına, Cade kadının gerçek yüzünü gördüğünü düşündü, dış görünüşünün ardındaki gerçeği.

Birdenbire kadın yakasını yırttı ve boğazını açtı.

"Beni ısır," dedi.

Cade gerçekten şaşırmıştı. Bir adım geri attı.

"Ne?"

"Beni kendin gibi yap." Yalvarıyor gibiydi. "Lütfen. Yap. İstediğin her şeyi yapacağım, her şeyi anlatacağım—fakat bana bunu vermelisin."

Cade, "Bu—her zaman işe yaramaz," dedi. Gerçeği ağzından kaçırıvermişti. Her kurbanda ısırık değişiklik yaratmazdı. Çoğu insan ölürdü. Bazıları yeniden dirilirdi. Cade sebebini bilmiyordu.

Kadının ona bakan gözleri deliye dönmüş gibiydi. Şimdi kadın ona doğru bir adım attı ve adam geriye çekildi. "Riskleri biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu istiyorum. İstiyorum."

Cade, "Hayır," dedi. Artık sesinde belirsizlik yoktu. İçine yerleşmiş basit bir gerçekti: illeti asla yaymazdı.

Kadın, "Yapmanı sağlayabilirim," dedi.

Adam buna cevap vermeye gereksinim duymadı. Fazlasıyla tuhaftı.

Ardından televizyondan bir ses geldi.

Haber sunucusu, "—Culver City'den Jennifer Espinoza'ya," diyordu.

Ekranda park gibi bir alanın önünde duran güzel ve genç bir kadın belirdi.

"Roger, Şu an Holy Cross Mezarlığı'nda duruyorum. Biri, ünlü korku filmleri aktörü Bela Lugosi'nin mezarını soyarak, çarpık bir şaka yapmış. Polisin dediğine göre birisi, Lugosi'nin tüm kalıntılarını çalmış. Lugosi, en çok klasik bir film olan Drakula'daki rolüyle tanınıyordu—"

Cade tıpkı işaret edilmiş bir köpek gibi başını çevirdi.

"Lugosi, en meşhur rolünde kullandığı pelerinlerden biriyle gömülmüştü, Roger. Polis de bu sebeple birisi satışa çıkartırsa diye eBay ve diğer açık artırma sitelerini izliyor—"

Cade bir anlığına şaşkına dönmüştü. Konrad hiçbir zaman bu kadar bariz hareket etmezdi. Sanki ona bir mesaj gönderiyordu.

Helen onun dikkatinin dağıldığını düşündü. Arkasından biftek bıçağını çıkarttı.

Cade umursamadı. Kadın ona zarar veremezdi. Kadın gülümsedi.

Cade ise gerçeği bir saniye geç anlamıştı. Kadın çoktan bıçağın ucunu kendi boğazına geçirmişti.

Hızla kendi boğazını kesti.

Bluzunun önüne ve mutfak zeminine kan sıçradı.

Cade dondu.

Kadının kanı her yerdeydi. Her tarafında. Kokusu zengin, taze ve ılıktı.

Hâlâ gülümseyen Helen, yaşamı içinden akıp giderken, yere yığıldı.

"Haydi," diye fısıldadı. "Yap."

Cade azı dişlerinin ağzının içinde kendiliğinden uzamaya başladığını hissetti.

Arkasını döndü ve kaçtı. Apartman dairesinden çıkarken neredeyse kapıyı menteşeleriyle birlikte söküyordu.

İnsani olmayan duyma gücüyle kadının boğazından bir ses duydu. "Hanım evladı."

KIRK ÜÇ

Avrupa'da Ortaçağda ve hatta sonrasında, cadıların mezar hırsızları olarak adları çıkmıştı. Halk dilinde, onların "cadı birası" için vücut parçalarına ihtiyaç duydukları ve bunun için de cesetleri parçaladıkları hikâyesi meşhurdur... Çok da uzun olmayan bir zaman önce tıp öğrencilerinin ve tıp okullarının kesmek için ceset elde etmelerinin tek yolu mezar hırsızlarını görevlendirmekti. Bazen öğrenciler bu korkunç işi yapacak birisini bulamadıklarında, kendileri yapmak zorunda kalırlardı.

—*Claudia De Lys,* Amerikan Batıl İnançları Bilgi Hazinesi

Konrad, kliniğin arka kapısının açıldığını duydu. Patek Philippe'ini kontrol etti. Tam zamanında. Tania odaya girdi, omzunda bir çöp poşeti vardı.

Konrad gülümsemesine engel olamadı. Kız, psikopat Noel Baba için hediye taşıyan bir elfe benziyordu.

Kız, poşeti ameliyat masasının üzerine bıraktı. Her ne kadar kalıntıların durumu önemli olmasa da Konrad irkildi. "İstediklerini getirdim," dedi.

"Aferin sana. Ödülünü alacaksın. Burada." Adam işaret etti. Tezgâhın üstünde bir kutu 0 grubu kan vardı. Hevesi yüzünden kendinden nefret eden Tania, oraya koştu ve dişleriyle parçalayarak kutuyu açtı. İki yudumda içiverdi.

Konrad, cesedi poşetten çıkarmakla meşguldü. Ceset çoğunlukla çürümüştü, her yerinde uzun ölü dokular vardı. Kalanı ise kemikti.

Tania, "Onu kullanabilir misin?" diye sordu.

Adam, "Oh, evet," dedi. "Uzun zaman önce çok zordu. Yaşam İksir'ini ararken. Daha yeni yeni bir simyacı olurken."

Kemikte kalan deriyi ayırırken, Konrad'ın gözleri yumuşadı ve sıcaklaştı. "Sonunda sırrı öğrendiğimde, sanki cennetin kapıları açıldı. Ölüm, gördüğün gibi, çelişkili bir biçimde hayatta kalmanın temeli. Bedenlerimiz sürekli bir değişim içinde. Yenilenmeleri için hücrelerin ölmeleri gerekiyor. Bu prosesi durdurmak için, yaşayan dokuyu ceset benzeri bir duruma getirmek gerekiyor."

Ceset parçalarını daha küçük parçalara ayırmak için bir kemik testeresi kullandı. Havaya iri taneler ve tozlar yayıldı.

"Ölümün kendisi sonsuz yaşamın sırrını barındırıyordu. Sonunda senin türünün her zaman bildiği şeyi öğrendim, hücresel seviyede. Proses durdurulabilir fakat yalnızca yaşayan bir ceset olmayı arzu edenlerde."

Tania suratını buruşturdu. "Cesetlere göre bayağı iyi durumdayız."

Konrad, metal sivri bir aletle kemiği delmeye başladı, bir şey çekiyordu. "Çünkü biz düzenli olarak gençlik havuzundan besleniyoruz, güzelim. Ölümsüzlüğün ve gençleşmenin aynı şey olmadığını biliyoruz."

Konrad, duvardaki bir düğmeye bastı ve makinesi kendi kendine tavandan aşağıya indi. Tania bile o şeyi rahatsız edici bulmuştu.

Konrad, aygıtın kol yığınından birine sevgi dolu bir biçimde sıyırdıklarını yerleştirdi. Ardından aktive etti ve kemik ve ilik parçaları bir çeşit sıvıya dönüşerek, bir kaba döküldü.

Konrad, "Yaşamın ölüme ihtiyacı vardır," dedi. Mest olmuş vaziyetteydi. "Ve ölüm yaşamı tüketir."

Konrad daha fazla kemik sıyırmaya başladı, Tania'yı unutmuş gibiydi.

Kız, o cesetle oynarken kapıya ulaşabilir miyim diye düşündü.

O sırada adam ona baktı, kendine gelmiş gibiydi.

"Anlamıyorsun," dedi. "Bu sana tesadüfen geldi. Fakat benim takip etmem, avlanmam ve bana ait kılınam gerekti. Bu sebeple benim ödülüm seninkinden çok daha saf."

Tania ona baktı. İnsanlığın tüm duygularının gözlerine yansıdığını görmüştü. Her kim gözler için ruhun aynasıdır dediyse, haklıydı. Kız, avlarının kendisine korkuyla, hatta nefretle, öfkeyle, inançsızlıkla, hatta aşkla baktığını görmüştü.

Fakat Konrad'ın gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Kız, hayatında ilk defa gerçek deliliği görüp görmediğini merak etti.

Adam kafasını salladı, sanki kendisine acıyordu.

"Anlamıyorsun. Hayır. Gel. Seni tekrar kafesine koyalım."

Elindeki uzaktan kumandayla, kızı binanın merkezindeki avluya geri götürdü.

Kız endişeliydi. Mezarlığa bir gezintinin adamın ihtiyacı olan son şey olduğunu düşünüyordu. Fakat Konrad şimdi mutlu görünüyordu. Ölüme dokunarak sakinleşmişti.

Belki de kızdan öcünü almayacaktı bile.

Kız avluya girdi ve havuzun yanına oturdu. Adam kapıda gülümseyerek, bekliyordu.

Bir şeyler yanlıştı. Kız bunu anında anladı. Yukarıya baktı.

Yukarıdaki pencere açılmıştı. Yıldızları görebiliyordu. Gerçeği anladığında gözleri irileşti ve Konrad'a baktı.

Konrad, "Birkaç saat sonra güneş doğacak," dedi. "Belki o zaman korku hakkında yeni bir şeyler öğrenebilirsin."

Kız deli gibi güneş geldiğinde kendini koruyabileceği bir şeyler arayarak, "Seni aşağılık herif," dedi.

Hiçbir şey yoktu. Oda her zamanki gibi boştu.

Konrad, "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye onayladı. "Senin için gizli bir kapı bırakmadım veya seni umutlandırarak işkence edecek hiçbir şey koymadım.

Ne yazık ki ben bıyığını burkan erkek tipinden değilim. Hayatının son anlarını kesin bir ümitsizlik içinde geçirmen benim için yeterli. Öleceksin."

Adam kapıyı kapattı.

Tania ayakta durmaya devam etti, bekledi. Eğer doğru yaptıysa, Cade'in kendisini bulması için dua edebilirdi. Konrad için yaptığı işe yeterince dikkat çekmişti. Bu işe yaramalıydı. Tek şansı Cade idi.

Kapı tekrar açıldı, Konrad gülümsüyordu.

"Bilmen gerekir diye düşündüm: Cade çoktan öldü. İş ortaklarım bu sabah görmüşler."

Tania yerine oturdu, şaşkındı. Arkasındaki gürültülü havuz, hıçkırıyor gibiydi.

KIRK DÖRT

Konrad evine gitti. Hazırlanmaya başladı. Oyun neredeyse bitmek üzereydi. Şimdi son sorumluluklarını da yerine getirip, bu üzgün, gitgide büyüyen şehirden ayrılacaktı.

Cade ölmüştü. Tuhaf, bu ona bir zafer gibi bile gelmiyordu. Belki de, dişi vampirin söylediği gibi kendi elleriyle öldürmediği içindi. Fakat bu gülünç olurdu. Cade'in ölümünü o tasarlamıştı. Yıllar içinde binlercesini öldürmüştü. Keyifli olmamasının sebebini sonuçta Cade'in de yalnızca karşısına çıkan engellerden biri olmasına bağladı.

Bavuluna en iyi birkaç kıyafetini koydu, çantasına *Kavgam* kitabını yerleştirdi ve bir yığın Euro ve doları da sıkıştırdı. Geride pek çok şey bırakması gerekiyordu. Fakat bunu daha önce de yapmıştı. Ve Avrupa'da giysi dolabını ve kütüphanesini yenileyebileceği pek çok dükkân vardı. Diğer evleri daha az hazırlıkla terk etmişti. En azından bu kez, kapıda hiçbir köylü yoktu.

Ön kapısı gürültüyle çalındı. İçini çekti. Belki de çok erken konuşmuştu.

Kapıdaki genç adam içeriye davet edilmeyi beklemedi.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Amerikan sisteminin tipik bir ürünü gibi görünüyordu: kaslı ve fazla beslenmiş, sağlıklı ve domuz gibi gözleriyle aptalca bakışlarına rağmen çekici. Üzerinde kalitesiz bir üniversitenin adının yazılı olduğu bir eşofman üstü vardı. Tıpkı küçük çocukların ceketlerinin üzerine iliştirdikleri notlara benziyordu.

Konrad'ın yanından geçerken, "Nerede o?" diye sordu.

"Kim nerede?"

Adam parmağını Konrad'a sallayarak, "Yapma. Yapma kahrolası," dedi. "Nikki nerede?"

Nikki. Nasıl da basit.

"Ve siz de...?"

"Ahbap, ben onun sevgilisiyim."

"Açık ilişkiniz vardı, anlıyorum."

Genç adam, Konrad'a iyice yaklaştı. "Dayak mı yemek istiyorsun, ahbap?"

Konrad gülümsedi. "Yalnızca, bir sevgilisi olduğundan hiç bahsetmemişti."

Adam sırıttı. "Oh, evet. Sana âşık olduğunu mu sanıyordun? İhtiyacı olan her şeyi ona sağlayabildiğini mi sanıyordun? Uyan, babalık. Bir süredir kiramızı ödemekteydim."

Konrad, "Ah," dedi. "Sen onun pezevengisin."

Adam onu sertçe itti. "Sana diline hâkim olmanı söyledim, yaşlı adam."

"Evet. Evet, söyledin."

"Şimdi. Nerede o?"

"Keşke size yardımcı olabilseydim. Fakat en son onu becerdiğimden beri kendisini görmedim."

Sevgilisi/pezevengi ona kaşlarını çattı. Konrad'ı geçti ve geçerken omzuna çarptı.

"Sana bir soru sordum, ahbap. Nerede o?"

"Ben de sana söyledim: bilmiyorum."

"Saçmalama. Sen çağırdın. O da geldi. Bugün dairemize döndüğümde, orada yoktu."

"Belki de tek müşterisi ben değilimdir." Konrad'ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Veya belki de senin söylediğin gibi 'tüm ihtiyaçları' evde karşılanmıyordur."

Pezevenk yumruğunu kaldırdı, Konrad'a vurmaya hazırdı fakat durdu. Biraz zamanını aldı fakat sonunda anlamıştı.

"Ona bir şey yaptın, öyle değil mi?"

Adamı sakince, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap verdi.

Pezevenk ukalalaşmıştı. "Elbette bilmiyorsundur. Ben de polislere öyle diyeceğim."

Konrad, "Ben de polise gideceğini düşünüyordum," dedi. "Çünkü sevgilin için çok endişelendin."

Pezevenk kafasıyla onayladı. "Ne yazık ki öyle, ahbap. Eğer sen..."

Bu noktada sustu. Konrad karşısındakinin ahmaklığından çekindi. Fakat küçük serserı haklıydı: şu an polisin gelmesi hiç iyi olmazdı.

Konrad, "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

Pezevenk, "On bin," diye yumurtladı. Konrad'ın itiraz etmediğini gördüğünde, "Başlangıç olarak. Sonra bakarız," dedi.

Amatör, diye düşündü Konrad. Pekâlâ. Onun yolundan çekilmesi için ne gerekiyorsa artık.

Konrad ona sertçe baktı ve salona doğru ilerledi. Savaş öncesi Viyana'nın resmedildiği orijinal bir suluboya tablonun ardındaki duvar kasasını açtı.

Bir zarf çıkarttı, içine koyduklarını gösterdi ve pezevenge verdi.

"İşte burada," dedi. "Umarım bu Nikki hakkındaki endişelerini giderir."

Pezevenk zarfı aldı. Aynı ukala tavırla, "Bakarız," dedi. Elini zarfa sokarak, parayı saymaya başladı.

Birden sanki bir şey ısırmış gibi elinden bıraktı.

"Oh! Kahretsin, bu da ne?"

Kanayan parmaklarını dudaklarına doğru götürdü.

Paralar yerlere saçıldı. Aralarında küçük, metal bir bıçak parıldıyordu.

Konrad pişman gibi bir tavır takındı. "Oh, üzgünüm. Lütfen. Özürlerimi kabul et."

Pezevenk derin nefes almaya başlamıştı bile. "Bu kahrolası hastalıklı bir şaka mı?"

Konrad, "İyi misin?" diye sordu.

Pezevenk kafasını salladı, dengesiz duruyordu. Gömleğinin altındaki silaha uzandı. Konrad'a doğrulttu fakat gözleri donuklaşmıştı ve odaklanamıyordu.

"Bana ne yaptın?"

Konrad, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Sakinleşmeye çalış," dedi. "Yardımcı olabilirim. Ben bir doktorum."

İnsanın sinir sisteminin herhangi bir sinyal vermesini ve almasını engelleyen ve vücudunun spazm geçirmesini ve derisinin değişmesini sağlayan, kana hızlı karışan kimyasal maddeler vardı elbette. Fakat Konrad bunları istememişti. Onlar sentetik ve kabaydılar. Her zamanki gibi, o insan bedeninin kanıtlayabileceği bir şey görmekle daha fazla ilgiliydi.

Cade, Konrad'ın savaş sırasında geliştirdiği grip virüsünden bahsetmişti. Şimdi o virüs Konrad'a çocuk oyuncağı gibi geliyordu. Führer, bombaları onlarla doldurarak, İngiltere'ye atmayı düşünmüştü fakat Konrad bunu kesinlikle reddetmişti. Kontrolsüz bir biçimde yayılarak, yaratıcısına dönebilirdi. Kabul edilemez.

Kendi bilgisine kusur bulmadı elbette. Watson ve Crick daha çifte sarmalı keşfetmeden yıllarca önce Konrad DNA'yı değiştiriyordu. Fakat son elli yılda gerçekleşen ilerlemelerle—taramalı tünel mikroskobu, genetik dizilimler, bilgisayarlar—ona yeni bir hassasiyet ve beceri kazandırmıştı. Tüm bu aletlerle, sonsuz seçenekte ve orijinallikte bir menü yaratabilirdi.

Pezevenk için, bir süredir oyalandığı küçük bir değişkeni denemeye karar vermişti. Bir televizyon programında görmüştü, çok nadir görülen genetik bir hasar, kişinin insan papillom virüsüne karşı hiçbir bağışıklığının kalmamasına neden oluyordu. Bir kesik hatta hafif bir çizik ve deride siğiller oluşmaya başlıyordu.

Çirkindi fakat ölümcül değildi. Konrad literatürü taradı. Bunu yapabileceğini fark etti.

Bir acil durum zarfı oluşturdu, pezevenk gibi adamlar için paraların arasına keskin de bıçak yerleştirdi. Bıçağa sürülmüş patojen, vücuda girmek için yalnızca ufak bir kesiğe ihtiyaç duyuyordu. Ve bir kez içeri girince, hızla yayılıyordu.

Saatini kontrol etti. Otuz saniye ve devam ediyordu.

Pezevengin silahı titremeye başladı. Titremesi arttı.

Pezevenk, "Seni kalleş, bana ne yaptığını sordum?" dedi. Gözleri fırıl fırıldı. Alnında ter damlaları belirmişti. Konrad, adamın tetiği kontrol etmek için yeterli kası olup olmadığını merak etti.

Pezevenk deli gibi kusmaya başladı, silahı düşürdü. Hayır, belli ki düşürmedi.

Gözlerinde panik belirdi. "Ne yap—?"

Dökümler başlamadan yalnızca bunu söyleyebildi.

Boğazını tuttu, nefes almaya çalışıyordu. Konrad adamın boynunda ve çenesindeki ilk siğilleri gördü. Tıpkı örümcek yuvaları gibi, derisi boyunca hızla yayıldılar.

Pezevenk bunları göremiyordu fakat elindekileri gördü. Ağzı dehşet içinde açılmış vaziyette, sanki elleri başka birine atmış gibi bakıyordu.

Siğiller birbiri ardına büyüyorlardı, düzgün cildini sert, diken gibi pul pul hale getiriyorlardı. (Virüs sağ olsun, her hücrenin keratin içeriğinde patlama oluyordu.) Deri parçaları tıpkı salyangoz kabukları gibi dönüyordu, büyüyordu, irileşiyordu.

Tüm deri yüzeyinde kolonize olduktan sonra, birbiri üzerine çıkmaya başladılar, deri altındaki kanallardan beslenmeye başladılar. Kaslar, intestinler ve yağlar—hepsi de virüs için daha fazla yakıt sağlamak içindi.

Konrad bunun fazlasıyla acı vereceğini düşündü.

Elbette pezevenk bu konuda bir şey söyleyemezdi. Ağzı, boğazından dökülen kök benzeri yapılarla doluydu ve siğiller buldukları her yeri kaplıyorlardı.

Adam silahıyla birlikte halının üzerine yığıldı. Bir eliyle tabancaya uzanmaya çalıştı. Parmakları yerine toynaklara benzeyen şeyler oluşmuştu.

Gözlerinden biri isyan eden derisinin üzerinden Konrad'a dikildi. Diğeri ise çoktan kapanmıştı.

Saçları, kafa derisinin arkasında kalmıştı çünkü hücreler virüs için sürekli yer açıyorlardı. Bir ağacın kabuğunu soymak gibiydi. Bir dakika içinde, son yerler de kabarcıklar tarafından kaplandı. Kulakları şimdi yalnızca kafatasının yanında minik çıkıntılardı.

Pezevengin ayakkabı bağları, ayakları balon gibi şiştiğinde açıldı. Vücudu neredeyse tükenmişti. İçeride kemikler, siğiller için dönüştürülüyor olmalıydı.

Kıvranmayı kesti. Siğillerin çıkması yavaşladı ve durdu.

Konrad bekledi. Beş saniye.

Pezevengin tişörtü yırtılarak, açıldı ve kökler göğüs boşluğundan yeni et için fışkırdı, son bir hayatta kalma mücadelesi.

Yakınında hiçbir şey yoktu. Kökler bir saniye daha sallandı ve düştü. Ölmüşlerdi.

Zemindeki şey bir insandan ziyade mantara benziyordu.

Konrad tekrar saatini kontrol etti. Beş dakika otuz dokuz saniye.

Hiç fena değil. Elbette bir silah olarak neredeyse kullanışsızdı. Deneğin kan akışına doğrudan konulması gerekiyordu ve tek bir taşıyıcı dışında yayılmazdı. Her şeye rağmen etkileyiciydi.

İnsan biokütlesinin tamamen canlı olmayan bir forma dönüşmesi, birkaç dakika içinde tüm genetik yapının tekrar inşa edilmesi.

İşte patronlarının anlamadığı da buydu, Führer, Sovyetler ve şimdi de Araplar. Daima onu biyosilahlar, şarbon ve bir çeşit veba için rahatsız ediyorlardı. Konrad'ın yaptığı şey bilim değildi. Simya idi. Ve simya, tekrarlanamayan sonuçlardan ibaretti. Bu adamı eşsiz—yeri doldurulamaz kılan şeydi. Onsuz kolaylıkla çoğaltabilecekleri hiçbir silahı kimseye vermezdi.

Konrad kendi kendine gülümsedi. Bir de ona deli diyorlardı.

Zach her şeyi görmüştü. Konrad'ın pencerelerinden her şey plazma ekran televizyon gibi görünüyordu. Panjurları çekmeye bile tenezzül etmemişti, muhtemelen birinin onu çalılardan izlediğini hayatta aklına getirmezdi.

Fakat Zach bütün olanları görmüştü. Konrad'ın kurbanı değişmeye başladığında, yani bitki benzeri bir canlıya dönüştüğünde, neredeyse çığlık atıyordu. Ama onun yerine çok dik bir yere basarak dengesini kaybetmiş ve zincirli çitlere kadar altı metre kadar kaymıştı.

Seni hasta aşağılık herif, diye düşündü. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. Şoku atlatmıştı. Şimdi tek isteği Konrad'ı cezalandırmaktı. Eğer gerekirse bunu çıplak elleriyle yapacaktı. O aşağılık herif bundan paçasını sıyıramayacaktı.

Zach, düşman hattında koşan bir asker gibi tepeyi tırmanmaya başladı.

Beş dakika sonra, ter içinde ve nefes nefese tepedeki evin payandalarından birine ulaşmıştı. Yaklaşık üç metre ilerleyebilmişti. Formda değildi. Cade haklıydı. Buna hazır değildi.

Fakat Cade hazırdı. Muhtemelen Cade sonunda iyi doktorun ölümle cezalandırılacak bir suç işlediğini duymaktan memnun olurdu.

Zach, cebinden telefonunu çıkarttı ve hızlı aramadan Cade'i seçti.

Bağlanması bir saniye sürdü. O da hemen konuşmaya başladı.

"Cade, dinle, Konrad'ın evindeyim—"

İki şeyi fark edene kadar ancak bu kadar konuşabildi.

Birincisi, yanlış numarayı aramıştı. Hatta cep telefonunu bile değil. Yanlışlıkla Griff'in ev telefonunu aramıştı.

İkincisi ise birisi koluna boynuna dolamıştı. Öylesine güçlüydü ki, kafasını bedeninden koparacak gibiydi. Hareket edemedi.

Ardından, arkasından, geçen gecekî ağır Latin herifin sesini duydu. Ona gülüyordu.

Reyes, "Muhteşemsin," dedi. "Yalnızca gülebilmek için neredeyse içeriye girmene izin verecektim."

Reyes elini uzatarak, telefonunu alırken, Zach, gururunu kurtarmak için alaycı bir laf etmek istedi.

Fakat nefes alamıyordu. Boynundaki basıncı artırıyordu ve o da konuşamıyordu. Ardından her yer kardı ve hissettiği tek şey soğuk oldu.

KIRK BEŞ

Dylan gözlerini ovaladı ve biraz daha kahve içti. Yardımı olmuyordu. Kamyon durağındaki kabinde uyuyakalıyordu. Olabildiğince uzun ve hızlı kullanmıştı kamyonu fakat pek yol alamamıştı. Randevuya yetişemeyecekti. Tek istediği vinil koltukta kıvrılarak, gözlerini kapatmaktı.

Başaramayacaktı. Khaled onu öldürecekti.

Daha da kötüsü, ödemesini alamayacaktı.

Öylesine kendinden geçmişti ki, masada karşısına birisi oturduğunda fark etmedi bile.

Dylan sonunda onu fark ettiğinde adam, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Adam zararsız görünse de, Dylan oturduğu yerde sıçradı. Ucuz bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat. Tel-çerçeveli gözlükler.

Dylan dikkatlice, "Evet. Mahvoldum," dedi. Belki de adam yalnızca kamyon durak yerinde isimsiz seks yapmak isteyen bir muhasebeciydi.

Adam, "Sana yardımcı olabilirim," dedi.

Kesinlikle bir sapık. Dylan'ın yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi.

Adam gülümsedi. "Sana asılmıyorum, Dylan. Ya da sana Ayir al-Kelba mı demeliydim?"

Adam ismini biliyordu. Adam gizli ismini de biliyordu. Ve şimdi Dylan kaçması gerektiğini biliyordu. Fakat korkudan koltuğuna yapıştı kaldı.

Daha Dylan zihnini toparlayamadan, adam ona bir zarf uzattı.

"Bu nedir?"

"Aç onu."

Dylan kuşkuluydu. Eğer bu bir numaraysa, hiçbir anlamı yoktu. Eğer bu adam hükümettense, onu tutuklaması için gerekli tüm bilgiye zaten sahipti. Neden ona tuzak kurmaya çalışsın?

Adamın gözlüklerinin ardından bakan gözlerinde sabırsızlık belirdi. "Sana tuzak kurmaya çalışmıyorum. Sanırım çok fazla televizyon izliyorsun. Yalnızca zarfı aç."

Dylan kendisine söyleneni yerine getirdi.

Haplar. Sarı tabletler, üzerinde hiçbir şey yok.

"Bunlar nedir?"

"Uyanık kalmanı sağlayacak bir şey. Sürmeye devam et." Adam ayağa kalktı. "Meraklanma. Kimse seni durdurmayacak. Yalnızca gözlerini yolda tut."

Dylan önce pillere sonra da kapıya doğru yürüyen adama baktı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Diğer müşterilerin dikkatini üzerlerine çekmek istemiyordu.

"Bir dost," dedi, adam. "Güvenli sür."

Adam sahte şafağa doğru ilerledi, ufukta beliren parlaklık gerçek güneş doğuşundan çok önce beliren bir parıltıydı.

Dylan tekrar elindeki haplara baktı.

Neden olmasın, diye düşündü. Hepsini kahvesiyle birlikte yuttu.

Ne olduğunu anlamadan, yine yoldaydı. Düzgünce sürüyordu ve yorgunluğu geçmişteki bir anı gibiydi. Tüm dünyayı ele geçirebilecek gibi hissediyordu.

Adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu fakat bu haplar harikaydı. Keşke adama teşekkür edebilseydim, diye düşündü.

KIRK ALTI

Beyaz Saray'dan telefon sabah sekiz civarında geldi. Başkan, Griff'i görmek istiyordu. Hemen.

Curtis geldiğinde suratı asıktı. Wyman ise şarkı söylemeye hazır gibi görünüyordu.

Griff, bu iyi değil diye düşündü. Kuveyt bağlantısına çok fazla baskı yaptığını düşünüyordu.

Belki de diplomatik sınırı aşmıştı. Fakat Wyman... Wyman fazla mutlu gibiydi.

Başkan sessizce, "Cade ve Zach Barrows nerede?" diye sordu. "Bugün onları kontrol etmedim efendim."

Başkan bu cevabı zor sindirmiş gibiydi. Gizli Servis adamlarından birine kafasıyla işaret etti. "Göster ona."

Ajan bir video ekranını Griff'e doğru çevirdi. Ekranda bombalanmış bir bina vardı, tüm park alanını parçalanmış moloz yığınları ve kırık cam parçaları kaplamıştı. Griff, "Bu nedir?" diye sordu.

Başkan, "Bu," dedi. Los Angeles'taki güvenlik evinden kalanlar."

Griff panik düğmesine bastı. Cade haklıydı, bundan daha kötüsünden de kurtulabilirdi. Fakat eğer gündüz olduysa...

Wyman, "Yerellere gaz patlaması olduğunu söyledik," dedi. "Herhangi bir ceset bulamadık."

Griff rahatladı. Ardından aklına başka bir şey geldi.

"Bu neden bana söylenmedi?"

Wyman, "Biz senin çoktan bildiğini düşündük," dedi. Griff'e kalın bir dosya fırlattı. "Şunu oku."

Griff okudu.

Telefon kayıtları. Aramalar, cevaplar ve çağrılar. Griff'ten Los Angeles'taki Promethean Kliniği'ne.

Ardından elektronik bir uçuş rezervasyonu, Griff adına, L.A.'e önümüzdeki hafta uçuş yapmak için.

Ve sonunda, dosyanın arkasında, onun tıbbi kayıtları. Bunların içerisinde son testler de vardı ki, onlarda da kanserinin yeniden nüksettiği doğrulanıyordu.

Griff midesinde bir sancı hissetti.

Başkan Curtis'e baktı. Gözlerinden acıma okunuyordu.

"Herkese çekici gelebilir," dedi. "Hele de ölümle karşı karşıya olunduğunda."

"Bunların hiçbiri doğru değil. Hepsi sahte."

Wyman, "Elbette sahte," diye mırıldandı.

O an Griff her şeyi anladı. Onları sattığını sanıyorlardı, Konrad artık ne tür bir mucizevî tedavi öneriyorsa.

Griff düzgün düşünmeye çalıştı. Fakat bu zordu çünkü kızgınlık gitgide onu ele geçiriyordu.

"Tüm yaptıklarımdan sonra—"

"Bu nasıl gerçekleşti, Griff?"

"—Gözlerimi kapattığımda, bu ülkeyi güvenli tutabilmek için karşılaştığım şeyleri hâlâ görebiliyorum—"

"Griff, kabul etmelisin ki, bu pek de iyi görünmüyor—"

"—Parçalara ayrılmış çocuklar, bir süpermarket rafına dizilmiş cesetler, ismi bile olmayan şeyler ve içine bulaştığım pislik ve siz hâlâ beni suçlayabiliyor—"

"Ajan Griffin!" Başkan şimdi bağırıyordu.

Griff ayakta olduğunu fark etti, yumruklarını sıkmıştı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar yerine oturdu.

"Üzgünüm, efendim," dedi.

Başkan kaşlarını çattı. Dosyayı işaret ederek, "Bunun doğru olmadığını söylüyorsun," dedi. "Cade ve Zach'in yerini bilmediğini söylüyorsun veya onlara ne olduğunu. Emin değilim ama bu konuda yalan söylüyor olmanı tercih ederim."

"Efendim, onları bulacağım. Cade muhtemelen yeraltına inmiştir. Bir güvenlik sızması olursa, standart prosedür budur."

Wyman somurttu. "Güvenlik sızıntısı sensin, seni lanet adam. Şimdi sana izlerini kapatman için izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

Griff yumruğunu sıktı ve onu duymazdan gelmeye çalıştı. Doğrudan başkana, "Efendim," dedi. "Ben bu şekilde iz bırakacak kadar aptal değilim. Ve eğer Cade ve Zach tehlikedeyse—"

Başkan, "Hepimiz tehlikedeyiz," dedi. "Dışarıda hâlâ bir tehdit var ve o tehdidi bulma çabamız suratımızda patladı. Belki önümüzdeki hafta oturup, bu pisliği temizleyebiliriz. Eğer kimse ölmemiş olursa. Fakat şu an, binlerce—belki de milyonlarca—insan tehlike altında. Şu an senin problemin benim masamda olmamalı. Beni anlıyor musun?"

Griff kafasını salladı. "Evet, efendim."

Curtis derin bir nefes aldı. "Sana şimdi ne yapılacağını söylemem gerekiyor mu?"

"Hayır, efendim."

Başkan hasta ve kızgın görünüyordu. "Çık dışarı."

Griff ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü.

Wyman'a bakmadı. O an, başkan yardımcısının yüzü, kaldırabileceği gibi değildi muhtemelen.

Kapıdaki Güvenlik onu durdurduğunda Griff, Beyaz Saray'dan çıkmak üzereydi. Tüm bunlardan sonra onu tutuklayıp, tutuklamayacaklarını merak etti.

Birkaç dakika sonra, Wyman yan çıkıştan arkasında üç Gizli Servis ajanıyla birlikte çıktı. Harika, diye düşündü Griff. Zevklenmek istiyor.

Griff'e doğru bir adım attı, ciddi görünmeye çalışıyordu. "Ajan Griffin," dedi. "İş bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Tabancasını almamışlardı. Griff bunu düşündü. Gizli Servis henüz tepki veremeden, tabancasını kılıfından çıkartabilirdi. Onlar kendisini yere devirmeden, en azından bir kez ateş edebilirdi.

Wyman bir cevap bekledi.

Griff, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Wyman tuhaf görünüyordu. Bir şeyleri merak ediyor gibiydi.

"Bir dakikalığına benimle yürür müsünüz, Ajan Griffin?"

Griff bunu düşündü. Wyman'ın ölmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Eğer yalnızca açgözlü, kabiliyetsiz ve yozlaşmış değilse bile kesinlikle kötüydü.

Belki de bu tür bir insan, başkanlığa bu kadar yakın olmamalıydı. Belki de bu Griff'in dünyadaki son hareketi olacaktı.

Griff, "Duruma göre değişir," dedi. "Arkadaşa mı ihtiyacın var?"

Wyman ajanlara döndü. "Bize biraz izin verin, lütfen," dedi.

Baş ajan kafasıyla onayladı, o ve Griff Gül Bahçesi'ne doğru ilerlerlerken birkaç adım arkadan yürüdüler.

Hava ılıklaşıyordu. Bahar bu sene erken geliyordu. Griff bu sene kiraz çiçeklerini görmek istiyordu. Bunu görebilecek kadar zamanı vardı.

Elbette burada ateş altında ölmezse.

O ve başkan yardımcısı bir süre yan yana yürüdüler. Wyman konuşana kadar iki adam da bir şey söylemedi.

"Niye bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Griff döndü, şaşırmıştı. "Neyi yapıyorum?"

Wyman'ın gözleri Griff'inkilere döndü. "Ölüyorsun. Zorunlu değilsin."

Griff güldü. "Hepimiz zorunluyuz." Eli cebindeydi. Ceketi genişti ve hareketlerini gizliyordu. Rahatlıkla kılıfına ulaşabilirdi.

Wyman, "Hayır," diye ısrar etti. "Zorunlu değilsin. Saçmalamayı keselim, tamam mı? Senin Konrad'la bağlantın olmadığını biliyorum."

Son kısmı fısıldayarak söyledi, Gizli Servis'in kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Griff o an neredeyse silahına sarılıyordu.

"Fakat benim anlamadığım şey, neden yapmıyorsun? Seni iyileştirebilir. Seni kurtarabilir. Kahretsin, seni ölümsüz yapabilir."

Wyman haklıydı. Griff dosyaları okumuştu. Konrad vücudun yaşlanmasını durdurabilirdi, tezgâhın üzerindeki bir lekeyi siler gibi kanseri yok edebilirdi.

Wyman'a, "Hiçbir halt anladığın yok," dedi.

"Neden hayatını kurtarabilecek bir şeyi kullanmadığını anlamıyorum."

Griff, Wyman'a baktı—gördüğü adamın altında yatan şeyi görmeye çalıştı.

"Asla alıp satmayacağın bir şeyin yok mu? Hiçbir şey için?"

Wyman boş boş baktı. "Anlayamıyorum."

Griff vazgeçti. Bir sümüklüböceğe cebir anlatmak gibiydi. Birden kendini yorgun hissetti. Hayır, yorgundan da öte. Bıkmıştı. Tüm bunlardan bıkmıştı. Bunun Wyman'ın başka bir oyunu olup olmadığını anlayamadı. Adam gerçekten de sadece oyun oynuyordu. Aslında, Griff artık önemsemiyordu.

Wyman istediğine inanabilirdi. Dünyanın gerçek şeklini ona göstermek artık Griff'in işi değildi.

Elini kolundan çekti.

"Şimdi gidebilir miyim, Bay Başkan Yardımcısı?"

Wyman hâlâ şaşkın görünüyordu. Kaşlarını çattı, sonra da sanki ellerini onunla yıkıyormuş gibi ellerini salladı.

"Sen bir aptalsın," dedi ve tekrar güvenlik alanına girdi.

Griff kapıya doğru ilerledi. En az iki atışla Wyman'ı haklayabileceğini düşündü.

Kafaya ve kalbe elbette. Hatta belki de üç atış, ajanlar onu yere seremeden.

Wyman'ın bunu hak etmediğine ikna olmamıştı. Bu küçük solucanın hâlâ tehlikeli olma olasılığı vardı ve gerçek bir zarar vermeden durdurulması gerekiyordu belki de.

Fakat işin kötüsü, Griff artık bunun kendi görevi olduğunu düşünmüyordu.

KIRK YEDİ

Saat henüz sabah beş olmasa bile Helen, acil servis bölümünden ofisine geçti. Ken, koltuğuna oturmasına yardım etti. Kadın onu sinirli bir biçimde başından savdı. Kadın iyi durumda değil. Ağrı kesicilere ve kendisine verilen bir litre kana rağmen, boynundaki dikişler deli gibi acıyordu.

Cade çıkarken yanlışlıkla alarmı çalıştırmış olmalıydı çünkü kadın kan kaybından ölmeden önce Ken, dairesine gelmişti. Tam zamanında kadını en yakındaki hastaneye götürmüştü. Ne yazık ki, Şirket'in kontrol ettiği kliniklerden biri değildi. Bürokrasiyle uğraşırken, gizli ajan statüsünün hiç yardımı olmuyordu. Bir perdenin arkasını, tam altı saat boyunca silah yaraları, uyuşturucu bağımlıları ve kalp krizi geçirenlerle birlikte paylaştı.

Sabah yaklaşık üçte, polisler acil serviste "intihar girişimi" olup olmadığını öğrenmek için onu sorguya çektiler. Rozeti sonunda işe yaramıştı; onu yetkililere gösterdi ve serbest bırakıldı.

Ken onu evine götürdü ve sonra da ofise. Ne yapacağını bilmiyordu. Cade hâlâ yaşıyordu. Bu da kadının mahvolduğu anlamına geliyordu. Konrad artık ona Yaşam İksirini hayatta vermezdi ve Cade'i halletmesi konusunda bir daha asla ona güvenmezdi.

Telefonu sürekli çalıyordu. Ken sonunda açtı.

Telefonu kapattıktan sonra, "Reyes," dedi. "İyi haberleri olduğunu söylüyor."

"Kahretsin, ne kadar güzel."

Ken bunun ardından çenesini kapattı.

Birkaç dakika sonra, Reyes ofise girdi. Kadının boynundaki gazlı beze baktı fakat hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu biliyordu.

Kadın, "Evet?" diye sordu.

"Çocuk elimizde," dedi.

Helen'in ağzı açık kaldı. Belki de ağrı kesiciler işe yarıyordu. İşler yolunda gidiyordu.

Helen sorgu odasına girdi. Zach, odadaki bir masanın önündeki sandalyeye zincirlenmişti. Hem masa hem de sandalye yere civata ile tutturulmuştu.

Tıpkı üniversiteye yeni başlayan bir öğrenci gibi uyuyakalmıştı, yüzü masadaydı.

Kadın neşeyle, "Günaydın," dedi.

Zach hızla kafasını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı. Kadının boğazındaki bandaja baktı. "Eğlenceli bir gece geçirmişe benziyorsun."

Helen'ın gülümsemesi yayıldı. "Bugün geçireceğimiz eğlenceli güne kıyasla, hiçbir şeydi. Kahve?" İkinci kattaki mutfaktan iki fincan getirmişti.

Fincanı, zincirli cline bıraktı. Zincirlerden anca ağzına kadar götürebiliyordu. Ardından durdu. Kadına baktı ve kahveyi bıraktı.

"Hayır, teşekkürler," dedi.

Pekâlâ. Göründüğü kadar aptal değil. Veya şu ana kadarki hareketlerinin gösterdiği kadar.

Helen oturdu ve yavaş yavaş kahvesini içti. Acelesi yoktu.

"Telefon hakkım yok mu?" diye sordu.

Kadın azarlayan bir ses tonuyla, "Zach," dedi. "Tutuklu değilsin. Hatta burada bile değilsin. Yoksun."

Geriye yaslandı, bunu hazmetmesini bekledi. "Ve eğer yoksan... Peki, kimi arayacaksın? Buradaki problemi görebiliyorsun."

Zach dik dik baktı. "Bunu yapamazsınız."

"Oh, zavallı bebeğim. Yaptık bile. Sen düşman için çalıştıyorsun, Zach. Kuralların hiçbiri senin için geçerli değil."

"Ben Amerika Birleşik Devletleri Başkanı için çalı—"

"O var olduğun zamandı."

Zach çenesini kapattı ve kadına dik dik baktı.

"Cade nerede?"

Zach omzunu silkti. "Ben nereden bileyim? Nasılsa yokum."

"Harikasın. Seninle konuşmak çok eğlenceli."

"Evet, bence de. Beni öldürmeye çalıştığın için utanmalısın."

"Bomba mı? Onu çok ciddiye alıyorsun."

"Evet çok tuhafım."

"Kötü arkadaşların var. Eğer Cade'le takılıyor olmasaydın, asla tehlikede olmazdın. Sana söylemiştim, yanlış taraftasın."

"Oh, anlıyorum. Benim iyiliğim için beni havaya uçurmaya çalıştın."

"Şimdi güvendesin."

Zach, zincirlenmiş ellerine ve ardından kilitli çelik kapıya baktı. "Evet. Güvende hissediyorum."

Helen dümdüz bir ses tonuyla, "Bana yalancı deme, Zach," dedi. "Beynini şu duvara saçmanı engelleyen hiçbir şey yok. Ben söylediğim sürece güvendesin."

Zach kafasının içini görmek istiyor gibi, kadına baktı. "Siz kimsiniz?"

"Biz herkesi güvende tutarız. Bilmen gereken tek şey bu. Fakat bunu yapabilmemiz için bize Cade'in yerini söylemelisin."

Yardımına ihtiyacımız var. Yardımına ihtiyacım var, Zach."

Zach omzunu silkti. Çökmeye başlıyordu. Kadın bunu hissedebiliyordu.

Zach kahveye uzandı. Dudaklarına doğru götürdü.

Helen gülümsedi.

Fincanı kadına doğru, gözlerini hedef alarak, fırlattı.

Kadın daha hızlıydı elbette. Zach aniden hareket eder etmez, kadın sandalyesinden fırlamıştı. Zaten kahve de soğumuştu. Zach yalnızca kadının ceketini lekeleyebilmişti.

Yepyeni takımının ceketini.

Kadının güzel yüzünde vahşi bir ifade belirdi. "Seni küçük pislik," diye tısladı. Tabancasına uzandı, kilidi çekti ve Zach'in yüzüne doğrultttu.

Ardından durdu. Tavandaki kameraları hatırladı. Kontrol'ü düşündü, şu an bile kendisini izliyor olabileceklerini. Sinirine hâkim oldu ve seçeneklerini gözden geçirdi.

Zach hâlâ hayattaydı ve eğer D.C.'ye dönerse hâlâ bir tehdit oluşturuyordu. Ve eğer daha tepeden biri onu sorgulamaya gelirse daha da büyük bir tehditti. Onun gitmesine izin vermezdi fakat onu tutamazdı da.

Cade. Hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Konrad bunu öğrenirse, asla anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmezdi. Ve eninde sonunda öğrenecekti çünkü Cade kahrolası deli bir köpekti, asla durmazdı. Eğer çoktan doktorun evine gitmediyse, gece Konrad'a gidecekti.

Zach'in bu odada bulunması ve Cade'in dışarıda bir yerlerde hâlâ yaşıyor olması, kadının Şirket'e olan ihanetinin kanıtıydı. Onların yaşamalarına izin veremezdi. Fakat Zach'i de öldüremezdi, eğer öldürürse hem Şirket'in hem de Beyaz Saray'ın bütün öfkesi ona yönelirdi. Ve Gölge Şirket'in kaynakları olmadan, Cade'i yok etme şansı kesinlikle yoktu.

Ayrıca, Reyes ve Ken vardı, onlar kadının yaptığı her şeyi biliyorlardı.

Kontrol, verdiği emirlere rağmen kadının güvenlik evinde bomba patlattığını öğrenebilirdi.

Çok fazla yarım kalan iş vardı; herhangi birinde en ufak problemle her şey ortaya çıkabilirdi. Bu şekilde olması gerekiyordu. Şimdiye dek çoktan ölümsüz olması gerekiyordu.

Onun yerine, kapana kısılmıştı.

Sonra birden anladı: çözümü vardı, tam burada, bu binada. Düğümü çözebilirdi, ödülünü alacak kadar uzun süre kanamayı durdurabilirdi. İşe yarayabilirdi. İşe yaramalıydı.

Birdenbire, tabancasını kılıfa soktu ve odayı terk etti.

Reyes ve Ken hâlâ ofisinde oturuyorlardı.

Gözlerini Reyes'e dikti. "Onun telefonunu almışsın."

Adam kafasıyla onayladı. Kadın bir saniye bekledi. Ardından, "Pekâlâ, bana ver," dedi.

Adam telefonu ceketinden çıkartarak, kadına verdi.

Kadın, "Çıkın dışarı," dedi.

Ken tereddüt etti. "Ne yapacaksın?"

Kadın aramaya başlamıştı. "Bu işi bitireceğim."

KIRK SEKİZ

Tania saatini kontrol etti. Altıyı biraz geçmişti. Bir saat içinde güneş doğacaktı fakat gökyüzü çoktan pembeleşmeye başlamıştı. Altmış dakikadan kısa süre içinde, ufuk güneş ışığıyla yanmaya başlayacaktı.

Çatı penceresi o ışıkları odaya getirecekti. Odada ışığın ulaşamayacağı hiçbir köşe yoktu. Kaçınılmazı erteleyebilirdi fakat gökyüzünde güneş ışıldamaya başladığında, tüm oda aydınlanacaktı.

Ardından ölecekti. Vücudundaki kan katılaşacaktı. Derisi bozulacak ve çatlayacaktı ve mengeneyle çekiliyormuşçasına kavrulacaktı. Gözleri toza dönüşecekti. Kemikleri, kuru çıra gibi kırılacaktı.

Bunun her saniyesini hissedecekti.

Acı çekerek ölecekti.

Ardından avlunun kapısı menteşeleriyle birlikte açıldı.

Cade çok sakin bir biçimde karşısında duruyordu.

Tania, ona doğru koşarak, kollarını ona dolamak istedi. Yıllar önce Cade'le ilk tanıştığındaki aptal küçük kız gibi hissediyordu kendini.

Ardından tasmayı hatırladı ve hiç kıpırdamadı.

Tavanı işaret ederek, "İyi zamanlama," dedi.

"Uygun bir beden seçersem, mezarlık soygunuyla benim aramda bağlantı kurabileceğini düşünmüştüm."

Cade, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Ben... Bela Lugosi'nin mezarı. Senin—"

Cade, "Buraya senin için gelmedim," dedi. "Her ne yaptıysan, duymadım."

Tania'nın ağzı açık kaldı. Hızla kapattı. Elbette bilmiyordu. Ne kadar da aptaldı, onun buraya kendisini kurtarmak için geleceğini ummuştu.

Bunu hiç yapmamıştı. Asla yapmayacaktı.

Cade, "Nerede o?" diye sordu.

Tania, "Bilseydim keşke," dedi. "Beni burada yanmam için bıraktı. Onun bağırsaklarını deşmeni zevkle izlerdim."

"Neden kendin yapmadın? İsteksiz görünmüyorsun."

Kız işaret parmağıyla tasmayı gösterdi. "Yarım kiloluk plastik patlayıcı. Gerçekten aşağılayıcı bir durum fakat o—"

Kız sözünü bitiremeden, Cade yanına geldi. Ellerini kızın boynuna koydu ve Tania hâlâ şok içindeyken, tasmayı ikiye ayırdı.

Tania irkildi, patlamayı bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı. Kilidinden kırılmış iki tasma parçası zeminde duruyordu. Zararsızdı.

Gözleri irileşen kız, "Yalan söyledi," dedi.

Yürümekte olan Cade, "O bunu hep yapar," dedi.

Kız ona yetişti, boynundaki boşluğu hissedebiliyordu.

"Nereden bildin?" diye sordu.

"Bilmiyordum."

Kız durdu. "Bilmiyordun."

Cade, kızın durduğunu fark etti ve kıza doğru döndü. Tamamen sakindi.

"Başka alternatif yoktu. Ya boynunda onunla ölecektin veya çıkartırken ölecektin.

Yapılacak en iyi şeyin çıkartmak olduğunu düşündüm."

"Peki, söz konusu senin boynun olsaydı da aynı seçimi yapar mıydın?"

Hâlâ inanılmaz derecede sakin olan Cade, "Elbette," dedi. "Alternatifi Konrad'ın kölesi olmak olurdu."

Kız gözlerini ona dikti. Cade istifini bozmadan yürüdü.

Tania gerçekleri gözden geçirdi. Cade haklıydı. Ve yalan söylemiyordu. O boynuna takılır takılmaz, tasmayı parçalardı.

Birden Konrad'ın neden Cade kendisine böyle bir şey yapılmasına izin vermezdi dediğini anladı.

Cade çoktan binadan çıkmıştı. Ona yetişmek için acele etti.

Kliniğin dışında, Cade gökyüzüne baktı. Fazla zamanı kalmamıştı. Eğer acele ederse, Konrad'ın evine yetişebilirdi.

Tania'yla karşılaşması ona değerli zamanını kaybettirmişti fakat Konrad'ın klinikte bulunma riskini düşünerek kendini avuttu.

Gülünç bir durumdu. Kabul etmesi gerekiyordu, her ne kadar kadına söyleyemese de, mesajını almıştı. Holt ondan daha iyi oynuyordu. Şimdi çamurlu su arayan kör bir domuz gibi kapıları kırmak ve Konrad'ı aramak zorundaydı.

Telefonu çaldı. Arayan Zach idi. Çocuk çoktan D.C.'ye varmış olmalıydı.

"Bu iyi bir zaman değil," dedi.

"Biri sana telefona nasıl cevap verileceğini öğretmeli."

Bu Holt'tu. Hayattaydı. Ve yine ondan bir adım ötedeydi.

Cade, kadının Zach'in telefonuna nasıl ulaştığını sorma zahmetine girmedi.

"Nerede o?"

Holt, "Ben iyiyim, sorduğun için teşekkür ederim," dedi. "Hatta sen benim üzerimden geçsen de. Bir bayan kendini reddedilmiş gibi hissedebilir, Cade."

Cade hiç havasında değildi. Kadın tam zamanında aramıştı. Kısa süre sonra güneş doğacaktı. Bu süreden önce onu bulamazdı. "Nerede o?"

Kadın flörtöz tonundan vazgeçti. "Hiçbir şey vermiyorsan, hiçbir şey yok. Gelmeni istiyoruz. Sessizce. Onun yerine sen."

"Nerede?"

"Anlaştık mı?"

"Zırvalamayı kesebilir miyiz? Bana onun yerini söyle. Ve ben orada olacağım. Beni öldürmeye çalışacağını biliyorum. Ve hiçbir şeyin benim sana gelmemi engellemeyeceğini biliyorsun."

Holt, "Ne kadar da şüpheci bir yaklaşım," dedi. Fakat ona adresi verdi: Wilshire'daki Federal Bina.

"Güneş batışında burada ol. Yoksa senin çocuğu kutu içinde Beyaz Saray'a yollarız."

Cade telefonu kapattı. Artık zamanı yoktu. Karanlıkta bir yer bulması gerekiyordu.

Tania arkasından konuştu. "Berbat görünüyorsun, biliyor musun?"

Ona doğru döndü. Orada dikiliyor ve bekliyordu.

"Niye hâlâ buradasın?"

Kız bunu düşündü. "Sonra tekrar sor."

Adam yürümeye başladı, kızı iterek geçmeye çalıştı. "Çalışıyorum," dedi.

Kız nazikçe elini koyarak, onu durdurdu.

Tania, "Her nereye gidiyorsan, yapamayacaksın," dedi. "Neredeyse güneş doğdu."

Cade tereddüt etti, ne yapacağını bilemiyordu.

"Ve çok yorgunsun," diye ekledi kız. "Kalacak yerin var mı?"

Cade omzunu silkti. "Yeraltı geçitlerinden birinde boş bir yer bulurum," dedi. "Buralarda çok var."

Tania ona baktı. "Sanırım daha iyisini yapabiliriz."

KIRK DOKUZ

Telefon kapandığında, Helen sırıttı. Cade'in gerçekten ondan hoşlanmadığı hissine kapılıyordu. Her neyse. Artık onun problemi değildi.

Ken ve Reyes'i tekrar ofisine çağırdı.

Konrad, Cade'in ölmediğini bilmiyordu ve ona söyleyebilecek kimse yoktu. Bunu hâlâ halledebilirdi.

Cade ve Zach içinse problemini çözebilecek keskin enstrümanlar, tam karşısındaki sandalyedeydi.

Ken ve Reyes'e, "Cade buraya geliyor," dedi. "Bu gece. Onu yok edeceğinize güveniyorum."

Ken yalnızca kafasıyla onayladı. Reyes'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu fakat Helen gözlerinden onun korktuğunu anladı. Göründüğü kadar aptal değil, diye kendisine hatırlattı.

"Araçlarımız var," dedi. "Onu halledebileceksiniz."

Konrad ona ilk defa Cade'i yok etmesini söylediğinde sipariş ettiği silahları çıkarttı. R&D (Araştırma ve Tanı Sistemleri) işe yarayabileceklerini söylemişti. Belki. Gün içerisinde, şansın yardımıyla.

Fakat Ken ve Reyes'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Masanın üzerinden uzatarak silahları adamlara verdi.

Helen, "İşte böyle halledilecek," dedi. "Ken sen önce kutsal suyla Cade'i tutacaksın."

Kadın, Ken'in ellerindeki plastik pompa spreyini işaret etti. Doğrudan Katolik Kilisesi'nden alınmış kutsanmış suyu püskürtecekti. Göz yaşartıcı vampir gazı.

"Dikkati dağılmışken ve acı içindeyken, Reyes sen arkadan yaklaşacaksın ve Cade'in arkasına kalbini nişan alarak ateşleyeceksin."

Reyes'in silahı biraz daha sofistikeydi. Boş bir atış mermisi, namludan ok fırlatacak. Namlu, sertleştirilmiş grafit ucuyla sivriltilmişti—temel olarak amaç, Cade'e ses hızında bir kazık saplamaktı.

Reyes ok silahına baktı ve ardından Ken'e sonra da Helen'e. Helen, "Soru?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Kahretsin, benimle dalga mı geçiyorsun? O şeyin karşısına bir su tabancası ve sivri bir sopayla mı çıkmamızı istiyorsun?"

"Benim emirlerimi mi sorguluyorsun?" Helen'in sesi soğuktu.

"Haydi, Helen, bu delice—"

"Görev değişikliği mi talep ediyorsunuz, Ajan Reyes?"

Bu adamı susturdu. "Hayır, hayır, Ajan Holt."

"Güzel. Biraz dinlenin. Cade, gün batımında burada olacak. Hazır olmak istersiniz."

Hâlâ öfkeli olan Reyes, "Geldiğini nasıl anlayacağız?" diye sordu.

Helen, "Güvenlik kameralarına adam yerleştirin. Cesetlerin istiflenmesini bekleyin," dedi. "Cade sinsice hareket etmez." Ayağa kalktı.

Reyes, "Bekle, ne yapacaksın?"

Çizgiyi aşmıştı fakat Helen onu yeterince sıkıştırmıştı. "Aşağıdaki hücrede bir işle ilgileneceğim. Ken? Benimle gel."

Reyes sandalyesinde otururak, somurttu. Fakat Helen onun görevlerini yerine getireceğini biliyordu.

Şirket'in ona yapabilecekleri, Cade'in yapacaklarından daha kötüydü, en azından şimdilik.

O ve Ken birlikte zeminin altına inmek için asansörlere yürüdüler.

Cade bu gece Reyes ve Ken'i öldürebilirdi, kadının bu konuda şüphesi yoktu. Eğer mucizevî bir biçimde, şansları yaver gider ve silahlar gerçekten çalışırsa, sorun olmazdı. En azından kadın için. Ya çoktan gitmiş olacaktı ya da planı patlamış olacaktı.

Geride yalnızca Zach kalıyordu. Sinir bozucu küçük pislik. Hâlâ sorgu odasındaydı. Kameraya kaydediliyordu ve şu an Şirket'in kayıtlarındaydı. Bunu değiştirmenin yolu yoktu.

Neyse ki onun için çok daha kolay bir çözümü vardı: Ken. Ken tuhaftı. Helen bile bunu görebiliyordu ve kadın kendi kişiliğindeki tuhaflıkları da görüyordu. Dışarıdan bakıldığında, adam muhteşemdi. Uzun boylu. Geniş omuzlar. Mavi gözler. Güzel saçlar, beyaz dişler, düzgün bir cilt. Her şeyi tamdı.

Fakat onunla yeterince zaman geçirirseniz, bir yankı duyduğunuza yemin edebilirdiniz. Olması gereken insan yerine büyük bir boşluk

vardı sanki. Esprilere daima gülerdi fakat insan bunun öğrenilmiş bir refleks olup olmadığını merak ederdi.

Kâğıt üzerinde, Ken aynı derecede mükemmeldi. Üst sınıf bir aileden geliyordu, üniversitede yüksek notlar almıştı ve anında CIA'e kabul edilmişti. Helen'le orada tanışmıştı.

Çalışmalarının ilk gününde kadına kilitlenmişti. Kadın da onu fark etmişti fakat kabul etmeliydi ki bu yalnızca sağlıklı bir türün duyabileceği hayvani bir şehvetten ibaretti.

Ken eski modaydı. Sanki flört etmeyi filmlerden öğrenmişti. Ona çiçek göndermişti, Tanrı aşkına.

Onun altında, daha robotsu olan bir şey vardı. Kadına eksik bir bileşen gibi yaklaşıyordu ve kadını kazanmak için bir kontrol listesi tamamlıyordu.

Elbette Helen bunu kullanmanın bir yolunu buldu.

Eğitim kurslarının büyük bir bölümünde ondan uzak durdu. Ardından mezuniyetten hemen önce, tesisteki yurtta odasına giderek onunla deliler gibi sevişti.

Adam onu aradı, e-postalar attı, hatta mektuplar. Kadın hiçbirine cevap vermedi.

Fakat Gölge Şirket'e katıldığında ve ona kendi takımını oluşturması söylendiğinde, Ken onun ilk seçimi olmuştu. Onu hep yakınında tutuyordu, hiçbir zaman açıklamıyor ve hiçbir zaman geçmişlerinden bahsetmiyordu.

Adam onu her yere takip ederdi, kadın ne isterse yapardı. Kızdığında, kadın onu bir şekilde rahatlatırdı—sadece sadık kalmasını sağlayacak kadar.

Kadın onu çok yaralamıştı. İçeride ne tür bir duygusal deformasyonu varsa, Helen oraya mükemmel bir biçimde uyuyordu. Bir gün bunun hesabını vermek zorunda kalacaktı fakat şu an için adam iyi bir araçtı.

Sorgu odasının dışında durdular. Kadın, Ken'e baktı.

"Bu benim için önemli," dedi. "Anlıyor musun? Onun kesinlikle zarar görmesini istemiyorum. O özel."

Ken kafasıyla onayladı, yine kadın onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Ardından beraber odaya girdiler.

Zach masadan kafasını kaldırdı fakat konuşmadı.

Ken, kapının yanında durdu. Helen, Zach'in arkasına geçti.

"Zach yapmam gereken bazı işler var. Dolayısıyla seni Ajan Blaylock ile bırakacağım. Sana bazı sorular soracak. Onunla işbirliği yapmanı istiyorum."

Zach, "Programımı gözden geçireyim," dedi.

Kadın güldü ve eliyle Zach'in omzunu tuttu.

Ken gözlerini oraya dikti, sonra gözlerini kaçırdı.

Güzel.

Kadın, "Doğru olanı yapacağını biliyorum, Zach. Senin için takımda yer bile bulabiliriz," dedi.

Zach dik dik baktı. "Sabırsızlıktan ağzımın suyu akıyor."

Ken'in heykel gibi yüzünde kızgınlık belirdi. Helen yine yalnızca güldü ve Zach'in saçlarını eliyle karıştırdı.

"Ne kadar da tatlısın," dedi. "Akıllı ol, Zach. Kazanan tarafta olmak istersin."

Kadın tekrar kapıya doğru yürüdü. Göz ucuyla baktığında, Ken'in bütün dikkatini Zach'e verdiğini gördü.

Kadın, eğilerek Ken'in kulağına odadaki mikrofonların duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Unutma: ona zarar verme."

Ken kafasıyla hafifçe onayladı.

Helen odadan çıktı ve holün ilerisindeki güvenlik istasyonuna gitti.

İçeride tüm gözaltı hücreleri için monitörler vardı. Dört numarayı kontrol etti, Zach'in odası.

Tam zamanında Ken'in duvardaki kameranın fişini çektiğini gördü. Ekran karardı.

Helen binadan ayrılırken gülümsüyordu. Ken, tam da kadının tahmin ettiği gibi davranıyordu. Tanrım, nasıl da büyük ve aptal bir hayvan.

Ne yazık ki, Konrad'ı kandırmak bu kadar kolay olmayacaktı. Cade'in kendisinden önce ona ulaşmamış olmasını ümit etti.

ELLİ

Zengin oda, Cade ve Zach'in gittiği ucuz otelden öylesine farklıydı ki, başka bir gezegen gibiydi. Valiz taşıyan otel görevlisi onların valizi olmadığını gördü ve Tania'nın stilist kıyafetlerine ve Cade'in üzerindeki paçavralara bakarak, onlara göz kırptı ve gülümsedi.

Tania tüm parayı, başka birinin ismine olan siyah bir AmEx kartıyla ödemişti. Resepsiyon görevlisi anahtarları teslim ederken yaltaklanmıştı.

Tania, perdeleri çekerek, odayı tamamen kapattı. Dışarıda öğle vakti de gece yarısı da olabilirdi. Anlamak mümkün değildi.

Cade ışık gittiğinde birden iyi hissetmeye başlamıştı.

Belli ki, Tania da... Gerilim ve rahatsızlık hissi kızın üzerinden ucuz bir ceket gibi düşüverdi. Yaklaşan gün ışığını her ikisi de seziyordu. Bin beş yüz dolarlık örtünün üzerine yatarken, solgun ve dümdüz göbeği açığa çıktı.

Havada tıpkı duman gibi kaçınılmaz bir şeyler vardı. İkisinin arasında asılı duruyordu.

Kız bir yanına döndü ve saçı yüzüne doğru geldi. "Uyumak mı istiyorsun? Duş mu?"

Cade düşündü. "Hayır," dedi.

Çoğu vampir seks yapmaz. Bunu insani bulurlar ve bu sebeple de alçaltıcıdır. Fakat Cade ve Tania çoğu vampir gibi değillerdi. Canlı olmanın bazı güzel yönlerini hâlâ hatırlıyorlardı.

Cade ucuz tişörtünü çıkarttı ve kıza doğru ilerledi. Kız da bluzunu çıkarttı ve sırtını yay gibi arkaya doğru kıvırdı. Cade, kızın kollarını kafasının üzerinde sabitledi. Kız da bacaklarını adamın çevresinde kilitledi ve onu boynundan sertçe ısırdı. Adam kendini çekti ve kanı kızın göğüslerine damlamaya başladı. Cade kanı yaladı ve kızın göğüs uçlarındaki ve cildindeki tuzlu tadı emmeye başladı. Kız uzanarak, daha sert emdi ve yaradan daha fazla kan çekti. Kanın dudaklarına ve boynuna yayılmasına izin verdi.

Kız, Cade'i kendisine doğru yaklaştırdı ve sırt üstü yatırdı. Pantolonunu çıkartmaya başladı.

Ardından yine bacaklarını adamın gövdesine sardı ve yatakta adamın üzerinde kalçasını geriye ve ileriye doğru hareket ettirmeye başladı.

Cade'in vücudu gerildi ve yüksek gerilim kablosuna takılmış gibi titremeye başladı. Ellerini kızın üzerinde gezdirmeye başladı, kızın dokunuşlarını ve temasını özlemişti. Parmakları aşağıya doğru kaydı ve orada çalışmaya başladı.

Kız üzerinde daha da hızlı gidip gelmeye başladı. Sırtı dikleşti. Kafasını öne doğru attı ve saçları uçuştu.

Cade'in eli daha da hızlandı, yukarıya doğru bastırıyor ve kızı yataktan yukarı kaldırıyordu. Tania üstüne oturdu, hâlâ kanla yapış yapıştı. Uzun süredir var olmayan bir dinin adak taşındaki kurban gibi kıvranıyordu.

Sinirleri, zarifçe uyumlu, adeta tıngırdıyordu, yanıyordu, aralarında ileri geri sürükleniyordu. O an öylesine uzadı ki, sanki hiç bitmeyecekti—

Ta ki kız dışarıda uçuşan kuşlar gibi şakıyana dek.

Cade ürperdi ve sıçradı. Ardından ikisi de hareket etmeyi bıraktılar. Birdenbire tamamen hareketsiz kalmışlardı. Yumak şeklinde yattılar, koma benzeri bir hareketsizlikle uykuya daldılar. Dışarıdaki güneşli dünya için birer ölüydüler.

ELLİ BİR

Zach hiçbir zaman kendini sert adam olarak görmemişti—eğer bir restoran yumurtalarını fazla pişirirse şikâyet ederdi—fakat eğer kendisine işkence edilirse hep dayanabileceğine inanmıştı. Günlerce ayakta kalmıştı, uykusuz, hemen hemen hiçbir şey yemeden çalışmıştı. Kendi zihnindeki aksiyon filmlerinin yıldızı olduğu yerde Zach bunu en azından bir müddet devam ettirebileceğini düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Ken telefonla birini aradı. Birkaç dakika içinde Reyes geldi. Birlikte, Zach'i soymaya başladılar. Bunu yaparken ona neredeyse hiç bakmıyorlardı.

Zach, ilk randevuda normalde bu kadar ileri gitmediğine dair espri yaptı.

Reyes ise yüzünde aynı bıkkın ifadeyle, burnunu kanatacak kadar sert bir biçimde Zach'e yumruk attı.

Kıyafetlerini parçalamaya devam ettiler.

Cade'in Zach'in kaburgalarının çevresine sardığı sargıyı buldular ve onu da derisini de sıyırarak kestiler.

Zach çıplak kaldığında, Ken ellerini arkadan kelepçeledi ve ellerini Zach'in omuzları hizasına çıkarttı. Zach acıdan iki büklüm oldu.

Ken onu duvara itti ve kelepçeleri duvardaki bir askıya taktı. Reyes, Zach'in kafasına bir başlık geçirdi.

Zach, dizleri kırık, poposu havada ve kolları arkasında, kafasından yüksekte asılı vaziyette duruyordu.

Başka bir yumruk bekledi ya da daha kötüsünü.

Kapının kapandığını duydu. Gitmişlerdi.

Onu o şekilde orada ne kadar bıraktıklarını bilmiyordu. Bacaklarına hemen kramp girmeye başladı. Parmakları uyuştu. Dizleri titremeye başladı. Ne zaman öne doğru eğilse, omuzlarındaki sancı yüzünden geriye doğru gidiyordu.

Ses çıkarmamaya çalıştı. Fakat çıkarmak zorunda kalıyordu. Bir süre sonra, bir şey duydu. Hafif bir sesti, neredeyse acı çeken bir hayvan inlemesine benziyordu. Bir an, hücreye onunla beraber birini daha koyduklarını düşündü.

Fakat aslında bu kendi sesiydi. Kendisi acıdan inliyordu.

Kapı açıldı ve kafasındaki başlık çıkartılır çıkartılmaz, tekrar gözleri ışıkla doldu.

Zach gözlerini kırptı ve Ken'e baktı. Ken gülümsedi.

Ken, "Uzun sürmedi," dedi. Kelepçeleri çividen çıkarttı—Zach

omuzlarının tamamen kopacağını sandı—ve ardından kelepçeleri bıraktı. Zach, beton zemine düştü.

Rahatladığı için gözlerinden yaşlar boşandı.

Ken, orada tam on saniye yatmasına izin verdi—kan tekrar eklemlerine gidiyordu, sinirleri ani acıdan uyarılıyordu—ve onu tekrar ayağa kaldırdı.

Ken gözlerinin içine baktı. Zach gözyaşları içinde gözlerini kırpıştırdı.

Zach, "Konuşmayacağım," dedi.

Ken güldü. "Kimin umurunda?"

Sert bir hamleyle Zach'i sırtüstü yatırdı.

Zach'e kafasının yanından vururken, "İşe koyulalım," dedi.

Ken ona hiçbir soru sormadı. Bir kez bile.

Şok tabancasını Zach'in çıplak teni üzerinde defalarca kullanırken bile sormadı.

Zach'i copla döverken de sormadı. Zach'in burnundan içeriye doğru Diyet Kola dökerken de—lanet *Diyet Kola*—sormadı. Bu işlem, Zach'e düşündüğünden de çok acı vermişti, neredeyse boğuluyordu.

Ve köpeği içeriye getirdiğinde de sormadı. Son olarak yumruklarken de sormadı.

Tek bir soru bile sormadı.

Zach ona bir şeyler önerdi. Düşünebildiği her şeyi önerdi. Çok da önerecek şeyi yoktu aslında. Fakat eğer onu konuşturabilirsem, diye düşündü... Ve sonra, Tanrım, kahrolası işkenceyi *durdur*, diye düşündü.

Bir şey değişmedi. Zach'in bildiği hiçbir şey Ken'in umurunda değildi.

Böylece hiçbir şey söylemeden işini yapmaya devam etti.

Yalnızca arada sırada ıslık çalıyordu.

Çocuk elini kaldırmaya çalıştı. Ken ona öylesine sert vurdu ki, eklemlerindeki deri sıyrıldı.

Elini ağzına götürdü ve kanın tadına baktı. Kanama durdu. Ken çocuğa tekrar vurdu.

Ken, çocuğun herhangi bir şey bildiğini sanmıyordu fakat biliyorduysa bile önemi yoktu. Helen'in çocuğu sorgu odasında öldürmesini istediğini biliyordu. Onu havaya sokmak için büyük çifte kumrular numarasını yapmıştı. Ken o kadar da aptal değildi.

Helen'in kendisini kullandığını biliyordu. Umursamıyordu. Tüm yaşamı boyunca insanların ona söylediklerini yerine getirmişti ve bu sıkıcıydı. Elbette başarılıydı fakat daima düzgün sınırlar içinde kalmıştı.

Helen onu işe aldığında hemen hemen aynı olacağını düşünmüştü. Fakat sonra kadının emirlerini yerine getirerek, daha önce yasaklanan her şeyi yapabileceğini fark etmişti.

Ona yeni bir perspektif kazandırmıştı. Her zaman istediği kötü aşağılık herif olabilecekti ve bunu ülkesi için görevinin bir parçası olarak görebilecekti.

Helen'in konuşulmayacak kadar derin bir seviyede bunu anladığını düşünüyordu. Günün birinde bir araya geleceklerinden ve geçmiş yılları şefkatle hatırlayacaklarından emindi. Uzun bir kur dönemi gibi.

Bu esnada, Helen yatağında yokken bile Ken mutluydu. İşinden zevk alıyordu.

Zach'le yeterince zaman geçirmişti. Bunu sona erdirmeye karar verdi.

ELLİ İKİ

LAKESIDE ŞEHRİNİN DURGUN SULARINI CİNAYETLER RAHATSIZ EDİYOR.

BLAIRSTOWN, N.J.—Bölge sakinleri, sahil kıyısında yeni açılmış yaz kampındaki gençlerin ve çalışanların şakası olmasını bekliyorlardı. Daha da kötüsü, yerel şerif insanların Vandalizmden korktuklarını söyledi.

Onun yerine, küçük şehrin huzurlu sakinliğini yedi tane korkunç cinayet yerle bir etti. Sebepleri belirsiz. Hayatta kalan tek kişi de psikiyatrik tedavi altında, kimliği gizleniyor. Sorgulamaya yakın kaynaklardan biri, "Kız delirmiş, tüm arkadaşlarını doğrayan bir öcü adamdan bahsediyor," dedi.

Eyalet polisi, tüm tahkikatları federal yetkililere gönderdi. Onların dava üzerinde yetkileri var. Özel Ajan William H. Griffin yorum yapmaktan kaçındı ve Federal Araştırma Bürosu daha fazla detay vermeyi reddetti.

—Newark* Star-Ledger, *Haziran 15, 1980

Griff evine döndü ve orada kaldı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Oturma odasındaki kanepeye oturdu ve sadece ses yapsın diye televizyonu açtı. Kartlarına ve rozetine baktı. Tıpkı silahı gibi onları da almamışlardı. Fakat yapabilirlerdi. Cade veya Zach için yapabileceği hiçbir kahrolası şey yoktu. Donup kalmıştı.

Kartların üzerindeki fotoğrafa baktı. Zihninde hızlandırılmış çekim gibi oynadıklarını görebiliyordu: hayatını oluşturan tüm hükümet kimlik kartlarının fotoğraflarının dizisi. Yirmi yaşındayken ordunun çektiği fotoğrafla başlıyordu ve haber alma teşkilatında eğitim görürken ve muhabere teşkilatında. Kafası kazınmış ve yüzünde aptalca bir gülümseme olan bir çocuk. Ardından ilk FBI rozeti—önce stajyer, daha sonra özel ajan olarak. Daha uzun saçlar ve favoriler. Kamera kendisine bir şey yapmış gibi kameraya dik dik bakmalar. Ardından yıllar yılı jenerikte Beyaz Saray üstün geçiş hakkı, üzerinde herhangi bir departman adı veya unvan bulunmayan fakat yine de onu kilitli her kapıdan geçiren kart. O kapılardan geçerken yaşlandı, kelleşti ve saçları grileşti. Son kimlik kartına kadar, o kartta artık adının üzerinde yaşlı bir adam duruyordu.

Kimliğini bıraktı ve evde etrafına bakındı. Çoğunlukla boştu. Bir yaşamı belirtisi pek yoktu. Eşi yok, çocukları yok. Yaptıklarından ve gördüklerinden sonra bu dünyaya başka birini getirmeyi haklı göstermek çok zordu.

Canı cehenneme, diye düşündü. Sandalyesinden kalktı ve içki dolabına gitti. Parmaklarıyla kapaktaki toza dokundu. Ona ilk tanı konulduğundan yani üç yıldan beri bunlardan uzak duruyordu.

Bir Bushmills şişesi çıkarttı—hükümet maaşı—ve uzun bir bardağa döktü. Boğazına dikti, boğazındaki hoş yanmayı hissetti.

Doktoru bunu onaylamazdı. Onun da canı cehenneme, diye düşündü. Bazen yapılacak tek şey tepeden tırnağa sarhoş olmaktı. Çocuklarını söyleyeceği gibi.

Telesekreterinde yanıp sönen bir ışık gördü fakat kalkıp dinleyecek hali yoktu. Muhtemelen bir tele pazarlamacıydı. Kimse onu evinden aramazdı.

Somurttuğunu biliyordu. Kıçını kaldırıp, problemi çözmek için bir şeyler—herhangi bir şey—yapması gerektiğini biliyordu. Günü kurtarmalıydı.

Fakat yaşlıydı ve ölüyordu. Ve onlar kendisini yolundan çıkmakla suçlayarak, rezil etmişlerdi. Bu gece tırmanılacak tek tepe oydu.

Sandalyesine yerleşti ve şişeyi de yanına aldı.

ELLİ ÜÇ

Helen geldiğinde, Konrad ilk bakışta anlamıştı, biliyordu. Boynundaki bandajı görmüştü. Küçük aptal fahişe. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu.

Cade hâlâ hayattaydı.

Kadın konuştuğunda, tüm zehrini ona püskürtmek üzereydi.

Helen, "Bana olan borcunu istiyorum," dedi.

Konrad, yüzyıllar içerisinde gerçek hislerini saklama konusunda epeyce pratik yapma şansı bulmuştu fakat buna rağmen neredeyse yüksek sesle gülüyordu. Kadın başarısızlığa uğramasına rağmen, yalan söylemeye çalışıyordu.

İnanılmaz. Kadına tokat atmayı düşündü. Veya çıplak elleriyle onu öldürmeyi. Tüm çabası boşa gitmişti.

Fakat aslında bu mevzu dışıydı. Adamın zamanı kalmamıştı. Helen'in de. O sadece bunu henüz bilmiyordu.

Zorla gülümsedi. "İçeri gel, hayatım."

Kadın, Konrad'ın oturma odasına girdi, az önce pezevengin cesedinin bulunduğu yerde leke vardı. Zar zor görünüyordu. Ken, Şirket'in temizlikçilerini göndermişti ve onlar da iyi iş çıkartmışlardı. Hem de gerçekten tuhaf bir ceset olmasına karşın.

Kadın rahatsız, sallanan küçük koltuğa oturdu. Adam bara gitti. "Bir içki ister misin?"

Kadın tekrar, "Bana olan borcunu ödemeni istiyorum," dedi.

Konrad, "Plan daha tamamlanmadı," dedi. "Saldırıdan önce olmaz. Anlaşmıştık---"

Helen, "Benden istediğin her şeyi yaptım," dedi. "Operasyonun bitmesini beklemek istemiyorum. Üzerine düşeni yapma zamanın geldi."

Adam döndü, elinde bir bardak şampanya vardı. "Haklısın."

Helen donakaldı. "Efendim?"

Kadın bardağı uzatırken, "Beni duydun," dedi. "Sana borcumu ödeyeceğim. Zamanı geldi."

Kadın bardağı titreyen parmaklarıyla aldı. "Bu...?"

Adam gülümsedi. "Hayır. Kutlama havasında olacağını düşünmüştüm."

Kadın içkiyi bir dikişte içti ve ardından bardağı fırlattı. Adam başka bir şey söyleyemeden, kadın onun önünde dizüstü çöktü. Hemen kemerini çözmeye başlamıştı.

Adam memnuniyetle sırıttı. "Biliyorsun, yalnızca teşekkür edebilirdin."

Sonunda yatak odasına geçtiler. Helen içtiği tek içki yüzünden ağrılı, morluklar içinde ve akşamdan kalma vaziyette uyandı. Kan kaybı, alkole olan direncini azaltmıştı ve Konrad her zamanki gibi çok şey istemişti.

Bunların hiçbiri ona dokunmuyordu. Nihayet özgür olacaktı. Korkusuz. Sarkmalar, öksürükler, kan işemek ve kan tükürmek olmayacaktı. Gülünç bir biçimde küçülürken, yaşamınızı ele geçiren o zavallı biyolojik fonksiyonlar olmayacaktı.

Ölümün kendisinden kurtulacaktı.

Zamanı gelmişti.

Konrad esnedi ve gerindi. O da uyanmıştı. Kadın saati kontrol etti. Güneşin batmasına az kalmıştı. Gitme zamanıydı. Yaşam İksirini alıp, çıkma zamanıydı.

Adama doğru döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Adam güldü. "Biraz sabırsız mıyız?"

"Yeterince sabrettim."

Adam, "Evet," dedi. "Sabrettin."

Adam dönerek, komodinin çekmecesine uzandı.

Helen sesi hafifçe titreyerek, "Hemen mi?" dedi. "Şimdi?"

"Ben sözümü tutarım, Helen." Adam döndü, elinde bir iğne vardı. Onu sarı bir sıvıyla doldurdu.

Kadın kalkmak üzere hazırlandı fakat adam başıyla işaret ederek, onu yatağa geri döndürdü.

"Tamam," dedi. "Sadece rahatla."

Kadın endişeli görünüyordu. Belki de fazla kolay olmuştu. Gözlerinde açgözlülük, şaşkınlıkla savaşıyordu. "Peki ya görev? Yine de önümüzdeki hafta ülkeyi terk ediyorsun değil mi?"

Konrad, "Oh, o iş," dedi. "Evet. O konuda. Yalan söyledim. Saldırı bu gece."

İğneyi kadının boynuna geçirdi.

Kadının refleksleri hayranlık uyandırıcıydı. İğneyi fırlattı ve adamın yüzüne yumruk attı. Neredeyse ayağa kalkmıştı.

Serum kadının kanına karıştı. Bedeni sertleşti ve çarşafların üstüne serildi.

Konrad onun hızla paralize olmasını izledi. Kadın gözlerini ona dikmişti, panik olmuştu ve nefes almaya çalışıyordu.

Adam, "Endişelenecek hiçbir şey yok," dedi.

Yeni kıyafetler giydi, ardından komodine giderken, saatini taktı.

Helen gözleriyle onu takip etti, bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Neden?...Ypının gerekmyordu..bunu..."

Geveleyerek konuşuyordu. Konrad onun konuşabiliyor olmasına bile şaşırmıştı. Şimdiye dek çoktan paralize olmalıydı.

"Neden? Oh, bunu anlamak o kadar da zor olmamalı. İntikam. Yalnızca Cade'e karşı değil. Tüm bu küstah, yeniyetme ülkeye karşı. Geçtiğimiz yüzyılda iki kez evimi yok ettiler. Ailemin kalesinin bulunduğu yere askeri üs kurdular. Onların Reich'a getirdiği acıyı Amerika'da birilerinin de aynı şekilde hissetmelerini istiyorum. Rüyalarının bir kâbusa döndüğünü görmek istiyorum, tıpkı benimki gibi. Çığlıklar atarak uyanmalarını istiyorum."

Helen hafifçe kafasını sallayabildi. Konrad, onun aslında neyi sorduğunu anladı.

"Oh, sana neden bunu yaptığımı soruyorsun?" dedi. "Bu aslında çok daha kolay: senden hoşlanmıyorum, Helen."

Kadın ona dik dik baktı. Tek yapabildiği buydu.

"Lanet... Sssseni la..."

Konrad gülümsedi. "Ben sözümü tuttum. Bir gün bile yaşlanmayacaksın. Görürsün."

Yaşam İksiri. Serumu, Tania'nın ona getirdiği kemiklerden hazırlamıştı. Yüzyıllar önce keşfettiği formülün aynısıydı, onu sonsuz yaşam yoluna götüren ilk adım.

Fakat vampire de söylediği gibi, sonsuz yaşam ve sonsuz gençlik aynı şeyler değildi.

En temel haliyle, İksir ölü eti taklit ederken, onu deri ve tahtadan daha güçlü hale getiriyordu. Canlı dokuya enjekte edildiğinde, tüm hücre hareketini durduruyordu. Helen hiç yaşlanmayacaktı, bu doğruydu. Ayrıca asla hareket de edemeyecekti, metabolik işlemleri jeolojik zaman sürecinde yavaşlamıştı.

Adam yerdeki kırık iğneyi ve şırıngayı farketti. Tüm sıvı kanına karışmadan önce kadın onu atmayı başarmıştı.

Önemi yoktu. O kadarı yeterli olur, diye düşündü Konrad. Yine de, denediği için hakkını vermeliydi.

Helen'in kalçasını okşadı, bavulunu aldı ve kapıdan çıktı.

ELLİ DÖRT

Tania, Wilshire'da Federal Bina'nın karşısına park etti. Sokak boştu. Yalnızca her zamanki gibi hızla arabalar geçti, sokak lambaları geçen arabaların ön camlarını aydınlatıyordu.

Kız, "Gerçekten burada olduğuna inanıyor musun?" diye sordu. Beraber uyandıklarından ve otel odasını terk ettiklerinden beri ilk söylediği şey buydu.

"Eğer değilse, birisi yerini biliyordur."

"Seni bekliyor olacaklar."

Cade omzunu silkti.

Kız, "Neden?" diye sordu.

"Yapmak zorundayım," dedi. "Biliyorsun."

Kız suratını ekşitti. "Yine de yapardın diye düşünüyorum. O değerli yeminin olmasa bile."

Cade, "Asla bilemezsin," dedi ve arabanın kapısını açtı.

Arabadan çıkarken kız ona baktı. "Döndüğünde burada olmayacağım."

Cade, "Ben de öyle düşünüyordum," dedi. Ve arabadan çıktı.

Cade, Wilshire'da ilerleyerek, doğrudan ön kapıya gitti. Herhangi bir ziyaretçi gibi.

Reyes ofisinde oturmuş, gizli bir yerden güvenlik kameralarını inceliyordu. Helen'in ısrarı üzerine bağlantıya sızmıştı, böylece binanın güvenliğinin gördüğü her şeyi görebiliyordu.

Şu an hiçbir şey görmüyordu. Fakat Reyes, bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamadı.

Reyes pek çok şey olabilirdi fakat aptal değildi. Elbette yanlış seçimler yaptığı söylenebilirdi fakat onlar aptalca seçimler değildi. Ve daima ne zaman durması gerektiğini bilirdi.

On iki yaşındayken bir çeteye katılmıştı. On altı yaşına geldiğinde, otuz yaşındaki gangster üyelerine neler olduğunu görmüştü: hapishane veya ölüm. Yeni bir kariyer seçti: polislik. On dokuz yaşına geldiğinde, polis akademisinden mezun oldu ve üniformasıyla sokaklara indi. Otuz yedisinde, sade giyimiyle her iki taraf için de çalışırken, sonunda yakalandı. Büyük bir skandala karışan bir kaç düzine polisten biriydi. Uyuşturucu tacirlerini soyan, silah yerleştiren, mahkemede yalan söyleyen ve bu gerçeği fark eden herkesi öldüren polisler.

Ağır bir hapis cezası bekliyordu. Veya eğer eyalet kanıtından paçayı sıyırırsa, gözüne bir kurşun.

İşte o noktada devreye Şirket girdi.

Şirketin L.A.'deki tacirlerle bir ağı vardı, pis küçük savaşlarına fon sağlamak için uyuşturucu satan tacirlerle. Reyes'e hükümet yetkilileri defalarca diğer tarafa bakmasını söylemişlerdi. Fakat o daha da ileriye gitti, tutukluları serbest bıraktı, kanıtları yok etti ve gerekli olduğunda bilgi taşıdı.

Davası düşürüldü. Yeni bir rozeti ve yeni bir patronu oldu: Helen Holt.

Bu iki yıl önceydi. Şimdi yine bir kaşıntı hissediyordu, sanki sırtında bir hedef vardı.

Helen'a saatlerdir ulaşılamıyordu. Ken, sorgu odasında, Beyaz Saray'ın küçük *aptalı* ile kendini kaybetmek üzereydi.

Bir de Cade vardı. Reyes, Helen'in kendisine daha önce verdiği mekanizmalı silaha baktı. R&D, bunun gerçekten bir vampiri durduracağını mı düşünmüştü? Pek öyle görünmüyordu. Helen, ellerine 50 kalibrelik bir uranyum mermili silah verebilirdi—bir tank zırhını delebilecek kuvvette bir silah. Veya alev makineleri. Veya fosfor bombaları. Onlardan herhangi biriyle Cade'i öldürme şansı daha yüksekti.

Ve Reyes ilk fırsatta onu öldüremezlerse, o piç kurusunun bir saniye sonra onları öldüreceğini biliyordu. Hiç tereddüt etmezdi. Bunu Cade'in gözlerinde görmüştü.

Şirket'in bu kadar saçma bir şeyi onaylayıp onaylamayacağını düşündü. Bu ona bir tuzak gibi gelmeye başlamıştı.

Güvenlik monitörüne bakıp, Cade'i ön kapıdan girerken gördüğünde, kolaylıkla kararını verdi.

Alarma bile basma zahmetine girmeden, ayağa kalkıp, arka çıkışa koştu. Üzgünüm, Ken, diye düşündü. Görüşürüz ve yerinde olmak istemezdim.

Reyes ruhu için endişelenmiyordu fakat bedeni için endişeleniyordu. Ve oradan gitme zamanı geldiğine kanaat getirmişti.

OLAYLARIN VİDEO BANTI ÖZETİ, FEDERAL BİNA

23.19: Giriş kameraları MEÇHUL FAİLİN ön kapıdan girdiğini gösteriyor. Yaklaşık 20-39 yaşlarında, eşofman ve sandalet giymiş.

23.20: Ön kapı parçalandı, alarm çalmaya başladı. MEÇHUL FAİL, kapıları kırmak için bir çeşit patlayıcı mı kullandı, bilinmiyor. Kapılar Lexan-katlı cam ve titanyumla güçlendirilmiş çerçeveden oluşuyordu.

23.20: MEÇHUL FAİL sandaletlerini çıkarttı. Kırık camın üzerinden çıplak ayakla geçti.

23.21: Ekranda ilk güvenlik görevlisi, W. ELLIS, FAİLİ tuttu ve silahını çekti. FAİL, ELLIS'i yakaladı ve holün duvarına fırlattı. Görevlinin göğüs kemiği ve dört kaburgası kırıldı. (Bakınız ek: FELAKET RAPORU)

23.22: Koridor Kamera Bir, FAİLİN ana koridora girdiğini gösteriyor. Üç güvenlik görevlisi daha var—C. GAGE, D. COOKE, S. KURTZ—silahlarını çektiler. FAİL saldırmadan önce kimse ateş etmeyi beceremedi. Her bir adamın bir kaç kemiği kırıldı ve yaralandılar.

23.23: İÇ GÜVENLİK BAKANLIĞI GÖREVLİSİ KENNETH BLAYLOCK merdivenlerden geldi ve elinde su tabancasına benzer bir şey vardı.

23.23.30: Görevli son güvelik yetkilisi, G.MORRISON, holün karşı tarafından geldi, silahını çekti.

23.23.35: Güvenlik görevlisi MORRISON belindeki tabancayı çıkartarak, üç kez ateş etti. FAİL görünür bir biçimde vurulmuştu. Yine de, yere düşmedi. FAİLİN çelik yelek giydiği varsayılmıştır.

23.23.37: FAIL, MORRISON'UN kafasına vurarak onu bayılttı.

23.23.38: BLAYLOCK su tabancasının tetiğine bastı.

23.23.40: FAİL acıyla kıvrandı. Kolundan duman çıkmaya başladı. (Not: İÇ GÜVENLİK BAKANLIĞI, BLAYLOCK'un FAİL üzerinde kullandığı kimyasalı incelemiştir. Henüz bir cevap bulamamıştır.)

23.23.50: BLAYLOCK, su tabancasıyla FAİLE yaklaştı. Bu noktada FAİL dizüstü çökmüştür.

23.23.51: Defalarca izlenmesine rağmen, bu noktada kayıtta ne olduğu belirsizdir. Bir karede, FAİL dizüstü çökmüştür. Bir sonrakinde orada değildir. Kayıtta bir kaç saniye eksik olmalı. Kontrol, kamera ekipmanı ve dijital kayıt aygıtı sipariş etmiştir.

23.23.52: FAİL, arkada belirdi, şimdi BLAYLOCK'un arkasındadır. Su tabancasını BLAYLOCK'un elinden alır ve ajanı havada tutar.

23.23.53: FAİL, BLAYLOCK'u duvara çiviledi, bir eliyle boğazını sıkmaya başladı. (FAİL PCP veya başka bir uyuşturucu almış olmalı, böylece aşırı güç kazanmıştır ve acıdan etkilenmez.)

23.23.57 - 23.25.49: FAİL ve BLAYLOCK konuşurlar. FAİL, BLAYLOCK'u tüm bu süre boyunca duvarda tuttu. Ses yoktur: Koridor Kamera 1'de ses alma donanımı mevcut değildir.

23.26: FAİL ve BLAYLOCK konuşmayı tamamladılar. FAİL, BLAYLOCK'u duvardan çeker ve merdivenlere doğru iter.

23.26.15: FAİL ve BLAYLOCK merdivenlere doğru gözden kaybolurlar.

Kamera görüntüsü bu noktada biter. İÇ GÜVENLİK BAKANLIĞI GÖREVLİSİ BLAYLOCK sonradan üçüncü zemin katında bulunur. (Bakınız ek: KUŞKULU ÖLÜM RAPORU)

Sorgu odasının girişindeki koridorda bir bekçi köpeği duruyordu.

Cade yaklaştıkça, köpek dikleşmeye ve havlamaya başladı, kayışını çekiştiriyordu.

Cade, köpeğin ağzındaki kanın kokusunu alabiliyordu. Zach'in kanı.

Cade, insanken köpekleri severdi. Fakat onlar içgüdüsel olarak Cade'in ne olduğunu biliyorlardı.

Şirket'in adamını öne doğru sürükleyerek, köpeği tutmasını söyleyecekti ki, Ken öne atıldı ve köpeğin tasmasını çıkarttı.

Çömeldi ve bağırmaya başladı. "*Töte! Töte!*"

Almanca "Öldür" demekti.

Köpek Cade'e doğru atıldı—ardından kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak, koridora doğru koştu.

Cade, Ken'i saçlarından yakaladı ve onu tekrar ayağa kaldırdı. Zaten üst kattaki kutsal su yüzünden canı sıkılmıştı. Canı yanmıştı. Şimdiyse kızgındı.

Ken, "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm, ben düşünmüştüm ki—"

Cade, "Ne düşündüğünü biliyorum. Köpekler aptal değildir," dedi. Ve Ken'i tekrar hücreye doğru itmeye başladı.

Cade, "Başka sürpriz var mı?" diye sordu.

Ken kızgın bir biçimde, "Hayır," dedi. "Yemin ederim. Yalnız unutma.

Ona yapılanlarla benim bir ilgim yok. Hiçbir ilgim yok. Unutma bunu."

Cade, "Kapıyı aç," dedi.

Elleri titreyen Ken, anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

Cade, Zach'i sıkıntı içinde yerde gördü. Göğsü ve kasıkları köpeğin yaptığı çiziklerle kaplıydı ve kalçasının iç kısmında hâlâ kanayan bir ısırık izi vardı. Yakın mesafeden şok tabancasıyla şok verildiği için cildinde yanık izleri vardı. Morluklar. Kafasında da siyah bir başlık.

Dahası da vardı ama Cade yeterince görmüştü.

Ken'e uzandı.

Ken, "Yemin ederim, benim bununla hiç alakam yo—" dedi.

Cade tek eliyle onun boynunu kavradı.

Cesedi yere, kirli çamaşır sepeti gibi yığıldı.

Cade hücreye girdi ve başlığı çıkarttı.

Başlangıçta, Zach onu tanıyamadı. Gözleri şişmekten kapanmıştı.

Cade onu kaldırmaya çalıştığında, mücadele etti. Ta ki Cade konuşana kadar.

Cade, "Bir şey yok, güvendesin," dedi.

Zach ona baktı, neredeyse fark ettirmeden bakmaya çalışıyor gibiydi, sanki bunun gerçek olmamasından korkuyordu.

Bakışları Cade'i geçerek, holdeki Ken'in cesedine kaydı. Boynunu yüz seksen derece çevirmişti.

Cade kalkmasına yardımcı olurken, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Cade, "Evet," dedi.

Zach cesede bakmaya devam etti.

"Güzel," dedi.

Zach'in giysilerini toplamak biraz zaman aldı—Cade onları hücrenin dışındaki bir çantada bulmuştu. Zach yavaş yavaş giyindi, olabildiğince mağrur durmaya çalışıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi Konrad'ı bulacağız."

Zach, "Konrad?" diye sordu.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

Tekrar Ken'in cesedine bakan Zach, "Evet," dedi. "Hepsini öldürmek istiyorum."

"Biraz kana susadın sanırım?"

Zach, hiddetle ona baktı. Ardından hiddeti dağıldı ve yerini çarpık bir gülümseme aldı.

"Bu bir vampir espirisi miydi?" diye sordu.

"Yalnızca önceliklerimizi hatırlamanı istiyorum."

Zach kafasıyla onayladı. "Tamam. Gidelim."

Çocuk sendeleyerek kendi kendine ilerledi, Cade'in elini uzaklaştırdı. Cade bir şeyler eklemesi gerektiğini düşündü.

"Meraklanma," dedi. "Eğer Konrad'ın peşinden gidersek, eminim arkadaşları da yakınlarda olacaktır."

Zach hemen cevap vermedi. Koridorda yürürlerken ve Ken'in yanından geçerlerken, " 'Kana susamış...' Bu eğlenceliydi. Biliyorsun. Senin gibi biri için," dedi.

Cade dudaklarını büzdü. "Benim de espri yaptığım zamanlar var," dedi.

Çıktıklarında Tania hâlâ binanın dışında bekliyordu. Arabasına yaslandı.

Zach onu yukarıdan aşağıya süzdü. "Sevgilini mi getirdin?"

Tania gözlerini kıstı ve Zach de titreyerek Cade'le ilk tanıştığında hissettiği aynı iğrenmeyi hissetti. Kızın ne olduğunu biliyordu. Kızın gözleri tekrar Cade'e döndü, hiç ilgilenmemişti bile.

Cade, "Haklıydın," dedi. "Komikti."

Kız Cade'e baktı. "Ön koltuğa senin için kıyafetler koydum."

Cade kıyafetleri gördü, düzgünce katlanmışlardı. Hepsi siyahtı. Tasarım etiketli.

"Sen otelde uyurken almıştım. Hediye dükkânında çok iyi parçalar vardı."

Cade, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Kız, "Uzun süredir bir gerzek gibi göründüğünü düşündüm," dedi. "Üzerini değiştirmek için yeterli zamanın var. Konrad bu gece limanda bir kargo gemisiyle buluşacak. Dok 29. Beni kilitli tutarken duydum."

Anahtarları fırlattı ve Cade onları havada yakaladı.

Kız, "Acele etsen iyi olur," dedi.

Zach ilgiyle dinliyordu. "Cade, o konteyner," dedi. "Öyle olmalı. Konrad—"

Cade, "Biliyorum," dedi. Olduğu yerden kıpırdamadı. "Sana bir soru sordum, Tania. Neden bana yardım ediyorsun?"

Kız doğrudan Cade'in gözlerinin içine baktı ve onu tutarak, uzun uzun öptü.

Bu insani bir hareketti. Cade'i boş yakalamıştı.

Kız onu geriye doğru itti ve küstahça baktı.

"Çünkü senden korkmuyorum," dedi.

Döndü ve koşmaya başladı. Bir kaç saniye içinde gitmişti.

Cade ayakta, gidişini izledi.

Zach, "Ahbap, tuhaf bir sevgilin var," dedi.

ELLİ BEŞ

Dylan bekledi. Koku ona gelmeye başlamıştı. Mumyalamadan önce, kadavra parçalarını almışlardı. Cesetlerin bağırsaklarındaki posalar ve yiyecekler leş gibi kokmaya başlamıştı. Koku, derisinin altına sızıp beynine doğru ilerliyordu. Bir daha başka bir koku alıp alamayacağını merak etti.

Varacağı yere bir kaç saat daha erken varabilirdi. Hapların etkisi geçmişti fakat şimdi de korku yüzünden uyanık kalıyordu. Hayatta kamyonun arkasında uyuyakalamazdı. Bu şeyler buradayken olmaz.

Cesetler. Yamalanmış adamlar, parlak bir kalıba benzeyen metal bir bileşenle eklemlerden bir araya getirilmişlerdi. Kasları, çürümüş ciltlerinden dışarı fırlamıştı, şişmişti ve çok irileşmişti. Çürüme yüzünden gökkuşağı gibi renkler oluşmuştu.

Askerlerin hâlâ kafaları yoktu--kafaları getirmek Khaled'in işiydi. Fakat kafaları yokken bile yeterince korkunç görünüyorlardı. Metal

raflarda yatıyorlardı ve her askerin yanında bedenlerinden sandalyelere doğru kablolar ve tüpler geçiyordu. Kamyonun geri kalanı ekipmanlarla kaplıydı, birinin düğmeye basmasını bekliyorlardı.

Khaled'e göre, sandalyelerin arkasındaki tanklardaki sarı sıvı askerleri geri getirecekti—eskisinden de kuvvetli bir biçimde.

Tel gibi, ölü kaslar çelik kablo gibi olacaktı. Kemikler dökme demirden de sert olacaktı.

Dylan nasıl çalışacağını merak ediyordu. Ardından kendini kontrol etti. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

Tüm bu işleri yaparken, her şeyin biraz delice olduğunu düşünmüştü. Fakat parayı istiyordu, o da, eğer Khaled işe yarayacağını düşünüyorsa, bırak düşünsün. Son ödeme çekini versinler de...

Fakat beyninin derinliklerinde kötü bir düşünce dolanıyordu. Peki ya—ve evet elbette o da deliceydi—tüm bunlar gerçekse?

İnanmak istemiyordu fakat arkada cesetlerden daha kötü bir koku vardı. Tüm bu tertip—başka bir kelime bulamamıştı—şeytaniydi. Bunu hissedebiliyordu. Bu bir aldatmaca değildi. Ortada güç vardı. Bir şey gerilmiş, bekliyordu. Sanki kamyonun dışından içeriye gireceği zamanı bekliyordu.

Khaled inanıyordu. Dylan bunların sıradan bir Cihat çapulcusunun işi olduğunu varsaymıştı. Fakat ya daha fazlası varsa?

Ya daha da kötüsüne inanıyorsa?

Ve o kahrolası sandalyeler ne içindi?

Dylan, Khaled'in Gümrüklerde durdurulmasını umut etmeye başladı. Bu kendisine ödeme yapılmayacağı anlamına gelse bile.

Tıbbi giysiler giymiş üç adam, kiralanmış jetten aralarında bir soğutucu taşıyarak, çıktılar.

Soğutucuların yanındaki büyük etiketler yüzünden gümrükçüler normalden de hızlı hareket ettiler: NAKİL İÇİN—İNSAN ORGANI—DİKKATLE TAŞIYINIZ.

O gece Ulaşım Güvenlik Kurumu araştırmada çalışan güvenlik görevlisinin adı, isim etiketine göre Scot'tu.

Adamları durdurduğunda, telsizinin kulaklığını çıkarttı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "İçine bakmak zorundayım."

Baştaki koyu derili adam kaşlarını çattı fakat soğutucuyu masaya bıraktı.

Scot soğutucuyu açtı ve soğuk paketler havayla karşılaştığında meydana gelen buğulanmanın arasından görmeye çalıştı.

Görebildiğinde, geriye doğru zıpladı.

"Tanrım," dedi.

Adam, "Memnun oldun mu?" diye sordu.

"Sizler ne tür bir operasyon yürütüyorsunuz?"

Adam, "Beyin nakli," dedi.

Scot bir an ona baktı. Her neyse, diye düşündü. Kâğıt işlemleri düzgündü.

Adamı sıraya doğru gönderdi. İki arkadaşı da onu takip etti.

Kaldırım kenarında onları bir ambulans bekliyordu. Havaalanı polisi, adamlar Gümrükten ayrılana kadar orada durmasına izin verecek kadar naziktiler.

Ambulans havaalanından ayrıldı, sirenler ötüyordu.

Sonradan ara verildiğinde, Scot Diyet Kola içen bir çalışma arkadaşının yanında oturuyordu.

Scot sırıtarak, "Bugün ne gördüğüme inanmayacaksın," dedi. "Dalga geçmiyorum: buzda bir insan kafası."

Çalışma arkadaşı homurdandı ve içeceğini bitirdi. Bir insan kafası. Tabii.

ELLİ ALTI

Çok kolay olmuştu. Bu Cade'in ilk ipucu olmalıydı. Konrad, Ferrari'sini limana kadar sürüp, apaçık ortada bırakacak kadar yardımseverdi. Limandaki gemide Kuveyt bayrağı ve KSM Holdinglerinin logosu vardı.

Konrad bir teslimat konteynerinde ayakta duruyordu. Cade onu üç yüz mil uzaktan görmüştü. Birkaç tane Arap'la konuşuyordu, hepsi de bellerindeki silahları pek de gizlemeyen ceketler giymişlerdi.

Zach'e, "Geride dur," dedi ve BMW'nin gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Araba, kaçakçılar gibi bir dönüş yaptıktan sonra Konrad ve eşkıyalarının birkaç metre ötesine geldi. Bu esnada Zach, pencerenin altına eğilmişti.

Cade, arabadan çıktı. Araplar—dört kişi—hâlâ arabaya ağızları açık bakıyorlardı. Cade tıpkı bir harman dövme makinesi gibi onlara doğru

ilerledi. Yalnızca sonuncusu, Cade onu geminin gövdesine fırlatmadan önce silahına dokunabildi.

Cade, Konrad'a döndüğünde hepsi de kırık dal parçaları gibi yere serilmişlerdi. Adam sırıttı ve ellerini kaldırdı.

"Teslim oluyorum."

Cade yine de ona vurdu.

Konrad yere düştü, Cade de onu pahalı takım elbisesinin yakasından tekrar kaldırdı.

"Neredeler?"

Cade'in Konrad'dan gelen sesi algılaması bir an sürdü, kırık burnundaki kan akışı içinde koklamaya çalışıyor gibiydi.

Adam gülüyordu.

Cade onu sarsarak, "*Unmenschsoldaten* nerede?" diye sordu. "Nerede?"

Konrad, nefret içinde gülümseyerek, "*Sehen Sie für selbst*," dedi.

Cade onu yere bıraktı ve konteynere doğru ilerledi.

Zach ayakta durmuş, BMW'nin üzerinden bakarak, olayları izliyordu. Bir çeşit déjà vu yaşıyor gibiydi, yalnızca birkaç gece önceki Baltimore tersanesindeki ana dönmüştü.

Cade, "Arabaya gir," diye emir verdi. Zach de söyleneni yaptı.

Cade konteyner kapısının kolunu çekti. Zincir ve kilit tıpkı bir kâğıt parçası gibi parçalara ayrıldı.

İçeride ceset yoktu.

İçeride hiçbir şey yoktu.

Konrad arkasından alaylı bir ses tonuyla konuştu. "Gerçekten benim bu kadar baştan savma, amatörce bir şey yapacağımı mı düşündün? Gümrük hizmetlerinin keşfedebileceği bir yere konteyneri koyacağımı mı düşündün?"

Cade döndü. "Benim ilk konteyneri bulmamı mı istedin?"

Konrad tükürdü. "Koşarak geldin, öyle değil mi? Tıpkı iyi, küçük bir tazı gibi."

Cade tüm bunlardan bir anlam çıkartmaya çalışıyordu. "Tüm bunlar yalnızca bir tuzak mıydı? Beni buraya getirip, öldürmek için hazırlanmış bir tuzak mı?"

"Denemeye değerdi. Helen seninle baş edebileceğine ikna olmuş gibiydi. Atılgan gençlik."

Cade hâlâ anlayamıyordu. "Yani hiç *Ummenschsoldaten* olmadı mı? Her şey benimle mi ilgiliydi?"

Konrad, gülümseyerek, omzunu silkti. "Öyle bir şey söyledim mi?"

Cade konteynere girdi. Arkada, durdu ve metal duvarı inceledi—ve bir şey buldu.

Köşelerin birleştiği yerdeki metalin kaynak yerinde neredeyse görünmez olan bir kolu çekti. Konteynerin arka kısmı öne doğru geldi ve gizli bir bölme açığa çıktı.

Lüks bir yolcu gemisinin kamarasına benziyordu—dar fakat lüks. Küçük bir yatak ve masa. Işıklar, hava delikleriyle birlikte duvara monte edilmişti. Kimyasal bir klozet ve ufak bir buzdolabı vardı, bir dizi pille çalışıyordu.

Harika bir kaçış bölmesi, Gümrük, metal dedektörler ve kameralardan kaçmak için inşa edilmiş.

Her şey yerine oturuyordu.

Oh, tanrım, kibrim yüzünden beni affet, diye düşündü. Ne kadar da körmüşüm. Ne kadar aptal.

Tüm bu zaman boyunca, Unmenschsoldaten'in Konrad'a doğru yolda olduğunu düşünmüştü.

Değillerdi. Çoktan gelmiş ve gitmişlerdi.

Cade, konteynerden çıktı. Konrad'ı tekrar yerden kaldırdı.

"Nerede?" dedi.

Konrad her zamanki gibi sakin görünüyordu. "Nerede olduklarını sanıyorsun?"

Cade bir an adamın ciğerlerini sökmek istedi. Herhalde yüzünden belli oluyordu çünkü Konrad korkmuş görünüyordu.

"Washington D.C.'deler. Şu an. Beyaz Saray'a saldırmayı planlıyorlar. Her an gerçekleşebilir."

Cade, onun doğru söylediğini biliyordu. Biliyordu çünkü iliklerinde hissetmişti, yemin görevinin onu uzaklara çektiğini hissediyordu.

Bu kanla, bağlandım...

Gitmeliydi. Cade bir an bile kaybedemeyeceğini biliyordu.

Konrad da biliyordu. Yine gülümsedi.

"Gitmeme izin vermelisin. Yapacak daha önemli işlerin var."

...Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na bağlandım...

Cade kendine küfrederek, Konrad'ı bıraktı.

...ve onun atadığı görevlilerin emirlerine...

Zach onun hareket ettiğini bile göremeden, Cade çoktan direksiyon başına geçmişti.

Ön camdan, Cade Konrad'ın beton zeminden kalktığını gördü. Bilim adamı gülümsüyordu.

Zach, "Onun gitmesine izin mi vereceğiz?" diye sordu.

Cade, BMW'yi geri geri götürdükten sonra, tekerlekleri iyice sürterek 180 derece döndü.

"Cade. Konuş benimle. Neler oluyor?" Cade, gaza basarken, hızla emniyet kemerini taktı.

Cade'in bakışları sertti. "Konrad, ülkeyi terk ediyordu. *Unmenschsoldaten* burada değil."

"O halde neredeler?"

Cade ona baktı ve Zach de o an anladı.

Konteyner, Konrad'ı almaya gelmişti. Fakat yedek parçalar—yedek parçalar tam da olmaları gereken yerdelerdi.

Washington D.C.'de.

Zach, "Beyaz Saray?" diye sordu.

Cade kafasıyla onayladı. "Griff'e söyle. Başkanı oradan çıkarmasını söyle. Ne gerekirse yap. Ardından Edwards'ı ara."

Zach, "Kim?" diye sordu. Gece trafiğinde arabalar ve motor sesleri arasında aramaya çalışıyordu.

Cade, her kelimeyi vurgulayarak, "Hava Kuvvetleri Üssü," dedi. "Mümkün olduğunca hızlı Washington'a dönmemiz gerekiyor."

Zach saatini kontrol etti. Biri yeni geçmişti. Bu durumda D.C.'de saat dördü geçiyordu.

"Asla başaramayız. Biz ulaşana kadar sabah olur."

Cade, *"Kahretsin, sana söyleneni yap,"* diye haykırdı.

Birden Zach, trafiğin onlara doğru aktığını fark etti, doğrudan kendilerine doğru gelen bir SUV'e doğru ilerliyorlardı.

Cade, ters yöne kırdı direksiyonu, yavaş yavaş ilerleyen bir Ford'a çarpmalarına bir santim kalmıştı.

Düzelir düzelmez, Cade tekrar gaza bastı, takometre kırmızıya kadar ilerledi. Arkalarından kornalar çalıyordu.

Cade, daha sessiz bir biçimde, "Aramaları gerçekleştir, lütfen," dedi.

Zach başka soru sormadı. Söylenileni yaptı.

ELLİ YEDİ

Konrad, Cade'in arabasının tersanenin köşesinde kaybolmasını izledi. Bu biraz fazla yakın olmuştu. Limanda çevresini saran güvenlik görevlilerine baktı. Onlar da sözde teröristlerle pazarlığının bir kısmıydı: silahlı korumalar. Onların şanslı olabileceğini düşünmüştü, diğer herkes başarısız olursa, Cade'e zarar verebilirlerdi.

Tahmin ettiği gibi, fazla şey beklemişti. Konrad, küçük alçak Arabın pazarlık oranını ödediğinden şüphelendi.

Yerde, Konrad'a yakın olan adam inlemeye başladı. Konrad ayağıyla adamı dürttü ve adam da gözlerini açtı.

Konrad adama, "İçinizden birinin hâlâ benim konteynerimi yüklemesi gerekiyor," dedi. "Bunu size yapan adam—mutlaka geri dönecek. Ve döndüğünde beni bulabileceği bir yerde olmak istemiyorum."

Adam kafasını geriye attı ve gözlerini yine kapattı.

Konrad, gökyüzüne baktı. Bu günlerde iyi bir yardımcı bulmak gerçekten zordu.

ELLİ SEKİZ

Dylan tekrar saatini kontrol etti. Khaled ve diğerleri gecikmişlerdi. Belki de durdurulmuşlardı. Şimdi ne için umutlanması gerektiğini bilmiyordu.

Ardından birinin kamyonun arkasına vurduğunu duydu.

Kapıyı açtı.

Khaled iki arkadaşı Gamal ve Tariq'la ayakta duruyordu. Üçü de tıbbi gömlek giymişlerdi. Khaled soğutucuyu taşıyordu. Soğutucuyu treylerin içine koydu, ardından da elini uzattı.

Dylan onu yukarı çekti. Soğutucuya baktı. "Bu onlar olamaz."

Khaled sırıttı. "Onlar. Tanrı gerçekten bu ülkenin düşmesini istiyor."

Dylan inanamıyordu. Soğutucuyu açtı ve kendine küfretti.

Kuru buzun buğusu, dört kesik kafayı çevrelemişti. İnsan dışında her şeye benziyorlardı. Grileşmişlerdi, buruşmuşlardı ve şişmişlerdi. Yüzlerinden sarkan etler, zar zor paketlenmiş alış veriş poşetlerine benziyordu. Ona bakan bir göz, mermer kadar cansızdı.

Dylan geri çekildi. Kapak kapandı.

Khaled, bu esnada, kamyonun içini gözden geçirdi. Kafasıyla onayladı.

Her şey tam Konrad'ın istediği gibi oradaydı. Tıpkı bekleşen böcekler gibi duran tüpler ve makineler hayata dönmeye hazırdılar.

Tekrar Dylan'a baktı. "İyi yaptın. Ödülünü alacaksın."

Dylan sonunda anlamaya başlamıştı. Ödeme günü gelmeyecekti.

Khaled, "Bana şunları ver," dedi. Kafaları kastediyordu.

Ölü derilere dokunduğu için neredeyse kusmak üzere olan Dylan bunları Khaled'e teslim etti. Khaled her birini her bir cesedin boynundaki boş metal soketine yerleştirdi.

Dylan'ın tüm bunların yalnızca delice bir fantezi olması umudu da o an tamamen buharlaştı. Khaled cıvataları sıkıştırırken ve kendisi de cesetlerin kafasını tutarken artık emin olmuştu.

Bu esnada Gamal ve Tariq kendilerini sandalyelere bağlıyorlardı, elektrotları derilerine yerleştiriyorlardı.

Dylan'ın aklına, katıldığı fen sınıflarından birinde uzun süre önce duyduğu bir şey geldi, karşılığını ödemeden hiçbir şey alamazsın... O cesetleri hayata getirecek şey her neyse, bir şey tarafından başlatılmalıydı.

Şimdi biliyordu. Bunlar gerçekti. Hepsi gerçekti. Bu işe yarayabilirdi. Bu şeylerin bu dünyaya getirilmesine yardımcı olmuştu.

Ve ölecekti.

Khaled hareket etmeden bekledi, sabırsızlığını bakarak anlatmaya çalışıyordu. Gamal ve Tariq bağlanmışlardı, yüzleri beklentiyle doluydu.

Khaled son yaratığın da boynundaki cıvatayı sıkıştırdı. İşi bitmişti.

Dylan kamyonun arkasına göz attı. Kapı yolu açıktı.

Şimdi veya asla. Kaç veya öl.

Kapıya doğru fırlayarak, koşmaya başladı. Yeterince dayanmıştı ve şimdi tıpkı kaldırıma dalan bir yüzücü gibi çabalıyordu.

Hızla çarptı ve yuvarlandı. Ayağa kalktığında, Khaled'in küfrettiğini duyabiliyordu.

Dylan koşmaya devam etti. Nereye gittiğini bilmiyordu ve umursamıyordu da. Bu kâbus onun için sona ermişti.

Gözden kayboldu.

ELLİ DOKUZ

Griff neredeyse telefon için kalkamıyordu. Viski ve ilaçlar arasında neredeyse sızmıştı. Elini uzattı, telefonu devirdi, küfretti ve yüzüne tuttu.

Zach hattın öbür ucundaydı, dakikada bir mil hızla konuşuyordu. Griff'in çocuğun sesini duymasıyla hissettiği rahatlama uzun sürmedi.

Dinledi. Ardından telefonu kapattı, ceketini giydi ve olabildiğince hızla kapıya doğru ilerledi.

Boğazında yükselen bulantıyı, içkiyi ve utancı aynı anda yuttu. Bunları daha sonra hissedebilirdi, eğer zamanı olursa. Şimdi, doğrudan Beyaz Saray'a gitmeliydi.

Arabayı çalıştırdıktan kırk korkunç dakika sonra—Zach bir kez hız göstergesine bakıp gözlerini sımsıkı kapatmıştı—araba Edwards'daki havaalanı pistinin asfalt yolunda durdu.

Zach titreyen bacaklarıyla arabadan indi. Görünürde ne bir hava taşıtı ne de bir insan vardı.

Cade, "İlerle," diye homurdandı ve Zach ne yapması gerektiğini anlayamadı.

Ardından uçağı gördü.

Uçak kapkaraydı, ışıklandırılmamıştı. Gece karanlığında ve siyah asfaltta neredeyse görünmezdi. Yuvarlak gibiydi. Fakat görmek zordu—gözlerini ona odaklayamıyordu. Gözleri yuvarlatılmış köşelerine kayıyordu.

Uçağın gövdesinde bir kapı açıldı ve Zach o an ne kadar büyük olduğunu anladı—hâlâ yüz metre uzaklıktaydılar.

Kapaktan uçuş tulumu giymiş, uzun boylu ve zayıf bir adam sabırsızca el salladı—uçan daire teknolojisiyle çevrelenmiş normal görünümlü bir adam.

"Haydi, gelin," diye seslendi. "Zaman geçiyor."

Cade, Zach'e döndü. "Burada bekle," dedi. "Daha güvende olursun."

"Kahretsin ne?"

"Dedim ki—"

Zach, "Ne dediğini duydum," dedi. "Şimdi bırakacağımı mı sandın?"

Cade sabırsızlıkla, "Sana göz kulak olamayacağım ve tartışacak zamanım da yok," dedi.

"Öyle mi? Pekâlâ, bu güzel çünkü uzun sürmeyecek," dedi. Bunları söyleyecek cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu fakat devam etti. "Seninle geliyorum, Cade ve bundan hoşlanmıyorsan çok kötü. Çünkü *bu* bir emir."

Cade'in ses tonunda veya yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Fakat bir şekilde, Zach vampirin onunla gurur duyduğu hissiyatına kapıldı.

Cade, "İyi," dedi.

Birkaç dakika içinde, Zach yarım yumurta biçiminde bir koltuğa oturmuştu. Vücudunun şekline göre şekil alan köpükle doluydu.

Pilot—kıyafetinin üzerinde AHREN yazıyordu—ona bir maske ve başlık uzattı. "Bunu tak," dedi. "İçine kusmamaya çalış."

Bir yardımcı pilot gelip Cade'i kontrol etti. Cade çoktan hazırdı.

Yardımcı pilot, "Sizi tabuta koyacak zamanımız yok, efendim," dedi. Onun üzerinde GRAHAM yazıyordu. İkisinde de herhangi bir rütbe görünmüyordu fakat ikisi de aynı yamalara sahipti. Siyah bir daire, üzerinde kırmızı harflerle, bir çeşit Latince: *"Si Ego Certiorem Faciam... Mihi Tu Delendus Eris,"* yazıyordu.

Yardımcı pilot, "En yüksek noktada içeriye biraz güneş ışığı girecek," dedi. Tıpkı yolcularına Grand Canyon'u gösteren bir havayolu kaptanı gibiydi.

Cade, "Bir şey olmaz," dedi. "Gidelim."

Pilotlar kendi koltuklarına oturdular, koltuklar kabloları ve tüpleri olan yaslanan koltuklara benziyordu. Zach, pilotlardan birinin çenesinin altına bir bilgisayar kablosu soktuğuna yemin edebilirdi. Fakat bu optik bir yanılsama olmalıydı. Her iki pilot da böcek gözlü başlıklar taktılar ve düğmelere basmaya başladırlar.

Hemen hemen hiç ses çıkmadı—yalnızca Zach'in iliklerine kadar hissettiği sürekli bir uğultu vardı. Hareket ettiklerini anlaması biraz zaman aldı.

Çok hızlı ilerliyorlardı.

Pilotların uçuş öncesi her zamanki telsiz konuşmaları da yoktu.

Zach, hemen arkalarında oturuyordu, kokpit pencerelerinden yalnızca dışarıdakilerin kenarlarını görebiliyordu.

Uçak saniyenin onda biri kadar sürede pistten havalanmıştı. Doksan derecelik açıyla geriye doğru savrulduklarında, Zach'in midesi döndü.

Pilotlardan biri, "Delta yaklaşıyor," dedi. Zach bunu başlığından duydu. İçindeki her şey yer değiştirirken, öğürdü.

Pilotlardan biri onu duymuş olmalıydı. "Merak etme," dedi. "En kötüsü budur."

Diğeri, "Eğer patlamazsak," dedi.

"Patlamak?"

Her iki pilot da güldü.

Zach'in endişelenecek zamanı yoktu. Önlerinde, gökyüzü siyahtan mora ve ardından başka bir renge, daha da siyaha dönüyordu—fakat her biri halojen lambalar gibi parlıyordu.

Gemi, havada durdu ve Zach rahatsız bir biçimde pencerelerden dışarıya baktı.

Zach maviyi tekrar gördü, geniş ekranın köşesinde bir eğri vardı. O an neye bakmakta olduğunu anladı.

Dünya'nın üzerindeydiler—yörüngede.

Yardımcı pilot, "Yörünge tepe noktasındayız," dedi. "Otuz saniye ve saymaya devam ediyoruz."

Dünya altlarında dönerken, gemi orada asılı duruyordu. Mavi eğrinin ardından, parlak bir ışık gelmeye başladı.

Güneş doğuyordu. Dünyanın öbür ucundan.

Zach, "Tanrım, bu şey nedir?" diye sordu. Emniyet kemerine rağmen havada olduğunu fark etmişti. Uçağın içinde bile, uzayın soğuğunun ona ulaştığını hissediyordu, havadaki ılıklığı emip, götürüyordu.

Pilot, gururlu bir ses tonuyla, "Dünyaya yakın yörüngesel gözcü uçağı," dedi. "TR-3B Black Manta. Yolcular için tasarlanmış, elbette."

"İnanılmaz. Bu kadar hızlı giden bir aracımız olduğunu bilmiyordum..."

Cade, "Yeterince hızlı değil," dedi. Zach, başlığı yüzünden onu göremiyordu fakat sesindeki acıyı duyabiliyordu.

Saf, filtrelenmemiş Güneş ışığı Zach'in gözlerine saplandı ve bunun Cade'e neler yapabileceğini düşündü.

Yardımcı pilot, "Dayanın, efendim," dedi. "Yeniden giriş yapmaya neredeyse hazırız."

Cade cevap vermedi, parmaklarını kol dayanağına geçirmişti.

"Cade, neredeyse bitecek..."

Cade, "Onu demek istemedim," dedi. "Ben yeterince hızlı değildim. Her şeyi anlamalıydım. Şimdi ineceğimiz yerde güneş doğuşundan üç saat uzaklıktayız. Ve onlar çoktan orada. Zamanımız tükeniyor. Çünkü ben çok yavaştım."

Sessizlik.

Yardımcı pilot, "Yerel saat üç kırk dört, efendim," dedi. "İnişe geçiyoruz."

Zach düşünmeden, "Başaracağız Cade," dedi. Bir vampire moral veriyordu.

Cade yine cevap vermedi.

Uçak yine alçaldı ve Zach'in ağırlığı geri döndü. Hız ve yer çekimi yine onları yakaladı ve uçak atmosfere girdiğinde Zach'ın vücudundaki tüm kaslar, emniyet kemerinde basınç yarattı.

Yanan güneş ışığı gerilerde kaldı ve uçak uğuldayarak tekrar karanlığa daldı.

ALTMIŞ

Fanatik rüşvet kabul etmez: eğer bir fikir için öldürürse, aynı zamanda bir fikir için hayatını da verebilir; diğer bir deyişle, zorba ya da kurban, o bir canavardır.
—E. M. Cioran

Khaled, Dylan'ın kamyonun arkasından kaçarak, karanlıkta gözden kaybolmasını izledi. Takip etmeyi düşündü. Amerikalının bedeninin dördüncü ceset için ham yakıt sağlaması için niyetlenmişti. Fakat ahmağın kendini koruma önsezileri vardı.

Kimse içeride ne olduğunu göremeden, kamyonun kapısını kapattı.

Belki de dördüncü ceset ayağa kalkamazdı. Belki de hiçbiri yapamazdı. Hâlâ planlandığı gibi ileri gidebilirdi. Her şey gibi, Khaled de tüm bunların Tanrı'nın ellerinde olduğunu biliyordu.

Khaled'in Tanrısı merhametli değildi. Acımasızdı, kötüydü ve güçlüydü. Acı, hiddet ve yıkıma neden oluyordu. Dünya bu tür şeylerle doluydu, bu da Tanrı'nın kazanmakta olduğunu gösteriyordu.

Bu sebeple Khaled ona tapıyordu. Onun tarafında olmak istediği Tanrı da buydu.

Kamyonun ortasında, Konrad'ın ekipman konsolunun ortasında büyük bir kanalı şalter vardı. Khaled'in seçtiği sandalyeye yakındı.

Khaled seçilmişti. Hepsi oturduklarında, yalnızca onu çekmesi gerekiyordu ve adamların yaşamları, yaratıklara geçecekti.

Uzun zaman önce Konrad'la ilk tanıştıklarında, Konrad Khaled'e, yaşam, ölüm gerektirir, demişti. Ve ölüm, yaşamı emer.

Kendi sandalyesine oturdu ve kendini bağladı. Tek elini kullanabilecek durumdaydı.

Gamal ve Tariq'a son kez baktı. Gamal kafasıyla onayladı. Tariq'ın gözleri kapalıydı, dudaklarını hafifçe kıpırdatarak bir dua okuyordu.

Khaled düğmeye bastı. Tüm yaşamı bir anda saflaştı. Huzur içindeydi.

Bir saniye sonra acı başladı fakat gülümsemesi hiç kaybolmadı.

Her seferinde, filmler olayı yanlış yorumluyordu. Bir şimşek ya da gök gürültüsü gibi bir şey olmaz. Nöronlar arasında ani parlamalar başladı, yeraltında olması gereken bedenlere yaşam geri dönüyordu.

Yavaş yavaş, *Unmenschsoldaten* hareket etmeye başladılar. Ayağa kalkarlarken, onları tutan bağlar tıpkı kâğıt mendil gibi parçalandı.

En son dördüncü ceset kalktı. Yavaşça hareket ediyordu fakat hareket edebiliyordu.

Unmenschsoldaten sıraya dizildiler ve yürümeye başladılar. Platformlarını terk eder etmez, basınca-bağlı devre anahtarı arka kapıyı aktive etti ve kapı açıldı. Konrad her şeyi düşünmüştü.

Kamyonun arka tarafı, *Unmenschsoldaten*'i doğrudan hedefe götürüyordu.

Sınırlı duyularıyla tespit edebildikleri tek şey, kapıdan görünen ve karanlıkta parıldayan yerdi.

Beyaz Saray. Sanki onları çağırıyormuş gibi, Güney Çimenler'in düz yeşil arazisinin karşısında deniz feneri gibi parıldıyordu.

Ölüler yürümeye devam ettiler.

ALTMIŞ BİR

Onlar ne erkek ne de kadın—

Onlar ne hayvan ne de insan—

Onlar Hortlaklar:—

—Edgar Allan Poe, "The Bells"

Başkan yakası açık bir gömlek ve hâlâ kat yerleri belli olan bej bir pantolon giymişti. Griff şu ana dek onu hiç bu kadar dağınık görmemişti. Yine de, bu saatte kalkmış olmaktan memnun değildi. Wyman da oradaydı, kot pantolonun içine pijamasını geçirmişti ve onun üzerinde de bir spor ceket vardı. Ve ayaklarında da yine o kahrolası makosenler. Başkandan çağrıyı aldığında, donanma Gözlemevindeki konutundan hızla gelmişti. Aslında mutlu görünüyordu çünkü Griff'in başı dertteydi.

Griff'in kimliği ve ünü, üzerindeki kara bulutlara rağmen, onu Beyaz Saray'a hâlâ sokuyordu. Fakat onların daha hızlı hareket etmelerini sağlamıyordu. Griff, Gizli Servis'e durumu açıklarken, bir saat gitmişti ve onlar da başkanı kaldırmışlardı. Ardından durum tekrar başkana anlatılmıştı.

Şu an bile, odadaki ajanlar—ikisi Wyman'ın ve üç tanesi de başkanın—ona şüpheyle bakıyorlardı.

Griff başkana, "Efendim," dedi. "Dışarı çıkmalısınız. Hemen. Zaman kaybediyoruz—"

Başkan, sözünü keserek, "Ajan Griffin," dedi. "Bundan daha iyisini yapmalısınız. Kanıtlara, bilgiye ihtiyacım var. Eğer bu bir tehditse, kaçamam—"

Griff, "Evet yapabilirsiniz, kahretsin, eğer yaşamak istiyorsanız," diye haykırdı ve ayağa fırladı. Kalkarken sandalyesini düşürmüştü.

İki Gizli Servis ajanı, Patterson ve Haney eski askerlerdi. Üç yönetimdir Griff'i tanıyorlardı. Yine de onunla başkanın arasına geçmişler ve ellerini tabancalarına koymuşlardı.

Griff derin bir nefes aldı, kontrolü kaybetmemeye çalışıyordu. Ardından nefesini dışarıya verdi.

Patterson burnunu uzattı. "Griff," dedi. "İçki mi içiyordun?"

Harika, diye düşündü Griff.

Wyman gülümsedi. Sanki onun için eksik olan tek şey, büyük boy bir patlamış mısırdı.

Griff tekrar, "Efendim," dedi.

Başkan elini kaldırdı ve Patterson ve Haney geri çekildiler. Sabrının son deminde gibiydi.

"Griff," dedi. "Sana ve Cade'e pek çok konuda güvendim. Asla inanmayacağım şeyler konusunda. Fakat bu tehdit—her neyse—yalnızca bana yönelik değil. Eğer bir şey, D.C.'ye doğru geliyorsa, yapabileceğim her şeyi yaptığımı bilmeden—"

Griff, "Boş verin," diye araya girdi.

Odadaki herkes şaşkınlık içinde kaldı. Griff'in gözleri önünde kariyerini çöpe attığını düşünüyorlardı.

Griff, "Artık çok geç," dedi. Ve gösterdi.

Odadaki herkes döndü ve pencerelerinden dışarıya Gül Bahçesi'ne doğru baktılar.

Geçmişi düşünen Griff, donakaldıkları için onları suçlayamadı.

İlk karşılaştıklarında, hiç kimse Diğer Taraf'la ilk temasa hazır olmaz. Ne kadar zombi filmi görmüş olursanız olun, derinlerde bir yerlerde onların yalnızca aktör olduklarını ve makyaj yapıldığını biliyorsunuzdur. Fakat dışarıdaki gerçek yaşamda, orada bunların gerçekten var olmalarının mümkün olmadığını söylersiniz. Ve yine de, oradadırlar. Size doğru gelmektedirler.

Ölü adamlar, bazılarının hâlâ üzerlerinde onları öldüren yaralar vardı. Tamamen, kesinlikle ölü adamlar.

Ve yine de hareket ediyorlardı. Gül Bahçesi üzerinden Oval Ofis'e doğru, her seferinde bir adımla.

Dört kişiydiler. Karanlık gözleri, doğrudan ofisteki adamlara yönelmişti. Bir tanesi, bir güle çürümekte olan ayağıyla bastı ve geride etinin bir kısmını bıraktı.

Başkan bile korku içindeydi. Dehşete düşmüştü.

Dehşet böyle bir şeydir. İnsanı dondurur. Aptallaştırır. Sizi av haline getirir.

Neyse ki, Griff bu konuda çok daha deneyimliydi.

Ajanları geçerek, başkanın masasındaki konsoldaki düğmeyi buldu. 9/11'den sonra yerleştirilen düğmeyi. Ona bastı.

Pencerelerin üzerine homojen zırhtan meydana gelen güçlendiril-

miş güvenlik siperleri indi. Bunlar bir Hellfire füzesiyle doğrudan atışı bile karşılayabilirdi.

Griff bunun yeterli olacağını umdu.

Odadaki ajanlar Haney'e baktılar çünkü vardiyadaki en kıdemli adam oydu. Hepsi endişeliydi, şaşkındı—ve korkmuşlardı. Başkana gelebilecek her çeşit tehdide karşı eğitilmişlerdi ve şu an korkuyorlardı.

Oval Ofis'in dışında alarmlar çalmaya başladı. Beyaz Saray hiçbir zaman korumasız bırakılmazdı.

Her zaman bir Karşı Taarruz Ekibi görevdeydi. Tam donanımlı bir terör saldırısına karşı yeterince silahları vardı.

Griff, onların hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Ölü adamlar gelmeye devam ederlerdi. Bunun için yaratılmışlardı. Bir giriş bulurlar ve binanın içindeki canlıları ararlardı ve kokularını alırlardı. Bildikleri tek şey buydu.

Binada silah sesleri yankılandı. Oval Ofis'in duvarları öylesine sallandı ki, sanki birisi bir el bombası atmıştı.

Odanın diğer tarafında, Haney mikrofondan kendi adamlarıyla konuşuyordu. Sessiz olmaya çalışıyordu fakat Griff onu yeterince duyabiliyordu. Tamamen paniklemişti.

Ardından Haney'in kulaklığına biri bir şey söyledi. Ses öylesine yüksekti ki, ajan kulaklığı kafasından çıkartmak zorunda kaldı. Aynı kanalda olan diğer tüm ajanlar da aynı hareketi yaptılar.

Haney'in yakasından sarkan kulaklıktan hafif bir çığlık sesi yükseldi. Ardından ses tamamen kesildi.

Haney telefonu kaldırdı, bir rapor alabilmek için dışarıdan birisine ulaşmaya çalışıyordu.

Kafasını salladı. Cevap yoktu.

Aşağı kattan gelen parçalanan odun ve metal sesleri onlara kadar ulaştı.

İçeriye girmişlerdi.

Haney ve Griff, Oval Ofis kapısına baktılar. Çelik perdeleri yoktu. Bunun sebebi, birisi kapıya kadar yaklaşırsa, zaten başkanın çoktan gitmiş olacağı varsayımı idi. Kapalı kalması için kalın civataları vardı. Fakat bunlar yaratıklara karşı işe yaramazdı.

Haney, Griff'e döndü. "Planımız nedir?"

Griff beş dakika içinde bir deliden bir peygambere dönüştüğünü düşünüyordu. Ve Wyman artık mutlu görünmüyordu.

Griff, "Burada duracağız. Cade'i bekleyeceğiz," dedi.

Ajan Haney, başkana baktı, "Efendim?"

Curtis uzun süre durdu. Griff onun yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu.

Odadaki herkes gibi o da, dışarıya çıkıp o yaratıklarla yüzleşmenin bir intihar olduğunu biliyordu.

Fakat ailesi siperlerin diğer yanındaydı.

Griff'e döndü. "Onları durdurmanın bir yolu olmalı."

"Biz yapamayız, efendim. Bu bizim seviyemizin epeyce üzerinde."

Curtis bunu bir an düşündü. Haney'e baktı.

"Bob," dedi. "Senden bir şey isteyeceğim. Bu bir emir değil. Bir rica."

Haney, "Bu odadan çıkamazsınız, efendim," dedi.

"Ailemin iyi olduğuna emin olmalıyım."

"Hayır, efendim. Çıkmıyorsunuz."

"Tanrı aşkına, Bob—"

"Fakat ben çıkıyorum."

Dışarıda camların patladığını ve tahtaların kırıldığını duydular. Üzerlerindeki tavan, binada deprem olmuşçasına sallandı.

Haney, diğer ajanları gösterdi. Haney, "Patterson, Roy, Spencer, benimle gelin. Önce silah ambarına, ardından da Konuta gireceğiz," dedi. Griff'e baktı. "Sen yeterince hızlı değilsin. Alınma."

Tavan tekrar sallandı ve sıva üzerlerine döküldü. Griff, "Alınmam," dedi.

"Sen burada Terrill'le kal." Haney, Terrill'e döndü, odadaki en genç ajan oydu. Bir acemi. "Terrill, başkanın hayatı senin ellerinde."

Haney, bileğindeki kılıftan yedek tabancasını ve yedek şarjörleri alarak, Griff'e verdi.

Patterson ve diğer ajanlar, Haney'in çevresinde toplandılar ve kapıdan çıkmaya hazırlandılar.

Wyman olanları fark ettiğinde, "Ne yapıyorsunuz? Bizi bırakıyor musunuz?" diye sordu.

Haney, "Bay Başkan Yardımcısı, burada daha güvenlisiniz," dedi.

Wyman, "Bizi bırakamazsınız," dedi. "Burada kalmalı ve bizi korumalısınız!"

Haney ona, "Yanınızda Ajan Griffin ve Ajan Terrill var," dedi.

Wyman dinlemiyordu. Ajan gitmek üzere döndüğünde, Haney'in kolunu yakaladı. Haney, onun eline baktı.

Başkan Curtis onu çekti.

Sessiz ve güçlü bir ses tonuyla, "Bob," dedi. "Senden böyle bir şey yapmanı isteyemem."

Griff, başkanın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Haney, "İstemek zorunda değilsiniz, efendim," dedi. Başkanın elinden kurtuldu. "Benim için bir zevk ve ayrıcalıktı," dedi.

Ardından yanındaki ajanlarla, hole çıktı.

Griff kapıyı kapattı ve ardından güvenlik sürgülerini çekti. Uzun sürmeyecekti. Griff ağır bir koltuk aldı ve kapının girişine koydu. Ardına bir masa ve bir koltuk daha.

Acemiye, "Bana yardım et," dedi. "Sırtım eskisi gibi değil."

Terrill fırladı ve Lady Bird Johnson'ın favorisi olan kanepeyi diğer ucundan yakaladı. O ve Griff, kanepeyi yaptıkları barikatın sonuna sürüklediler.

"Sence bu onları durduracak mı?"

Griff, "Tanrım, hayır," dedi. "Eğer onları yavaşlatırsa, memnun olacağım."

Aceminin yüzündeki bakışı gören Griff, bunun onun beklediği cevap olmadığını anladı.

Denizci rahatsız görünüyordu. "Efendim, üzgünüm. Beyaz Saray'dan bilgiye erişemedim."

Andrews Hava Kuvvetleri Üssündeki yerindeki başkanlık helikopteri Marine One'ın önünde duruyordu. Yakıtı tamdı ve her an havalanmaya hazırdı.

Fakat şu an bir yere gitmiyordu çünkü önündeki gardiyan Cade ve Zach'in girmesini engelliyordu.

Zach, "Bak, bizim kim olduğumuzu biliyorsun, yalnızca bizi havalandır ve izin için yukarıdan ara," dedi. "Ben Beyaz Saray'da müdür yardımcısıyım—"

Zach, takım elbisesinin ceketinden kimliklerini aradı—ardından hepsinin şu an muhtemelen Kaliforniya'daki sorgu hücresinin yanındaki bir Ziploc çantasında durduğunu hatırladı.

"Bana sizi burada tutmam emredildi, efendim. Üzgünüm."

"Emir mi? Kimden?"

Cade, "Wyman," diye mırıldandı. Denizci duymadı ya da duyduysa da aldırmadı.

Denizcinin telsizinden ses geldi. "Beyaz Saray'dan telefon geldi, bir şeyler oluyormuş, helikopteri hazırla..."

Tam Zach denizciye bir şeyler söyleyecekken, Cade harekete geçti. Zach'in önünden uzanarak, denizciyi kemerinden tuttu ve geriye doğru fırlattı.

Denizci bir kaç metre ötede yere çarparken, Cade pilot koltuğuna geçmişti.

"Zach, İçeriye gir," diye emretti.

Cade düğmelere bastı ve Marine One'ın motorları dönmeye başladı. Uzaklarda, gardiyan ayağa kalkmaya çalışıyor, beceriksizce koluna dayanıyordu.

"Cade, ayağa kalkıyor."

Cade, "Denizciler güçlüdür," dedi.

"Cade..."

Cade onu duymazlıktan geldi, hâlâ kontrollerle uğraşıyordu.

"Cade, bu şeyi nasıl uçuracağını biliyor musun?"

Denizci ateş etmeye başladığında, Zach'e cevaben sallanarak havalandılar.

Eğer adam bir şeyler vurduysa bile, Zach motor ve pervane seslerinden duyamamıştı.

Geceye doğru hız kazanarak ilerlerlerken, denizci hâlâ ateş ediyordu.

ALMIŞ İKİ

Andrews ile Beyaz Saray arası on üç mildi ve Zach de helikopter yolculuğunun göründüğü kadar uzun sürmeyeceğini biliyordu. Telsizdekiler onlara bağırıyorlardı. Ardından diğer sesler de telsizdekilere bağırdılar.

"Dört, tekrar ediyorum, Beyaz Saray'a dört tane izinsiz giriş yapıldı, onları tutmaya—vay canına, bu gerçek olamaz—vay *canına*—"

Bir çığlık, ardından yalnızca cızırtı.

Cade telsizi kapattı.

Zach, büyük camda Beyaz Saray'ı gördü, ışıklar altında tıpkı bir düğün pastası gibi parlak ve kat kattı. Tuhaf bir biçimde huzurlu görünüyordu.

Cade, helikopteri yokuş girişine bıraktı.

Zach ona baktı. Cade'in dudakları gerilmişti ve dişleri açığa çıkmıştı. Gözleri parlaktı. Ne gördüğünü anlaması Zach'ın biraz zamanını almıştı.

Suçluluk duygusu yok olmuştu. Zach birden onun bunun için yaratıldığını fark etti. Av için, kendisiyle rekabet edebilecek bir şeyin peşine düşmek için.

Tasması çıkmıştı. Öl veya öldür.

Cade mutluydu.

Ajanlar aşağı kata indiler ve Gizli Servis odasına girdiler. Ateş etme sesi duyuldu ve bu sefer daha da yakındı. Ardından çığlıklar ve tuhaf sesler.

Haney ve Patterson, bir dosya dolabını çevirdiler ve duvarda gizli bir panel açıldı. Düzgün beyaz tahtaların arkasında çelik bir kapı vardı. Haney'in, tuş takımına kombinasyonu girerken, elleri titriyordu.

Kilitler güçlü bir sesle açılmadan önce en az iki kez denemek zorunda kaldı.

Ajanlar, silah deposunda dolanmaya başladılar. Kurşun geçirmez yelekler—zaman yok. Zaten o şeylerin tabancası da yoktu. Otomatik silahlar—M16'lar. Herkese bir tane. İki tane AT4. Omuzdan fırlatmalı anti-tank roketleri. Bunlar CS versiyonlarıdır, özel olarak yakınmesafe meskûn mekân savaşlarında kullanılıyordu. Parça başına bir tur atıyordu.

İşe yaramalıydı.

Haney, yangın çıkarma silahını ve yanında daha küçük ve hafif bir silindir olan alev fırlatma tüpünü aldı. Diğerini Patterson'a verdi.

"Ben konuta gidiyorum," dedi.

Patterson kaşlarını çattı fakat kafasıyla onayladı. Tartışacak zaman yoktu. Diğer ajanlar, çevrelerini kontrol ediyor ve yedek cephanelerini istifliyorlardı.

Patterson ve diğer iki ajan, Batı Lobisi'ne gittiler. Haney, tek başına gazetecilerin ofislerini geçerek, konuta doğru ilerledi.

Öylesine sert indiler ki, Zach helikopterin tavanına sıçradı. Emniyet kemeri onu tekrar geri çekti. Kaburgaları ve diğer yaraları yüzünden acıyla haykırdı.

Cade hareket ediyordu, kemerini çözüyordu.

Zach, "Cade," dedi.

Cade, "Başkanın ailesi," dedi. "Git, benim zamanım yok."

Helikopterden çıktı ve binalara doğru ilerlemeye başladı.

Çok daha yavaş hareket eden Zach, emniyet kemerini çözdü ve çıktı. Bir metre yukarıdan yere atlamıştı. Çimenlere düştüğünde, vücudu ona tüm yaralarını hatırlattı.

Cade çoktan Batı Kanadına gitmişti, ardına bile bakmıyordu.

Zach başkanın ailesini düşündü. Ve Candace aklına geldi.

Acısını unuttu. Olabildiğince hızla Beyaz Saray'a doğru koşmaya başladı.

ALTMIŞ ÜÇ

Cade, Batı Kanadının arka girişinden hızla girdi—doğrudan Gizli Servis ofisine. Beyaz Saray, kokmuş et kokuyordu. Bu koku tüm duyularını bastırdı, bir araziyi kuşatan sis gibi her şeyi kapladı. Çok fazla ölüm vardı, çok fazla taze kan.

Cade kulaklarına güvenmek zorundaydı. Diğer seslere rağmen, halıda ayak sesleri duyabiliyordu.

Lobi.

Cade bir kaç saniyede oraya gitti. Normalde kapıda duran denizci korumalar çoktan ölmüşlerdi, üniformaları parçalanmış ve kanları zemine ve duvarlara yayılmıştı.

Korumaları öldüren şeye karşı üç Gizli Servis ajanı, yapabilecekleri her şeyi yapmaya çalışıyordu. Tüm silahlarını doğrultmuşlar, sürekli ateş ediyorlardı.

Cade'e her şey sualtında geçiyor gibi gelmişti. Algısı olabildiğince hızlı çalışıyordu. Kurşunlar, havada uçuşan tembel yaban arılarına benziyordu.

Kurşunlar, yaratığın bedeninde hiçbir delik açmıyordu bile. Kurşunlar gelmeye devam ediyordu, ajanlar çılgınca ateş etmeye devam ediyorlardı. Ta ki birer birer silahları boşalana kadar.

Yaratık hâlâ duruyordu. Uyumsuz eklemlerini ve aşırı irileşmiş bedenini oynattı ve onlara doğru ilerledi. Ölü gözlerini ajanlara dikmişti.

Oval Ofis'e bir iki metre uzaklıktaydı.

Cade zıplayarak, tek hamlede ajanların kafalarının üzerinden geçerek, olabildiğince hızla yaratığa çarptı.

Yaratık geriye doğru sendeledi, fakat fazla da değil. Ardından onu savurdu.

Cade zar zor yana doğru dönebildi. Yaratığın yumruğu yerde bir krater oluşturmuştu. Hatırladığından da hızlı. Konrad bazı yükseltmeler yapmıştı.

Ajanlar şimdi arkasındaydılar, gözlerini dikmiş, donakalmışlardı.

Cade, "İnsanlar, dışarıya!" diye haykırdı. Liderleri—Cade adını biliyordu, Patterson'dı—birden kendine geldi. Geri çekilmeleri için bağırmaya başladı.

"Dışarı çıkın!" diye haykırdı. "Gidin! Artık yalnızca canavarlar karşı karşıya!"

Cade, buna neredeyse gülümseyecekti.

Hazırlandı ve yine kendini yaratığın üzerine bıraktı.

ALTMIŞ DÖRT

Zach, konuta girdiğinde, Gizli Servisten biriyle çarpıştı. Zach'in yüzüne silahını doğrulttu fakat ateşlemedi. Ajan onu tanıdığında gözleri irileşti.

"Barrows? Ne halt ediyorsun burada—"

Arkalarındaki kapı paramparça olana dek, bir tek bunları söyleyebildi.

Yaratıklardan biri. Ölü derisi güçlü kaslarından sarkıyordu, ceset bütün gücünü zar zor elinde tutabiliyordu.

Zach dokunaklı bir biçimde, filmlerdekinden çok daha yavaş, diye düşündü.

O ve ajan—ismi Haney idi—koştular.

Zach, Diplomatik Kabul Odasının kapılarını kapattı.

"CAT (Karşı Atak Takımı) ne cehennemde?" diye haykırdı.

İkisi de çevrelerine bakındılar ve cevabı gördüler.

Cesetler. Fakat bunlar tekrar kalkmayacaklardı. Parçalanmış gibi duruyorlardı. Başkanın yabancı liderleri karşıladığı hol, mezbahaya dönmüştü. İnsan etleri ve kanlar, Jackie Kennedy tarafından seçilmiş duvar kâğıdının her yanına sıçramıştı.

Haney'in kolunu çeken Zach, "Buradan çıkmalıyız," dedi.

Haney, "Sen git," dedi. Metal tüpü omzunda sallandırıyordu. "Ben başkanın ailesini çıkartmalıyım."

"Hayır, dinle—"

Haney arkasından, "Git, koş," diye bağırdı.

Zach ona haykırmak istedi, *Hayır, demek istediğim bu değildi...*

Fakat artık çok geçti.

Çünkü Zach haklıydı. Arkalarındaki yaratık bunu yapmış olamazdı. O ters yöndeydi.

Bir tane daha vardı. Ve o, tam da bu odada onlarla birlikteydi.

ALTMIŞ BEŞ

Erbaş Ryan Garcia, cehennemde olup olmadığını merak etti. Hatırladığı son şey, bir Cihat pisliği ona bağırırken, bir video kameranın önünde diz çöktüğüydü. Neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Sadr şehrindeyken IED (el yapımı bomba) patladıktan sonra, o ve görevdeki diğer kişiler araçlarından alınmışlardı.

Çığlık sesleri. Garcia, teröristlerin ev yapımı video çekimlerini mahvetmeyeceğini garantilemek için fazlasıyla sakinleştirilmişti. Hissettiği tek şey rahatsızlık duygusuydu. Yalnızca adamın çenesini kapatmasını istiyordu.

Çığlık sonunda gittikçe arttı. "Amerika'ya ölüm!" kelimelerini anladı. Ardından: hiçbir şey.

Şimdi bilinci gidip geliyordu, tıpkı alarmı kapatmak için gözlerini açıp, düğmesine basmak gibi. Onun gibi bir şey.

Vücudu—pekâlâ, *kendi* vücudu gibi hissetmiyordu fakat hâlâ kendisini taşıyordu—hareket ediyordu. Acı çekiyordu. Çok acı çekiyordu.

Acısı yalnızca yoluna çıkan bulanık figürlere karşı kollarıyla ve bacaklarıyla saldırdığında geçiyordu.

Yine, tüm bunları kendisi yapmıyormuş gibi hissetti. Tıpkı bir rüya gibiydi, her ne oluyorsa onun başına geliyordu. Beynine doğru giden acıyı hissedebiliyordu fakat diğer her şey gölgelerde kalıyordu.

Soyut bir biçimde, önünde beyaz bir bina olduğunu ve ona doğru ilerlediğini biliyordu. Sanki demiryolları üzerindeydi. Tüm bunların onunla hiçbir alakası yok gibiydi. Gerçekte yoktu.

Gölgeler önüne çıkıp duruyorlardı fakat onu yavaşlatamıyorlardı. Onlara ne olduğunu merak etti.

Tekrar karanlığa savrulmadan önce yalnızca bunları düşünebilmişti.

Batı Kanadı'nda, yaratık kendisine doğru ilerlerken, Cade izledi. Hâlâ merdivenlere doğru gidiyordu.

Şimdiden ona olabildiğince hızla çarpmıştı. Zar zor sersemletebilmişti.

Silah, diye düşündü Cade. Bir silaha ihtiyacım var.

Yakınındaki hiçbir şey işe yaramazdı. Yaratık, hafif silah atışları için çok dayanıklıydı. Duvarlardan sökeceği hiçbir şey de işe yaramazdı.

Birden ne yapması gerektiğini anladı ve anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti.

Yaratık birkaç metre ötesindeydi. Cade, vuruş için kendini hazırladı. Yaratık, yumruklarını diğerleri kadar kolay yolundan çekilmeyen rahatsız edici şeye karşı salladı.

Cade kolu yakaladı, döndürdü ve çevirdi. Tıpkı bir judo hareketi gibiydi. Fakat judodaki gibi yaratığı döndürmek yerine, hareket yüzünden kol omuzdan çıktı, eklemi parçalamıştı.

Yaratık durdu. Cade, acı çekip çekmediklerini merak etti.

Eğer acı çekiyorlarsa, o halde şimdi hareketi canını yakacaktı. Hem de çok.

Kolu, bir beysbol vuruşu yaparcasına savurdu. Konrad ne tür mucizevî bir iksir yaptıysa, kol da yaratık kadar güçlüydü.

Unmenschsoldat'ın kafatasına çarptı ve onu doğal olmayan bir açıyla büktü.

Önünü göremeyen yaratık, ufak çemberler çizmeye başladı.

Cade tekrar savurdu. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ayaklarının altındaki zeminden gelen kutsal olmayan çınlamayı duyabiliyorlardı. Ateş sesleri ve Griff'in ancak dinozor dövüşlerinde çıkabileceğini düşündüğü sesler.

Tüm bunlar arasında, Oval Ofis'teki adamlar sessiz duruyorlardı.

Genç ajan—Terrill, diye hatırlattı Griff kendisine, çocuğun adı Terrill'di—ayağa kalktı ve panik içinde başkana doğru ilerledi. Sanki sadece kendi bedeniyle Curtis'i koruyabilecekti.

Curtis sandalyesinde oturmuş, düşüncelere dalmıştı. Görünürde dünyanın en güçlü adamıydı fakat ne kendini ne de ailesini korumak için hiçbir şey yapamıyordu.

Wyman, kanepelerden birine oturmuş, kendi kendine mırıldanıyor ve şiddetle titriyordu. Griff onun nöbet geçirip geçirmediğini merak etti. Başkan yardımcısına doğru yürüdü.

Birkaç adım yaklaştığında, Wyman sürekli tekrar ettiği cümleleri duydu.

"Bunun henüz olmaması gerekiyordu... Bunun henüz olmaması gerekiyordu... Ben bilmeliydim... Henüz başlamaması gerekiyordu..."

Wyman kafasını kaldırdı ve gevezeliği kesti. Griff'i gördüğünde yüzünde yeni bir korku belirmişti.

Griff sessizce, "Ne dedin?" dedi.

Wyman yutkundu. Yüzünde beliren ifadeyi Griff daha önce yalnızca çizgi filmlerde görmüştü.

"Ben—ben yalnızca—olaylar bu şekilde gelişemez," dedi. "Demek istediğim buydu. Mümkün değil."

Beyaz Saray'da bir yerlerde silah sesleri duyuldu. Hepsi anıden irkildiler. Konuta yakındı. Curtis, sanki isterse metal siperlerin ötesini görebilecekmiş gibi pencereden baktı.

Griff tekrar Wyman'a döndü. Adam büyük bir fiziksel çaba harcayarak, kendini tekrar kontrol altına almıştı. Griff bunun zamanı olmadığını biliyordu.

Parmağını Wyman'ın yüzüne uzattı. "Sonra," dedi. "Sen ve ben biraz konuşacağız."

Wyman'ın küstahlığı biraz bozguna uğramış gibiydi. "O sonranın geleceğini varsayarsak, Ajan Griffin," dedi.

Griff tekrar kapıya doğru yürüdü. Adamın bu konuda hakkı vardı.

ALTMIŞ ALTI

Yaratıklar güçlü ve hızlı, aynı zamanda onlara zarar vermek neredeyse imkânsız, diye düşündü Zach.

Fakat Tanrıya şükür, pek zeki değillerdi.

İki ceset-asker, CAT takımının bedenlerinin üzerinden birbirlerine bakarak, dikiliyorlardı.

Zach, Haney'i Resepsiyon Odasının hemen yanındaki Kabul Odası'na çekti. O esnada yaratıklar hâlâ dikiliyor, birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlardı. Haney, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Zach, "Sessiz dur," dedi. *Unmenschsoldaten*'in kurbanlarını nasıl bulduğunu bilmiyordu—hareket eden her şeyi tesadüfen bulduklarını ve öldürdüklerini düşünüyordu—fakat yine de risk almak istemedi.

Zach, Çin Odası'nın kapısına baktı. Oradan geçerek, Merkezi Salon'a gidebilirlerdi. Oradan da merdivenleri tırmanarak, başkanın odalarına giderlerdi. Belki ailesine ulaşır ve onları dışarıya çıkartırlar-

dı. Haney de aynı yöne doğru bakıyordu. Kafasıyla onayladı. Dikkatlice, salona doğru sıvıştılar. Ardından Patterson ve diğer iki ajan belirdi. Patterson, onları gördüğünde, "Hey!" diye haykırdı.

Ajanlar, Haney ve Zach'e doğru koştular. Zach çılgınlar gibi ellerini sallamaya başladı fakat saklanacak zaman bulamamışlardı. Yaratıklar anında kabul alanının kapısında belirdiler.

Çok gürültü çıkartıyorlardı. Deri ayakkabılar yere vuruyordu. Silahlar ve cephaneler vızıldamaya başladı.

İlk yaratık, ilk ajan geçer geçmez öne doğru adım attı. Bir eliyle, tıpkı bir çiçek gibi ajanı yere fırlattı.

Adamın çığlık atacak zamanı olmadı. Bir saniyede eskiden kafatasının olduğu yerde kan ve kırık kemikler oluştu.

Patterson ve diğer ajan, tereddüt ederek, durdular.

Haney onlara doğru koştu, tabancasıyla yaratığın kafasının arka tarafına ateş ediyordu. Yaratık dönmedi bile.

Ölü ajan yere düştü. Kalbi hâlâ kan pompalıyordu.

İkinci ajan kanda kaydı. Bir dizi üzerine düştü.

Ters bir el darbesiyle yaratık, adamın boynunu kuru bir tahta parçası gibi kırıverdi.

Patterson M16'sını kaldırdı ve ateş etti.

Haney ateş etmeye devam etti, şarjörünü sürekli yeniliyordu.

Yaratık yavaşladı, kurşunlar kafatasından sekiyorlardı.

Patterson tüfeğini bıraktı ve AT4'ü omzundan çıkarttı. Tüpü genişletti ve nişan aldı.

Bir saniye geç hareket etmişti. Kabul Odasından diğer yaratık belirdi ve onu göğsünden yakaladı.

Mücadele etti. Kaçmak kolay olmalıydı ama kaçamadı. Yaratık, parmaklarını ona batırdı. Patterson haykırdı fakat nefesi hemen kesildi.

Yaratık onu sıktı, eliyle adamın göğsünü ezdi, ezdi. Sanki bir kâğıtla tampon yapıyordu. Ajanın beyaz gömleği kanla doldu. Yaratığın eli adamın göğüs kafesinden içeriye girdi ve organlarından geçerek omurgasına ulaştı.

Ajan mücadele etmeyi bıraktı. Vücudunun üst kısmı artık yaratığın yumruğunun içinde yalnızca karmakarışık bir şeye dönüşmüştü.

Biri hâlâ çığlık atıyordu. Zach, bunun Haney olduğunu fark etti, güçsüzlük ve kızgınlık içinde çığlıklar atarak, mermilerini yaratıklara boşaltıyordu.

İlk yaratık döndü ve Kabul Odası'nın kapısını menteşeleriyle birlikte parçaladı.

Kapı, sineklik gibi parçalara ayrılmıştı.

Haney eğilmeyi başardı, neredeyse tam zamanında. Kapı yalnızca ona çarptı.

Yaratık onu salon boyunca savurdu ve adam ta Zach'e kadar geldi.

Zach, Haney'i kavradı ve Çin Odası'na çekti. Adamın kemikleri yok olmuş gibiydi; sanki içindeki her şey jöleye dönmüştü.

Zach, adamı duvara yasladığında, ajan dişlerini gıcırdattı. Zach aptal aptal, "Sorun yok," dedi. "Seni buradan çıkartacağız."

Haney buna güldü. Dudaklarından taze kan baloncukları çıktı.

Söyleyebildiği tek şey, "Elbette," oldu.

Zach adamı tokatlamak istedi. "Ne halt etmemi istiyorsun?"

Adam kulak tırmalayıcı bir sesle, "Burada," dedi ve tüpü Zach'e uzattı. "Ordu bu şeyleri aptallara özel yapmış. Kenarlarını sıraya diz. Güvenliğini çıkart. Emniyet pimini çek. Düğmeye bas."

Zach hayatında bir kez silah almıştı eline. NRA'dan (Ulusal Silah Derneği) bir grup adam onu içki içmeye götürmüştü ve tüm geceyi atış yaparak geçirmişlerdi. Şimdi Haney ondan bir bomba atar kullanmasını istiyordu.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi: "Şaka yapıyor olmalısın."

Adam tekrar öksürdü. "Burada başka birisini görüyor musun Barrows?"

Zach'in yüzünde gördüğü ifadeden hoşlanmamış olmalıydı. Zach'in elini tuttu. "Bunu yap, Barrows. O kahrolası yaratıkları öldür."

Zach sonunda kafasıyla onaylayarak, tüpü aldı. Duvara yaslanmış Haney, rahatlamış görünüyordu. Gözlerindeki mücadele sona ermişti.

Zach, Merkezi Salon'a giden kapıya döndü. Derin bir nefes aldı.

Haney, "Barrows," dedi. Gargara yapıyor gibiydi, içinde ezilen ve kırılan ne varsa hepsi boğazına doluyordu.

Zach durdu.

"Bu işi batırma."

Evet, diye düşündü Zach. Başka yok.

Yaratık hareket etmeyi kestikten sonra bile Cade vurmaya devam etti. Sonunda yaratığın bedeni parçalanmış ve neredeyse kıymaya dönmüştü.

Ölmediyse bile, bir yere kıpırdayamayacaktı.

Merdivenlere baktı. Oradan Oval'a yol yoktu.

Konut'tan bir ses duydu. Ölü etin hareket ederken çıkarttığı sürtme sesi.

Elindekini bıraktı.

Beyaz Saray'ın Merkezi Salon'una doğru yola çıktı. Diğerlerini öldürürken doğaçlama yapması gerekecekti.

Zach dikkatle Merkezi Salon'a girdi. Kafasını kapıdan içeriye sokar sokmaz, o yaratıklardan birinin onu öldürmeye hazır içeride bekliyor olacağını sanıyordu.

Fakat her ikisi de ondan uzaklaşıyorlardı, merdivenlere yönelmişlerdi.

Başkan'ın ailesine doğru gidiyorlardı.

Zach, vuramayacağı yaratığı durdurmak için ne yapması gerektiğini düşündüğü. Ya tamamen ıskalarsa.

Karar vermeye çalışırken tıpkı bir tenis maçı izler gibi kafasını oynatıp duruyordu. Hangisi? Oo piti piti...

Kahretsin, diye düşündü ve tüpü omzuna koydu. Koni biçimli bombayı en yakınındaki yaratığa doğru nişan aldı.

Bir şekilde yaratık biliyordu. Tehdidi hissetti. Ona doğru döndü ve yürümeye başladı.

Zach, kenarları dizdi. Tıpkı kendisine söylendiği gibi.

Ardından Merkezi Salon'un öte yanındaki kapılar açıldı ve Zach neredeyse AT4'ünü düşürüyordu.

Cade.

Diğer *Unmenschsoldat* yarı yolda durdu ve ona doğru döndü.

Cade orada dikilmeye başladı, yaya geçidini bekler gibi sakince durumu değerlendiriyordu.

Zach, AT4'ü tekrar omzuna yerleştirdi. Cade buradaydı. Diğerini o halledebilirdi. Yine derin bir nefes aldı. Yaratığa nişan aldı. İlk güvenliği kapattı. Tamam. İkincisini de kapattı. Emniyeti kaldır. Düğmeye bas.

Cade, Zach'e, "Bekle," diye bağırdı. "Daha ateş etme."

Zach ani bir rahatsızlık hissetti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye haykırdı. Yaratık hızla ona doğru yaklaşıyordu.

"Sana söyleneni yap, Bay Barrows."

Doğru. Yaratığın kendisini bir macuna çevirmesine izin versin.

Fakat yine de bekledi.

Cade, *Unmenschsoldat*'ın önüne geçti. Yaratık onu bloke etmek için sola bir adım attı. Cade yine döndü. Yaratık bir adım daha attı.

Birkaç hareket sonrasında, Cade iki *Unmenschsoldaten*'i sıraya dizmişti. Tek bir atış yeterliydi.

Cade aralarında kalmıştı.

Zach'e, "Ateş et," dedi.

"Fakat sen—"

"Kafaya nişan al."

Zach dişlerini gıcırdattı. Her zaman yapacak yeni bir şey çıkıyordu.

"Yap. *Hemen!*"

Unmenschsoldat şimdi tepesindeydi. Yaratığın yüzü, nişan dürbünün merkezindeydi. Korkunç bir biçimde bakıyordu, yanaklarında et yoktu, cansız ağzının aralığı sırıtma gibi görünüyordu.

Şimdi ya da asla diye karar verdi.

Düğmeye bastı.

Cade tetiğe basıldığını duydu. Yaratığın etli dolgun kolundan kurtularak, zıpladı. Olabildiğince sürünerek, her ikisinden de uzaklaştı.

İnanılmaz derecede uzun süren bir an boyunca, hiçbir şey olmadı. Ardından Zach, fısıltıyla başlayan ve gittikçe bir gürlemeye dönüşen bir ses duydu. Tüp elinden düştü ve roket yaratığa çarptı.

Bir anlık saf bir şaşkınlık sonrasında, roketin yaratığın kafasını kopardığını gördü. Doğrudan vurmuştu.

Ardından roket patladı. Zach her iki Unmenschsoldaten'in retinalarına kadar ateş topunda yandıklarını gördü.

Şok dalgası, tüm aynaları kırdığında salondaki eşyalar çarpıştığında Zach de geriye doğru uçtu.

Zach kulakları çınlayarak ayağa kalktı.

Merkezi salon mahvolmuştu, tavanın yarısı çökmüştü ve içindeki çelik altyapı ortaya çıkmıştı.

Duvarların bazı yerleri yanmıştı. Her yer duman içindeydi. Otomatik yangın söndürme cihazları olabildiğince söndürmeye çalışıyorlardı.

Yıkıma rağmen, *Unmenschsoldaten*'in kalıntılarını görebiliyordu. Büyük parçalara ayrılmışlardı. Kafaları gitmişti.

Zach ömrü boyunca kendisiyle böylesine gurur duymamıştı. Hatta kahrolası kaburgaları bile acımıyordu.

Cade, molozlarla, tavandan sökülen sıvalarla ve damlayan sularla dolu yıkıntıyı geçti. "Aferin," dedi.

Zach gözlerini AT4'e dikti. Hâlâ başarabildiğine inanamıyordu.

Cade, "Kafa onlar için bir kontrol paneli gibi," dedi. "Onu kesersen, bir daha ayağa kalkamazlar."

Zach saf saf kafasıyla onayladı. Cade'in onu sürüklemekte olduğunu fark etmişti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir tane kaldı. Onu bulmalıyım."

Zach, "Hey," dedi. "Bir dakika bekle."

Molozların altında bir şey kıpırdadı.

Yıkıntıdan bir gövde ve kol çıktı. Kafası yoktu, yarı yanmıştı ve yukarıya doğru yükseliyordu. Bir koluyla diğer yaratığın yaralanmış bacağına uzandı.

Cade döndü, o da görmüştü.

Zach, "Bunun onu öldüreceğini söylediğini sanıyordum," dedi.

Cade söylendi.

Yaralı bacak, yaratığın boş kol girişine dank diye yerleşti. Tekrar koluyla uzandı ve bir dirsek eklemi aldı. Başka bir el. Hepsi de gövdedeki boş yerlere takıldı.

"Cade, *sen dedin ki*—"

Yaratık kendini yukarı çekti. Kördü, kalça boşluğundan parmakları kuvvetsizce tutunuyordu. Bir kol, bacak ve başka bir kolun daha üzerinde tıpkı bir tripod gibi durdu.

Cade yalnızca, "Bir üst model," dedi.

Yaratık tıpkı bir hamamböceği gibi emeklemeye başladı. Arka merdivenlere gidiyordu.

Ardından hız kazandı ve köşede kayboldu.

Cade, Zach'e döndü. "Koş," dedi.

Zach sözü ikiletmedi. Merdivenleri çıkarak, aile konutuna doğru fırladı.

ALTMIŞ YEDİ

Cade, hamamböceği-*soldat*'ın üç bacak üzerindeyken, iki taneden çok daha hızlı hareket edebildiğini fark etti. Yaratık merdivenlerden aile konutuna doğru gidiyordu ve merdivenleri bir kerede iki üç basamak çıkıyordu.

İlk katı geçti ve ilerlemeye devam etti, Cade hemen ardındaydı.

Cade önüne geçmek üzere harekete geçti. Zıpladı ve üst tırabzanı temizledi ve ikinci katta yaratıkla karşılaştı.

Yaratık durdu, birdenbire sakıngan davranmaya başlamıştı. Cade onun gözleri olmadan nasıl çevreyi kolaçan edebildiğini anlayamadı. Fakat yaratık, yolunun kendisi tarafından bloke edildiğini biliyordu.

Orada yüz yüze vaziyette durdular. İkisi de diğerinin hamle yapmasını bekliyordu.

Bir an sonra Zach nefes nefese ikinci kata varmıştı.

Hamamböceği-*soldat*, Zach'e doğru döndü, sanki daha kolay bir rakip bulmuş gibiydi.

Cade de ona döndü. "Git buradan."

Yaratık gerildi, saldırmaya hazırlandı.

Zach ikinci kattaki giriş salonuna atladı, ikisinden de uzaklaşmıştı.

Yaratık tıpkı bir örümcek gibi zıpladı, havaya doğru yükseldi. Cade'in üzerinden geçerek, Zach'e ulaşmaya çalışıyordu.

Cade zıpladı ve havada yarı yolda onu durdurmayı başardı. Yere öylesine sert düştüler ki, halının altındaki tahtalar çatırdadı. Cade altta kalmıştı. Bir an afalladı.

Yanlış yerleştirilmiş el, boğazını kavradı. Diğer uzuvları ise sağa sola sallanarak, ona vurmaya başladı.

Arkadan, kollarından biri boynunu yakaladı. Cade yakalanmıştı. Yaratık bir bütünken olduğu kadar güçlü değildi. Fakat yine de yeterince güçlüydü.

Hamamböceği-*soldat*, kafasını kavradı ve çevirmeye başladı.

Zach kendini giriş salonunda olabildiğince uzağa atmıştı. İçinden bir his ona yerde kalmasını söylüyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Yerden belli belirsiz baktı.

Çevrede kimse yoktu.

Arkasındaki merdivenlerde, hâlâ Cade'in yedek parçalarla dövüştüğünü duyabiliyordu.

Tam Zach ayağa kalkmak için kendisini yukarı çekiyordu ki, arkasında ayak sesleri duydu. Dizine sert bir tekme yedi ve yine yere düştü, yüzüstü.

Tam karşılık verecekti ki, biri kulağına bir tabanca dayadı.

Biri sessizce, "Bu tetiği çekmemem için bana bir sebep ver," dedi.

Dört gün önce, Zach altına yapacak kadar korkardı. Fakat şimdi pek az rahatsız olmuştu; bu hayatına karşı yapılan tehditlerde ilk beşe bile giremezdi. "Bu soruya iyi bir cevap var mı?" diye sordu.

Silahı olanın ardından daha yüksekte olan biri konuştu.

"Onu bırakın, aşağılık herifler, onu tanıyorum."

Candace.

"Bayan Curtis, gerçekten geri dönmelisiniz, bu durum kontrolümüz altın—"

Candace, "Canım cehenneme," dedi ve Gizli Servis adamlarını geçerek, yerde yatan Zach'e doğru ilerledi.

Kız onun kalkmasına yardımcı olurken, şaşkın görünüyorlardı.

"Zach," dedi. "Burada neler oluyor?"

Merdivenlerden yine büyük bir gürültü geldi. Belli ki Cade henüz yenmemişti.

Zach, "Uzun hikâye," dedi. "Annen ve erkek kardeşin iyiler mi?"

Gizli Servis ajanı soğukça, "İyiler," dedi. "Panik odasındalar, Bayan Curtis'in de olması gerektiği yerde."

"Eğer ben burada olmasaydım, babamın çalışanlarından birini vuracaktınız."

Diğer Gizli Servis ajanı, "O da bunun bir parçası olabilir," dedi.

Zach, "Candace, o haklı," dedi. Hepsi de ona sanki aptalca bir şey yapmış gibi bakmaya başladılar. Hızlı hızlı, "Benim dahil olduğum konusunda değil," diye düzeltti. "Fakat senin burada olman hakkında. Gerçekten acayip tuhaf şeyler oluyor—"

Kız, "Peki ya babam?" diye sordu. Ve o anda basın için yarattığı o dayanıklı, sahte parti kızı görünümü kayboldu.

Korkmuş ve şaşkın görünüyordu.

"Ona yardımcı olmaya çalışıyoruz. Fakat gerçekten buradan uzaklaşmalısın—"

Zach'in söylemeye çalıştığı şeyi vurgularcasına, insani olmayan ve acı içinde bir çığlık duyuldu. Sanki nesli uzun zaman önce tükenmiş bir hayvanın boğazı parçalanmıştı.

Sadece Zach sesi tanıdı.

Cade.

En yakın Gizli Servis ajanının elinden tüfeğini kaptı—adam hâlâ ses yüzünden şok içindeydi—ve merdivenlere doğru koştu.

Onlara, "Burada kalın," dedi. Zaten adamların da onu takip etmek gibi bir niyetleri yoktu.

Zach onları suçlayamazdı.

Hamamböceği-*soldat* kafasını çevirerek kopartacaktı. Gitgide basıncı artırıyordu, Cade'in boynundaki gerilim yükselmişti.

Mücadele etti fakat her hareketi, yaratığa biraz daha kaldırma gücü sağlıyordu.

Kendini yerden yükseğe kaldırmaya çalıştı fakat yapabildiği tek şey yaratığın pençe gibi parmaklarını daha fazla yüzüne sokmasını sağlamak oldu.

Döndü fakat çok geç dönmüştü. Hamamböceği-*soldat* sertçe çekti ve Cade'in yanağının yarısı, kafatasına kadar soyuldu.

Çığlık attı. Yıllardır böylesi bir acı çekmemişti.

Boynundaki iki eklem daha da gerildi. Buraya kadarmış. Başını koparıyordu.

Kıvrandı ve tekme attı, kafasında yeminin kelimeleri yankılanıyordu, başkanı koruma ihtiyacı ona sertçe çarptı. Hatta çürümüş etlerini bulabildiği yerden parçalamak için dişlerini bile geçirdi.

Hiçbiri işe yaramadı. Yalnızca kendi kanı akıyordu.

Cade ölecekti. Bu sefer, sonsuza dek.

Zach, Cade'i tıpkı bir Dali portresinin ortasında gibi uzuvlardan oluşan bir yığının arasında sıkışmış buldu. Dövüşü kazanıyor gibi görünmüyordu.

Zach, ajanın tüfeğini aldı ve haznesine kurşun yerleştirdi.

Bu da silahın haznesinin içinde bulunan kurşunun çıkmasına neden oldu.

Harika, diye düşündü Zach.

NRA'daki çocuklardan öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Fakat hiçbirini hatırlayamıyordu.

Kurşunların bu yaratığa bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Yaratık yüzüne bir roket yediğinde, sürünerek uzaklaşmıştı.

Sonra Zach, yaratığın arkasındaki açık yarayı gördü. Altındaki kas telleri ve kan pıhtıları görünüyordu. Daha önce aldığı bir yara.

Yaklaşmalıydı. Çok yaklaşmalıydı.

Ah, kahretsin. Roketatarı çalıştırabilmişti. Bu o kadar da zor olamazdı.

Zach, yaratığa doğru yürüdü ve silahın namlusunu yaraya dayadı. Düşünecek fazla zamanı yoktu.

Hızla ve defalarca tetiği çekti.

Hamamböceği-*soldat*, Cade'in üzerinden kalktı. Boynundaki basınç geçti.

Cade belli belirsiz ateş sesiyle bunun arasında bağlantı kurdu fakat sebebi üzerine düşünmedi.

Şimdi bir şansı vardı.

Cade, bacaklarından birini yukarıya doğru kaldırdı ve ellerini yaratığın uzuvlarının ve boynunun arasına koydu ve olabildiğince hızla vurdu.

Hamamböceği-*soldat* havada uçtu, duvara yapıştı ve ardından Antlaşma Odası'na sıçradı.

Cade ayağını geri çekti, sırtını dikleştirdi ve omurgasının yeniden yerine yerleştiğini duydu. Soyulmuş yanağını yeniden yüzüne yerleştirdi.

Zach elinde dumanı tüten bir silahla, her zamanki gibi afallamış vaziyette duruyordu.

Cade de biraz şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim, Zach," dedi.

Bir hamlede merdivenleri tırmandı ve hamamböceği-*soldat'ın* peşinden Antlaşma Odası'na gitti.

Zach, orada aptal aptal dikiliyor, Cade'in o şeyin peşinden gitmesini izliyordu. Yaratık da düzinelerce kurşun yediği halde hâlâ ölmemişti.

Fakat onu şaşırtan şey bu değildi.

Cade, ona, "Teşekkür ederim," demişti. Daha da şaşırtıcı olanı ise: ona "Zach" diye hitap etmiş olmasıydı.

Cade ve Zach'in tam altında Onbaşı Garcia'nın kafasını taşıyan hamamböceği-*soldat*, hiç durmadan Beyaz Saray tiyatrosunu ve ziyaretçiler için olan boş tiyatro salonunu geçti.

Tüm Gizli Ajan ve CAT ekipleri öldüğü için, Unmenschsoldat'ın ilkel hislerini harekete geçirecek hiçbir şey kalmamıştı. Ofisler gece olduğu için kapalıydılar. Saat o kadar geçti ki, en inatçı çalışanlar bile evlerine gitmişlerdi.

Garcia duymaktan veya görmekten ziyade, üzerindeki gürültüyü hissedebiliyordu. Fakat gürültü onu, binanın öbür tarafındaki parıldayan ışık gibi çağırmıyordu.

Işık, yaşamdı. Bu kadarını hatırlayabiliyordu.

O yöne gitmek için bilinçli bir seçim yapmadı fakat *Unmenschsoldat*'ın bedeni doğrudan o yöne doğru gitti. Sanki çağırılıyor gibiydi.

Garcia, az çok bir şeye binmiş gibi ilerliyordu.

Hamamböceği-*soldat* yaralanmıştı. Antlaşma odasının köşesine korkuyla sindi, deli gibi duvarı tırmalıyordu.

Cade, işini şansa bırakmayacaktı.

Odayı gözleriyle taradı ve ihtiyacı olan şeyi buldu.

Başkanlık Masası. Tarihi otantik bir parça. HMS Resolute'un kerestelerinden yapılmıştı. Kraliçe Viktorya'nın, Birleşik Devletlere bir armağanıydı. Bir düzine başkanlık dönemi süresince Oval Ofis'teydi. Roosevelt, masayı tekerlekli sandalyesini gizleyecek şekilde modifiye ettirtmişti. Kennedy'nin çocukları masanın altında oynamışlardı. Reagan, en sevdiği sandalyesine uyması için yükselttirmişti. Fakat Curtis başka bir masa seçmişti ve masa da Antlaşma Odası'na gitmişti.

Başkanlık Masası hakkındaki tüm bu ıvır zıvırlar arasında, Cade'in umurunda olan bir tek şey vardı: dört yüz elli kilogram ağırlığındaydı.

Cade masayı olabildiğince yukarıya kaldırdı. Yolundaki kanepeyi tekmeleyerek, uzaklaştırdı.

Hamamböceği-*soldat* döndü, uzuvları birbirine karışmıştı. Ya kaçmaya ya da saldırmaya çalışıyordu, Cade hangisi olduğunu anlayamadı.

Masayla olabildiğince sert bir biçimde vurdu.

Yaratık dümdüz oldu, kemikleri kırılırken çıtırdama sesleri duyuldu.

Başkanlık Masası parçalara ayrıldı. Cade'in hamamböceği-*soldat*'*a* tekrar vurması için yerde yeterince masa parçası vardı.

Bu defa masa tamamen parçalandı. Yaratık bir bacağını kıpırdattı, sonra hareket etmeyi sonsuza dek kesti.

Cade, Antlaşma Odası'ndan nefes nefese çıktı. Yorulduğunu fark etti. Bu kadar yorulmamalıydı. Son bir kaç günkü tüm hırpalanmaya rağmen, normalde bu kadar yorulmazdı. Tek yapmak istediği şey, uyumaktı.

Yukarıya baktı.

Cevabını yukarıdaki aydınlık verdi. Gece yavaş yavaş parlak bir griye dönüşüyordu.

Güneş doğuyordu.

Zach hâlâ holde duruyordu, elinde silahı vardı.

"Lütfen, işimizin bittiğini söyle."

Cade kafasını salladı. "Üç etti," dedi. "Hâlâ bir tane var."

Cade hâlâ elinde, Başkanlık Masasının bir parçasını tuttuğunu fark etti. Onu bıraktı ve ellerini dizlerine koydu. Bir haftalık uyku isteğini bastırmaya çalıştı.

"Cade, pek iyi görünmüyorsun."

Cade cevap vermedi. Zamanı azalıyordu, gücü tükeniyordu.

Bildiği tüm numaraları kullanmıştı ve dışarıda hâlâ bir tane *Unmenschsoldat* vardı.

Düşünmek zorlaşmıştı. Dikkatini toplamaya çalıştı.

"Cade?"

Tıpkı buna olduğu gibi bir cevabı vardı.

"Hemen döneceğim," dedi.

Zach ona seslendiğinde koridorun yarısını geçmişti.

"Ne? Nereye gidiyorsun?"

Cade omzunun üzerinden, "Oval Ofis'e git," diye bağırdı. "Olabildiğince hızla geleceğim."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Cade, "Doğaçlama," diye seslendi ve ardından merdivenlerde gözden kayboldu.

Zach bir an orada durup Cade'in gittiği yöne doğru baktı.

Cade'in geri dönmeyeceğini fark ettiğinde, "Oh, *haydi*!" diye bağırdı.

Bir ses duydu. Üzerinde, giriş salonundaki iki ajan ona bakıyorlardı. Candace arkalarındaydı.

"Zach?" dedi. "İyi misin?"

Zach kafasıyla onayladı. "Süper." Ajanlara baktı. "Daha fazla kurşuna ihtiyacım var."

Adamlar birbirlerine baktılar ve ardından biri omzunu silkerek ona yedek şarjörü verdi.

Zach şarjörü yakaladı ve boş şarjörü çıkartarak yeniden doldurdu. Ne yaptığını artık hemen hemen biliyor gibiydi. NRA'daki çocuklar onunla gurur duyarlardı.

"Kızı tekrar panik odasına götürün."

Ajanlar ona gidip kendinin becermesini söylemediler. Zach, birden fazla uzvu bulunan bir yaratıkla dövüşmesinin saygınlığını artırdığını tahmin etti.

Nazikçe Candace'in kollarını tuttular ve onu geri çekmeye başladılar.

Kız, "Zach," dedi, "ne yapacaksın?"

Zach, "Sorun yok, Candace," dedi. "Ben başkanı kontrol edeceğim."

Kız hâlâ emin değildi. Fakat iki ajanın onu götürmelerine izin verdi.

Zach, adrenalin titremeleri başlamadan kız gittiği için memnundu. Batı Kanadı'na doğru tıpkı bir spastik gibi koşmaya başladı. Beyninin yüzde 99'u öleceğinden emindi.

Yine de kalan yüzde bir—muhtemelen aptal olan kısmı—eğer isterse istediği zaman Candace'i Lincoln Yatak odasında tekrar ağırlayabileceğini düşünüyordu.

Yapması gereken tek şey hayatta kalmaktı.

ALTMIŞ SEKİZ

Özgürlüğün korunması gereken bazı zamanlarda, canavarların serbest bırakılması gerekir.

—Başkan Andrew Johnson, kişisel günlük

Oval Ofis, bir kaç dakikadır sessizdi. Ağır çelik paneller tarafından bastırılmasına rağmen, patlamayı duymuşlardı. Ardından sessizlik.

Griff kapıda durarak, dinledi. Silahını çekmişti. Neler olduğundan emin değildi. Belki de savaş çoktan sona ermişti. Belki de Cade kaybetmişti. Bilmiyordu.

Diğer taraftan, Wyman bir karara varmış gibiydi.

Ayağa kalktı, blazerini ve pijamasını olabildiğince düzeltti. Griff'e doğru yürüdü.

"Ajan Griffin," dedi. "Kapıyı açın. Ben çıkıyorum."

Griff, bu aşamada hiçbir şeyin kendisini güldüremeyeceğini sanıyordu. Her zamanki gibi Wyman'ı hafife almıştı.

Griff, "Ciddi olamazsınız," dedi.

Wyman kafasıyla onayladı. Elbette öyleydi. Griff, onun yanağının titrediğini görebiliyordu. Wyman kendini zar zor tutuyordu. Bir şekilde, bunun bir plan olduğuna kanaat getirdi. Yalnızca yürüyüp, gidecekti.

"Bay Başkan Yardımcısı—"

Wyman sözünü kesti. "Size bir emir veriyorum, Ajan Griffin. Bu emre uyacaksınız. Emrime uyarak, kapıyı açın."

Başkan şaşkınlıkla baktı. "Les," dedi. "Otur."

Wyman onu duymazlıktan geldi. "Ajan Griffin, benim burada olmamam gerekiyordu. Ben burada olmamalıydım ve siz de kapıyı açın."

Sonlarına doğru sesi cırtlaklaşmıştı.

Başkan sakin bir ses tonuyla, "Hiçbirimizin burada olmaması gerekiyordu, Les," dedi. "Yalnızca yerine otur."

"Anlamıyorsunuz, ben burada olmamalıydım! Şimdi şu kahrolası kapıyı açın."

Griff'e doğru uzandı. Griff, kendini zayıf hissetmesine rağmen onu durdurdu. Başkan yardımcısının kolunu olabildiğince sert çekti ve onu uzaklaştırdı.

Wyman elinden geldiği kadar sert mücadele etti. Griff onun ilerlemesine izin vermedi.

"*Kapıyı aç!*" diye haykırdı.

Griff ondan ölesiye sıkılmıştı. Onu kendi sandalyesine itti. Sertçe.

"Otur yerine, Lester," diye emretti.

Wyman'ın gözlerinde yaşlar belirdi fakat kıpırdamadı.

Tam da o anda kapılardaki ilk patlama gerçekleşti.

Aşağıdaki merdivenlerde, P-OCK'ta ve tünel boyunca. Yeraltında, Cade tam hızına kavuşuyordu. Çok kısa bir zamanda bir buçuk kilometre gerideki Smithsonian'a ulaştığında, yanağındaki yara iyileşmişti.

Cade, Griff'in Kosova'daki metal kutuyu sakladığı dolabı açtı. Yavaşça geriye çekilerek, kutuyu açtı. Reliquary'nin kasvetli havasında obje hafif beyaz bir ışıkla parıldadı.

Bu Diğer Taraf'tan gelen bir obje değildi. Vukodlak bunu A.B.D. Elçiliğinden ele geçirmişti.

O zamana kadar Kosova çatışması sırasında bombalanan bir Doğu Ortodoks manastırında duruyordu.

Bu bir insan eliydi, mükemmel bir biçimde korunmuştu ve metal bir zırh eldivenin içinde saklanmıştı. Metal zırh eldiven, en az on dördüncü yüzyıldan kalmaydı, el ise çok daha yaşlıydı.

Yahya Peygamber'in eliydi. Güya. El, bir meleğe ve ardından da İsa'nın kafasına dokunmuştu. Bu kalıntının, iyileştirme gücü ve ölüleri yaşama döndürme gücü olduğuna inanılıyordu.

Güya.

Cade'nin bildiği tek şey ise, elin canını yaktığıydı. Hem de boynundaki hançerden daha fazla. Gücü vardı.

Yeterince gücü olmasını umut etti.

Kutuyu tekrar kapattı ve Beyaz Saray'a çıkan tünele doğru koşmaya başladı.

Zach duvarların titrediğini hissetti. Köşeyi döndü ve son *Unmenschsoldat*'ın Oval Ofis'in kapısına yüklendiğini gördü.

Zach durdu.

Kapı kırılmaya başlamıştı, menteşelerinden ayrılıyordu.

Yaratık yumruklamaya devam etti.

Zach nişan aldı ve ateş etti.

Aptal. Belirli açık bir yarası olmadan, kurşunların diğer yaratıklarda olduğundan fazla işe yaradığı yoktu.

Şarjörü üzerine boşalttı ve hiçbir şey olmadı.

Zach, kızgınlıkla haykırdı. Boş silahı yaratığın kafasına fırlattı.

Kafasından zıplayan silahın yine hiçbir etkisi olmadı.

Aslında, biraz etki etmişti.

Yaratık kafasını 180 derece döndürerek, Zach'e baktı.

Kapıyı yumruklamayı kesti. Bedeni de yüzüyle aynı hizaya geldi.

Zach'e doğru yürümeye başladı.

Oh, güzel, diye düşündü Zach. Onu kızdırmayı başardım.

Onbaşı Garcia neden kilitli kapıdan içeri girmeye çalıştığını bilmiyordu. Acelesi var gibiydi ama bu ona tabi değildi. Vücudu, kendi kendine hareket ediyordu. Ve vücudu, kapının öbür yanında her ne varsa ondan nefret ediyordu. Sanki orada yüksek sesle bir köpek uluyordu ve altındaki beden onu susturmak için her şeyi yapabilirdi.

Kafasının ardında bir şey hissetti. Garcia döndü, tüm bu kâbus boyunca kendisi için ilk defa bir şey yapabiliyordu. Takım elbiseli genç bir adam gördü. Lisedeyken hiç hoşlanmadığı sosis tipli bir çocuk. Öğrenci-hükümete çalışıyor, üniversiteli, kibirli, zengin aşağılık herif.

Dönmeye karar vermemişti. Bedeni döndü ve küçük pislik için harekete geçti. Garcia şimdi hissedebiliyordu, yüksek sesli ıslık. Takım elbiseli heriften geliyordu.

Çok rahatsız ediciydi. Ve birden tamamen yok etme dürtüsünü algıladı.

Oval Ofis'in içinde, ani sessizlik, kapının yumruklanmasından veya parçalanmasından daha rahatsız ediciydi.

Başkan Curtis ayağa kalktı. Ajan Terrill, onunla kapı arasında durdu fakat başkan genç adamı yolundan çekti. Kendisi görmek istiyordu.

Griff bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ateş etme sesleri duymuştu fakat herhangi bir kurşunun yaratığa zarar vermesi mümkün değildi.

Wyman fazlasıyla iyimserdi.

Yüzünde bir sırıtmayla, "Gitti," dedi. "Buradan çıkabiliriz."

Griff, "Bu iyi bir fikir değil," dedi.

Wyman başkana döndü, yüzünde asabi bir tavır vardı. "Sam, gitmemiz gerekiyor. Buradan çıkmalıyız. Bu bizim tek şansımız olabilir."

Başkan, Griff'e baktı.

"Ajan Griffin. Neler olduğunu anlamanın bir yolu var mı?"

Wyman, başkana doğru atıldı, Terrill tarafından son anda durduruldu. "Kahretsin, beni dinle," diye yalvardı. "Daha fazla zaman kaybetme. Kapıyı aç."

Başkan ona baktı, ardından da tekrar Griff'e baktı.

Griff, "Yapmayın," dedi. "Burada durmalıyız, beklemeliyiz—"

Wyman, Griff'i geçti ve kapıya doğru atıldı. Çelik paneller geriye çekildi.

Griff şok içinde çok değerli bir saniyeyi kaybetti.

Wyman kapıyı açmıştı.

Zach, orada dikilmiş, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Eğer yaratık kendisini kovalarsa, Oval Ofis'e girmezdi. Belki başkanı kurtarabilmek için kendini feda edebilirdi.

Bundan daha iyi bir planı olmalıydı.

Fakat elinde yalnızca bu vardı ve *Unmenschsoldat* ona doğru yürümeye devam ediyordu.

Pat diye bir ses duydu. Oval Ofis'in kapısı açıldı. Yaratığın yumrukları, çelik paneli parçalamıştı, o da gövdesine takılmıştı. Fakat bacağı ve kalan yerleri açıktaydı.

Wyman uğraşarak, dışarıya uzandı.

Zach neredeyse gözlerine inanamıyordu. Wyman kıvranıp duruyordu. Sıkışık kapıdan geçebilmek için olabildiğince düz durmaya çalışıyordu. Öylesine gözü dönmüştü ki, yaratığı bile görmedi.

Fakat yaratık onu gördü. Kafasını tekrar döndürdü ve başkan yardımcısının aceleci hareketlerine gözlerini dikti.

Yaratık tereddüt etti. Zach onun şimdi Oval Ofis'in içine girebileceğini biliyordu. Yaratığın tek bir yumruğuyla kapı uçar giderdi.

Wyman'ı kurtarmak için ölme fikrinden hoşlanmadı fakat yapılması gerektiğini düşündü.

Yerden bir parça kırık tahta aldı ve yaratığa doğru koşmaya başladı. Tüm gücüyle tahtayı savurdu.

Cade, tam zamanında Batı Kanadı koridoruna girerek, tüm bu olanları görebildi, donmuş bir açıyla. Önce Zach, uydurma silahıyla. Ardından *Unmenschsoldat*, çoktan Oval Ofis'e dönmüş. Ardından Wyman, kapıya sıkışmış, yerinde duramıyor ve gözleri korkuyla dolu.

Cade'in kutuyu açacak vakti yoktu. Onu bıraktı ve Zach'i yakasından tutarak tehlikeden uzaklaştırdı.

Ardından kendisi yaratığın üstüne zıpladı.

Griff, Wyman'ı ceketinden tutarak, onu odaya çekiştirmeye başladı. Wyman tekmeler attı ve kendini barikat oluşturan mobilyaların üzerine devirdi. Bu son derece komik, abartılı hareketle oynan bir komedi gibi durabilirdi. Eğer Wyman hepsini öldürmeye çalışmış olmasaydı. Griff daha da sert çekti.

Gözünün ucuyla, Terrill'in yardım etmek için hareketlendiğini gördü.

"Başkanla kal," diye emretti ve çocuk hızla kalktı. Sonunda, diye düşündü Griff, sözlerimi dinleyen biri var.

Birden, Wyman çekmeyi bırakıp, itmeye başladı. Sıkışmıştı. Ve tekrar ofise dönmeye çalışıyordu.

Griff, kapı aralığından baktı. Cade'in yaratığı yakaladığını gördü.

Her ikisi de tökezliyorlar ve koridor boyunca her şeyi yıkıyorlardı. Kapıya doğru geliyorlardı. Tam zamanında Wyman'ı kurtardı.

Cade ve yaratık kapıyı parçaladılar ve kalan panel de düştü.

Griff'in uydurduğu barikattaki mobilyaları parçaladılar, tahta parçaları kürdan gibi kırılarak, yere düştü. Tam halıdaki başkanlık armasının ortasına.

Ajan Terrill, başkanı Cade'in yolundan çekti. Başkan orada şok içinde, zamanda kaybolmuş gibi duruyordu. Yaratık, Cade'e yumruk atmak için kolunu geriye doğru attı. Dirseği, genç adamın kafasına

denk geldi. Terrill'in boynu tıpkı bir gazoz kapağı gibi gitti. Kolları ve bacakları yere düşerken bez bir bebek gibiydi.

Başka bir anlamsız ölüm. Bir an Cade, yaratığın yumruğundan kaçarken bile öfke dışında hiçbir şey göremedi.

Dişlerini çıkarttı ve her iki elini de başının üzerine kaldırdı. Zıpladı, aşağıya düşerken kollarını aşağıya doğru indirdi. Tüm gücüyle, topladığı her şeyle ve yerçekiminin de gücüyle, yumruklarını yaratığın kafatasına indirdi.

Yaratık durdu, sallandı ve ona doğru ilerlemeye devam etti.

Cade günün ilk ışıklarını görebiliyordu. Birkaç dakikası kalmıştı.

Bir şansı vardı.

Omzunun üzerinden, "Zach," diye bağırdı. "Bana kutuyu at."

Zach, Cade'in kendisini fırlattığı yerden yeni kalkmıştı. Koridordan Oval Ofis'in içini rahatlıkla görebiliyordu.

Cade'in emrini duydu ve koridordaki kutuyu gördü. Birkaç metre ötesindeydi.

İleri doğru koştu, kutuyu aldı ve kapıya ilerledi.

Kutu, Cade'in uzanan eline doğru havada ilerledi.

Griff biliyordu: Cade yapamayacaktı.

Vampir dönerek, Zach'e bağırdığında, o anda sırtını yaratığa dönmüştü ve kendini savunmasız bırakmıştı.

Yaratığın ihtiyacı olan tek şey buydu. Çoktan Cade'e uzanmaya başlamıştı. İnsani olmayan güçlü eliyle kafasını koparmaya hazırlanıyordu.

Griff, başkanın yaşamının Cade'in ellerinde olduğunu biliyordu.

Çok zor bir karar değildi, hele de tam o noktadaysanız.

Tüm gücünü bacaklarına verdi ve Cade ile yaratığın arasına girdi.

Cade kutuyu havada yakaladı. Tam zamanında dönerek, yaratığın elini Griff'in göğsüne soktuğunu gördü.

Griff'in yüzü acıyla doluydu, gözleri şok içindeydi.

Yaratık, bileğini salladı, sanki tatsız bir şeyi parmaklarından siliyordu ve Griff uçarak, odanın diğer tarafına düştü.

Yüzyıllardır ilk kez, Cade tereddüt etti. Griff'in kendisi için kazandığı zamanı acı içinde kullandı.

Onbaşı Garcia geri dönmüştü. Nereye gittiğini bilmiyordu fakat bu işten yorulmuştu. Bu tuhaf kâbustan ve bu acıdan sıkılmıştı. Bir adamın üstünde duruyordu—adam bir yerlerden tanıdık geliyordu, televizyonda gördüğü biri—ve elleri yine hareket ediyordu. O adamı tutarak, ona korkunç bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

Bu şeyleri yapmaktan sıkılmıştı. Ama aslında yapan da kendisi değildi. Duramıyordu çünkü kontrol kendisinde değildi.

Her şey bulanıklaştı. Her şey daha da fazla canını yakmaya başladı. Yüksek sesli gürültü, şimdi bir çığlığa dönüşmüştü ve sesler o adamdan geliyordu. Garcia bu işin bitmesini çok istiyordu ve bunu yapmanın tek yolu da o sesi durdurmaktı.

Sonra adamı tanıdı. Adam, başkandı. Başkan, rüyasında ne yapıyordu?

Durdu. Bilinçli bir çaba harcadı, sanki derin bir rüyadan uyanıyordu fakat bedeni hareket etmeyi durdurdu.

Garcia orada kalakaldı, şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Bu yanlıştı. Neler olduğunu bilmiyordu fakat yalnızca bunun *yanlış* olduğunu biliyordu.

Yaratık duraksadı. Cade hafifçe şükretti. Zamanı vardı.

Yaratıkla başkan arasına girdi ve Curtis'i duvara itti. Tam kutuyu açacakken, bir şey fark etti.

Yaratığın gözlerine baktı. Acıyı ve şaşkınlığı gördü, bir şeyin—*birinin*—bilinç kazanmaya başladığını ve ümitsizce cevaplar aradığını fark etti.

Cade orada insani bir şey görmüştü.

Kutuyu açtı.

Yahya Peygamber'in eli ışığıyla yaratığı kapladı.

Anında etki gösterdi. Onbaşının gözlerindeki parlama. Ryan Garcia, doğal olmayan yeniden doğuşu sona erdiğinde, dışarıya çıktı. Uzuvlar dağılıp, düşmeye başladı. Bedeni yere düştü.

Tekrar ölmüştü. Olması gereken şeye ve olması gereken yere dönmüştü: çoktan hayatını kaybetmiş olan adamların boş parçaları.

Oval Ofis birdenbire mezar sessizliğine büründü.

ALTMIŞ DOKUZ

Cade çok hafif bir nefes alma sesi duydu. Kutuyu kapatarak, Griff'e gitti. Yaşlı adam, çöpe doğru atılan fakat yerini bulamayan bir kâğıt parçası gibi yatıyordu. Gövdesinin ortasındaki yaradan yavaşça kan akıyordu.

Fazla zamanı kalmamıştı.

Cade, onu duyması için yaklaşması gerekmemesine rağmen, eğildi.

Griff, "Başkan?" diye fısıldadı.

Cade, "Güvende," dedi. "Çok iyiydin."

Griff'in burnundan ve ağzından pembe köpükler çıktı. "Durumum kötü."

"Şu an nasıl nefes aldığını bilmiyorum."

Griff öksürdü, ancak bu kadar gülebiliyordu. "Teşekkürler." Daha fazla pembe köpük.

Cade, Griff'in sisli gözleri önünde kutuyu tuttu. "Bu seni kurtarabilir."

Griff acılı görünüyordu ve bunun sebebi ölüyor olmasıydı. Bu hayal kırıklığıydı. Yapabildiğince kafasını salladı. "Doğru değil," dedi. "Biliyorsun. Zamanı geldi."

"Öyle olmak zorunda değil."

Griff sarsıldı ve titremeye başladı. Tekrar konuşması biraz zaman aldı. "Cade... Hoş...çakal."

Cade kutuyu yere koydu. Griff'in ellerini ellerine aldı ve salladı.

Griff, "Yorgunum," dedi. Ardından ruhunu teslim etti.

Zach odaya girdi. Yerdeki başkan armasının üzerine yayılmış yaratığın parçalarına baktı. Cade'i Griff'in üzerine eğilmiş halde gördü.

"Kazandık mı?" diye sordu.

Cade eğildi ve Griff'in gözlerini kapattı.

"Kaybetmedik," dedi. "O kadarı yeter."

Zach, Griff'e doğru baktı ve neler olduğunu anladı. Nefesi boğazında tıkandı.

Masanın ardından, başkan kendini biraz yukarı çekti. Sanki her şeyi silmek istiyormuşçasına kafasını salladı.

Cade ona doğru gitti ve kalkmasına yardımcı oldu. Başkan önce Zach'e sonra da Griff'in bedenine baktı.

Cade'e, "Üzgünüm," dedi. "O iyi bir adamdı."

Cade kafasıyla onayladı.

Dahili hat bipledi, şaşırtıcı derecede olağan bir ses duyuldu. Curtis cevap verdi. "Başkan konuşuyor."

Diğer tarafta yeni bir Gizli Servis ajanı rahatlayarak anlaşılmaz sözler söyledi. İletişim hatları tekrar kurulmuştu. Takviye ekipler ve ordu gelmişti.

Curtis onun sözünü kesti, sesi düzgün ve emretmeye hazırdı. "Beyaz Saray'ın çevresindeki hava sahasını açık tutun. Sokağa bir hat çekin. Ve tıbbi yardım gönderin. Yaralıyız."

"Evet, efendim, Bay Başkan. İyi misiniz?"

Bir an dahili hattı kapattı ve Cade ve Zach'e baktı. "Ailem?"

Zach, "Onların yanından yeni ayrıldık," dedi. "Panik odasındalar. Tek bir çizik bile almadılar."

Başkan derin bir nefes aldı. Tekrar düğmeye bastı.

Ajana, "Ben iyiyim," dedi.

Eşyaların hareket ettirildiğini duydular. Cade bunu savaş duruşu sandı ve ardından rahatladı. Bir saniye sonra kırık bir kanepenin altından Wyman çıktı.

Ofisi sanki perdeleri ölçüyormuş gibi gözleriyle taradı. Yıkıma baktı. Cesetlere. Yerdeki kana.

Saçını düzeltti. Cade'e ve Zach'e, ardından da Griff'in cesedine baktı.

"Sanırım bana, 'Sana söylemiştik,' diyeceksiniz," dedi.

Cade yemini yüzünden başkan yardımcısına yapmak istediği şeyi yapamıyordu.

Zach ise yeminli değildi. Adamın yüzüne sert bir yumruk attı ve onu sırtüstü yere düşürdü.

Wyman, Oval Ofis halısının üzerinde şaşkınlık ve gözyaşları içinde oturdu.

Zach, "Tek kelime daha etme," diye onu uyardı ve yumruğunu tekrar geriye doğru çekti. "Tek kelime daha. *Efendim.*"

Cade, kendine rağmen yüzünde bir sırıtma oluştuğunu hissetti. Bir vampir için bu sırıtma, gülmekten yere yıkılmakla aynı şeydi.

Güneş ışığı pencerelerden içeriye girmeye başladı. Aşağı katta askerleri ve Gizli Servis adamlarını duyabiliyorlardı. Panik içinde sesler ve emirler. Dışarıda sirenler. Medya çok uzakta olamazdı.

Cade döndü ve asansöre doğru ilerledi. P-OCK ve ardından da tünele gidiyordu.

Zach başkana baktığında, başkan kafasıyla onayladı. Gitme vakti gelmişti.

Cade'i asansöre doğru takip etti. Kapılar kapandığında Wyman hâlâ onlara bağırıyordu.

SON SÖZ

CIA YÖNETİM MERKEZİ, LANGLEY, VIRGINIA

Telefondaki gözlüklü adam, "Hayır, efendim," dedi. "Beyaz Saray kimseye bir şey söylemedi. İntihar bombacısının saldırısı olduğunu söylediler. *Unmenschsoldaten*'in kamuya ulaşacağına dair hiçbir kanıt yok. Curtis'in onay reytingleri daha da yukarıya çıktı."

Sessiz bir geri planda CNN, aynı görüntüyü tekrar tekrar yayınladı: BEYAZ SARAYA SALDIRI yazan bir grafik görülüyor ve ardından ekranı kaplayan bir ışık patlaması gerçekleşiyordu.

Telefondan kızgın bir ses geldi. "Evet, efendim," dedi. "Bunun komik olmadığını biliyorum.

Daha da sert sözler. Dinledi. "Kendimi savunmam gerekirse efendim, Ajan Holt tam da kendisinden beklendiği gibi davrandı. Konrad'a yardım etmek için yapabileceği her şeyi yaptı ve hepsinin kendi fikri olduğuna inandı."

Bu pek iyi gitmedi. Tekrar hakaretleri dinledi. Başarısızlığına dayanarak yok edilebilirdi fakat bununla yaşamayı öğrenebilirdi. Zaten onu yok edecek olsalar da bunu ona söylemezlerdi.

"Evet, efendim," dedi. "Özür dilerim. Yanlış yaptım."

Üstü telefonu kapattı, adamı aniden ofisin sessizliğine mahkûm etti. Yavaş yavaş adam saatin gece yarısını geçtiğini fark etti ve bu bölümde çalışan tek ajan o kalmıştı. Diğer herkes saatler önce gitmişti. Tekrar. Karısı onun canını okuyacaktı.

İçini çekti. Biraz minnettarlık beklemek fazla mıydı? Görevini yerine getirmişti. Hiçbir kanıt Şirket'e doğru uzanmıyordu. Holt gerçek planı asla öğrenmemişti veya adamın kendisini nasıl manipüle ettiğini. Yaşlanmakla ilgili obsesif korkusunu kullanarak ve onu Konrad'a atayarak, neredeyse Kehanetlerden birini yerine getiriyordu.

En rahatsız edici yanı ise işe yaraması gereken bir plan olmasıydı. Ve yarardı da, eğer Konrad işe Cade'i sokmasaydı. Gerçi vampirin ciddi bir tehdit haline gelme olasılığı da vardı. Daha sonra bir yarar-zarar analizi yapması gerekiyordu.

Gözlüklü adam içini çekti ve bilgisayarına döndü. Faresini tıklayarak, YAPILACAKLAR listesini açtı. "Mezarlarından Kalkan Ölüler" kısmını tekrar iş kolonuna geçirdi. "Gökyüzü Siyaha Dönecek" ve "Ay Kan Kırmızısı Olacak" maddelerinin hemen önüne koymuştu.

Holt'u kimin öldürdüğünü merak etti—Cade mi, Konrad mı? Onun için pek fark etmiyordu.

Ah, pekâlâ, diye düşündü. Tekrar eski çizim tahtasına dönelim. Ne de olsa Mahşer kendiliğinden gelmeyecekti.

YÖNETİM OFİSİ BİNASI, WASHINGTON, D.C.

Başkan Curtis, Wyman'ın masasının ardında oturuyordu. Beyaz Saray'a yapılan saldırı yüzünden şu an bir ofisi yoktu ama yapacak işleri vardı.

Wyman tıklatmadan girdi. Curtis ona sertçe baktı.

Wyman, "Üzgünüm," dedi. "Burayı hâlâ kendi ofisim olarak düşünüyorum. Bir şey unutmuşum. Bir dakika içinde çıkarım."

Wyman'ın sol gözü şimdi daha da kötü görünüyordu, muhteşem bir morartıyla soyulmuştu. Bunun suçunu terörist saldırganlara atmışlardı fakat Curtis yumruğu hatırladığında, gülümsedi. Zach'in bu kadar sağlam bir sağ eli olduğunu kim bilebilirdi ki?

Curtis, "Sorun değil," dedi. "Hazır buradayken, sana sormak istediğim bir şey vardı."

Wyman kapıda durdu. Curtis mi hayal ediyordu yoksa birden endişelenmiş miydi adam?

"Griffin sana ne söyledi? Seni köşeye çektiğinde?"

Wyman'ın yüzü bomboştu. Ardından hatırlamış gibi göründü. "Oh, o olay. Bana sadece sakin olmamı söyledi. Paniklemememi. Sanırım şöyleydi, 'Biraz cesaretlen' "

Curtis bir an başkan yardımcısına baktı. "Hain hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

Wyman duraksadı, ardından kaşlarını çattı. "Hain?"

Curtis, "Birinin güvenlik evinin yerini söylemiş olması lazım," dedi.

"Sanırım ikimiz de Griffin olmadığını biliyoruz. Belki sana bir şey söylemiş olabilir diye umut ediyordum."

Wyman, "Oh," dedi. Omzunu silkti. "Hayır. Öyle bir şey söylemedi.

Curtis, "Yazık," dedi.

Wyman, "Evet," dedi.

Trajik.

Curtis, önündeki kâğıtlara döndü.

Wyman gitmek üzere döndü.

Curtis, "O halde onu aramaya devam edeceğiz," dedi.

Wyman durdu.

Başkan, "Haini demek istiyorum," diye devam etti. "Elbette, artık bir hain olduğunu bildiğimize göre başka bir şey deneyecek kadar aptal olamaz."

Wyman kafasıyla onayladı. "Veya çok kararlıdır," dedi.

Curtis gözlerini ona dikti; bomboş bir ifade dışında bir şey göremiyordu.

Bir süre sonra, "İyi geceler, Les," dedi.

Wyman, "İyi geceler Bay Başkan," dedi ve çıktı.

İSLAMABAD'IN DIŞI, PAKİSTAN

Konrad'ın kılavuzu olan cübbe giymiş, sakallı ve asık yüzlü genç adam çalışacağı kulübeyi gösterdi.

Küçük kamptaki en gelişmiş tesisti. Tuvaleti veya akan suyu yoktu. Yerdeki muşambanın üzerindeki pisliklerin arasında, odanın merkezinde çizik içinde ve yıpranmış bir mutfak masası duruyordu.

Konrad'ın ilk laboratuarı ki o bir ortaçağ kalesindeydi, bundan daha temizdi.

Anlaşma böyle değildi fakat Konrad'ın pek de seçme şansı olmamıştı. Ona söz verilen Dubai'deki tesis—lüks dükkânlara, alışveriş merkezlerine ve beş yıldızlı otellere yürüme mesafesindeydi—şimdi çok açıktaydı. Beyaz Saray'a yapılan saldırıdan sonra, A.B.D. ordusu, Khaled ve grubuyla ilişkili tüm ipuçlarını araştırıyordu. Bankalar hesaplarını dondurmuştu. Khaled'in bağlantıları güvenli bölgelere gitmek zorunda kalmışlardı—Pakistan. Ve Konrad da onlara katılmak zorunda kalmıştı.

Pekâlâ, Konrad bunu yapabilirdi. Daha azıyla da başarmıştı.

Konrad odayı gözden geçirdi ve kılavuzuna döndü. "Demek laboratuar burası. Ben nerede kalacağım?"

Genç adam ona boş boş baktı. Konrad Afganca bilmiyordu ve kılavuzunun İngilizcesi de zayıftı.

Konrad sertçe, "Uyku," dedi. "Nerede uyuyacağım?"

Adam kafasıyla onayladı ve AK-47'siyle kulübenin köşesini gösterdi. Portatif bir karyolayla eski bir battaniyeyi gösteriyordu.

Konrad, "Elbette," dedi. "İnanılmaz derecede güzel."

Çantasını portatif karyolaya koydu. Battaniyede bitler dolanıyordu.

Oh, Cade bunu ödeyecek. Ödemeli.

LOS ANGELES, CALIFORNIA

Reyes, doğru olanı yaptığını biliyordu, özellikle de haberleri gördüğünde. Beyaz Saray'a gerçekleştirilen saldırı yüzünden hemen hemen hiç haberi olmamış ölü bir federal çalışanı: Ken. Federal Bina'dan millerce ötede bir soygun saldırısı. Evet, elbette. Şirket görevini yapmıştı.

Pekâlâ, zor iş, diye düşündü Reyes. Şansın varken, kaçmalısın.

Çantasını hazırlıyordu. İçindeki rahatsızlık hissi gitmemişti. Daha da kötüleşmişti. Meksika'yı ziyaret etme zamanı gelmişti. Belki de köklerini araştırmalıydı. Veya daha da güneye gitmeliydi. Suçluların iadesinin yapılmadığı bir yere, Şirket'in onu bulmakta zorluk çekeceği bir yere. Venezüella hakkında güzel şeyler duymuştu.

Gömleklerini katlarken, durdu. Bir şey duyduğunu sanmıştı.

Reyes işini şansa bırakmazdı. Tabancasını çıkarttı, döndü ve apartman dairesinin girişine doğru yavaşça ilerledi.

Orada birini gördü. Ateş etti.

Kurşun, gelen kişinin koluna isabet etti.

Kadın çekilmedi bile.

Reyes tabancayı gördü. Susturucusu vardı, adam tabancanın siyah deliğine bakıyordu. Reyes tabancasını bıraktı ve ellerini kaldırdı.

O an kimin tabancayı tuttuğunu fark etti.

Helen Holt. Fakat kadına bir şey olmuştu. Silahı sol elinde tutuyordu, her zamanki duruşu bu değildi. Yüzünün bir yanı, donmuştu ve ifadesizdi. Aslında tüm sağ tarafı... pekâlâ, ölü görünüyordu.

Reyes, belki de felç geçirmiştir, diye düşündü.

"Sana ne oldu?"

Yalnızca yüzünün yarısı kaşlarını çattı.

Kadın bir kez ateş etti. Adamı ayağından vurdu ve başparmağını parçaladı.

Adam sandalyeye düştü ve çığlık atmak için ağzını açtı.

Kadın namluyu adamın dişlerinin arasına yerleştirdi. Adam mesajı almıştı. Olabildiğince sessiz dur.

"Bu sormayı öğreneceğin bir soru," dedi. Kelimeler biraz tuhaf çıkıyordu ağzından.

Adam oturdu. Kadının sağ tarafına bakmamaya çalıştı.

"Seni Şirket mi gönderdi?" diye sordu.

Kadın, "Artık Şirket için çalışmıyorum," dedi. "Ve sen de. Şimdi benim için çalışıyorsun."

Reyes'in kafası karışmıştı. "O halde şimdi ne yapıyoruz?"

Helen'in yüzünün yarısı gülümsedi. Diğer taraf ifadesiz kaldı. Soğuk.

"Oh, yapacak çok işimiz var," dedi. "Hayal edebileceğinden de fazla."

Reyes, kadının sağ kolunda az önce açtığı kurşun yarasına baktı. Donmuş tarafında. Bir mobilyadaki kesiğe benziyordu.

Kanamıyordu.

Reyes bir kez daha kabul etmeliydi: Helen Holt'tan her şeyden fazla korkuyordu.

RELIQUARY, WASHINGTON, D.C.

"Bu şeyi neyle besledin?"

Zach, cam kabındaki Allghoi Khorkoi'yi işaret ediyordu.

Cade, "İnsan etini tercih eder," dedi. "Griff onu sosisli yemeye alıştırmıştı."

Saldırıdan sonra, Zach duş alarak kanlarını temizlemiş, yaraları dikilmiş ve terörist saldırıyla ilgili haberleri izleyerek deliye dönen annesini aramıştı. Annesine iyi olduğunu söyledi. Ardından telefonu kapatarak, evine gitti ve yirmi saat boyunca uyudu.

Uyandığında, gününü yatakta geçirdi, CNN'deki nefes kesen haberi izledi. Herkes, "Başkanın ve başkan yardımcısının öldürülmemesi bir mucize," diyordu.

Bitmek bilmeyen konuşmaların altında saldırıda öldürülen Gizli Servis ve Beyaz Saray çalışanlarının listesi geçiyordu. Her iki dakikada bir Zach altyazıda geçen yazıyı görüyordu: Ajan William Hawley Griffin.

Bir çeşit mucize, diye düşündü Zach.

Gün kararırken, telefonu çaldı. Cade. Ona Smithsonian'a gelmesini söyledi ve gizli kapıyı nasıl açacağını anlattı.

Yeni bir takım elbise giydi, en sevdiği kravatı taktı ve müzeye doğru yola çıktı.

Cade ona bakıyor ve gözleriyle onu süzüyordu.

Cade, "Cevabın nedir?" diye sordu. "Görevi kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Zach, soruya çok şaşırmıştı. "Bir seçim şansım olmadığını sanıyordum."

Cade, "Her zaman bir seçim şansı vardır," dedi. "Hiç kimse köle değildir."

"Griff, emekli olana ya da ölene kadar bu işi yapmam gerektiğini söylemişti. Bu işi reddetmenin bir seçenek olmadığını söylemişti."

Cade, "Onun sana söylediği bu değildi," dedi. "Arkanı dönüp yürüyüp gidebileceğini düşünüyor musun, diye sormuştu. Soru hâlâ aynı: yapabilir misin?"

Zach cevabı düşünmeden biliyordu: "Hayır."

Cade, "İyi," dedi. "Eğitim bitti. Şimdi yapmamız gereken işler var."

Arkasını döndü ve bilgisayara doğru yürüdü. Zach'in yine de başka bir sorusu vardı.

"Ben de sonunda Griff gibi mi olacağım?" diye sordu. "Bu şekilde mi bitecek?"

Cade durdu. "Daha kötü sonlar da var," dedi. "Bu cevabını değiştirir mi?"

Zach, "Hayır," dedi.

"O halde neden hâlâ bu konuda konuşuyoruz?"

"Griff'in cenazesi yarın, Arlington'da. Düşünüyordum da—"

"Griff öldü."

Zach biraz rahatsız olmuştu. "Üzgünüm, bizim için planladığın başka bir şey mi vardı?"

Cade, "Evet," dedi. "Bir açık kapımız var."

"Ve bahse girerim biz de onu kapatacağız."

Cade, "Hayır," dedi. "Onu kopartacağız."

BİR HAFTA SONRA, ACAPULCO, MEKSİKA

Dylan ailesinin apartman dairesinde oturmuş, bira içiyordu.

Her şey affedilmişti. Babasına giderek, özür dilemişti. Yaşlı adama Kuveyt gezisini ve ordu için çalıştığını anlatmıştı. Dylan'ın babası onunla gurur duyuyor gibiydi. Dylan'ın yaralanmadığına memnun olmuştu.

Böyle bir sene geçirdikten sonra Dylan'ın tatile ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ona bir uçak bileti ve Acapulco'daki apartman dairesinin anahtarlarını vermişti.

Dylan güneşe, kumlara, bebeklere ve biraya geri dönmüştü fakat eskisi gibi hissetmiyordu. Beyaz Saray saldırısıyla ilgili televizyon haberini izledi ve öldürülen kadın ver erkeklerin yüzlerini gördü. Khaled neredeyse başarıyordu. Neredeyse başkanı öldürüyordu. Dylan rahatça kurtulduğuna şaşırmıştı.

Sabahları, akşamdan kalma uyandığında ve sisteminde hiçbir kimyasal olmadan Meksika gün ışığıyla yüzleştiğinde, Dylan yaptıklarını düşünüyordu. Buradaki asıl kurbanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Khaled kötü adamdı. Dylan'ı kullanmışlardı. Eğer Dylan ona yardım etmeseydi, başka birisi yardımcı olacaktı, öyle değil mi?

Ayrıca ödemesi de yapılmamıştı.

Bütün bunlara kendini inandırabilmesi, birkaç birayı buluyordu.

Tüm gün plajda takılmaktan sıkılıyordu. çok güneşliydi.

Evde oturup, televizyon izlemeye karar verdi. Yine de, bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Belki de o adamdı. Takım elbise giymiş, sümüklü bir herif tüm hafta boyunca dinlenme yerinin çevresinde dolanmıştı. Yetkili birine

benziyordu. Sorular soruyordu. Fakat ardından gitti ve Dylan'la hiç konuşmadı bile.

O halde neden hâlâ gergindi?

Biraz daha bira içti. Kanalları dolandı.

Ekran birden parlayıp, söndü ve apartman dairesindeki ışıklar gitti. Dylan birasını düşürdü. Elektrik kesilmişti.

Bu, Meksika'da pek sıra dışı değildi. Yine de ayağa kalktı. Kalbi, göğüs kafesinden fırlayacak gibi atıyordu. Elleri ve bacakları titriyordu.

Avluda bir ses duydu. Kontrol etmek için gittiğinde, kapı açıktı. Kapattığını biliyordu.

Bu kadarı yeterliydi. Pek çok korku filmi izlemişti ve kurbanların her zaman aynı hatayı yaptıklarını görüyordu: ne olacağını görmek için çevrede bekliyorlardı.

Pekâlâ, canı cehenneme. Apartman kapısına koştu.

Ayağı takıldı. Kahve masasının üzerine düştü ve duvara çarptı.

Fakat o aslında bir duvar değildi.

Odada biri daha vardı, önündeydi ve yolunda duruyordu.

Simsiyah giyinmişti.

Dylan, onu iterek geçmeye çalıştı. Adam onu kanepeye itti.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedi. "Bu benim ailemin yeridir ve başın büyük belada—"

Adam konuştu, sesi de her şeyi gibi buz gibiydi.

"Dylan Weeks," dedi. "İsmim Nathaniel Cade. İhanetle suçlusun."

Dylan, "Hayır," dedi. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Yanlış adamı buldun, ben asla—"

"Ölülerin bedenlerinin kutsallığını bozdun. Onların güvenine ihanet ettin. Ve ülkene de ihanet ettin."

Cade birden tekrar adamın önünde belirmişti. Hiçbir insan bu kadar hızlı hareket edemezdi. Dylan tekrar yere düştü.

Cade, "Buraya tartışmak için gelmedim," dedi.

Dylan bu sözden hoşlanmadı. Dizüstü çöktü. "Lütfen. Bilmiyordum. Üzgünüm."

Cade şaşkın göründü.

Cade, "Üzgünüm?" dedi. "Üzgün müsün?"

Dylan kafasıyla onayladı. "Yemin ederim. Bilmiyordum."

"Bu her şeyi değiştirir."

Bir an Dylan kurtulduğunu sandı. Affedildiğini.

Ardından Cade'in gülümsediğini gördü ve elbette dişlerini.

Dylan çığlık atmaya çalıştı.

Cade izin vermedi.

TEŞEKKÜR

Bu insanlar, bu kitabı tek başıma yapabileceğimden daha iyi hale getirmek için zamanlarını verdiler ve çaba harcadılar. Çok teşekkür ederim:

Alexandra Machinist, benim eşsiz temsilcim ve edebiyat dünyasındaki en klâs isme sahip kişi, Rachel Kahan, hem keskin düzeltmeler gerçekleştirdi, hem de taslağıma inanılmaz derecede inandı; Laurel Kaplan, Ivan Held ve Putnam'daki herkes; Kris Engskov, Başkan Bill Clinton'ın eski kişisel asistanı, Beyaz Saray'ın iç kısmıyla ve güvenlik prosedürleriyle ilgili bilgiler verdi (gerçek mizanpajla ilgili anlayışınıza sığınıyorum ve elbette Bay Engskov bana bir başkanlık vampirinin varlığından bahsetmedi. Sanırım böyle bir bilgi gizli olurdu.); Claire Dipperl (Konrad'la hiçbir alakası yok, bildiğim kadarıyla); Elizabeth Pontefract; Bryon Farnsworth; Amanda Rocque; Britt Mc-Combs; John Rember; Ahren Heidt; Randal Eymann; William Heisel; Big Action!'daki tüm ekip ve elbette ilk okuyucum ve tek gerçek aşkım Jean Roosevelt Farnsworth. Ayrıca kızım Caroline'a da teşekkür etmeliyim, ıslak bezleriyle beklerken babasının klavye sesini tolere etti.

Andrew Johnson'ın bir vampiri affetmesine dair gerçek hikâye, Robert Schneck'in *The President's Vampire* adlı eserinde bulunabilir. O da Charles Hoy Fort'un *Wild Talents* adlı eserindeki gerçekleri araştırmıştır. Washington Kehaneti, Brian M. Thomsen'in *Oval Office Occult: True Stories of White House Weirdness* adlı hikâyesine dayandırılmıştır.

Tarayan

AnemoN

Yeniden Düzenleyen

ZamanGezgini

Stoker'ın DRAKULA'sından daha iyisinin asla yapılamayacağını düşünen ve zevkle pek çok modern vampirin kalbine bir kazık saplayabilecek olan ben, KAN YEMİNİ'ni okurken ne kadar eğlendiğimi söylemekten neredeyse acı duyuyorum. Zekice yazılmış ve heyecanla bir solukta okunacak romanın kahramanı hem inançsızların hem de gerçek kan takipçilerinin favorisi olacak. Bu son yılların belki de en iyi vampir kitabı olabilir. Christopher Farnsworth benim kendi kan yeminimi bozmama neden olduğu için ondan nefret ediyorum...

John Connolly, Every Dead Thing ve The Lovers isimli çok satan kitaplar yazarı

İnanılmaz bir ustalıkla yazılmış ve tutkuyla bir nefeste okunacak "Kan Yemini", Jason Bourne ve Jack Bauer'i konuya yabancı bırakacak kadar fazla aksiyon ile yüklenmiş bir politik gerilim.

Zach Barrows hırslı bir Beyaz Saray çalışanıyken başkanı korumaya yeminli gizli ajan Nathaniel Cade ile ortak çalışmak zorunda olacağını öğrendiği andan itibaren kariyeri ani ve beklenmedik bir dönüş yapar. Üstelik Cade sıradan bir hükümet ajanı değildir. Nathaniel Cade 140 yıl önce özel bir kan yemini ile başkana bağlanmış bir vampirdir. Amerikan rüyasının kabuslarıyla onlar daha gün ışığına çıkmaya bile fırsat bulamadan çarpışmaktadır. Bunlar, hayal edebileceğinizden çok daha farklı ve çok daha tehlikeli düşmanlardır.

OLİMPOS

Televizyonun mucidi Philo T. Farnsworth'un ikinci jenerasyondan yeğeni olan Christopher Farnsworth aynı zamanda bir senarist ve eski bir gazeteci yazar. Eşi Jean Roosevelt ve kızları Caroline ile birlikte Los Angeles'da yaşıyor.

Tam da vampirler hakkında söylenecek yeni bir söz kalmadı derken, Nathaniel Cade ortaya çıktı. Kan Yemini'nin yıldızı, gizli bir ajan / kan emici. Doğa üstü dünyanın Jack Bauer / Kirli Harry'sini düşünün. Andrew Johnson döneminden beri diğer dünyanın düşmanlarına karşı Amerika'yı ve onun başkanlarını korumakta. Cade'in zombi benzeri savaş kuvvetlerine dönüşen Amerikan askerlerinin cesetlerini ortaya çıkartmasıyla bu eşsiz ve harikulade fikir, iyi bir çağdaş heyecanlı hikayeye dönüşüyor.

USA Today

OLİMPOS

1867 yılında, Boston limanının dışında karaya oturmuş bir balina avcı gemisinde genç bir adam bulundu. Görünüşe bakılırsa, mürettebattaki arkadaslarının bir kısmını öldürmüştü. Genç adamın kollarında olan ceset dışında hiçbir cesette kan yoktu. Kollarındakinden de hâlâ kan emiyordu.

Ona vampir dediler. Suçlu bulundu ve idama mahkum oldu. Fakat Başkan Andrew Johnson onu affetti—canını bağışladı. 1897 yılında ölene dek yaşamını özel suçlulara ayrılmış bir tımarhanede geçirdi.

En azından resmi hikâye bu.

Gerçek bundan biraz daha karmaşık.

Andrew Johnson'ın bir vampiri affetmesine dair gerçek hikâye, Robert Schneck'in The President's Vampire adlı eserinde bulunabilir. O da Charles Hoy Fort'un Wild Talents adlı eserindeki gerçekleri araştırmıştır. Washington Kehaneti, Brian M. Thomsen'in Oval Office Occult: True Stories of White House Weirdness adlı hikâyesine dayandırılmıştır.

Christopher Farnsworth

Farnsworth'un 'Kan Yemini'ni sayısız diğer vampir romanları ile karıştırmayın. Onu içinde genç bir Beyaz Saray çalışanının "Gerçekten benim tasmaya takılı bir vampirimiz olduğuna ve istediğimiz zaman onu teröristlerin ve casusların peşinden gönderebileceğimize inanmamı mı bekliyorsunuz?" şeklinde bir soru yönelttiği yaratıcı bir roman olarak düşünün.

New York Times

Christopher Farnsworth'un gerilim romanı karşı koyamayacağınız bir şekilde size sayfaları çevirttirecek. Çok gerçekçi. Doğa üstü öğeler büyüleyici ve zekice kullanılmış.

The Washington Post

"Başkanın vampiri," Nathaniel Cade, Başkan Andrew Johnson'ın ve onu takip edecek diğer başkanların tarafında çarpışmak için yemin etmişti. Şimdiki zamanda ise başkanın kızıyla uygunsuz vaziyette yakalanan politikanın yükselen genç yıldızı Zach Barrows, birden kendini Cade'in bakıcısı özel ajan William Griffin emekliye ayrıldıktan sonra onun yerini almak üzere eğitilirken bulur. Cade'in eski düşmanı Dr.Konrad'ın zombi askerlerden oluşan bir ordu yaratmasını engellemeye çalışırken daha derin bir komplo ile karşı karşıya olduklarını anlarlar.

Publishers Weekly

YELPAZE ROMAN KİTAPLARI
5.00 TL
9 789752 542310
20 TL